HE'LL DO ANYTHING TO HAVE HER . . .
INCLUDING LIE

twisted LIES

ANA HUANG

ANA HUANG

MINCIUNI RĂSTĂLMĂCITE

CARTE RĂSUCITĂ CARTEA A PATRA

ANA HUANG

Copyright © 2022 de Ana Huang

Toate drepturile rezervate.

Nici o parte din această carte nu poate fi reprodusă, distribuită sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloace electronice sau mecanice, inclusiv prin sisteme de stocare și recuperare a informațiilor, fără permisiunea scrisă a autorului, cu excepția utilizării unor scurte citate într-o recenzie de carte și a altor utilizări necomerciale permise de legea drepturilor de autor.

Asemănarea cu persoane și lucruri reale, vii sau moarte, cu locuri sau evenimente este în întregime întâmplătoare.

MINCIUNI RĂSTĂLMĂCITE:

Editor: Becca Hensley Mysoor, Amy Briggs

Corector: Britt Tayler

Designer de copertă: Britt

Tayler**:** Quirah Casey **Fotograf:**

Quirah Casey**:** Miguelanxo

Model: Sergio Carvajal

Pentru toți cei a căror culoare preferată este griul moral.

CUPRINS

Lista de redare
Sinopsis Note
de conținut

1. Stella
2. Christian
3. Stella
4. Stella
5. Stella
6. Stella
7. Stella
8. Christian
9. Stella
10. Christian
11. Stella/Christian
12. Stella
13. Christian
14. Stella
15. Stella
16. Christian
17. Stella
18. Christian/Stella
19. Stella
20. Stella
21. Stella
22. Stella
23. Christian
24. Stella
25. Christian
26. Stella
27. Christian
28. Stella
29. Stella/Christian
30. Stella/Christian
31. Christian/Stella
32. Stella
33. Christian/Stella
34. Stella
35. Christian

36. Stella
37. Christian
38. Stella
39. Christian/Stella
40. Stella
41. Christian
42. Stella
43. Christian
44. Christian
45. Christian
46. Stella
47. Christian
48. Christian
49. Stella
50. Christian
51. Stella
52. Christian/Stella
53. Stella/Christian
54. Stella
55. Christian
56. Epilo

gul Stelei

Cărți scrise de Ana Huang

Țineți legătura cu Ana Huang Recunoștințe

Despre autor

Playlist

"Tears of Gold (Slowed)"-Faouzia
"Made to Love"-John Legend "God
is a Woman"-Ariana Grande
"Infinity"-Jaymes Young "Style"-
Taylor Swift
"Crazy in Love"-Sofia Karlberg
"Coffee"-Miguel
"Heat Waves"-Glass Animals
"I Know You"-Skylar Grey
"Earned It"-The Weeknd
"Beautiful"-Bazzi
"Die for You"-The Weeknd
"Harleys in Hawaii"-Katy Perry
"Said I Loved You But I Lied"-Michael Bolton

Ar face orice pentru a o avea... inclusiv să mintă.

Încântător, mortal și suficient de inteligent pentru a o ascunde, Christian Harper este un monstru îmbrăcat în costumele perfect croite ale unui gentleman.

Nu prea are nevoie de morală și cu atât mai puțin de dragoste, dar nu poate nega atracția ciudată pe care o simte față de femeia care locuiește la un etaj sub el.

Ea este obiectul celor mai întunecate dorințe ale sale, singurul puzzle pe care nu-l poate rezolva. Iar când i se ivește ocazia de a se apropia de ea, el își încalcă propriile reguli pentru a-i oferi o ofertă pe care ea nu o poate refuza.

Fiecare monstru are slăbiciunea lui. Ea este a

lui. Obsesia lui.
Dependența lui.
Singura lui excepție.

**

Dulce, timidă și introvertită, în ciuda faimei sale pe rețelele de socializare, Stella Alonso este o romantică care își ține inima într-o cușcă.

Între cele două locuri de muncă, nu prea are timp sau dorință pentru o relație.

Dar când o amenințare din trecutul ei o împinge în brațele - și în casa - celui mai periculos bărbat pe care l-a întâlnit vreodată, este tentată să simtă ceva pentru prima dată după mult timp.

Pentru că, în ciuda naturii reci a lui Christian, el o face să simtă totul atunci când este cu el.

Pasionat.
Protejat.
Cu adevărat
dorit.

Dragostea lor este o iubire întortocheată de secrete și pătată de minciuni... iar când adevărurile sunt în sfârșit dezvăluite, ele ar putea spulbera totul.

NOTE DE CONȚINUT

Această poveste conține un erou alfa cu o morală gri, conținut sexual explicit, blasfemie, violență grafică și subiecte care pot fi sensibile pentru unii cititori.

Pentru o listă detaliată, faceți clic aici sau scanați codul de mai jos.

1

SHELL6

"STELLA!"

Ritmul meu cardiac s-a accelerat. Nimic nu mi-a declanșat lupta sau fuga ca sunetul vocii lui Meredith.

"Da?" Mi-am ascuns neliniștea în spatele unei expresii neutre.

"Am încredere că puteți aduce toate obiectele la birou." Și-a pus haina pe ea și și-a aruncat geanta pe umăr. "Am o rezervare la cină pe care pur și simplu nu pot să o ratez."

"De..."

A dispărut pe ușă. "Bineînțeles

că pot", am terminat.

Fotograful mi-a aruncat o privire compătimitoare, la care am răspuns cu o ridicare obosită din umeri. Nu eram primul asistent de revistă care suferea sub conducerea unui șef tiranic și nu aș fi fost nici ultimul.

Cândva, să lucrezi la o revistă de modă ar fi fost un vis. Acum, după patru ani la *D.C. Style,* realitatea locului de muncă a știrbit orice strălucire pe care o avea odată această poziție.

Până când am împachetat ședința foto, am lăsat lucrurile la birou și am început să merg pe jos spre casă, aveam fruntea plină de sudoare și mușchii mei erau pe cale să devină gelatină.

Soarele apusese de o jumătate de oră, iar felinarele aruncau o strălucire portocalie și încețoșată peste trotuarele pline de zăpadă.

Orașul se afla sub avertizare de viscol, dar vremea rea avea să apară abia mai târziu în cursul serii. De asemenea, era mai rapid pentru mine să merg pe jos până acasă decât să iau metroul, care se speria ori de câte ori era cât de cât un centimetru de zăpadă.

S-ar crede că orașul ar fi mai bine pregătit, având în vedere că a nins în fiecare an, dar nu. Nu și D.C.

Nu ar fi trebuit să mă uit la telefon în timp ce mergeam, mai ales având în vedere vremea, dar nu m-am putut abține.

Am scos e-mailul pe care îl primisem în acea după-amiază și m-am uitat fix la el, așteptând ca cuvintele să se rearanjeze în ceva mai puțin supărător, dar nu au făcut-o niciodată.

Începând cu 1 aprilie, costul unei camere private la Greenfield Senior Living va crește la 6.500 de dolari pe lună. Ne cerem scuze în avans pentru orice inconvenient pe care acest lucru îl poate cauza, dar suntem încrezători că aceste schimbări vor avea ca rezultat o îngrijire de o calitate și mai bună pentru rezidenții noștri...

Smoothie-ul verde pe care îl înghițisem în timpul prânzului mi s-a scurs în stomac.

Inconvenientă, au spus ei. De parcă nu ar fi majorat prețurile unui centru de asistență socială cu mai mult de douăzeci la sută. Ca și cum ființe umane vii, care respiră și sunt *vulnerabile* nu ar suferi din cauza lăcomiei noii conduceri.

Înăuntru, unu, doi, trei. Afară, unu, doi, trei.

Am încercat să las respirațiile profunde să-mi alunge anxietatea crescândă.

Maura practic mă crescuse. Era singura persoană care îmi fusese mereu alături, chiar dacă nu știa cine eram acum. *Nu puteam să* o mut în alt centru de asistență. Greenfield era cel mai bun din zonă și devenise casa ei.

Niciunul dintre prietenii și familia mea nu a știut că am plătit pentru îngrijirea ei. Nu am vrut să mă gândesc la întrebările inevitabile pe care le-ar fi ridicat faptul că le-aș fi spus.

Ar trebui doar să găsesc o modalitate de a acoperi costurile mai mari. Poate că aș putea să accept mai multe parteneriate sau să negociez tarife mai mari pentru blogul meu și Instagram. Urma să iau cina cu Delamonte în New York, despre care managerul meu a spus că este o audiție pentru postul de ambasador al mărcii lor. Dacă aș fi

-

"Doamna Alonso."

Vocea profundă și bogată mi-a atins pielea ca o catifea neagră și m-a oprit în loc. Un fior i-a urmărit urma, născut din plăcere și avertizare în

părți egale.

Am recunoscut acea voce.

O mai auzisem doar de trei ori în viața mea, dar era de ajuns. La fel ca și omul care o deținea, era de neuitat.

Neliniștea mi-a pâlpâit în piept înainte de a o stinge. Mi-am întors capul, privirea mea călătorind peste anvelopele puternice de iarnă și peste liniile elegante și distincte ale McLaren-ului negru oprit lângă mine înainte de a ajunge la geamul pasagerului coborât și la proprietarul în cauză.

Inima mea a încetinit o fracțiune de bătaie.

Păr negru. Ochi de whisky. O față atât de rafinat cizelată încât ar fi putut fi sculptată de Michelangelo însuși.

Christian Harper.

CEO al unei companii de securitate de elită, proprietar al Mirage, clădirea în care locuiam, și probabil cel mai frumos și mai periculos bărbat pe care l-am întâlnit vreodată.

Nu aveam nimic altceva în afară de instinct pentru a susține partea *periculoasă* a evaluării mele, dar instinctul meu nu mă îndrumase niciodată greșit.

Am inspirat o mică respirație. Eliberat. Și am zâmbit.

"Domnule Harper." Răspunsul meu politicos a fost întâmpinat cu amuzament sec.

Se pare că numai el avea voie să se adreseze oamenilor cu numele de familie, ca și cum am fi trăit cu toții într-o sală de ședințe gigantică și sufocantă.

Ochii lui Christian au trecut pe lângă fulgii de zăpadă care îmi alunecau pe umăr înainte de a-i întâlni din nou pe ai mei.

Inima mea a mai încetinit încă o fracțiune de bătaie.

Micile pocnituri de electricitate au început să se activeze sub greutatea privirii lui și a fost nevoie de toată voința sa pentru a nu face un pas înapoi și a se scutura de senzația ciudată.

"O vreme superbă pentru o plimbare." Observația lui era chiar mai uscată decât privirea lui.

Căldura mi-a trecut pe ceafă. "Nu e chiar așa de rău."

Abia atunci am observat viteza alarmantă cu care se îngroșa zăpada. Poate că prognoza de viscol fusese *puțin* greșită în estimare. "Apartamentul meu este la doar douăzeci de minute distanță", am adăugat pentru... nu știam. Să dovedesc că nu eram proastă, mergând prin oraș într-un furtună de zăpadă, cred.

Privind retrospectiv, poate că ar fi trebuit să iau metroul.

"Viscolul deja a început, iar trotuarele sunt pline de gheață." Christian

și-a sprijinit antebrațul pe volan - o acțiune care nu avea dreptul să fie atât de atrăgătoare. "Te duc eu cu mașina."

De asemenea, el locuia la Mirage, așa că avea sens. De fapt, apartamentul lui era cu doar un etaj mai sus de al meu.

Totuși, am clătinat din cap.

Gândul de a sta într-un spațiu închis cu Christian, chiar și pentru câteva minute, mă umplea de un sentiment ciudat de panică.

"Sunt bine. Sunt sigur că ai lucruri mai bune de făcut decât să mă duci cu șoferul, iar mersul pe jos îmi limpezește mintea." Cuvintele s-au revărsat în grabă. Nu divagam des, dar când o făceam, nimic altceva decât o explozie nucleară nu mă putea opri. "Este un exercițiu bun și oricum trebuie să-mi testez noile cizme de zăpadă. Este prima dată când le port tot sezonul." *Nu mai vorbi.* "Așa că, oricât de mult apreciez oferta ta, trebuie să refuz politicos."

Mi-am terminat mini-discursul aproape incoerent pe o notă de lipsă de aer.

Începusem să mă perfecționez în a spune "nu", dar de fiecare dată mă supraexplicam.

"Asta are sens?" Am adăugat eu când Christian a rămas tăcut.

O rafală înghețată de vânt a ales acel moment pentru a trece pe lângă el. Mi-a aruncat gluga hainei de pe cap și mi-a pătruns printre straturi până în oase, stârnind o explozie de frisoane involuntare.

Transpirasem ca un glonț în studio, dar acum, îmi era atât de frig încât până și amintirea căldurii era glazurată de albastru.

"Așa este." Christian a vorbit în cele din urmă, cu un ton și o expresie ilizibile. "Bine." Cuvântul mi-a tremurat printre dinții care îmi clănțăneau. "Atunci te voi lăsa

-"

Declicul moale al unei uși care se descuia m-a

întrerupt. "Intră în mașină, Stella."

M-am urcat în mașină.

Mi-am spus că e din cauză că temperatura a scăzut cumva.

douăzeci de grade în cinci minute, dar știam că este o minciună.

A fost sunetul numelui meu, în acea voce, rostit cu o autoritate atât de calmă încât corpul meu s-a supus înainte ca eu să pot protesta.

Pentru un om pe care abia îl cunoșteam, avea mai multă putere asupra mea decât aproape oricine altcineva.

Christian s-a îndepărtat de bordură și a întors un cadran de pe bord.

O secundă mai târziu, căldura a izbucnit din gurile de ventilație și mi-a încălzit pielea înghețată.

Maşina mirosea a piele îmbelşugată şi a mirodenii scumpe şi era ciudat de curată. Fără ambalaje, fără ceşti de cafea pe jumătate goale, nici măcar un fir de scame.

M-am scufundat mai adânc în scaunul meu şi m-am uitat la bărbatul de lângă mine.

"Întotdeauna faci cum vrei t u , nu-i aşa?" Am întrebat uşor, încercând să dizolv tensiunea inexplicabilă care acoperea aerul.

A alunecat o scurtă privire în direcția mea înainte de a se concentra din nou asupra drumului. "Nu întotdeauna."

În loc să se dizolve, tensiunea s-a îngroșat și s-a strecurat în venele mele. Fierbinte și neliniștită, ca o scânteie care așteaptă o gură de oxigen pentru a o aprinde la viață.

Misiune eșuată.

Am întors capul și am privit pe parbriz, prea abătut de evenimentele din acea zi pentru a mai încerca o conversație.

Nervii care își croiau drum prin piept și până în gât nu m-au ajutat. Trebuia să fiu eu cea calmă și rece, cea care vedea partea bună a fiecărui nor și care rămânea echilibrată indiferent de situație. Aceasta a fost imaginea pe care am proiectat-o cea mai mare parte a vieții mele, pentru că asta era ceea ce se aștepta de la mine ca un Alonso.

Un Alonso nu suferea de atacuri de anxietate și nu-și petrecea nopțile gândindu-se la orice lucru care ar putea merge prost a doua zi.

Un Alonso nu a apelat la terapie și nici nu și-a expus rufele murdare unui străin. Un Alonso ar fi trebuit să fie perfect.

Mi-am răsucit colierul în jurul degetului până când mi-a tăiat circulația.

Părinții mei probabil că l-ar *iubi pe* Christian. Pe hârtie, era perfect.

Bogat. Frumos. Bine educat.

Mă deranja acest lucru aproape la fel de mult ca și felul în care domina spațiul din jurul nostru, prezența lui intrând în fiecare colțișor și crăpătură până când a devenit singurul lucru la care mă puteam concentra.

Mi-am fixat ochii pe drumul din față, dar plămânii mi se umpleau de mirosul coloniei lui și pielea îmi fremăta de conștientizarea modului în care mușchii lui se flexau la fiecare întoarcere a volanului.

N-ar fi trebuit să mă urc în mașină.

În afară de căldură, singurul avantaj era că ajungeam mai repede acasă, la duș și la pat. Abia așteptam...

"Plantele se descurcă bine."

Afirmația a fost aruncată atât de întâmplător și neașteptat, încât mi-a luat câteva secunde să realizez că 1) cineva rupsese tăcerea și 2) că acel cineva era, de fapt, creștin și nu un produs al imaginației mele.

"Poftim?"

"Plantele din apartamentul meu." A oprit la un semafor. "Se descurcă bine."

Ce a făcut asta...*oh* .

A început să înțeleagă, urmată de o mică licărire de mândrie.

"Mă bucur." I-am oferit un zâmbet timid, acum că discuția se afla pe un teritoriu sigur și neutru. "Au nevoie doar de puțină dragoste și atenție pentru a se dezvolta."

"Și apă."

Am clipit la afirmația lui evidentă, fără menajamente. "Și apă."

Cuvintele au plutit între noi o clipă înainte ca un râs să se desprindă din gâtul meu, iar gura lui Christian s-a curbat în cel mai mic zâmbet.

Aerul s-a înseninat în sfârșit, iar nodul din pieptul meu s-a dezlegat puțin.

Când semaforul s-a făcut verde, zgomotul puternic al motorului aproape că i-a înecat următoarele cuvinte. "Ai o atingere magică."

Mi s-au încălzit obrajii, dar am răspuns cu o mică ridicare din umeri.

"Îmi plac plantele." "Persoana perfectă pentru această slujbă, atunci."

Plantele lui erau în viață când am preluat îngrijirea lor în schimbul menținerii chiriei actuale.

După ce prietena și fosta mea colegă de cameră, Jules, s-a mutat luna trecută pentru a locui cu prietenul ei, opțiunile mele erau fie să îmi găsesc o altă colegă de cameră, fie să mă mut din Mirage, deoarece nu îmi puteam permite să acopăr ambele părți din chirie. Mă atașasem de Mirage, dar preferam să-mi retrocedez casa decât să locuiesc cu un străin. Anxietatea mea nu putea face față la așa ceva.

Christian scăzuse deja chiria lunară pentru noi atunci când am vizitat pentru prima dată apartamentul și menționase că prețul obișnuit nu se încadra în bugetul nostru, așa că am fost șocată când mi-a propus aranjamentul actual, după ce i-am adus în discuție posibilitatea de a ne muta.

A fost puțin suspect, dar era prieten cu cealaltă prietenă a mea, soțul lui Bridget, ceea ce a făcut ca acceptarea ofertei sale să fie mai ușoară. Aveam grijă de plantele lui de cinci săptămâni și nu se întâmplase nimic groaznic. Nici măcar nu-l vedeam când urcam la etaj. Pur și simplu am intrat, am udat plantele și am plecat.

"De unde ai știut că pot s-o fac?" Ar fi putut să propună orice fel de sarcini - să-și facă comisioanele, să spele rufele, să facă curat în casă (deși avea deja o menajeră cu normă întreagă). Chestia cu plantele era ciudat de

specifică.

"Nu am făcut-o." Dezinteresul și un fir de ceva imperceptibil se împleteau în vocea lui. "A fost o coincidență norocoasă."

"Nu pari a fi o persoană care să creadă în coincidențe."

Lipsa de sentimentalism a lui Christian transpărea în tot ceea ce făcea și purta - liniile ascuțite ale costumului său, precizia calmă a cuvintelor sale, detașarea rece a privirii sale.

Erau trăsăturile cuiva care venera logica, puterea și pragmatismul rece și dur. Nu ceva atât de nebulos ca o coincidență.

Nu știu de ce, Christian a găsit asta amuzant. "Cred în ea mai mult decât crezi tu."

Intriga s-a aprins la tonul său autoironic.

În ciuda faptului că aveam acces la apartamentul lui, știam nebunește de puține lucruri despre el. Apartamentul său era un studiu de design și lux fără cusur, dar nu conținea aproape niciun fel de efecte personale.

"Vrei să ne împărtășești?" Am încercat.

Christian a intrat în garajul privat al Mirage și a parcat pe locul său rezervat, lângă intrarea din spate.

Nici un răspuns.

Dar, din nou, nu mă așteptam la așa ceva.

Christian Harper era un om învăluit în zvonuri și umbre. Nici măcar Bridget nu știa prea multe despre el, ci doar reputația lui.

Nu am mai vorbit în timp ce am trecut de intrare și am intrat în hol.

La un metru optzeci și trei, Christian avea cu cinci centimetri mai mult decât mine, dar eu eram încă suficient de înalt pentru a mă alinia la pașii lui lungi.

Pașii noștri s-au sincronizat perfect cu podeaua de marmură.

Întotdeauna fusesem puțin conștientă de înălțimea mea, dar prezența puternică a lui Christian m-a învăluit ca o pătură de siguranță, atrăgând atenția de la cadrul meu de amazoană.

"Gata cu mersul pe jos pe viscol, doamnă Alonso." Ne-am oprit lângă banca de lifturi și ne-am pus față în față. Umbra lui de zâmbet a revenit, plină de farmec leneș și încredere. "Nu pot permite ca unul dintre chiriașii mei să moară de hipotermie. Ar fi rău pentru afaceri."

Un alt râs neașteptat mi-a zbârnâit gâtul. "Sunt sigur că vei găsi pe cineva care să mă înlocuiască în scurt timp".

Nu eram sigură dacă îmi datoram ușoara lipsă de aer la frigul care îmi persista în plămâni sau la impactul total al faptului că stăteam atât de aproape de el.

Nu eram interesată de Christian din punct de vedere romantic. Nu eram

interesată de *nimeni* din punct de vedere romantic; între revistă și blogul meu, nu aveam timp nici măcar să mă gândesc la întâlniri.

Dar asta nu însemna că eram imun la prezența lui.

Ceva a strălucit în acei ochi de whisky înainte de a se răci. "Probabil că nu."

Ușoara lipsă de aer s-a transformat în ceva mai greu care mi-a sugrumat vocea.

Fiecare propoziție care ieșea din gura lui era un cod pe care nu-l puteam descifra, impregnat cu un înțeles ascuns pe care numai el îl cunoștea, în timp ce eu eram lăsată să mă descurc în întuneric.

Vorbisem cu Christian de trei ori în viața mea: o dată când am semnat contractul de închiriere, o dată în treacăt la nunta lui Bridget și o dată când am discutat despre situația chiriei mele cu Sans-Jules.

De toate cele trei ori, plecasem de acolo mai neliniștit decât înainte.

Despre ce vorbeam?

Trecuse mai puțin de un minut de la răspunsul lui Christian, dar acel minut se întinsese atât de încet încât ar fi putut la fel de bine să fie o eternitate.

"Christian."

A adânc, ușor accentuată voce accentuată a tăiat pe firul care ține momentul nostru suspendat.

Timpul a revenit la cadența sa obișnuită, iar respirația mea a fost expulzată într-o singură repriză ascuțită înainte de a întoarce capul.

Înalt. Păr negru. Piele măslinie.

Noul venit nu arăta la fel de bine ca Christian, dar umplea liniile costumului lui Delamonte cu atâta masculinitate brută încât era greu să nu-ți mai întorci privirea.

"Sper că nu vă întrerup." Delamonte Suit a aruncat o privire în direcția mea.

Niciodată nu fusesem foarte atrasă de bărbații mai în vârstă, iar el trebuia să aibă în jur de treizeci și ceva de ani, dar *wow* .

"Deloc. Ai venit la timp." O urmă de iritare a înăsprit răspunsul, altfel lin, al lui Christian. A făcut un pas în fața mea, blocându-mă din raza vizuală a lui Delamonte Suit și viceversa.

Celălalt bărbat a ridicat o sprânceană înainte ca masca lui de indiferență să cadă pentru a dezvălui un zâmbet.

L-a ocolit pe Christian, atât de deliberat încât aproape că îl tachina, și i-a întins mâna. "Dante Russo."

"Stella Alonso."

Mă așteptam să-mi strângă mâna, dar, spre surprinderea mea, a ridicat-o și, în schimb, și-a trecut gura peste articulațiile mele.

Venind din partea oricui altcuiva, ar fi fost de prost gust, dar, în schimb, a izbucnit un furnicăt de plăcere.

Poate că a fost din cauza accentului. Aveam o slăbiciune pentru tot ce era italian. "Dante." Sub suprafața calmă a vocii lui Christian se ascundea o voce rasă.

margine suficient de ascuțită pentru a tăia prin os. "Am întârziat la întâlnire."

Dante a părut imperturbabil. Mâna lui a zăbovit pe a mea încă o secundă înainte de a o elibera.

"Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Stella. Sunt sigură că ne vom mai vedea pe aici." Traducerea lui bogată conținea o urmă de râs.

Am bănuit că amuzamentul lui nu era îndreptat spre mine, ci spre bărbatul care ne privea cu gheață în ochi.

"Vă mulțumesc. Și mie mi-a făcut plăcere să vă cunosc." Aproape că i-am zâmbit lui Dante, dar ceva îmi spunea că nu ar fi fost o mișcare inteligentă acum. "Să ai o noapte bună."

M-am uitat la Christian. "Noapte bună, domnule Harper. Mulțumesc că m-ați adus."

Mi-am injectat o înclinație jucăușă în glas, sperând că revenirea la formalitatea noastră absurdă de mai devreme îi va sparge expresia de granit.

Dar nici măcar nu a clipit, în timp ce și-a înclinat capul. "Noapte bună, doamnă Alonso."

Bine, atunci.

I-am lăsat pe Christian și pe Dante în hol, care au fost ținta mai multor priviri admirative din partea trecătorilor, și am urcat cu liftul până la apartamentul meu.

Nu știam ce provocase schimbarea bruscă de dispoziție a lui Christian, dar aveam deja destule griji proprii fără să le mai adaug și pe ale lui.

Am răscolit prin geantă, încercând să-mi găsesc cheile printre amestecul de machiaj, chitanțe și agrafe de păr.

Chiar aveam nevoie de un mod mai bun de a-mi organiza geanta.

După câteva minute de căutări, mâna mea s-a închis în jurul cheii metalice.

Tocmai o introdusesem în încuietoare când un fior familiar mi-a cuprins pielea și mi-a ridicat părul de pe ceafă.

Capul meu a tresărit în sus.

Nu exista niciun alt semn de viață în hol, dar zumzetul liniștit al sistemului de încălzire a căpătat brusc un ton amenințător.

Amintirile notelor dactilografiate și ale fotografiilor candide îmi făceau respirația superficială înainte de a le îndepărta cu bătaia ochilor.

Nu mai fiți paranoic.

Nu mai locuiam într-o casă veche și nesigură din apropierea campusului. Stăteam la Mirage, una dintre cele mai bine păzite clădiri rezidențiale din D.C., și nu mai avusesem vești de la *el de* doi ani.

Șansele ca el să apară aici, dintre toate locurile, erau aproape nule.

Cu toate acestea, urgența a rupt vraja care îmi înghețа membrele pe loc. Am descuiat rapid ușa din față și am închis-o în urma mea. Luminile s-au aprins în timp ce am glisat zăvorul în poziție.

Abia după ce am verificat fiecare cameră din apartamentul meu și am confirmat că nu există niciun intrus care să se ascundă în dulap sau sub patul meu, am putut să mă relaxez.

Totul a fost în regulă. *El* nu *se* întorsese, iar eu eram în siguranță.

Dar, în ciuda încrederii mele în mine, o mică parte din mine nu putea să se debaraseze de sentimentul că instinctul meu avusese dreptate și că cineva mă urmărea pe hol.

2

CHRISHI6N

UȘA BIBLIOTECII S-A ÎNCHIS CU UN CLIC LINIȘTIT ÎN URMA MEA.

Am traversat încăperea, cu pași lenți și intenși, până am ajuns în zona de relaxare unde Dante se făcuse comod cu un pahar de scotch.

Un mușchi a pulsat în maxilarul meu.

Dacă nu am fi avut o istorie atât de lungă împreună și dacă nu i-aș fi rămas dator pentru favoarea pe care mi-a făcut-o, capul lui ar fi fost deja sfărâmat pe căruciorul de bar de lângă el.

Nu numai pentru că s-a servit din băutura mea, ci și pentru spectacolul său mai puțin amuzant din hol.

Nu-mi plăcea ca oamenii să se atingă de ceea ce era al meu.

"Îndreaptă-ți privirea, Harper." Dante a luat o înghițitură leneșă din băutura sa. "Altfel, va îngheța așa, iar femeilor nu le va mai plăcea atât de mult fața ta."

Zâmbetul meu rece îi spunea cât de puțin îmi păsa. "Poate că dacă ți-ai urma propriul sfat, nu ai mai dormi în altă cameră decât logodnica ta."

Satisfacția mi-a umplut pieptul de satisfacție în fața ochilor lui îngustați. Dacă Stella era slăbiciunea mea, Vivian era a lui.

Nu mă interesau amănuntele relației lor, dar m-a amuzat să-l văd cum răcnea de fiecare dată când aduceam vorba de logodnica pe care pretindea că o urăște.

Am crezut că am probleme. Dante avea în valoare de două miliarde de dolari. "Am înțeles", a spus el cu o voce tăioasă. Orice umor a dispărut, aducând

înapoi nemernicul nesuferit cu care eram obișnuită să am de-a face. "Dar nu am venit

aici pentru a discuta despre Vivian sau Stella, așa că hai să trecem la adevărata problemă de față. Când *naiba pot să scap* de tablou? E o pacoste."

Am dat la o parte gândurile de bucle negre și ochi verzi la menționarea celeilalte femei enigmatice din viața mea.

Magda , tabloul care a fost blestemul existenței mele timp de decenii. Nu din cauza a ceea ce era, ci din cauza a ceea ce reprezenta.

"Nimeni nu ți-a spus să o atârni în galeria ta." M-am îndreptat spre bar și mi-am turnat o băutură. Dante, ticălosul, nu recapitulaseră sticla cu cel mai bun scotch al meu. "Din partea mea, poți să ți-o bagi în fundul dulapului."

"Am plătit atâția bani pentru *Magda* doar ca să o bag în fundul dulapului? Asta nu ar fi deloc suspect." Sarcasmul cântărea greu în vocea lui.

"Aveți o problemă; eu am oferit o soluție." Am ridicat nepăsător din umeri. "Nu e vina mea că nu vrei să o iei. Și ca să știi..." M-am așezat pe scaunul din fața lui. "*Eu am* plătit pentru tablou."

În secret, oricum. Din câte știa publicul, Dante Russo era mândrul proprietar al uneia dintre cele mai urâte opere de artă existente. Dar, din nou, oamenii mai credeau că această piesă hidoasă era o pictură neprețuită pentru care merita să fie ucisă și furată datorită unui simplu set de documente falsificate.

Nu am vrut ca oamenii să se ducă după ea, dar aveam nevoie de o scuză pentru a justifica de ce am cheltuit atâtea resurse pentru a o păzi.

Nu conținea secrete de afaceri cutremurătoare, așa cum credea toată lumea.

Dar conținea ceva personal pe care nu l-aș *fi* împărtășit niciodată.

M-a examinat peste paharul lui. "De ce îți mai pasă atât de mult de asta? Ai obținut ceea ce aveai nevoie de la el și ți-ai găsit trădătorul. Arde naibii chestia aia. *După ce* ți-l vând înapoi", a adăugat el. "De dragul aparențelor."

"Am motivele mele."

Unul, mai exact, dar nu m-ar crede dacă i-aș spune.

Nu am putut suporta să distrug tabloul. Era prea bine înfipt în bucățile zdrențuite ale trecutului meu.

Nu eram o persoană sentimentală, dar existau două domenii din viața mea în care pragmatismul meu obișnuit nu se aplica: Stella și *Magda.*

Din nefericire pentru Axel, fostul angajat care o furase pe *Magda* și i-o dăduse pe amanet lui Sentinel, cel mai mare concurent al meu, nu se încadrase în categoria excepțiilor.

Credea că tabloul conținea secrete de afaceri foarte secrete și, prin urmare, foarte profitabile, pentru că asta le spusesem celor câtorva persoane cărora le încredințasem paza lui.

Nu știau că valoarea tabloului provenea din ceva mult mai personal și mult mai puțin util pentru ei.

Îl eliminasem pe Axel, așteptasem o perioadă de timp adecvată pentru ca Sentinel să se relaxeze, apoi le distrusesem sistemul cibernetic suficient de mult încât să le șteargă milioane de dolari din valoare. Nu suficient pentru a-i distruge, deoarece ceva de o asemenea amploare putea fi urmărit până la mine, dar suficient pentru a trimite un mesaj.

Idioții care conduc Sentinel au fost atât de proști încât au încercat să fure tabloul *înapoi* după ce l-au vândut, deoarece au crezut că îl pot folosi ca represalii împotriva mea.

Nu găsiseră niciun secret de afaceri la *Magda* , dar știau că era importantă pentru mine. Erau pe drumul cel bun; le recunoșteam asta. Dar ar fi trebuit să angajeze pe altcineva decât un membru de mâna a doua al unei bande din Ohio pentru a face treaba.

Încercarea celor de la Sentinel de a-și acoperi urmele a fost atât de proastă încât a fost aproape jignitoare.

Acum tabloul era în grija lui Dante, ceea ce avea un dublu scop: eu nu trebuia să mă uit la el și nimeni, nici măcar Sentinel, nu ar fi îndrăznit să încerce să fure de la el.

Ultima persoană care a încercat a ajuns în comă timp de trei luni, cu două degete lipsă, fața mutilată și coaste zdrobite.

Dante a scos un zgomot de nerăbdare, dar a fost suficient de inteligent pentru a nu insista mai mult.

"Bine, dar nu o păstrez pentru totdeauna. Îmi strică reputația de colecționar", a bombănit el.

"Toată lumea crede că este o piesă rară de artă din secolul al XVIII-lea. Ești bine", am spus sec.

În realitate, tabloul exista de mai puțin de două decenii.

Era uimitor cât de ușor era să falsifici obiecte de artă "neprețuite" și documente care să ateste autenticitatea lor.

"O să orbesc dacă mă uit zilnic la monstruozitatea aia." Dante și-a frecat degetul mare pe buza de jos. "Apropo de monstruozități, Madigan a fost oficial dat afară din Valhalla în această dimineață."

Atmosfera s-a schimbat odată cu greutatea noului

subiect. "Drum bun."

Nu am pierdut dragostea pentru magnatul petrolier dat în judecată în prezent de o jumătate de duzină de foste angajate pentru hărțuire și agresiune sexuală.

Madigan fusese întotdeauna un ticălos. Aceasta a fost doar prima dată când a fost tras la răspundere.

Clubul Valhalla se mândrea cu membrii săi exclusivi, numai pe bază de invitație, pentru cei mai bogați și mai puternici oameni din lume. O bună parte dintre acești membri, printre care mă număr și eu, s-au angajat în activități mai puțin legale.

Dar chiar și clubul avea limitele sale, și cu siguranță nu dorea să fie târât în circul mediatic din jurul procesului lui Madigan.

Am fost doar surprins că nu l-au exilat mai devreme.

Dante și cu mine am discutat despre proces și despre afaceri o vreme, până când s-a scuzat pentru a răspunde la un telefon.

În calitate de director executiv al Russo Group, un conglomerat de bunuri de lux care cuprindea peste trei duzini de mărci de modă, frumusețe și stil de viață, își petrecea jumătate din timpul nopții la telefoane de afaceri.

În lipsa unei conversații, mintea mea s-a îndreptat spre o anumită brunetă.

Dacă gândurile mele erau un haos, ea era
ancora mea. Mereu se întorceau la ea.

Amintirea ei mergând pe strada acoperită de zăpadă, cu părul răvășit de vânt și cu ochii strălucind ca jadul, mi-a rămas în minte. Căldura ei, ca o rază de soare care se ivea după o furtună, persista peste tot.

Nu ar fi trebuit să-i reduc chiria când a venit să vadă clădirea și nici n-ar fi trebuit să o las să *păstreze* chiria după ce Jules s-a mutat. În schimbul îngrijirii nenorocitelor mele de plante, nu mai puțin, pentru că o concesie altruistă din partea mea ar fi fost prea suspectă.

Nu dădeam doi bani pe acele plante. Erau acolo doar pentru că designerul meu de interior a insistat să "rotunjească apartamentul". Dar știam că Stella iubea plantele și era mai bine decât să-i cer să-mi depună actele.

Faptul că locuiam în aceeași clădire cu ea era cea mai mare distracție și nu puteam da vina decât pe mine.

În pieptul meu ardeau flăcări gemene de resentimente și frustrare. Eram slab pentru Stella Alonso și uram asta.

Mi-am scos telefonul și aproape că am accesat o anumită aplicație de socializare înainte de a mă prinde. În schimb, am introdus codul pentru rețeaua mea mobilă criptată.

Nu era la fel de puternic ca cel care se afla pe laptop, dar își făcea treaba la nevoie.

Frustrarea mea avea nevoie de o ieșire, iar astăzi, John Madigan a fost ținta norocoasă. Nu mă puteam gândi la cineva mai merituos.

Am scos o listă cu dispozitivele sale. Telefoane, computere, chiar și frigiderul său inteligent și ceasul deșteptător cu Bluetooth, plus toate conturile asociate acestora. Mi-a luat mai puțin de cinci minute să găsesc ceea ce căutam - un filmuleț pe care îl filmase în mod stupid în care se forța să i-o sugă asistentului său și o serie de mesaje dezgustătoare pe care i le-a trimis unuia dintre amicii săi de golf după aceea. Le-am trimis la procuratură folosind adresa de e-mail a prietenului de golf. Dacă ar fi fost cât de cât decenți în meseria lor, ar fi putut convinge judecătorul că a fost probe admisibile.

Mesajele au ajuns și la principalele instituții media, pentru că, de ce nu?

Apoi, doar pentru că fața lui Madigan m-a enervat, i-am schimbat cele mai valoroase acțiuni cu unele de doi bani și am donat o parte semnificativă din banii lui unor organizații împotriva violenței sexuale.

Tensiunea se elibera din mușchii mei cu fiecare atingere a unui buton. Sabotajul cibernetic a fost mai bun decât un masaj de țesut profund.

Mi-am băgat telefonul în buzunar chiar când Dante a reintrat în bibliotecă.

"Trebuie să mă întorc la New York." Și-a luat jacheta de pe spătarul canapelei, cu fața întipărită de iritare. "Este o... chestiune personală pe care trebuie să o rezolv."

"Îmi pare rău să aud asta", am spus eu cu blândețe. "Te conduc până afară."

Am așteptat până când a fost la jumătatea drumului spre ușă înainte de a adăuga: "Chestiunea personală nu s-ar întâmpla ca fostul iubit al lui Vivian să apară la tine acasă, nu-i așa?".

Surpriza i-a trecut prin ochi, urmată de furie. "Ce naiba ai făcut, Harper?"

"Eu doar am facilitat o reuniune între logodnica ta și un vechi prieten." Un mic mesaj de la "Vivian", și fosta a venit în fugă. Patetic, dar util. "Din moment ce ți-a plăcut atât de mult să te culci cu mine, m-am gândit să-ți întorc favoarea. Oh, și Dante?" M-am oprit cu mâna pe clanță. Furia lui

Dante era o forță care pulsa în hol, dar avea să treacă peste asta. Ar fi trebuit să știe mai bine decât să se dea în spectacolul ăla mic în hol. "Mai atinge-o o dată pe Stella și nu vei mai *avea* o logodnică."

I-am trântit ușa în nas.

Dante a fost primul meu client și un vechi prieten. Nu l-am provocat prea des.

Dar, așa cum am spus, nu-mi plăcea ca oamenii să se atingă de ceea ce era al meu.

Mi-am îndreptat mânecile cămășii și m-am întors în bibliotecă, unde privirea mea a străbătut întreaga încăpere până când s-a oprit asupra puzzle-ului uriaș înrămat care atârna deasupra șemineului.

Zece mii de piese minuscule au format un gradient de curcubeu uluitor, ale cărui linii au creat un efect sferic tridimensional.

Mi-a luat patru luni să o termin, dar a meritat.

Cuvintele încrucișate, puzzle-urile, cifrele, toate acestea îmi alimentau nevoia insațiabilă de provocare. Stimulare. *Ceva* care să înveselească plictiseala unei lumi care era mereu cu cinci pași în urmă.

Cu cât puzzle-ul era mai greu, cu atât mai mult tânjeam și mă temeam de soluția lui. Exista un singur puzzle pe care nu-l rezolvasem. Încă.

Mi-am trecut degetul mare peste inelul mic de turcoaz cuibărit în buzunar.

Odată ce am făcut-o, am putut lăsa în urmă obsesia mea tulburătoare cu Stella Alonso o dată pentru totdeauna.

3

SHELL6

JURNALUL STELEI

25 FEBRUARIE

Au trecut trei zile de când am aflat că Greenfield își mărește prețurile și încă nu am găsit o soluție bună.

Am căutat un alt loc de muncă, dar cea mai mare speranță a mea acum este cina Delamonte care se apropie. Brady este convins că este o audiție pentru postul de ambasador al brandului lor și că afacerea va fi de aproximativ șase cifre... DACĂ o voi obține.

Nu cred că mi-am dorit vreodată o afacere atât de mult ca aceasta. Nu numai că mi-ar rezolva problema Greenfield - cel puțin pentru următorul an calendaristic - dar Delamonte este o marcă cu care mi-am dorit să lucrez dintotdeauna. Este prima marcă de designer pe care mi-am cumpărat-o vreodată.

Bine, a fost un parfum pe care l-am cumpărat în liceu, dar totuși. Am iubit acel parfum și, sincer, aș renunța la orice alt parteneriat pe care îl am pentru a lucra cu ei.

Mi-aș dori doar să știu ce caută, ca să pot planifica în consecință. Nici măcar nu știu câți alți bloggeri vor fi la cină sau pe cine au invitat.

Cred că voi afla când voi ajunge acolo.

Între timp... urați-mi noroc. Voi avea nevoie de el.

RECUNOȘTINȚA ZILNICĂ:

1. *Croissante*
2. *Trenuri DC-NYC*
3. *Brady (nu-i spuneți că am spus asta, sau nu va înceta niciodată să se laude)*

CĂLĂTORIA MEA LA NEW YORK A FOST O SERIE DE DEZASTRE.

Am luat trenul în acea sâmbătă și, când am ajuns la casa din oraș unde avea loc cina Delamonte, am știut că Brady avea dreptate. Era o audiție.

În afară de personalul Delamonte, singurele persoane prezente au fost bloggeri.

Dar chiar dacă eram șase la cină, Luisa a petrecut întreaga oră de cocktail vorbind cu Raya și Adam, ultimii îndrăgiți din lumea influencerilor și singurul cuplu prezent.

Abia am reușit să scot un cuvânt între entuziasmul ei pentru că Raya a atins săptămâna trecută pragul de un *milion* patru sute de *mii de* urmăritori și viitoarea călătorie a celor doi la Paris.

Singura dată când am încercat să intervin punând o întrebare despre noua linie a brandului, Luisa a răspuns cu un răspuns de trei cuvinte înainte de a se întoarce la Raya.

Dacă părinții mei ar fi fost aici, m-ar fi renegat de dezamăgire pentru că nu am reușit să mă ridic la înălțimea numelui Alonso și să captez atenția tuturor la acest eveniment.

Acesta a fost dezastrul numărul unu.

Dezastrul numărul doi a intrat după ce toată lumea a fost așezată și au fost servite aperitivele.

"Îmi pare rău că am întârziat." Traducerea leneșă a făcut ca șocul să se trezească la viață în pieptul meu. "Traficul."

Nu. Nu se poate.

Aveam mai multe șanse să fiu lovit de un meteorit decât să mă întâlnesc cu Christian Harper de două ori în aceeași săptămână în fața Mirajului. În *New York,* nu mai puțin.

Dar când m-am uitat în sus, el era acolo.

Pometi cizelați și ochi de whisky, păcat și pericol, toate înfășurate într-un costum impecabil.

Mâncarea s-a transformat în cenușă pe limba mea. Dintre toți oamenii pe care nu voiam să fiu martoră la prăbușirea și arderea mea, el se afla în capul listei.

Nu pentru că mă gândeam că mă va judeca, ci pentru că îmi era teamă că nu o *va face.* Un aproape străin care mă trata mai bine decât cei care ar fi trebuit să mă iubească necondiționat.

N-aș fi în stare să suport asta.

Luisa s-a ridicat în picioare și l-a salutat cu o îmbrățișare efuzivă, dar nu am putut auzi prea mult din introducerea ei din cauza vuietului de sânge din urechile mele.

"... CEO al Harper Security... vechi prieten..."

Expresia lui Christian rămăsese politicoasă, aproape dezinteresată, în timp ce Luisa vorbea, dar nu era nimic dezinteresat în felul în care ochii lui îi priveau pe ai mei.

Întuneric și cunoaștere, ca și cum ar putea să dea la o parte fiecare mască pe care o arătam lumii și să găsească bucățile sparte ale fetei care se ascundeau dedesubt.

De parcă oricum credeau că stricăciunea era frumoasă.

Neliniștea m-a ars prin mine și am întrerupt legătura cu o clipită. Nu avea cum să se gândească la niciunul dintre aceste lucruri.

Nici măcar nu mă cunoștea.

Luisa a terminat ceea ce trebuia să fie cea mai lungă introducere din istoria prezentărilor, dar abia după ce Christian a început să meargă spre mine mi-am dat seama că mai era un singur loc liber la masă.

Era lângă al meu.

Luisa menționase că era rezervat pentru un alt oaspete. Nu știam că va fi *el.*

"Stella." Timbrul adânc și neted al vocii lui mi-a trimis un fior cald pe șira spinării. "Aceasta este o surpriză plăcută."

Mi-am strâns și am slăbit strânsoarea furcii în tandem cu expirațiile mele.

"Christian." Nu puteam foarte bine să-i spun "domnul Harper" când îmi folosea prenumele.

Era prima dată când îi rosteam prenumele, iar silabele mi-au rămas pe limbă mai mult decât mă așteptam. Nu neplăcut, dar mult prea intim pentru

gustul meu.

Am rezistat impulsului de a mă mișca pe scaun în timp ce el mă privea fix, cu fața relaxată, dar cu ochii lui ca niște chihlimbar topit, în timp ce se mișcau din vârful capului meu până la adâncitura rochiei.

Scrutarea a durat mai puțin de cinci secunde, dar în urma ei a izbucnit o dâră de foc.

Calm, calm, liniștit.

"Nu mi-am dat seama că ești..." Am căutat termenul potrivit. "Afiliat cu Delamonte."

Nu era termenul potrivit, dar nu știam cum să mă exprim altfel. Toată lumea de la masă era un blogger de modă sau un membru al echipei Delamonte. Christian nu era în mod evident niciuna dintre aceste lucruri.

"Eu nu sunt", a spus el ironic.

"Blogger secret de modă, atunci?" Am lărgit ochii și mi-am făcut vocea intenționat răsuflată de surpriză. "Nu-mi spune. Blogul tău se numește... "Costume și whisky". Nu? "Guns and Roses". Stai, asta e o formație." Am bătut cu degetul pe masă. "Cravate și..."

"Dacă ai terminat..." Nu credeam că e posibil, dar vocea lui Christian a devenit și mai uscată. "Schimbă locurile cu mine."

Bătăile mele s-au oprit. "De ce?"

Avea un loc privilegiat lângă Luisa, care era prea ocupată să vorbească cu - cine altcineva - Raya, de cealaltă parte a ei, ca să observe că Christian nu-și luase încă locul.

"Nu-mi place colțul mesei."

Privirea mea era una de neîncredere. "Ce te faci dacă e o mașină cu patru locuri?" Atunci *fiecare* loc ar fi în colțul mesei.

Nerăbdarea a întâmpinat întrebarea mea.

Am oftat și am schimbat locul cu el. Începusem să atragem atenția celorlalți de la masă și nu voiam să fac o scenă.

Eram îngrijorat că Luisa se va supăra că i-am luat locul de invitat special, dar pe măsură ce noaptea a înaintat, ciudățenia lui Christian s-a dovedit a fi destul de avantajoasă pentru mine.

Acum aveam acces direct la Luisa, care nu părea deloc supărată și care, în cele din urmă, s-a întors spre mine după ce Raya s-a scuzat să meargă la toaletă.

"Vă mulțumesc că ați venit la New York. Știu că e o cerere mai mare decât pentru celelalte fete." Inelul de cocktail al Luisei strălucea sub lumini

în timp ce își sorbea băutura.

"Bineînțeles." De parcă *cineva* ar refuza o invitație la o cină privată Delamonte. "N-aș fi ratat-o pentru nimic în lume."

"Sunt curios de ce nu te muți la oraș. Sunt mai multe oportunități aici decât în D.C. dacă vrei să intri în modă." Părea în egală măsură curioasă și dezaprobatoare, ca și cum aș fi fost intenționat obtuză prin faptul că nu căutam iarba mai verde în altă parte.

Un ghem de vată mi s-a format în gât la reamintirea indirectă a Maurei și a mizei care era în joc.

"Vreau să fiu aproape de familie." Maura era ca și cum ar fi fost din familie, așa că nu am fost
complet mincinoasă. "Dar mă gândesc să mă mut în curând."

De asemenea, nu mint. *Mă* gândeam să mă mut. Știam doar că nu se va întâmpla prea curând.

"Apropo, felicitări pentru o săptămână a modei minunată." Am schimbat subiectul la ceva mai relevant. Nu mă aflam aici pentru a vorbi despre viața mea personală, ci pentru a obține o afacere. "Mi-au plăcut în mod special puloverele pastelate."

Luisa s-a aprins la menționarea ultimei colecții de toamnă/iarnă a brandului și, în curând, am început să discutăm despre tendințele pe care le-am observat la Săptămâna Modei de la New York de săptămâna trecută.

Nu am putut participa în persoană din cauza serviciului - doar editorii seniori de la *D.C. Style,* ca Meredith, au fost bugetați să participe la NYFW - dar am fost la curent cu spectacolele anticipate online.

Când Raya s-a întors de la baie, fața i s-a înrăutățit la vederea mea și a Luisei discutând animat.

Am încercat cât am putut să o ignor.

Pe vremuri, Raya și cu mine am fost prieteni. Își deschisese contul cu doi ani în urmă și mi-a cerut sfatul. Am fost bucuroasă să împărtășesc ceea ce știam, dar după ce m-a depășit la numărul de urmăritori cu câteva luni în urmă, nu mi-a mai răspuns la mesaje. Singurul contact pe care îl aveam în aceste zile era salutul ocazional la un eveniment.

Ascensiunea ei fulminantă poate fi atribuită direct relației cu Adam, care a fost el însuși un mare influent în domeniul călătoriilor. Când au început să se întâlnească anul trecut, conținutul lor a devenit viral și conturile celor doi au explodat.

Nimic nu se compară cu promovarea încrucișată și cu alimentarea dorinței voyeuriste a publicului de a urmări viețile amoroase ale unor necunoscuți.

Între timp, eu scriam pe blog de aproape un deceniu, iar contul meu era

blocat la aproape nouă sute de mii de urmăritori de mai bine de un an. Era totuși o audiență uriașă și eram recunoscător pentru fiecare dintre ei

(cu excepția roboților și a bărbaților înfiorători care tratau Instagram ca pe o aplicație de agățat), dar nu puteam nega adevărul.

Social media mea stagna și nu aveam nicio idee despre cum să o revigorez. Mă clătinam și îmi pierdeam șirul gândurilor în mijlocul unei propoziții.

Raya s-a năpustit asupra acalmiei ca un vultur după pradă. "Luisa, mi-ar plăcea să aflu mai multe despre arhiva de țesături Delamonte din Milano", a spus ea, atrăgând din nou atenția directorului general asupra ei. "Adam și cu mine vom vizita Italia în această primăvară și..."

Frustrarea mi-a mușcat din vene, în timp ce Raya reușea să deturneze conversația.

Am deschis gura pentru a-i întrerupe. Mă *vedeam* făcând asta în mintea mea, dar în viața reală, cuvintele nu puteau trece de filtrul educației mele și al anxietății sociale de o viață.

Dezastrul numărul trei.

Pentru oricine altcineva, întreruperea lui Raya nu s-ar fi ridicat la nivelul unui dezastru, dar creierul meu nu reușea întotdeauna să deslușească diferența dintre un eșec și o catastrofă.

"Te-ai descurcat bine."

Inima mea a sărit o bătaie la auzul vocii lui Christian înainte de a reveni la ritmul normal. "Cu?"

"Luisa." Și-a înclinat capul spre cealaltă femeie. Nu-mi dădusem seama că fusese atent la conversația noastră; tot timpul conversase cu oaspetele de pe partea cealaltă. "Te place."

I-am aruncat o privire îndoielnică. "Am vorbit timp de cinci minute." "E nevoie de una singură pentru a face o impresie."

"Un minut nu este suficient pentru a cunoaște pe cineva."

"Nu am spus să cunoști pe cineva." Christian și-a dus vinul la buze, cuvintele sale fiind relaxate, dar perspicace. "Am spus să faci o impresie."

"Ce impresie ți-am făcut?"

The întrebare a stârnit și șuierat ca a viu sârmă vie între înghițind suficient oxigen pentru ca fiecare respirație să fie o luptă.

Christian și-a așezat paharul cu o precizie care îmi pulsa în vene. "Nu pune întrebări la care nu vrei să afli răspunsul."

În pieptul meu a înflorit o surpriză nuanțată de durere. "Atât de rău?"

Din câte îmi aminteam, prima noastră întâlnire fusese destul de standard. Îi spusesem în total două cuvinte.

"Nu." Cuvântul a fost o mângâiere aspră pe pielea mea. "Așa de bine."

Căldura mi-a cuprins pielea.

"Oh." Mi-am înghițit nota răsuflată din voce. "Ei bine, în caz că te întrebai, prima mea impresie despre tine a fost că ești foarte bine îmbrăcată."

Asta a fost a doua mea impresie. Prima mea impresie a fost de fapt *fața* aceea. Atât de perfect cizelată și simetrică încât ar trebui să fie întipărită în manualele școlare ca un exemplu de prim rang al raportului de aur.

Dar nu aș recunoaște asta nici dacă Christian mi-ar pune un pistol la tâmplă.

Dacă aș fi făcut-o, ar fi crezut că flirtez cu el, iar asta ar fi deschis o cutie de viermi cu care nu voiam să mă confrunt.

"E bine de știut." Tonul său sec a revenit.

Servitorii au adus desertul, pe care l-a refuzat cu o mișcare din cap.

Am luat o mușcătură din tortul de ciocolată în straturi înainte de a întreba, cât de dezinvolt am putut: "De unde știi că Luisa mă place?".

"Știu."

Dacă acesta era modul în care Christian își purta toate conversațiile, eram surprinsă că nimeni nu încercase încă să-l înjunghie în sala de ședințe. Sau poate că încercaseră și nu reușiseră.

"Asta nu răspunde la întrebarea mea."

"Lu, vii în curând în D.C.?", a întrebat el, ignorând răspunsul meu punctual și întrerupând conversația dintre Luisa și Raya ca și cum cealaltă bloggeriță nici măcar nu ar fi fost acolo.

"Nu am planuri încă." Luisa i-a aruncat o privire curioasă. "De ce?"

"Stella mi-a povestit despre acest loc care ar fi perfect pentru ședința foto pentru bărbați."

Aproape că m-am înecat cu o gură de tort.

"Serios?" Luisa m-a privit cu un interes reînnoit. "Ar fi o sincronizare perfectă. Cercetătorul nostru de locații a avut dificultăți în a găsi un loc care să fie în temă și să nu fie exagerat. Unde este?"

"Este..." M-am chinuit să găsesc un răspuns în timp ce îl blestema în tăcere pe Christian pentru că mă punea în situația asta.

Ce loc din D.C. este potrivit pentru o ședință foto pentru bărbați?

"Ați spus că era un depozit vechi pe undeva", a întrebat Christian.

Claritatea a răsărit într-o clipă.

La marginea orașului era o clădire industrială veche la care am tras de

câteva ori. A fost o fabrică plină de viață până în anii '80, când a

proprietarul și-a mutat sediul în Philadelphia. În lipsa unor noi proprietari, clădirea s-a degradat și a fost invadată de buruieni și iederă.

A fost un drum lung pentru a ajunge acolo, dar contrastul dintre verde și oțelul vechi a oferit un fundal impresionant pentru ședințele foto, în special pentru cele de lux.

De unde știe Christian despre asta?

"Bine." Am eliberat o mică respirație și i-am zâmbit Luisei. "Nu are o adresă propriu-zisă, dar sunt bucuros să vă arăt, ție sau unui membru al echipei, cum să ajungeți acolo, dacă vă interesează acest lucru."

Și-a bătut unghiile de masă în gând. "Este foarte posibil. Aveți fotografii de probă?"

Am scos câteva dintre fotografiile mele vechi și i le-am arătat Luisei, ale cărei sprâncene s-au ridicat cu aprobare.

"Oh, sunt *minunate*. Poți să mi le trimiți și mie? Trebuie să i le arăt cercetașului nostru..."

Mi-a tresărit inima când Luisa mi-a dat numărul ei de mobil ca să-i trimit linkul prin SMS, dar când am ridicat privirea, emoția s-a evaporat la vederea lui Raya și Adam șoptindu-și furibund unul altuia în timp ce aruncau priviri laterale în direcția mea.

Anxietatea îmi bâzâia sub piele ca un roi de albine.

Acele șoapte m-au adus înapoi la zilele mele de școală generală, când toată lumea chicotea și vorbea în spatele mâinilor când intram într-o cameră. Îmi atinsesem mai devreme vârful de creștere și, la vârsta de 13 ani, eram suficient de înaltă, slabă și neîndemânatică pentru a fi o țintă ușoară pentru bătăuși.

De atunci am crescut în propria mea piele, dar anxietatea nu a dispărut niciodată.

"De ce nu ne spui și nouă gluma ta?" Cererea dezinvoltă a lui Christian a mascat o nuanță întunecată care a șters zâmbetele de pe fețele lui Raya și Adam. "Trebuie să fie una bună."

"Vorbeam despre ceva personal." Raya și-a dat ochii peste cap, dar expresia ei conținea o urmă de nervi.

"Înțeleg. Data viitoare, abțineți-vă să faceți asta la un eveniment public. Este lipsit de respect." Conținutul mustrării lui Christian era blând, dar a rostit-o cu un dispreț atât de vicios încât fața Raya s-a înroșit în roșu.

În loc să-și apere prietena, Adam se holba la farfuria lui, cu fața palidă.

Schimbul de replici fusese atât de scurt și se desfășurase pe un ton atât de scăzut, încât restul mesei nu și-a dat seama. Nici măcar Luisa nu observase; era prea ocupată să trimită un SMS cuiva (probabil că cercetașul ei de locație).

"Mulțumesc", am spus încet, dorindu-mi să fiu suficient de îndrăzneață să o strig eu însămi pe Raya.

"Mă enervau", a fost răspunsul detașat al lui Christian.

Cu toate acestea, căldura s-a instalat în stomacul meu și a rămas cu mine pe parcursul restului cinei și al despărțirilor de la sfârșitul nopții.

Când am ieșit din casă jumătate de oră mai târziu, mă simțeam puțin mai bine în privința șanselor mele de a deveni ambasador, dar era departe de a fi un lucru sigur. Eram încă convins că Luisa o favoriza pe Raya, indiferent de ce spunea Christian.

Apropo de cine...

I-am aruncat o privire de-o parte și de alta, în timp ce el a intrat în pas cu mine. Stăteam la un hotel de tip boutique, nu departe de locuința Luisei, dar mă îndoiam că și Christian era cazat acolo. Probabil că avea o locuință în oraș; cel puțin, ar fi stat într-un loc precum The Carlyle sau The Four Seasons, nu într-un hotel cu opt camere fără dotări de designer.

"Mă urmărești?" Am întrebat ușor când am cotit colțul pe o stradă laterală.

Prezența lui Christian domina trotuarul, îmbibând umbrele și făcând invincibil aerul din jurul nostru. Atât de liniștit și de letal încât nici măcar întunericul nu îndrăznea să-l atingă.

"Doar mă asigur că vă întoarceți la hotel în siguranță", a spus el.

"Mai întâi plimbarea cu mașina de zilele trecute, acum asta. Întotdeauna le oferiți chiriașilor dvs. astfel de servicii practice?"

O strălucire fumurie a trecut prin acei ochi de whisky și mi-a trimis căldura în obraji, dar Christian s-a abținut să facă gluma evidentă.

"Nu." Scurt și simplu, rostit cu siguranța de sine a cuiva care nu a trebuit niciodată să se explice.

Am mers în tăcere încă un minut înainte de a spune: "Ca să-ți răspund la întrebarea de mai devreme, știu că te place pentru că o cunosc pe Luisa. Sună contraintuitiv, dar ori de câte ori este impresionată de cineva, îl pune pe plan secundar. Este mai interesată să îi pună pe grătar pe cei de care nu este sigură."

Eram deja atât de obișnuită cu schimbările lui bruște de subiect încât nu am sărit peste nimic.

"Poate." O să cred când o să văd, adică când o să primesc afacerea. "De unde o cunoști atât de bine?"

Luisa era cu douăzeci de ani mai mare decât Christian, dar asta nu însemna nimic. Femeile mai în vârstă se culcau cu bărbați mai tineri în fiecare zi. Asta ar explica felul în care se lumina când îl vedea.

O mică încruntare mi-a încrețit fruntea dintr-un motiv pe care nu-l puteam numi.

"Sunt prieten cu nepotul ei. Și nu, nu m-am culcat niciodată cu ea." O urmă de râs i s-a strecurat prin voce.

Obrajii mi s-au înfierbântat și mai tare, dar, din fericire, vocea mi-a ieșit rece și uniformă. "Mulțumesc pentru informații, dar nu mă interesează viața ta amoroasă", am spus cu o înclinare regală a bărbiei.

"Nu am spus niciodată nimic despre dragoste,
doamnă Alonso." "Bine, nu mă interesează viața ta
sexuală."

"Hmm. Ce păcat." Urma de râs s-a intensificat.

Dacă ar fi încercat să mă scoată din sărite, nu ar fi reușit.

"Doar pentru tine", am spus cu dulceață.

Ne-am oprit în fața hotelului meu. Lumina de la geamuri a trecut peste fața lui Christian, aruncând jumătate din ea în umbră. Lumină și întuneric.

Două jumătăți ale aceleiași monede.

"Încă un lucru." Respirațiile mele formau mici bufeuri albe în aer. "De ce ai apărut la cină în seara asta?"

Nu era pentru a o ajunge din urmă pe Luisa; abia dacă vorbise cu ea toată noaptea.

O umbră îi trecu prin ochi înainte de a se scufunda sub suprafața rece de chihlimbar. "Am vrut să văd pe cineva."

Cuvintele s-au impregnat în buzunarul de aer care ne despărțea. Nu-mi dădusem seama cât de apropiați am ajuns până acum.

Piele, mirodenii și iarnă. Asta era tot ce exista înainte ca Christian să facă un pas înapoi și să încline capul spre intrarea în hotel. O respingere clară.

Am deschis gura, apoi am închis-o înainte de a trece pe lângă el.

Abia când am ajuns la ușile rotative de sticlă, curiozitatea mea a învins ezitarea.

M-am întors, așteptându-mă pe jumătate să-l văd pe Christian deja

plecat, dar el a rămas la baza scărilor. Păr negru, haină închisă la culoare și o față care era cumva și mai devastatoare când era parțial învăluită în umbră.

"Pe cine ai vrut să vezi?"

Era atât de frig încât îmi ardeau plămânii, dar totuși am așteptat răspunsul lui.

Ceva amuzat și periculos a apărut în ochii lui înainte de a se întoarce. "Noapte bună, Stella."

Cuvintele mi-au ajuns în urechi după ce noaptea îl înghițise deja cu totul.

Am exhalat o respirație aspră și m-am scuturat de acele de electricitate care îmi presărau pielea.

Cu toate acestea, gândurile la Christian, Luisa și chiar Delamonte au dispărut când am intrat în camera mea, mi-am verificat telefonul și s-a produs dezastrul numărul patru.

Mi-am ținut telefonul în geantă toată noaptea pentru că nu voiam să fiu *acea* persoană care trimite mesaje la masă. Luisa o făcuse, dar ea era gazda; putea să facă ce voia.

Acum, mi-am dat seama că încercarea mea de a părea profesionist s-ar putea să se fi întors împotriva mea, pentru că ecranul meu era plin de apeluri pierdute și mesaje de la Meredith. Ultimul era de acum 20 de minute.

Oh, Doamne.

Ce s-a întâmplat? De cât timp încerca să dea de mine?

O duzină de posibilități îmi treceau prin cap în timp ce o chemam înapoi, cu inima în gât și cu palmele umede de transpirație.

Poate că biroul luase foc, sau am uitat să trimit geanta Prada înapoi la...

"Stella. Mă bucur să aud în sfârșit vești de la tine." Salutul ei glacial mi-a alunecat pe șira spinării ca pielea rece a unei reptile.

"Îmi pare foarte rău. Mi-am pus telefonul pe silențios și tocmai am văzut..."

"Știu unde ai fost. Te-am văzut în fundalul Instagram Stories al Raya."

În ciuda disprețului ei pentru bloggeri, Meredith a urmărit cu religiozitate rețelele lor de socializare. Ceva legat de competiție și de faptul că trebuia să rămână în topul tendințelor.

Se pare că am fost singurul care a văzut ironia în asta.

Am înghițit în sec. "S-a întâmplat ceva? Cu ce vă pot ajuta?"

Nu contează că era aproape de miezul nopții într-o sâmbătă seara. Echilibrul dintre viața profesională și cea privată nu exista pentru angajații juniori ai revistei.

"A fost o problemă cu ședința foto de săptămâna viitoare, dar am rezolvat-o în timp ce tu erai la petrecere", a spus Meredith cu răceală. "Vom discuta despre asta luni. Să fii în biroul meu la șapte și jumătate fix."

Linia a fost întreruptă, la fel ca și orice speranță ca ea să lase să treacă cu vederea fărădelegea din acea noapte.

Aveam sentimentul că luni dimineață, la ora opt, nu voi mai avea un loc de muncă.

G

SHELL6

"EȘTI CONCEDIAT."

Două cuvinte. Trei silabe. Mă pregătisem mental pentru ele încă de la fiascoul de sâmbătă seara, dar tot m-au lovit ca un pumn în stomac.

Respiră. Inspirați, unu, doi, trei. Expiră, unu, doi, trei.

Nu a funcționat. Oxigenul nu a putut să treacă de nodul din gât, iar mici pete de negru mi-au traversat vederea în timp ce priveam figura așezată a lui Meredith.

Își sorbea cafeaua și răsfoia ultima ediție a revistei *Women's Wear Daily.* ca și cum nu mi-ar fi redus viața la ruine în zece secunde.

"Meredith, dacă eu..."

"Nu o face." A ridicat o mână manichiurată, cu o expresie plictisită. "Știu deja ce ai de gând să spui și nu mă va face să mă răzgândesc. Te urmăresc pe tine și lipsa ta de entuziasm de ceva vreme, Stella, iar sâmbătă seara a fost picătura care a umplut paharul."

Gustul de cupru al sângelui mi-a umplut gura de la cât de tare mi-am mușcat limba.

Lipsa de entuziasm? *Lipsa de entuziasm* ?

Eram prima persoană care intra și ultima care ieșea din birou. Făceam 80% din munca la filmări pentru o fracțiune din credit. Nu m-am plâns niciodată, chiar și atunci când mi-a adresat cele mai scandaloase cereri, cum ar fi aceea de a convinge Chanel să ne trimită o rochie de couture în ediție limitată de la *Paris* cu mai puțin de douăzeci și patru de ore înainte.

Dacă asta era o lipsă de entuziasm, mă cutremuram când mă gândeam ce considera ea un nivel adecvat de dedicare.

"Da, am observat", a spus Meredith, confundând tăcerea mea cu acordul. "Recunosc, ai un ochi bun pentru stil, dar la fel și alte o mie de fete care ar ucide să fie în locul tău. Este clar că nu vrei să fii aici. Văd asta în ochii tăi de fiecare dată când vorbesc cu tine. Sincer, nu ar fi trebuit să te angajăm de la bun început. Blogul tău generează suficient trafic pentru a fi considerat un concurent, iar contractul nostru le interzice angajaților noștri să se implice în practici comerciale competitive. Singurul motiv pentru care nu te-am concediat mai devreme a fost pentru că activitatea ta secundară nu a interferat cu munca ta."

Meredith a mai luat o înghițitură de cafea. "Sâmbătă seara, da. Vei primi un e-mail și actele oficiale de concediere până la sfârșitul zilei."

Panica îmi strângea plămânii în fața perspectivei de a-mi pierde locul de muncă, dar am detectat și un sâmbure de altceva.

Mânia.

Meredith putea să inventeze toate scuzele pe care le dorea, dar amândoi știm că abia așteptа să mă concedieze de ani de zile. Făcea parte din vechea gardă căreia nu-i plăceau schimbările pe care le aduceau bloggerii în industrie și și-a vărsat resentimentele pe mine.

Poate că dacă v-ați trata mai bine angajații, aș fi mai entuziast. Poate că dacă nu ați fi atât de nesigur, ați vedea cum blogul meu ar putea ajuta *revista, nu să o afecteze. În acest sens, ar trebui să verifici ghidul privind nuanța pielii pe care l-am postat săptămâna trecută, deoarece culoarea topului* nu face nimic *pentru tenul tău.*

O serie de insulte neobișnuite mi-au curs pe vârful limbii, dar le-am înghițit înainte de a se revărsa și de a mă pune pe lista neagră a industriei.

Tot ce îmi doream era să lucrez în modă și să fiu aproape de Maura. De aceea rămăsesem în oraș și mă angajasem la *D.C. Style,* în ciuda insistențelor părinților mei de a-mi găsi o slujbă "mai potrivită pentru un Alonso".

Am renunțat la o mulțime de lucruri pentru alți oameni, dar visul meu nu ar fi unul dintre ele... decât dacă nu ar fi scăpat din mâinile mele și aș fi fost concediat.

"Înțeleg." Am forțat un zâmbet care se potrivea cu menghina înfășurată în jurul pieptului meu în strânsoare.

"Să-ți cureți lucrurile până după-amiază", a adăugat Meredith fără să-și ridice privirea de la calculator. "Sunt cutii care te așteaptă la biroul tău."

Umilința mi s-a revărsat pe piele când am ieșit din biroul ei și m-am îndreptat spre biroul meu. Toată lumea știa că fusesem concediat. Unii dintre ei mi-au aruncat priviri pline de milă

priviri; alții nu-și ascundeau zâmbetele.

Dar niciuna dintre reacțiile lor nu s-a comparat cu reacțiile familiei mele după ce le-am spus ce s-a întâmplat. Deja dezaprobau faptul că mi-am "irosit" diploma de la Universitatea Thayer pentru o carieră în modă. Dacă ar fi aflat că am fost concediată...

Mâinile îmi tremurau înainte de a mă prinde și de a le stabiliza. Am refuzat să le ofer colegilor mei bucuria de a mă vedea transpirând, în timp ce mi-am luat cutiile și am ieșit din birou cu cât de multă demnitate am putut aduna.

*Totul va fi bine. Totul **este** bine.*

Călătoria mea cu Uber până acasă a fost neclară. Nu mă puteam opri să-mi imaginez fețele părinților mei când vor afla ce s-a întâmplat. Dezamăgirea, judecata și, mai rău, tăcerea cu "*ți-am spus eu" care,* fără îndoială, ar fi constituit jumătate din conversația noastră.

Ți-am spus că a lucra la o revistă de modă nu este sustenabil.

Ți-am spus să nu mai petreci atât de mult timp pe blogul tău. Este un hobby, nu o slujbă.

Ți-am spus să faci ceva mai semnificativ cu diploma ta. Devino un avocat de mediu, ca mama ta, sau măcar lucrează la un ziar respectabil.

Și asta a fost doar o consecință a concedierii mele.

Nici măcar nu mă gândisem la impactul asupra finanțelor mele sau la capacitatea mea de a-mi găsi un alt loc de muncă.

Presiunea mi-a crescut în piept, dar am reușit să mă întorc la apartament înainte de a mă prăbuși.

Cutiile de carton care conțineau obiectele de pe biroul meu au aterizat lângă mine cu un zgomot surd, în timp ce mă afundam pe podeaua din sufragerie și închideam ochii.

Totul este în regulă. Totul este în regulă. Totul este în regulă.

Mantra tăcută a reușit să-mi calmeze respirațiile superficiale.

Nu a fost sfârșitul lumii. Oamenii erau concediați în fiecare zi, iar eu încă mai aveam bani din blogul meu și din colaborările cu branduri.

În plus, aș putea vinde o parte din garderoba mea pentru bani în plus. Banii pe care i-aș primi din asta ar fi jalnici, chiar și pentru articole de firmă, dar era mai bine decât nimic.

În cel mai rău caz, aș putea accepta niște parteneriate bine plătite pe care le-am refuzat în trecut.

Am refuzat să colaborez cu branduri ale căror produse nu-mi plăceau cu adevărat, ceea ce l-a înnebunit pe Brady, pentru că eram atât de pretențioasă cu privire la hainele pe care le purtam și la produsele pe care le foloseam. Acest lucru mi-a îngreunat semnificativ potențialul de câștig, dar preferam să câștig mai puțin și să fiu sinceră decât să promovez ceva în care nu credeam pentru un cec rapid.

Bineînțeles, asta se întâmpla când aveam un salariu cu normă întreagă pentru a completa afacerea mea secundară.

Totul este în regulă. Totul este în regulă. Totul este...

Sunetul familiar al soneriei mele m-a scos din gânduri înainte de a aluneca prea mult în spirală.

Mi-am deschis ochii cu forța și am verificat ecranul.

Brady.

Am fost tentat să las să intre căsuța vocală, dar poate că avea o actualizare a uneia dintre colaborările mele în așteptare. Aș fi de acord cu orice ar fi plătit chiar acum.

Ei bine, aproape orice.

"Alo?" Vocea mea a ieșit zgâriată și răgușită, dar cel puțin nu plângeam.

"Cum a mers?" O mașină a claxonat în fundal, aproape înecând vocea lui Brady. "Mi-ai ignorat toate apelurile! Dă-mi detaliile, cât mai repede posibil."

O migrenă a înflorit în spatele tâmplei mele. "Cum a mers?"

"*Delamonte*." *Duh-ul* era subînțeles. "O păsărică a confirmat cina *a fost* o audiție, așa că spune-mi. Te iubesc sau te iubesc?"

Amintirea lui Delamonte nu a făcut nimic pentru a-mi îmbunătăți starea de spirit. "Ei mă iubesc. Doar că nu la fel de mult ca Raya."

Indiferent ce spunea Christian, eram convins că afacerea Delamonte era o cauză pierdută. Dacă nu puteam să-mi păstrez slujba la o revistă de pe o piață mică, cum aș fi putut fi ambasadorul unuia dintre cele mai importante branduri de modă din lume?

Practic, nu era o corelație directă, dar în mintea mea amorțită de șoc și panicată era.

O scurtă pauză a urmat declarației mele înainte ca Brady să explodeze.

"Îți bați joc de mine? Ai văzut cizmele pe care le-a purtat Raya în ultima ei postare? Vorbește despre vulgaritate. Nu e deloc stilul lui Delamonte. *Tu* ești Delamonte! Estetica ta este atât de perfectă pentru ei, de parcă ei... de parcă te-au creat în laboratorul lor super-secret. Sau ceva de genul ăsta."

"Da, ei bine, Raya are mai mulți adepți decât mine *și* îl are și pe Adam. E ca o afacere doi în unu."

Nu-mi plăcea să mă complac în autocompătimire, dar odată ce am început, nu m-am mai putut opri.

Încercam de *ani de zile* să ajung la un milion de urmăritori , iar Raya a reușit în mai puțin de doi postând despre noul ei iubit și folosind sfaturile pe care i le-am dat.

Nu m-a deranjat să împărtășesc ceea ce știam. Viața, în cea mai mare parte, nu era o competiție. Dar aș minți dacă aș spune că acea cunoaștere nu m-a înțepat un pic.

"Ea crește atât de repede doar din cauza lui Adam și viceversa", a bombănit Brady. "Urăsc să o spun, dar cuplurile de influenceri sunt la modă acum. Rareori vezi influenceri individuali care să urce atât de sus. Oamenilor le place să urmărească viețile amoroase ale altora. Este bolnav".

Am schițat un râs sec. "Păcat că nu fac parte dintr-un cuplu." Bazinul de întâlniri din D.C. era, din lipsă de un cuvânt mai bun, sumbru.

Pe de altă parte, nu mai aveam un loc de muncă care să-mi ocupe timpul, așa că mai era și asta. Îi voi povesti lui Brady despre *D.C. Style* după ce voi avea timp să mă gândesc și eu.

Vorbind despre asta ar face-o reală, iar mie mi-ar prinde bine puțină fantezie acum.

Era atât de tăcut încât am crezut că s-a întrerupt linia, pentru că Brady *nu* era *niciodată* tăcut. O verificare rapidă mi-a spus că nu era cazul. Eram pe punctul de a-l solicita din nou când, în sfârșit, a vorbit.

"Nu, dar ai *putea* fi...", a spus el încet.

Migrena mea s-a intensificat. "Despre ce vorbești?"

"Vorbesc despre faptul că ți-ai găsit un iubit. Gândește-te la asta." Vocea lui s-a ridicat mai sus de emoție. "Adepții tăi *nu* te-au văzut *niciodată* ieșind cu cineva. Tu nu te întâlnești cu nimeni, nu-i așa? Imaginează-ți dacă ai face-o. Ar *înnebuni* ! Și uită-te la tot conținutul despre cupluri care devine viral. Oamenii mănâncă rahatul ăsta. Vei ajunge la un milion de urmăritori în scurt timp! Dacă atingi această bornă, Delamonte va observa. Se zvonește că nu vor lua o decizie finală decât peste câteva săptămâni. Ai încredere în mine. Deja te iubesc, *știu că* te iubesc. Trebuie doar să le dai un mic imbold în plus."

Mi s-a desprins maxilarul.

"Glumești? Nu am de gând să înșir pe cineva și să mă întâlnesc cu el doar pentru a obține mai mulți adepți și o campanie de brand!"

"Atunci fii sincer. Spune-le adevărul de la început. Găsește-ți un iubit *fals*.

Cineva care va avea și el ceva de câștigat din asta."

"Un alt influencer?" Am tresărit la această perspectivă.

Nu că ar fi contat, pentru că nu aveam *cum să* fac ceea ce îmi sugera Brady. Ideea că trebuia să-mi găsesc un iubit pentru a fi considerată "interesantă" îmi făcea pielea de găină.

Progresasem de la zilele în care femeile nu puteau merge nicăieri sau face ceva fără aprobarea soțului lor, dar adevărul trist era că valoarea noastră era încă legată de abilitatea noastră de a "găsi" un partener, cel puțin în ochii societății.

Numărul de ori în care oamenii *m-au* întrebat *de ce* nu am încă un iubit a fost o dovadă în acest sens. Ca și cum faptul că eram singură era o problemă pe care trebuia să o rezolv, în loc să fie o alegere pe care o făcusem. Ca și cum lipsa mea de partener însemna cumva că *eram* lipsită cumva.

Nu aveam nimic împotriva întâlnirilor. Mă bucuram pentru prietenii mei care își găsiseră alesul, iar eu aș fi fost deschisă la o relație dacă aș fi întâlnit persoana potrivită.

Dar eram destul de sigur că persoana potrivită nu ar fi rezultat dintr-un șiretlic pentru a obține mai mulți adepți în social media și pentru a-mi promova cariera.

"Poate un alt influencer", a spus Brady gânditor. "Sau cineva care va beneficia de pe urma unei femei frumoase la braț."

Mi s-a întors stomacul pe dos.

"O faci să sune atât de sordid. Nu se poate." Am clătinat din cap. "Nu am timp sau energie pentru o relație reală *sau* falsă."

"Stella, îți spun asta în calitate de prieten *și* manager al tău." Vocea lui era mai aspră decât o auzisem vreodată. "Vrei afacerea Delamonte? Vrei un milion de adepți? Vrei să-i arăți lui Raya și tuturor fetelor de acolo care mor de nerăbdare să te vadă eșuând că încă mai ai ce-ți trebuie pentru a rămâne în top? Atunci găsește-ți un iubit".

Cuvintele lui Brady mi-au trecut prin minte mult timp după ce am închis.

Era secolul XXI. Nu trebuia *să mă* întâlnesc cu cineva pentru a rămâne relevant.

Dar, oricât de mult aș fi urât să recunosc, avea dreptate. Exista un motiv pentru care celebritățile intrau întotdeauna în relații în mod magic înainte de lansarea unui album important sau de premiera unui film și pentru care politicienii necăsătoriți rareori câștigau campaniile.

M-am frecat la tâmplă.

Ideea unui iubit fals părea absurdă, dar era *chiar atât de* absurdă?

Dacă vedetele de cinema se puteau "întâlni" cu cineva pentru publicitate, puteam și eu. Faptul că nu eram o celebritate era irelevant; principiul era același.

Nu-mi vine să cred că mă gândesc la asta.

Mi-am deschis Instagram-ul și m-am uitat la numărul din partea de sus a profilului meu.

899K. Eram blocat acolo de mai bine de un an, iar acest lucru mi-a amintit unde mă duceam în viață - nicăieri. Același oraș, aceeași rutină zi de zi.

Atracția unui milion de adepți și a ceea ce reprezentau ei atârna în fața mea ca un diamant strălucitor.

Validare. Oportunitate. Succes.

Dacă mă întind și mă întind...

899K mă privea fix, provocându-mă.

Știam că nu trebuie să mă bazez pe numărul de urmăritori, dar acest număr avea un impact asupra venitului și a mijloacelor mele de trai.

Poate că a fost vorba de orgoliu.

Poate că am vrut să dovedesc tuturor, inclusiv mie însumi, că sângele, sudoarea și lacrimile pe care le-am vărsat în dezvoltarea contului nu au fost în zadar.

Sau poate că Brady avea dreptate și aveam nevoie să scutur lucrurile.

Orice ar fi fost, m-a constrâns suficient de mult încât să ies din aplicație și să intru în lista mea de contacte.

M-am uitat fix la lista de nume, iar ochii mei s-au îndreptat instinctiv spre cei masculini.

Nu-mi vine să cred că mă gândesc la asta.

Dar nu aveam un loc de muncă și nu aveam nimic de pierdut... cu excepția integrității mele.

Din păcate, integritatea nu plătea facturile și nu era ca și cum aș fi ucis sau furat. Ar fi fost doar o mică minciună albă pentru a vinde spectacolul care era prezența mea online.

Dinții mi-au săpat în buza de jos.

Apoi, înainte de a mă mai gândi, am sunat primul nume care părea bun.

"Bună, Trent, sunt Stella. Știu, a trecut mult timp, dar am o întrebare pentru tine..."

5

SHELL6

AM SUPRAESTIMAT NUMĂRUL DE BĂRBAȚI HETEROSEXUALI ȘI SINGURI DIN VIAȚA MEA.

După ce mi-am verificat contactele, am găsit trei persoane care ar putea îndeplini rolul falsului meu iubit și, după două întâlniri de probă dezastruoase, numărul acestora s-a redus la unul.

Prima mea întâlnire a tot încercat să-mi vândă criptomonede, în timp ce a doua mi-a cerut un sex oral în baie între antreu și desert.

Până la cea de-a treia întâlnire, optimismul meu se redusese la o scânteie muribundă, dar m-am agățat de acea flacără pâlpâitoare ca și cum ar fi fost ultima mea speranță.

Ceea ce a și fost.

Nimeni nu știa când va lua Delamonte o decizie, dar trebuia să fie în curând. Aveam la dispoziție un timp limitat pentru a găsi un iubit fals, pentru a pune câteva fotografii de cuplu și pentru a mă ruga să îmi scot contul din criză. Când venea vorba de a obține oferte competitive de branduri, orice lucru mic ajuta.

Nu a fost cel mai bun sau cel mai bine gândit plan din lume, dar a fost *un* plan. Oricât de ridicol ar fi fost, mă făcea să mă simt ca și cum aș fi preluat controlul asupra vieții mele, iar acest lucru - faptul că nu eram complet neajutorată și că încă mai aveam puterea de a-mi modela viitorul - era singurul lucru care mă ținea pe linia de plutire în acel moment.

"A treia oară e cu noroc." Cuvintele au sunat în egală măsură cu speranță, oboseală și un pic de dezgust de sine.

Mă aruncasem în Planul iubitului, cum îl numea Brady, pentru că nu aveam de ales, dar o parte din mine tresărea de fiecare dată când mă gândeam la ce ar presupune un plan de succes.

Înșelăciune. Minciuna. Pretinzând că sunt cineva care nu sunt.

De-a lungul anilor, am cultivat relații strânse cu cei care mă urmăreau. Unii dintre ei mă însoțeau încă de când eram boboc la facultate și postam pe internet fotografii granulate cu aspectul meu din campus.

Gândul de a trăda acea încredere mi-a făcut stomacul să mi se întoarcă.

Totuși, nu puteam să o dezamăgesc pe Maura. Și, dacă aș fi fost sinceră, eu

își dorea cu *adevărat* un milion de adepți.

A fost marea piatră de hotar. Ușa care avea să deschidă alte o mie de oportunități și să dovedească faptul că nu eram dezamăgirea pe care părinții mei o credeau.

Prietenii mei credeau că aveam o familie perfectă, iar eu nu le spusesem niciodată adevărul pentru că părea o problemă atât de banală. Familiile care mă judecau erau de duzină.

Dar asta nu însemna că nu înțepa.

Părinții mei nu o exprimau întotdeauna, dar vedeam dezamăgirea în ochii lor de fiecare dată când se uitau la mine.

Am respirat adânc, mi-am netezit o mână peste partea din față a rochiei și mi-am verificat pentru ultima oară reflexia în oglinda din hol.

Părul răsucit într-un nod elegant, cerceii care adăugau o notă de farmec și rujul care îmi lumina pielea ternă de iarnă.

Perfect.

Am coborât cu liftul și mi-am petrecut tot drumul verificându-mi e-mailurile pentru a afla noutăți despre Delamonte sau răspunsuri de la cele câteva zeci de locuri de muncă la care aplicasem în ultima săptămână.

Nimic.

Nicio veste a fost o veste bună, nu? Poate nu pentru locurile de muncă, dar cel puțin pentru Delamonte.

Până nu primesc un e-mail sau un comunicat de presă care să anunțe următorul ambasador de marcă de la ei, nu aș sta pe gânduri cu privire la negativitate. Nu am vrut să mă manifest din greșeală că pierd campania.

Ușile liftului s-au deschis. Am ieșit și mi-am trecut degetul mare peste cristalele care atârnau de colierul meu. Cuarț roz pentru noroc în dragoste, citrin pentru vibrații bune în general.

Să sperăm că vor funcționa.

"Bună, Stella!" Vocea nerăbdătoare mi-a atras atenția spre recepție, unde portarul îmi radiază, cu dinți strălucitori și ochi de cățeluș, din spatele

tejghelei de marmură.

Mi-am eliberat colierul și i-am zâmbit înapoi. "Bună, Lance. Iar ai rămas blocat în tura de cimitir?"

"Asta se întâmplă când ești cel mai tânăr membru al echipei." A scos un oftat exagerat înainte de a mă examina. "Ești foarte bine îmbrăcată în seara asta. O întâlnire fierbinte?"

O parte din mine s-a gândit pentru scurt timp la ideea de *a-i* cere să fie falsul meu iubit, înainte de a o respinge. Asta ar fi fost prea complicat dintr-o multitudine de motive, dintre care cel mai puțin important era faptul că lucra în clădirea mea.

"Să sperăm". Am dat o piruetă jucăușă, fusta mea metalică fluturând în jurul genunchilor. O asortasem cu un pulover negru ajustat și cizme pentru un look elegant, dar simplu, pentru prima întâlnire. "Cum arăt?"

"Ești frumoasă." Era o notă melancolică în vocea lui. "Întotdeauna..."

Nici nu a apucat să termine, că m-am izbit de un zid de cărămidă. M-am împiedicat și am întins instinctiv mâna în sus pentru a mă stabiliza.

Lână moale și căldură masculină îmi atingeau degetele.

Nu un zid, a observat mintea mea amețită.

Ochii mei au călătorit în sus, trecând pe lângă reverele cu vârfuri ale unui costum negru, gulerul deschis al unei cămăși albe impecabile și coloana bronzată a unui gât puternic, masculin, înainte de a se odihni pe o față frumos sculptată, umbrită de dezaprobare.

"Doamna Alonso." Vocea rece a lui Christian mi-a făcut pielea de găină să mi se facă pielea de găină. Nu mai era nici urmă de partenerul de cină semi-jocos din New York. "Iar îmi distragi personalul de la treabă?"

Din nou? Nu distrasesem niciodată atenția nimănui de la nimic, poate cu excepția momentului în care Lance m-a ajutat să duc un pachet la lift și rezidentul din spatele meu la coadă a trebuit să aștepte două minute în plus.

Mi-am luat mâna de pe pieptul lui Christian. Căldura lui a ars atât de adânc încât am simțit-o în oase chiar și atunci când am făcut un pas înapoi și am mărit puterea zâmbetului meu.

Calm, calm, calm, liniștit.

"Eu făceam conversație. Am vrut părerea lui Lance despre ceva, dar dacă tot ești aici, aș putea să te întreb pe tine." M-am învârtit din nou. "Ce părere ai? Ținuta asta e demnă de o întâlnire?"

Nici măcar nu am terminat prima rotire că mâna lui Christian s-a strâns în jurul brațului meu.

Când mi-am ridicat privirea, umbra de dezaprobare se transformase în ceva mai întunecat. Mai periculos.

Apoi am clipit și întunericul a dispărut, înlocuit de obișnuita lui impasibilitate politicoasă.

Cumva, asta m-a tulburat și mai tare.

"Te duci la o întâlnire."

Christian avea talentul de a transforma orice întrebare în... ei bine, nu într-o întrebare.

"Da." O explozie neobișnuită de răutate a înflorit în mine. "Atunci când scoți pe cineva la cină, la un pahar de băutură, poate că te ții de mână. S-ar putea să sune ca un concept străin, dar ar trebui să încercați cândva, domnule Harper. O să vă facă bine."

Poate că l-ar relaxa puțin.

Cu tot farmecul și bogăția lui, era mai strâns decât arcul ceasului său Audemars Piguet. Acest lucru era evident în precizia mersului său, în poziția umerilor și în aspectul său nefiresc de impecabil.

Nici un fir de păr de la locul lui, nici un fir de scame pe haine.

Christian Harper era un bărbat care se străduia să controleze totul, inclusiv sentimentele sale.

S-a uitat fix la mine, cu maxilarul atât de încordat încât practic îi puteam auzi scrâșnirea dinților. "Eu nu mă țin de mână."

"Bine, fără menajamente. Îmbrățișare atunci, pe o bancă cu vedere la râu, urmată de câteva vorbe dulci șoptite și un sărut de noapte bună. Nu-i așa că sună frumos?"

Mi-am înghițit un râs la felul în care i s-a încrețit buza. Judecând după expresia lui, sugestia mea suna la fel de frumos ca și cum ar fi fost aruncat într-o cuvă cu acid clocotitor.

"De obicei nu te întâlnești cu nimeni."

Amuzamentul meu a dispărut, fiind înlocuit cu un strop de enervare. "Tu nu știi asta. Aș fi putut avea o sută de întâlniri de când m-am mutat aici și tu nu ai fi știut."

"Ai făcut-o?"

La naiba. Nu puteam să mint, nici măcar atunci când fiecare celulă din corpul meu mă îndemna să șterg privirea complice din ochii lui.

"Nu asta e ideea", am spus eu. "Poate că nu au fost o sută, dar au fost câteva."

Două, și au fost întâlniri de test care mi-au reamintit de ce urăsc

întâlnirile. Dar el nu trebuia să știe asta.

"Și unde este întâlnirea ta din seara asta?"

A fost o întrebare nevinovată, dar intuiția mi-a spus să păstrez pentru mine locația exactă. "Un bar."

"Cât de specific."

"Nu e treaba ta." I-am aruncat o privire ascuțită.

Zâmbetul lui Christian nu a îndulcit tăișul neted și tăios al vocii sale. "Distracție plăcută la întâlnirea ta, Stella."

Conversația se încheiase, ceea ce era foarte bine. Eram deja în întârziere. Dar, în timp ce plecam la întâlnire, nu mă puteam concentra asupra bărbatului cu care urma să mă întâlnesc. Eram prea ocupată să mă gândesc la ochii de whisky și la costumele negre.

JUMĂTATE DE ORĂ MAI TÂRZIU, Î M I DOREAM SĂ FI RĂMAS ÎN HOL CU CHRISTIAN. pentru că întâlnirea mea mergea la fel de bine cum mă așteptam, adică deloc.

Klaus era unul dintre puținii bloggeri de modă de sex masculin care locuiau în D.C. și îmi plăcuse destul de mult de câteva ori când am stat de vorbă la evenimente.

Din păcate, acele discuții fuseseră prea scurte pentru ca eu să realizez ceea ce devenise evident după o conversație mai lungă.

Klaus a fost un nemernic masiv și furios.

"Le-am spus că nu lucrez pe gratis. Înțeleg că este o organizație caritabilă, dar eu sunt un blogger de *lux*." Klaus și-a ajustat Rolex-ul de ocazie. "Ce parte din mine strigă *postări gratuite pentru conștientizarea cancerului?* Bineînțeles, este o cauză minunată", a adăugat el grăbit. "Dar îmi ia timp să fotografiez și să postez, știi? Le-am oferit chiar și o reducere de zece procente din onorariul meu obișnuit, dar au refuzat."

"Există un motiv pentru care se numește caritate." Mi-am terminat băutura. Două pahare de vin în douăzeci de minute. Un record pentru mine și o dovadă a cât de mult *nu* voiam să fiu aici. Dar Klaus era ultima mea speranță și i-am dat mai multă libertate de acțiune decât de obicei. Poate că avea intenții bune, dar nu putea să le exprime în modul potrivit. "Nu-și pot permite să plătească mii de dolari pentru fiecare post."

"Nu le-am cerut să plătească pentru fiecare post. Le-am cerut să *mă* plătească pe *mine*."

Doamne, dă-mi putere.

"Am făcut acea campanie pe gratis. Mi-a luat mai puțin de o oră și nu am murit", am precizat.

Aveam o slăbiciune pentru organizațiile caritabile și am acceptat aproape toate aceste colaborări dacă organizația era legală. Brady a urât asta, în principal pentru că

au fost întotdeauna neplătite, iar el nu a câștigat nimic din aceste afaceri.

Klaus a râs. "Da, ei bine, asta e diferența dintre bărbați și femei, nu-i așa?"

Coloana mea vertebrală s-a înțepenit. "Ce vrea să însemne asta?"

"Înseamnă că majoritatea bărbaților cer ceea ce valorează, iar majoritatea femeilor nu o fac." Ridicarea dezinvoltă din umeri a lui Klaus m-a făcut să mi se strâmbă din ochi. "Nu este o insultă, ci doar o observație. Dar cineva trebuie să câștige mai puțini bani, nu?".

Degetele mi s-au strâns în jurul tijei paharului de vin.

Brusc, mi-am dorit să nu fie goală. Niciodată nu fusesem mai tentat să arunc cu o băutură în fața cuiva.

Nu se *înșela în ceea ce* privește toată chestia de a *cere cât valorează,* dar tonul său era atât de condescendent încât a umbrit tot restul. În plus, el ar fi făcut o donație de caritate pentru cancer, dintre toate lucrurile.

"Klaus." Vocea mea uniformă nu a trădat nimic din furia care îmi fierbea în sânge. "Mulțumesc pentru băuturi, dar am ajuns la sfârșitul întâlnirii noastre."

S-a oprit din a se juca cu o șuviță de păr rătăcită pentru a se uita fix la mine. "Poftim?"

"Nu suntem compatibili și nu vreau să pierdem timpul niciunuia dintre noi."

De asemenea, aș prefera să-mi scot un ochi cu un toc Christian Louboutin decât să mai petrec un minut cu tine, am adăugat în tăcere.

Fața lui Klaus s-a înroșit de un roșu furios și pestriț.

"Cum zici tu." S-a ridicat în picioare și și-a smuls haina de pe spătarul scaunului. "Oricum, am rămas doar din milă. Nu ești nici pe *departe* atât de sexy pe cât spune toată lumea că ești."

O spune tipul care cumpără followeri și folosește un cont fals pentru a comenta cât de sexy este el sub propriile postări. Replica mi-a furnicat pe vârful limbii până când aversiunea mea față de confruntare a strivit-o.

Dacă aș avea un bănuț pentru fiecare revenire pe care o păstrez pentru mine, n-aș mai avea *nevoie de*

afacerea Delamonte. Aș fi fost deja milionar.

Am așteptat până când Klaus a ieșit într-un nor de parfum copleșitor și indignare înainte de a geme și de a-mi îngropa fața în mâini.

Acum, că Klaus nu mai era pe masă, aveam oficial zero perspective

pentru un iubit fals decent.

Niciun iubit fals, nicio creștere a numărului de urmăritori, nicio afacere Delamonte, niciun ban, nicio grijă pentru Maura...

Gândurile mele se adunau într-un șuvoi dezordonat.

Exista o altă modalitate de a-mi mări contul în afară de a-mi face un prieten fals? Poate.

Ar crește contul meu suficient de repede pentru a garanta că voi primi oferta Delamonte? Nu.

Dar odată ce creierul meu se agăța de o idee, a încerca să o scot din ea era ca și cum aș fi încercat să sparg un seif cu o scobitoare. În plus, neavând nici o slujbă și nici o mușcătură în CV-ul meu, devenisem disperat.

Ideea de iubit mă neliniștea, dar îmi oferea și o licărire de speranță. Acum, acea licărire se transformase într-un maro urât și pătat.

Mi-am golit apa, sperând că îmi va atenua uscăciunea din gât. Tot ce a făcut a fost să mă trimită într-o mică criză de tuse când a intrat pe o țeavă greșită.

"Presupun că șoaptele dulci și sărutul de noapte bună nu mai sunt de actualitate."

Pielea mi s-a înfierbântat la auzul vorbelor familiare din spatele meu.

Calm, calm, liniștit.

Am așteptat ca plămânii să mi se umple de aer înainte de a răspunde.

"O dată este o coincidență, de două ori este un tipar." Am întors capul. "Ce înseamnă de trei ori, domnule Harper?"

Mai întâi, drumul spre casă cu mașina. În al doilea rând, cina de la Delamonte. Nu am pus la socoteală întâlnirea noastră din hol mai devreme în acea seară, deoarece locuiam în aceeași clădire, dar, în general, mă întâlnisem cu Christian de un număr suspect de ori în ultimele două săptămâni.

"Soarta." A alunecat pe scaunul de lângă al meu și a făcut un semn din cap către barman, care l-a salutat cu un semn deferențial din cap și s-a întors mai puțin de un minut mai târziu cu un pahar de lichid ambrat bogat. "Sau faptul că D.C. este un oraș mic și că avem cercuri sociale care se suprapun."

"Ai putea să mă convingi că crezi în coincidențe, dar nu mă vei convinge niciodată că crezi în soartă."

Era o noțiune pentru romantici și visători. Christian nu era nici una, nici alta.

Romanticii nu se uitau la cineva ca și cum ar fi vrut să-l devoreze până când nu mai rămânea decât cenușă și extaz. Întuneric și supunere.

Ceva fierbinte și necunoscut mi s-a încolăcit în stomac înainte ca clopotele de deasupra ușii de la intrare să zornăie și să rupă vraja.

"De cât timp ești aici?" Nu observasem sosirea lui.

"Destul de mult timp pentru a te vedea cum te uitai cu nostalgie la acele cópii de cocktail în timp ce partenerul tău vorbea."

"Nu a fost o întâlnire rea. Doar că a trebuit să plece mai devreme pentru... o urgență." A fost o minciună flagrantă, dar nu am vrut să recunosc că a eșuat. Nu în fața lui Christian.

"Da, a părut de-a dreptul sclipitor." Vocea lui era mai uscată decât un gin martini. "Mi-am dat seama după felul în care ți s-au închis ochii și te-ai rătăcit la telefon la fiecare cinci secunde. Adevăratele semne ale unei femei îndrăgostite."

Supărarea mi-a înghesuit plămânii.

Între Klaus și Christian, mănăstirea arăta din ce în ce mai bine.

"Oamenii spun că sarcasmul este cea mai joasă formă de spirit."

"Dar este cea mai înaltă formă de inteligență." Gura lui Christian a tras în sus la sprâncenele mele ridicate. "Oscar Wilde. Cunosc bine citatul *complet.*"

De ce nu am fost surprins?

"Nu mă lăsa să te reține", i-am spus cu vârf și îndesat. "Sunt sigur că ai lucruri mai bune de făcut cu seara de vineri decât să bei cu fata care are grijă de plantele tale."

"Voi pleca după ce îmi explici de ce păreai atât de nefericită după ce a plecat." Christian s-a așezat pe taburet, imaginea eleganței relaxate, dar ochii lui erau ascuțiți în timp ce aștepta răspunsul meu. "Cumva, mă îndoiesc că ai fost dezamăgită de plecarea lui."

Mi-am frecat degetul mare de condensul de pe paharul de apă, gândindu-mă cât de mult să-i spun.

"Am avut nevoie de ajutorul lui cu ceva." Rușinea mi s-a strecurat în piept.

"Cu ce?" Era o cobră în costum de rege, fără răbdare la vedere.

Spuneți-o pur și simplu. "Am nevoie de un iubit fals."

Acolo . Am spus-o și nu am murit, deși jena îmi încălzea gâtul. Dar, spre cinstea lui, Christian nu a râs și nici nu m-a pedepsit. "Explică."

Alcoolul și disperarea mi-au dezlegat limba, așa că am făcut-o. Am explicat totul - Maura, Delamonte, *D.C. Style* . I-am spus chiar că am fost concediat.

O parte din mine se temea că mă va evacua din moment ce nu mai aveam un venit stabil, dar nu m-am putut abține să nu-i spun cuvintele.

Presiunea din interiorul meu găsise o supapă de eliberare temporară, iar eu profitam din plin.

Deși prietenii mei știau că fusesem concediată, nu știau că eu plăteam pentru îngrijirea Maurei. Nimeni nu știa, cu excepția personalului de la Greenfield... și acum, Christian.

Dintr-un motiv oarecare, să-i spui asta i s-a părut firesc, aproape ușor. Poate pentru că era mai ușor să împărtășesc secrete cu cineva care nu mă cunoștea bine și, prin urmare, mă judeca mai puțin.

Când am terminat, Christian m-a fixat cu o privire lungă și evaluatoare.

Tăcerea s-a întins atât de mult încât m-am temut că-l voi rupe cu absurditatea ideii mele.

Mi-am pus o buclă liberă care îmi căzuse din coafură în spatele urechii. "Știu că sună ridicol, dar ar putea funcționa. Potențial?" Îndoiala mi-a transformat afirmația într-o întrebare.

"Nu sună ridicol." Christian și-a lăsat jos paharul, acum gol. Barmanul a reapărut într-o clipă și l-a umplut din nou. După o privire ponderată din partea lui Christian, mi-a completat și el paharul. "De fapt, am o propunere reciproc avantajoasă."

"Nu mă interesează să mă culc cu tine."

Eram disperat, dar nu *chiar atât de* disperat. Una era să ai un iubit fals. Alta era să te culci cu cineva pentru bani, chiar dacă acel *cineva* era bogat și superb.

Supărarea a trecut prin ochii lui Christian. "Nu asta e propunerea mea", a spus el, cu vocea sa tăioasă de iritare. "Tu ai nevoie de bani, iar eu am nevoie de un... însoțitor care să mă însoțească la evenimente. Sunt o parte necesară și, din păcate, frecventă a activității mele."

"Deci, vrei o bomboană pentru braț." Ceva asemănător cu dezamăgirea s-a așezat în stomacul meu. "Sunt sigur că ai putea găsi o parteneră cu un pocnet din degete. Nu ai nevoie de mine pentru asta."

Chiar și acum, toate femeile din bar se uitau la Christian cu expresii amețite, visătoare.

"Nu doar o întâlnire, Stella. Vreau pe cineva cu care să pot purta o conversație reală. Care pune oamenii în largul lor și care poate lucra cu mine într-o cameră. Cineva care nu vrea mai mult după ce întâlnirea s-a terminat."

Am bătut cu degetele pe masă. "Și dacă fac asta..."

Christian a zâmbit. "Hai să facem o înțelegere, doamnă Alonso. Sunteți de acord să mă însoțiți la nevoie, iar eu voi plăti pentru întreaga îngrijire a Maurei."

Bătăile mele s-au oprit.

Să plătești întreaga îngrijire a Maurei?

Primul meu instinct a fost un *da* entuziast și răsunător. Faptul că nu trebuia să-mi fac griji pentru facturile lui Greenfield m-ar fi ușurat de pe umeri.

Dar entuziasmul a durat doar un minut, înainte de a mi se trage un semnal de alarmă între urechi.

Dacă ceva părea prea frumos ca să fie adevărat, probabil că era.

"Mulțumesc, dar nu pot." Cuvintele au fost dureroase de rostit, dar a fost mai bine așa. "Să plătesc toate taxele lui Maura... e prea mult."

A fost o prostie din partea mea să refuz oferta lui de plată când aveam atât de multă nevoie de ea? Poate că da. Mai ales când știam că dacă plătesc pentru îngrijirea ei, nu va fi o gaură în portofelul lui? Probabil că da.

Dacă ar fi fost altcineva, aș fi acceptat, având în vedere circumstanțele mele. Dar, între chiria redusă inițial și înțelegerea noastră ridicolă pentru o chirie și *mai mică* după ce Jules s-a mutat - îngrijirea plantelor sale nu echivala cu miile de dolari pe care le lăsa să se scurgă în fiecare lună - îi datoram deja prea mult.

Iar instinctul meu îmi spunea că, atunci când era vorba de bărbați ca Christian Harper, cu cât le datorăm mai puțin, cu atât mai bine.

Pentru că, în cele din urmă, plata va fi scadentă și va costa mai mult decât toți banii din lume.

Christian a luat refuzul cu binișorul. "Am înțeles. Atunci hai să modificăm înțelegerea. Dacă tu îmi ești partener, eu îți voi fi prieten."

Inima mea a tresărit. *Acela* era un aranjament mai echilibrat.

Totuși, n-ar fi trebuit să o fac.

A fost sălbatic și absurd și complet ridicol dacă mă gândeam prea mult la asta, dar... *Christian Harper* ca iubit (fals) al meu. Dacă asta nu mi-a făcut să explodeze numărul de urmăritori, nimic nu ar fi făcut-o.

"Cu o condiție, bineînțeles", a adăugat el.

Bineînțeles că da.

"Ce stipulație?"

"Nu ai voie, sub nicio formă, să-mi arăți fața pe rețelele de socializare".

Entuziasmul meu s-a stins mai repede decât un foc de artificii în apă. "Asta înfrânge tot scopul a ceea ce încerc să fac."

Fața lui Christian ar putea vinde stadioane și teatre. Să nu o arătăm online ar fi o risipă monumentală.

"Pe baza a ceea ce mi-ai spus, contează relația percepută, nu cine este cealaltă persoană." A bătut cu un deget pe telefonul meu. "Social media este o formă de voyeurism, iar cuplurile sunt mai interesante decât indivizii. Este un adevăr nefericit. Dar oamenii iubesc și un pic de mister.

Îmi poți arăta mâna, spatele, orice parte a mea, cu excepția feței. Nu va diminua ceea ce încerci să faci. S-ar putea chiar să te ajute."

"Dar..." *Fața ta este atât de frumoasă.* "Oamenii vor ști că ești tu dacă participăm împreună la evenimente, așa că ce rost are să nu-ți arăți fața?"

"Nu am nicio problemă dacă oamenii știu că suntem împreună." Netezimea cuvintelor lui m-a învăluit ca o eșarfă de mătase. "Cu toate acestea, păstrez detaliile vieții mele personale private și amprenta mea digitală cât se poate de curată."

N-ar trebui să fiu surprins. Christian era expert în securitate cibernetică, așa că aversiunea sa față de rețelele sociale și față de partajarea datelor online avea sens.

Cu toate acestea, mi s-a părut greu de crezut că cineva, în ziua de azi, ar putea păstra *toate*
fotografii cu ei înșiși de pe internet.

"Huh." Era prea târziu pentru mine. Amprenta mea digitală era atât de mare încât ar fi putut fi calificată pentru propriul cod poștal. "Nu pot să mă raportez."

Un zâmbet i-a zvâcnit pe gură. "Avem o înțelegere, atunci?"

"Atâta timp cât ești de acord cu condițiile mele." De data aceasta, eu am fost cel care a zâmbit la clipa lui de surpriză. "Nu credeai că ești singurul care trebuie să facă regulile, nu-i așa?".

"Bineînțeles că nu." Amuzamentul leneș a ieșit la suprafață în ochii lui. "Care sunt condițiile tale?"

Le-am bifat pe degete. Barmanul servea clienții la celălalt capăt al barului și nimeni nu stătea în apropierea noastră, așa că nu-mi făceam griji cu privire la spionaj.

"În primul rând, ne angajăm în contact fizic doar atunci când este necesar. Ținerea de mână este în regulă. Sărutul este permis de la caz la caz. Fără sex." Am aruncat o privire la Christian pentru a vedea dacă nu cumva asta ar fi o problemă. Expresia lui a rămas impasibilă, așa că am continuat.

"Doi, continuăm înțelegerea atâta timp cât este benefic pentru amândoi. Dacă unul dintre noi vrea să pună capăt din orice motiv, îi dăm celuilalt un preaviz de două săptămâni. Și, în sfârșit..." Am respirat adânc. "Ne amintim despre ce este vorba. O relație *falsă.* Asta înseamnă că nu există sentimente de prins și nu ne îndrăgostim unul de celălalt."

Nu credeam că Christian se va îndrăgosti de mine și mă îndoiam că eu

mă voi îndrăgosti de el, dar era bine să ne stabilim așteptările corecte. Asta a împiedicat ca lucrurile să devină urâte pe parcurs.

Un râs moale i-a răsunat din gât. "Accept aceste condiții. Voi întocmi contractul în seara asta."

"Un contract scris pare a fi exagerat."

"Nu fac niciodată o înțelegere fără una." A ridicat o sprânceană. "Este asta o problemă?"

O parte din mine nu se simțea confortabil cu un contract formal pentru ceva atât de fluid, dar o altă parte a fost de acord că era un lucru inteligent de făcut. Ar stabili regulile de bază în termeni clari și ne-ar proteja pe amândoi.

Pentru orice eventualitate.

"Nu. Un contract este bine."

"Bine. Și nu vă faceți griji, doamnă Alonso." Râsul a rămas în vocea lui Christian în timp ce își ridica paharul la buze. "Eu nu cred în dragoste."

6

SHELL6

13 MARTIE

Cred că am semnat un pact cu diavolul.

Bine, sună puțin cam dramatic, dar ați prins ideea. Christian a fost ~~foarte~~ drăguț și de ajutor de când ne-am cunoscut, dar nu a ajuns unde este astăzi fiind atât de cald și de pufos.

Au trecut patru zile de când am semnat (încă nu-mi vine să cred că m-a pus să semnez un acord formal, dar cred că de aceea este director general). Și de fiecare dată când mă gândesc la primul nostru cuplu de postaci, mi se face puțin rău.

M-am împăcat cu ideea că trebuie să-mi mint adepții, dar și prietenii și familia mea vor vedea postarea. Ei bine, nu și părinții mei, dar Natalia o va vedea și le va spune mamei și tatei. Iar eu va trebui să le explic prietenilor mei, care ȘTIU că nu vreau un iubit, apariția bruscă a unui iubit. Se vor supăra, mai ales Jules. Urăște să nu fie la curent cu toate bârfele.

Apoi, mai este și problema ascunderii feței lui Christian când voi face postarea noastră oficială. Poate că pot pune un emoji peste ea. E atât de ieftin încât ar putea fi amuzant...

IDEI DE EMOJI CREȘTINE:

1. *Diavolul (din motive evidente)*
2. *Față neutră (în principiu, expresia lui 80% din timp)*
3. *Față de inimă (are sens dacă ar trebui să fie iubitul meu, dar*

poate fi prea drăguț?)

"SUNT ATÂT DE FERICITĂ CĂ PUTEM RECUPERA." JULES A SUSPINAT ȘI ȘI-A BĂGAT UN CARTOF PRĂJIT ÎN
gura. "Mă simt atât de nelalocul ei de când m-am întors."

Jules și prietenul ei, Josh, au plecat într-o călătorie de o săptămână în Noua Zeelandă acum câteva săptămâni, iar aceasta a fost prima dată când am văzut-o de când s-a întors. Între programul ei solicitant ca avocat și călătoriile constante ale Ava ca fotograf pentru revista *World Geographic*, a fost greu pentru noi toți să fim în același loc în același timp.

Totuși, am programat cel puțin o întâlnire în fiecare lună, chiar dacă a trebuit să fie virtuală. Cel puțin atunci, Bridget, care locuia în Europa, putea să se alăture.

Prieteniile adulților au necesitat *muncă* și efort conștient pentru a fi menținute, dar cele care au rămas au fost cele care au contat cel mai mult.

De aceea a fost atât de greu să le mint pe Jules, Ava și Bridget. Știau că am fost concediată, dar nu știau despre Christian.

În același timp, nu voiam să-i împovărez cu prea multe dintre problemele mele și, cu cât le ascundeam mai mult timp anumite lucruri, cu atât mai puțin îmi doream să le explic de ce nu le spusesem ceva de la bun început.

Tacos-ul de pește pe care l-am mâncat la prânz mi s-a agitat în stomac.

"Nu ai ratat nimic important." Ava și-a îndepărtat o șuviță de păr din ochi. "Viața mea este doar muncă și chestii legate de nuntă până în octombrie."

În ciuda cuvintelor ei dezinvolte, fața ei strălucea de emoție.

Iubitul ei, Alex, a cerut-o în căsătorie vara trecută, iar ei plănuiau o nuntă în toamnă în Vermont. Cunoscându-l pe Alex, urma să fie cea mai fastuoasă nuntă pe care statul o văzuse vreodată. Angajase deja cel mai bun planificator de nunți din țară pentru a coordona o armată de florari, furnizori de mâncare, fotografi, videografi și oricine altcineva era implicat în nuntă.

"Hmm." Jules părea dezamăgită că nu o așteptau vești mai suculente. "Dar tu, Stel? E vreo șansă să te fi cuplat cu o celebritate la un eveniment? Să câștigi un milion de dolari? Ți s-a oferit o excursie în Bora Bora în schimbul unor poze cu picioarele tale din nou?"

Râsul meu a ieșit încordat. "Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu."

Deși mi-am găsit un iubit fals.

Cuvintele îmi stăteau pe vârful limbii, dar le-am înghițit împreună cu restul de apă.

Aveam nevoie de mai mult timp pentru a-mi procesa situația înainte de a o discuta cu altcineva.

"Oh." Jules s-a bosumflat. "Ei bine, anul este încă tânăr. Și, oh, Doamne, apropo de celebrități..." Ochii ei s-au aprins din nou. "N-o să-ți vină să *crezi* cine

pe care l-am văzut la aeroport în drum spre D.C. *Nate Reynolds* ! Era cu soția lui..."

M-am relaxat în scaunul meu, în timp ce ea vorbea despre starul ei de cinema preferat.

Acesta era un subiect mai sigur decât orice altceva despre viața mea.

Rămășițele de rușine îmi înțepeniseră pielea, dar m-am consolat cu faptul că nu-mi voi minți prietenii la *nesfârșit* .

Le-aș spune în curând despre

Christian. Dar nu astăzi.

Am mai stat la restaurant încă o jumătate de oră până când Ava a trebuit să se întâlnească cu Alex pentru o chestie legată de nuntă, iar Jules s-a dus să îi facă o "surpriză" lui Josh după tura lui la spital. Eram destul de sigură că era un cod pentru sex, dar am ales cu înțelepciune să nu întreb.

După ce ne-am luat la revedere, am luat trenul spre Greenfield.

Era la o oră de mers cu mașina din oraș, iar când lucrasem la *D.C. Style* , trebuia să mă grăbesc să vin aici după serviciu. Uneori nu reușeam să ajung; când *reușeam, de* obicei nu aveam decât zece sau cincisprezece minute cu Maura înainte de încheierea orelor de vizită.

Cred că ăsta era unul dintre avantajele de a fi șomer. Nu mai trebuia să iau trenul spre și dinspre mijlocul pustietății noaptea și nu trebuia să-mi fac griji că nu voi avea timp să o văd.

Mă jucam distrat cu colierul meu în timp ce priveam trotuarele de beton și arhitectura de inspirație europeană a orașului făcând loc câmpurilor deschise și terenurilor mai plate.

Nu mai vorbisem cu Christian în persoană de la înțelegerea noastră, deși îmi trimisese un mesaj în ziua următoare, cerându-mi să mă alătur lui la o strângere de fonduri.

Nici măcar nu știam pentru ce era strângerea de fonduri, doar că era un eveniment cu cravată neagră și că va avea loc la Muzeul Smithsonian de Istorie Naturală.

Zdruncinătura trenului în momentul în care a oprit în gara Greenfield a coincis cu o creștere a nervilor în stomacul meu.

O să fie bine. E doar o petrecere. Ai participat la o mulțime de evenimente cu cravată neagră.

Am inspirat și am expirat o gură de aer.

O să fie bine.

Am stat în picioare și am așteptat să treacă un grup de navetiști cu un

aer obosit înainte de a-i urma la coborârea din tren. Am ajuns abia la jumătatea drumului când un fior mi-a cuprins ceafa și mi-a smuls capul în sus.

Era același fior pe care îl simțisem în holul meu în noaptea în care Christian m-a dus acasă.

Ochii mei au zbughit cu sălbăticie vagonul de tren, dar era gol, cu excepția unui bătrân care sforăia într-un colț și a însoțitorului care încerca să-l trezească.

O parte din tensiune mi-a ieșit din umeri.

Nu era nimic în neregulă. Eram la limită în legătură cu strângerea de fonduri și cu aranjamentul fals de întâlniri, asta-i tot.

Greenfield era la zece minute de mers pe jos de la gară, iar când am ajuns, deja mă scuturasem de îndoielile din tren. Nu puteam să-mi trăiesc viața uitându-mă peste umăr, mai ales când nu era nimic acolo.

Greenfield cuprindea trei clădiri și câteva hectare în suburbia Maryland. Cu ferestrele sale de tip bovindou, podelele din bambus și abundența de verdeață, semăna mai mult cu un hotel de lux de tip boutique decât cu o comunitate de bătrâni, așa că nu am fost surprins că a fost clasificat ca fiind unul dintre cele mai bune centre de lux de îngrijire asistată din țară.

De asemenea, arăta diferit în timpul zilei, și nu doar din cauza luminii. Aerul era mai liniștit, iar aromele erau mai dulci chiar și în toiul iernii.

Era o zi nouă și, odată cu fiecare zi nouă, venea și speranța.

Optimismul mi s-a umflat în piept când m-am oprit în fața camerei Maurei și am bătut la ușă.

Astăzi, ea își va aminti de mine. Eram sigur de asta.

Am bătut din nou la ușă. N-am primit niciun răspuns. Nu mă așteptam la niciunul, dar întotdeauna băteam de două ori, pentru orice eventualitate. Poate că locuia într-un centru de îngrijire, dar camera ei era camera ei. Merita să aibă un cuvânt de spus asupra celor care intră în spațiul ei personal.

Am mai așteptat o clipă înainte de a răsuci clanța și de a intra înăuntru.

Maura stătea pe un scaun lângă fereastră, privind la iazul din spatele clădirii. Apa era înghețată, iar copacii și florile care înfloreau în timpul verii nu erau decât ramuri goale și petale ofilite în timpul iernii, dar ea nu părea să se supere.

Avea un mic zâmbet în timp ce fredona o melodie joasă. Ceva familiar, dar nedeslușit, vesel, dar nostalgic.

"Bună, Maura", am spus

încet. Zumzetul s-a oprit.

S-a întors, iar fața ei a arătat un interes politicos, în timp ce ochii ei mă cercetau. "Bună." Și-a înclinat capul în fața privirii mele așteptătoare. "Te cunosc?"

Dezamăgirea m-a tras de piept, urmată de o durere ascuțită.

Boala Alzheimer varia foarte mult de la o persoană la alta, chiar și la cele aflate în stadiul intermediar, precum Maura. Unii uitaseră abilitățile motorii de bază, cum ar fi cum să țină o lingură în mână, dar își aminteau familia; alții uitaseră cine le erau cei dragi, dar puteau funcționa destul de normal în viața de zi cu zi.

Maura se încadra în cea de-a doua categorie.

Ar trebui să fiu recunoscător că încă mai putea comunica clar după ce fusese diagnosticată cu Alzheimer cu patru ani în urmă, iar eu *eram*. Dar tot mă durea când nu mă recunoștea.

Ea a fost cea care m-a crescut în timp ce părinții mei erau ocupați să-și construiască o carieră. Mă luase și mă lăsase la școală în fiecare zi, participase la toate piesele de teatru de la școală și mă consolase după ce Ricky Wheaton m-a părăsit pentru Melody Renner în clasa a șasea. Ricky și cu mine ne "întâlnisem" doar două săptămâni, dar eu, la unsprezece ani, aveam inima frântă.

În mintea mea, Maura ar fi fost mereu vibrantă și plină de viață. Dar anii și boala își luaseră tributul, iar faptul că o vedeam atât de fragilă mă făcea să mi se îngroașe lacrimile în gât.

"Sunt un nou voluntar." Mi-am limpezit gâtul și am lipit un zâmbet, nu voiam să ne întunec vizita cu melancolie. "Ți-am adus niște tembleque. O păsărică mi-a spus că este preferatul tău." Am băgat mâna în geantă și am scos budinca de cocos răcită.

Era un desert tradițional portorican pe care Maura și cu mine obișnuiam să îl preparăm împreună în timpul nopților noastre de "experimente".

În fiecare săptămână, încercam câte o rețetă nouă. Unele dintre ele au ieșit extraordinare, altele nu prea. Totuși, tembleque a fost una dintre preferatele noastre și am justificat faptul că am făcut-o de mai multe ori, îmbinând-o de fiecare dată cu arome diferite. Scorțișoară într-o săptămână, portocală în următoarea, urmată de lămâie.

Voila! O nouă rețetă.

În mintea mea de copil de opt ani, avea sens.

Ochii lui Maura s-au aprins. "Încerci să mă lingușești cu dulciuri în prima ta zi." A chicotit. "Funcționează. Deja îmi place de tine."

Am râs. "Mă bucur să aud asta."

I-am înmânat desertul pe care îl pregătisem aseară și am așteptat până

când l-a apucat bine înainte de a mă așeza pe scaunul opus celui al ei.

"Cum te cheamă?" Și-a băgat cu lingura niște budincă în gură, iar eu am încercat să nu observ cât de lentă era mișcarea sau cât de tare îi tremura mâna.

"Stella."

Ceea ce părea a fi o recunoaștere a strălucit în ochii ei. Speranța a crescut din nou, doar pentru a se dezumfla când întunericul a stins strălucirea o secundă mai târziu.

"Frumos nume, Stella." Maura a mestecat cu o expresie gânditoare. "Eu am o fiică, Phoebe. E cam de vârsta ta, dar n-am mai văzut-o de ceva vreme..."

Pentru că a murit.

Durerea din pieptul meu s-a întors cu o răzbunare.

În urmă cu șase ani, Phoebe și soțul Maurei se întorceau acasă de la băcănie când un camion le-a lovit mașina. Amândoi au murit în urma impactului.

Maura s-a scufundat într-o depresie profundă după aceea, mai ales că nu mai avea rude în viață pe care să se sprijine.

Oricât de mult uram Alzheimer pentru că îi răpise viața pe care o trăise, uneori eram recunoscător pentru asta. Pentru că absența amintirilor bune însemna și absența amintirilor rele și, cel puțin, ea putea uita durerea pierderii celor dragi.

Niciun părinte nu ar trebui să fie nevoit să își îngroape copilul.

Maura a început să mestece mai încet. Sprâncenele i s-au unit și am văzut-o cum se străduia să-și amintească de ce, mai exact, nu o mai văzuse pe Phoebe de ceva vreme.

Respirația ei s-a accelerat așa cum o făcea întotdeauna înainte de a se instala agitația.

Ultima dată când își amintise ce i se întâmplase lui Phoebe, aceasta devenise atât de agresivă încât asistentele fuseseră nevoite să o sedeze.

Am clipit din ochi și am mărit puterea zâmbetului meu. "Deci, am auzit că în seara asta e seara de bingo", am spus repede. "Ești încântată?"

Distragerea atenției a funcționat.

Maura s-a relaxat din nou și, în cele din urmă, conversația noastră a trecut de la bingo, la pudeli și la *Days of Our Lives*.

Amintirile ei erau disparate și variau de la o zi la alta, dar ziua de azi era una dintre cele mai bune. Avea un pudel de companie și îi plăcea să se uite la "*Zilele vieții noastre*". Nu eram sigur că înțelegea semnificația acestor subiecte, dar cel puțin știa că erau importante la nivel subconștient.

"Am bingo în seara asta. Tu ce ai?" A schimbat brusc subiectul după un monolog de zece minute despre spălarea manuală a rufelor. "O fată

frumoasă ca tine trebuie să aibă planuri amuzante pentru vineri seara."

Era sâmbătă, dar nu am corectat-o.

"Am o petrecere mare", am spus. "La Smithsonian."

Deși *distracție* nu era adjectivul pe care l-aș folosi.

Nervii mi-au trecut prin stomac, făcându-mi greață.

Semnarea unui contract era una, executarea lui era alta.

Ce se întâmplă dacă am dat greș la eveniment? Dacă mă împiedic sau spun o prostie? Dacă și-ar da seama că nu sunt partenera pe care o spera și ar rezilia înțelegerea noastră?

Instinctiv am întins mâna spre pandantivul meu de cristal. Azi alesesem un jaspier unakite pentru vindecare și l-am strâns cu putere până când piatra rece s-a încălzit și mi-a liniștit nervii.

E în regulă. Totul va fi bine.

Maura, fără să țină seama de tulburarea mea interioară, s-a luminat și s-a aplecat în față la menționarea unei petreceri. "Ooh, fantezie. Cu ce te-ai îmbrăcat?"

În acel moment, părea atât de asemănătoare cu cea de odinioară, încât mi s-a strâns pieptul.

Obișnuia să mă tachineze tot timpul în legătură cu băieții. Eu, preadolescenta, mă plângeam, dar oricum îi spuneam toate iubirile mele secrete.

"Nu m-am hotărât încă, dar sunt sigur că voi găsi ceva. Adevărata întrebare este: ce să fac cu părul meu?". Am făcut un gest către buclele mele. "Să-l pun în sus sau să-l las jos?".

Nimic nu o anima mai mult decât subiectul părului. Al ei era drept ca un ac de păr, dar a trebuit să învețe cum să aibă grijă de textura specifică a părului meu când eram tânără și devenise o expertă neoficială de-a lungul anilor.

Încă mai foloseam rutina de păr de după duș pe care mi-a pregătit-o când aveam treisprezece ani: aplicam cremă pentru bucle, descurcam părul cu un pieptene cu dinți largi, stoarceam excesul de umiditate, aplicam ulei de argan și răsucim părul în sus pentru a-l defini.

A funcționat de minune.

Un zâmbet mi-a curbat buzele la hărmălaia indignată a Maurei. "Este o petrecere la *Smithsonian. Trebuie să* o pui. Vino aici." Mi-a făcut semn să mă apropii. "Trebuie să fac totul singură", a mormăit ea.

Mi-am înăbușit un râs și mi-am mutat scaunul lângă al ei, în timp ce ea își scotea acele din coc, ca să-și poată face magia.

Am închis ochii, lăsându-mă cuprins de liniștea liniștită și de tragerea familiară și liniștitoare a degetelor ei.

Mișcările ei erau lente și ezitante. Ceea ce îi lua câteva minute să facă atunci când eram copil îi lua de trei ori mai mult timp acum. Dar nu-mi păsa cât timp îi lua sau cum arăta rezultatul; îmi păsa doar să petrec timp cu ea cât mai puteam.

"Acolo." Satisfacția a umplut vocea lui Maura. "Totul e gata."

Am deschis ochii și am surprins reflexiile noastre în oglinda atârnată pe peretele opus. Îmi răsucise părul într-o coafură înaltă și dezechilibrată. Jumătate din bucle căzuseră deja, iar restul probabil că urmau să cadă imediat ce mă mișcam.

Maura stătea lângă mine cu o expresie mândră, iar eu m-am gândit la seara primului meu dans de la școală - noi stăteam exact în pozițiile noastre de acum, doar că eram cu treisprezece ani mai tinere și cu o mie de ani mai lipsite de griji.

Și pe mine mă coafezase în acea seară.

"Mulțumesc", am șoptit. "Este frumos."

M-am întins să îi strâng ușor mâna, care se odihnea pe umărul meu. Era atât de subțire și fragilă încât mă temeam că se va rupe.

"Cu plăcere, Phoebe." M-a mângâiat cu cealaltă mână, iar expresia ei s-a îndulcit în ceva mai neclar, mai mult reminiscență.

Oxigenul s-a întrerupt la jumătatea drumului spre plămâni.

Am deschis gura ca să răspund, dar niciun cuvânt nu a reușit să treacă de lacrimile care îmi curgeau în gât.

În schimb, mi-am coborât privirea pe podea și am încercat să respir prin pumnul care îmi strângea inima.

Cu plăcere, Phoebe.

Știam că Maura mă iubea chiar dacă nu-și amintea de mine și că mă trata ca pe propria fiică atunci când *își* amintea de mine.

Dar eu *nu eram* fiica ei și nu aș fi putut niciodată să o înlocuiesc pe Phoebe. Nici nu am vrut să o înlocuiesc.

Dar aș putea să am grijă de ea și să-i ofer o viață cât mai confortabilă. Asta însemna să fac tot ce puteam pentru a o păstra la Greenfield, inclusiv să fac o înțelegere cu Christian Harper.

Mi s-a răsucit stomacul. Nu puteam să stric petrecerea din seara asta cu el și nu mai puteam trage de timp. Trebuia să anunț curând relația noastră dacă voiam să obțin afacerea Delamonte.

Maura avusese grijă de mine când nu aveam pe cine să mă sprijin. Era timpul ca și eu să fac același lucru pentru ea. Ea merita sacrificiile.

7

SHELL6

AM MAI STAT LA GREENFIELD ÎNCĂ O ORĂ, VORBIND ȘI FĂCÂND PUZZLE-URI. cu Maura. Am migrat în camera comunitară după ce mi-am stăpânit emoțiile și ne-am petrecut restul timpului împreună asamblând un peisaj montan din cinci sute de piese.

Aș fi stat mai mult, dar trebuia să mă pregătesc pentru strângerea de fonduri. Eram deja la limită; când am ajuns acasă, mai aveam puțin mai puțin de două ore până când Christian trebuia să vină să mă ia.

Un val de nervi s-a izbit de măruntaiele mele și mi-a înecat melancolia persistentă de la vizita mea cu Maura.

În seara asta va fi prima dată când voi petrece o seară întreagă cu Christian. Cina de la Delamonte nu conta, deoarece nu vorbisem prea mult în timpul cinei în sine.

Am deschis dușul și am intrat sub jetul de apă fierbinte, încercând să nu mă panichez prea tare la ceea ce mă aștepta.

Christian Harper era doar un om.

Nu un rege, chiar dacă era mai bogat decât unul, și nici un zeu, chiar dacă arăta ca unul.

Nu aveam de ce să am emoții.

Pentru că eram în criză de timp, m-am spălat pe cap, am făcut duș, m-am bărbierit și m-am exfoliat cu o viteză record, în loc să zăbovesc în duș, așa cum îmi doream.

Dar, în ciuda grabei mele, încă mă machiam în halat de baie când a sunat soneria.

Christian nu trebuia să apară decât peste o jumătate de oră. *Doar dacă...*

Ritmul inimii mele s-a accelerat când mi-a trecut prin minte răcoarea tulburătoare pe care o simțisem în tren.

Încetează. Nu *este el.*

Nu știam de ce îmi făceam atâtea griji când el nu mai vorbea la radio de doi ani, dar ultimul lucru de care aveam nevoie era să-mi manifest urmăritorul din nou în viața mea, concentrându-mi prea multă energie asupra lui.

Am tresărit când a sunat din nou soneria. Fusese întotdeauna atât de *tare?*

Mi-am acoperit rimelul și m-am grăbit spre sufragerie, chiar dacă pulsul îmi bătea de trei ori mai repede.

Nu este el. Nu e el.

Am încetinit până la ușa de la intrare și am tras cu privirea prin vizor, cu inima în gât.

O secundă mai târziu, ușurarea mi-a răcorit plămânii și am deschis ușa.

Christian stătea în hol, arătând chiar mai devastator decât de obicei într-un smoching negru. Cu părul său perfect ondulat și fața bărbierită, ar fi putut trece drept o vedetă de cinema în drum spre premiile Oscar.

O furnicătură de conștientizare s-a răspândit pe pielea mea, amestecată cu curiozitatea față de cutia albă din mâinile lui. De dimensiuni medii și plată, legată cu o fundă aurie mătăsoasă care ascundea logo-ul.

Mi-am luat ochii de la cutie și mi-am încrucișat brațele.

Nu vă lăsați distrași de obiectul strălucitor.

"Ai venit mai devreme." Pregătirea era partea mea preferată de la un eveniment.

Uneori, mi-a plăcut mai mult decât evenimentul în sine.

Nu-mi plăcea să fiu grăbită, chiar dacă era vina mea că nu am plecat mai devreme din Greenfield. Totuși, am crezut că mai aveam o jumătate de oră la dispoziție.

"Nu ești îmbrăcată." Privirea lui Christian a trecut de la fața mea pe jumătate făcută până la degetele de la picioare goale, vopsite în roșu. Ceva de nepătruns i-a trecut prin ochi pentru o fracțiune de secundă înainte de a dispărea.

"Pentru că ai *venit mai devreme*."

El a ignorat atenționarea. "Pot să intru?"

Am fost tentată să spun nu și să-i spun să se întoarcă la ora stabilită

pentru preluare, dar, întrucât, din punct de vedere tehnic, apartamentul îi aparținea, am deschis ușa mai larg și m-am dat la o parte.

Aerul s-a schimbat în momentul în care Christian a intrat. A devenit mai greu, mai languros, ca prima floare înăbușitoare a verii după un sezon de ploi de primăvară.

Căldura s-a infiltrat prin țesătura groasă de terrycloth a halatului meu și s-a încolăcit jos în stomacul meu în timp ce ochii lui au străbătut camera, observând bolul de cristale de lângă ușa din față, planta de bambus de pe pervazul ferestrei și colțul confortabil și estetic pe care îl amenajasem pentru ședințele foto cu stilul de viață.

S-a oprit la unicornul purpuriu și pufos sprijinit de pernele canapelei mele.

Amuzamentul i-a umplut ochii. "Drăguț."

"Drăguț?" Am încercat să nu par prea insultat. "Domnul Unicorn nu este drăguț. El este
frumos. "

Cel puțin, așa fusese în perioada sa de glorie. Acum, unul dintre ochi era strâmb, jumătate din păr îi căzuse, iar din stomacul lui se scurgea umplutură dintr-o mică ruptură, dar pentru mine va fi întotdeauna frumos.

Nu-mi păsa dacă domnul Unicorn nu mai era decât o umbră a glorioasei sale existențe de odinioară; îmi fusese tovarăș de când aveam șapte ani și mă voi agăța de el până când se va dezintegra în praf.

"Îmi cer scuze", a spus Christian sec. "Nu **am** vrut să-l insult pe *frumosul* domn Unicorn. Apropo, bună treabă cu numele original."

Căldura mi-a urcat pe gât. "Aveam șapte ani. Cum altfel puteam să-i dau un nume? Domnul Lisa Frank în sălbăticie?"

Un râs scăzut mi-a mângâiat pielea ca o catifea. "*Ăsta* ar fi un nume pe cinste, dar putem discuta mai târziu alternative pentru unicornul tău de companie." Mi-a întins cutia albă. "Asta e pentru tine."

Am ignorat subtilul semn de *unicorn de companie* și am privit cutia cu anticipare și precauție în egală măsură. "Ce este?"

"Rochia ta pentru diseară."

Inima mi-a tresărit când am desfăcut arcul și am văzut numele mâzgălit cu aur în partea de sus. Era una dintre cele mai importante case de couture din lume.

Nu am vrut să accept de la el mai mult decât aveam deja, dar nu m-am putut abține să nu deschid cutia. O *mică* privire nu făcea niciodată rău...

Oh, Doamne.

Rezistența mea s-a prăbușit în momentul în care am văzut rochia așezată pe un pat de hârtie albă delicată.

Nu eram străină de haine superbe. Participasem la zeci de prezentări de modă și primisem câteva articole cu adevărat uimitoare de la designeri, dar

acest...

Această rochie ar putea fi cel mai uimitor lucru pe care l-am văzut vreodată.

"Vă mulțumesc. Aceasta este..." Am trecut o mână respectuoasă peste mătasea verde. "Incredibilă."

"Încearcă-l. Vezi dacă ți se potrivește." Christian s-a sprijinit de perete, cu ochii strălucind de o satisfacție blândă. "Voi fi aici."

Nu a trebuit să-mi spună de două ori.

Mi-a trebuit toată voința să nu fug în camera mea. În clipa în care am închis ușa, am alunecat din halat și am intrat în halat.

Wow.

Am tras o răsuflare ascuțită. Culoarea verde intensă se potrivea cu pielea mea și îi dădea o strălucire eterică, în timp ce decolteul în V, cu gust, îmi transforma cupele B din modeste în ceva mai luxuriant. Fusta curgea până la podea în falduri grațioase și ar fi fost aproape pudică dacă nu ar fi fost fanta îndrăzneață dintr-o parte.

Rochia strălucea cu o luminozitate subtilă de fiecare dată când mă mișcam, iar când mă întorceam și răsuceam capul, puteam vedea curelele delicate care se încrucișau pe spatele meu.

Nu a existat nici un gram de exces de țesătură sau un buzunar de croitorie proastă.

Christian îmi luase exact măsurile corecte. Fiecare centimetru de mătase se agăța de corpul meu de parcă ar fi fost făcut la comandă pentru mine.

Nu eram predispusă la dramatism, dar nu credeam că sunt dramatică atunci când am spus că aș muri pentru această rochie.

A fost perfect.

Mi-am acordat un minut în plus de apreciere a rochiei înainte de a mă pregăti.

Machiaj? Verifică.

Tocuri și bijuterii? Da.

Un ambreiaj suficient de mare pentru a-mi ține telefonul, cheile, cardul de credit, o bucată mică de agat și rujul? Da.

Mi-am adăugat un șal în caz că mi-ar fi fost frig, mi-am verificat dinții de rujul rătăcit și m-am liniștit cu o respirație adâncă înainte de a mă întoarce în sufragerie.

Christian era încă sprijinit de perete, privind fix un obiect mic în mână. Nu am reușit să deslușesc ce era înainte de a se îndrepta și de a-l strecura în buzunar.

Ochii noștri s-au unit și un foc s-a aprins în stomacul meu.

Nu se mai uita la obiect sau la orice altceva din cameră.

Fiecare gramada de atenție i se redirecționase spre mine, iar eu *simțeam* greutatea ei pe pielea mea, ca o mângâiere aspră a unui iubit.

Electricitatea lichidă mi-a curs pe șira spinării și s-a adunat în stomac. Cu o simplă privire, Christian m-a luminat din interior spre exterior. "Perfect." Reverența i-a cântărit evaluarea blândă.

Perfect.

Oricât de mult m-aș fi străduit, nu am fost niciodată perfectă și nici nu voi fi vreodată.

fi.

Cu toate astea, un singur cuvânt a eliberat fluturii din pieptul meu înainte de a mă

i-a adus din nou în strânsoarea lor.

Vorbește despre rochie, idioților. Nici măcar nu e o întâlnire adevărată. Ați semnat un contract în care se preciza asta acum mai puțin de o săptămână.

Fluturii zburau, nepăsători.

"Ai un ochi bun pentru haine." Mi-am forțat picioarele să se miște până când am stat la mai puțin de un metru de el. Mirosul lui delicios și masculin mi-a inundat plămânii și a depășit notele liniștitoare ale lumânării mele preferate de lavandă și eucalipt. "Sunt impresionată."

"Este unul dintre multele mele talente", a trasat Christian.

Sugestiile erau subtile, dar erau suficiente pentru a mă face să simt un val de căldură pe obraji.

Râsul a dansat în ochii lui când mi-am ridicat bărbia și l-am fixat cu ceea ce speram să fie o privire neimpresionată.

Calm, calm, liniștit.

"E bine de știut." Nu am mușcat momeala.

Una era ca trupul meu să o ia razna în preajma lui. Alta era să o arate.

Am stins lumânarea și am stins luminile înainte de a-l urma pe Christian la parter. O mașină de oraș neagră și discretă ne aștepta în fața intrării.

"Fără McLaren în seara asta?" M-am așezat pe bancheta din spate.

Christian s-a strecurat lângă mine, șoferul a închis ușa și, pur și simplu, am intrat într-o lume liniștită, privată, cu piele italiană și accente elegante de lemn. Un perete despărțitor închis despărțea scaunul șoferului de cel al pasagerului, păstrând conversația noastră privată.

"Parcarea este o pacoste, iar eu nu am încredere în valeți." Christian și-a îndreptat privirea spre telefonul din poala mea. "Am observat că nu le-ai spus încă adepților tăi despre noi."

Cuvântul "*noi" s-a* amestecat cu mirosurile parfumului meu și ale coloniei lui înainte de a se risipi cu un oftat ușor.

Am ridicat o sprânceană la observația lui întâmplătoare, dar ciudat de ponderată. "Credeam că nu ai social media".

"Doar pentru că nu folosesc social media nu înseamnă că nu sunt conștient de ceea ce se întâmplă acolo."

"Crezi că știi totul."

"Da." Cuvintele au sunat cu încrederea cuiva care credea cu adevărat în ceea ce spunea.

Nu e de mirare că îl chema Christian. Avea un mare complex de Dumnezeu. "Atunci să știi că o voi anunța. Curând." Dinții mi s-au înfipt în buza de jos, în timp ce nervii mei își făceau o reapariție intempestivă.

"Ar trebui". Răspunsul languros al lui Christian mi-a înecat neliniștea tremurândă. "Participi cu mine la evenimentul din seara asta. Ar trebui să obții ceva din asta."

"O voi face. Aștept doar ocazia potrivită pentru o fotografie." Mi-am ușurat o respirație liniștitoare prin plămâni. "Poate că voi posta în seara asta."

Dacă o gală de lux nu era un bun prilej pentru a face o bună sursă de socializare, nu știam ce ar fi putut fi.

"Bine."

Conștiința m-a străbătut la aluzia de posesivitate din vocea lui.

O șuviță de păr a alunecat din coafura mea și mi-a alunecat în jurul feței. Fusesem atât de zăpăcită de sosirea timpurie a lui Christian încât uitasem să o mai aranjez cu fixativ.

Din fericire, era unul dintre acele stiluri care arătau cu atât mai bine cu cât era mai dezordonat, dar un curent ciudat mi-a ținut buzele sigilate și corpul încordat când Christian și-a ridicat mâna pentru a-mi aranja părul rătăcit după ureche.

Mișcarea era languroasă, atingerea lui era ușoară ca o șoaptă, dar sfârcurile mele au atins vârful la atingerea blândă a pielii lui pe obrazul meu. Duri, sensibili, cerșind un gram de aceeași atenție.

Nu purtam sutien.

Christian s-a liniștit. Atenția lui s-a concentrat asupra reacției corpului meu la simpla lui atingere, iar eu aș fi fost îngrozită dacă nu aș fi fost atât de distrasă de durerea care înflorea în miezul meu.

Whisky și flăcări s-au aprins în acei ochi izbitori.

Mâna lui a rămas lângă obrazul meu, dar atenția lui mă atingea peste tot

- fața mea, sânii, stomacul și clitorisul dureros de sensibil. A lăsat o dâră de foc atât de arzătoare încât mă așteptam pe jumătate să-mi dezintegreze rochia.

"Ai grijă, Stella." Avertismentul lui scăzut a pulsat între picioarele mele. "Nu sunt gentlemanul pe care îl crezi tu."

Imagini de mătase încreţită şi de costume aruncate, cuvinte aspre şi atingeri şi mai aspre, îmi treceau prin minte. Produse ale instinctului, nu ale experienţei.

Răspunsul meu s-a luptat să treacă de gâtul meu uscat. "Nu cred că eşti deloc un gentleman."

Un zâmbet lent, leneş, i-a trasat buzele. "O fată deşteaptă."

S-a aplecat pe spate şi şi-a coborât mâna în acelaşi timp în care a întors capul să privească pe fereastră. Străzile din D.C. treceau pe lângă mine, dar eu nu mă puteam concentra decât asupra greutăţii calde şi posesive pe piciorul meu.

Mâna lui Christian s-a aşezat pe coapsa mea aproape nepăsătoare, ca şi cum ar fi fost locul firesc pentru atingerea lui şi nu ceva ce plănuise.

Fanta rochiei mele îmi lăsa la vedere cea mai mare parte a piciorului drept, iar vederea mâinii lui puternice şi bronzate pe pielea mea expusă nu a făcut nimic pentru a atenua presiunea lichidă care se încolăcea în stomacul meu.

Dar cu cât mă holbam mai mult, cu atât mai mult ceaţa mea pofticioasă dispărea, fiind înlocuită de instinctul estetic.

Mătase de smarald. Costum negru. Butoni de manşetă şi un ceas scump care strălucea în razele muribunde ale soarelui.

Fotografia perfectă, fără efort, a unei ieşiri în oraş a unui cuplu.

Înainte de a putea să mă îndoiesc, am ridicat telefonul şi am făcut poza.

M-am uitat pe furiş la Christian. Privea fix pe fereastră, cu profilul său fără cusur pe geam. Dacă ştia că am făcut fotografia, nu a arătat-o.

Pe de altă parte, nu-i capturasem faţa, aşa că nu era împotriva condiţiilor noastre.

În cele din urmă mi-am făcut curaj să postez când maşina s-a oprit în faţa Smithsonianului.

Noapte de întâlnire cu iubirea mea <3

Am ezitat la partea cu "*dragostea mea"* din legendă înainte de a apăsa butonul de share.

Dacă tot făceam asta, puteam la fel de bine să merg până la capăt. *Prietenul meu* nu avea acelaşi inel ca şi *dragostea mea.*

"Eşti gata?" a întrebat Christian, în timp ce şoferul a deschis uşa din spate.

Mi-am băgat telefonul în poșetă. Zece secunde și notificările îmi explodau deja, dar aveam să mă ocup de ele mai târziu.

Trebuia să particip la o gală.

L-am luat de mână și i-am lipit un zâmbet.

Calm, calm, liniștit.
"Absolut."
Era timpul pentru spectacol.

8

CHRISHI6N

NEGRUL A FOST ÎNTOTDEAUNA CULOAREA MEA PREFERATĂ.

Silențios. Mortală. Impenetrabil.

Mă simțeam ca acasă în ea, ca niște umbre care se contopesc cu fântânile de cerneală ale nopții.

Și totuși, într-o secundă, ea a răsturnat asta, așa cum a făcut cu orice alt lucru din viața mea.

Căldura mi-a curs prin sânge când Stella a trecut prin fața mea și s-a întors încet, admirând decorul somptuos. Expoziția de elefanți de lungă durată a muzeului servea drept piesă centrală înaltă de trei metri, în timp ce proiecții ale vieții marine dansau pe pereți, dând iluzia că ne aflam sub apă. Servitori îmbrăcați în negru circulau cu șampanie și aperitive, iar o scenă era așezată în partea îndepărtată a sălii, așteptând ca gazda să urce pe ea și să-i felicite pe toți pentru câți bani au strâns la sfârșitul serii.

Locurile pentru acest eveniment au costat opt mii de dolari bucata.

Am cheltuit mai mult decât atât pe rochia ei și a meritat fiecare cent. "E frumoasă", a respirat Stella, atenția ei fiind îndreptată spre ceva în spatele meu.

Ochi verzi. Rochie verde. Simbol al vieții și al naturii.

Verde.

Aparent, era noua mea culoare favorită.

"Da, este." Nu m-am întors să văd de ce era atât de încântată și nici nu am dat atenție la privirile curioase pe care oamenii ni le trimiteau.

Nu mai fusesem văzut cu o femeie la braț de mai bine de un an. Până mâine dimineață, orașul ar fi fost înnebunit de întâlnirea pe care o adusesem, dar mie nu-mi păsa deloc.

Din clipa în care Stella păşise în sufrageria ei purtând rochia aceea blestemată, orice alt gând se prăbuşise în praf.

O flacără blândă de resentimente îmi ardea în piept. Uram stăpânirea pe care o avea asupra mea, dar, cu toate acestea, nu mă puteam opri să nu o privesc.

O întoarcere a capului în timpul călătoriei cu maşina.

Un zbor de ultim moment într-o ţară îndepărtată pentru a mă ţine departe. Săptămâni şi luni împrăştiate în care m-am aruncat în muncă pentru a uita

ei.

Indiferent ce făceam, ceva mă atrăgea mereu înapoi - o uşoară înclinare vocea ei, parfumul florilor proaspete şi al verdeţurilor. Un inel turcoaz care mi-a făcut o gaură în buzunar mult timp după ce am jurat să-l arunc la gunoi.

Nu a fost dragoste. Dar a fost o nebunie.

Privirea Stelei a alunecat spre a se întâlni cu a mea. O expiraţie moale i-a despărţit buzele la orice ar fi văzut pe faţa mea, iar dorinţa de a o împinge de perete, de a-i lua părul în pumn şi de a-i convinge gura să o deschidă până i-o revendic complet s-a aprins în pieptul meu.

Tensiunea se răsucea între noi ca o frânghie invizibilă, atât de tangibilă încât îi simţeam zgârietura abrazivă când se încolăcea în jurul pieptului meu.

Momentul se întinse o secundă în eternitate înainte ca Stella să-şi abată privirea.

Degetele i se albiseră în jurul ambreiajului, dar vocea îi era calmă şi egală când a vorbit din nou.

"Nu mi-ai spus niciodată pentru ce este evenimentul." Mi-a evitat privirea în timp ce se uita din nou prin cameră. "Conservarea oceanelor?"

Strangularea din jurul pieptului meu se slăbise, dar eliberarea mă lăsase ciudat de nemulţumită.

"Aproape. Pui de broască ţestoasă."

Gura mea s-a înclinat în sus când capul ei s-a întors.

Răspunsul meu a mai risipit din tensiunea de mai devreme, iar Stella şi-a slăbit vizibil strânsoarea de geantă.

"Nu te credeam un iubitor de broaşte ţestoase, domnule Harper. Ce urmează? Hrănirea raţelor? Adoptaţi căţei?"

Întrebările ei jucăuşe au stârnit un zâmbet mai larg din partea mea. "Nu-

ți ține respirația. Am urmărit o mulțime de *Franklin în copilărie.*"

Fața ei strălucea de râs. "Ah, asta explică t o t u l. Am fost un *Arthur* fată eu însumi."

Am arhivat asta pentru referințe viitoare. Nu existau detalii neimportante când era vorba de Stella.

"Aardvarks sunt subapreciate, dar, din păcate, nu sunt o cauză de drag pentru soția lui Richard Wyatt. Fără niciun joc de cuvinte", am adăugat eu.

O licărire de cunoaștere i-a intrat în ochi. "Presupun că Richard Wyatt este important pentru afacerea ta. Un potențial client?"

Am mai ascuns un zâmbet la cât de repede a reconstituit totul. "Da. Un tip important din domeniul capitalului privat, cu bani mulți, caută o nouă echipă de securitate. Soția lui este slăbiciunea lui."

I-am urmărit pe cei din familia Wyatt din momentul în care am intrat. Aceștia se aflau în colțul de nord-est al camerei, înconjurați de admiratori lingușitori, inclusiv de echivalentul uman al unei bucăți de cărbune.

Mike Kurtz, CEO al Sentinel Security.

Buna mea dispoziție a dispărut la vederea lui.

Nenorocitul s-a dus după fiecare cont pe care l-am făcut. Nu era nici măcar un singur gând original care să zvâcnească sub acel păr prea gelatinos.

Kurtz și-a ridicat privirea și un zâmbet unsuros i s-a așternut pe față înainte de a se despărți de grup și de a se îndrepta spre mine.

Amândoi aveam treizeci și ceva de ani, dar deja observasem atingerile de chirurgie estetică care îi susțineau înfățișarea decolorată - o mărire a bărbiei aici, puțin Botox acolo.

Lângă mine, Stella îl privea cu curiozitate pe noul sosit, ceea ce mi-a adâncit starea de spirit proastă. Kurtz nu merita nici un gram de atenție din partea ei.

"Christian! Mă bucur să te văd din nou." Și-a netezit o mână peste cravată, transpirând la fel de multă sinceritate ca un vânzător de mașini însetat de comisioane. "Mă bucur atât de mult că nu-ți lingi rănile din cauza conturilor lui Deacon și Beatrix. Sper că nu ești *prea* supărat pe mine pentru că ți-am furat clienții." Râsul lui a răzbit pe pielea mea ca unghiile pe tablă. "Nu e nimic personal. Doar afaceri."

Iritarea s-a aprins. Pierdusem două conturi în favoarea lui Sentinel într-o săptămână. Deacon și Beatrix erau banali în comparație cu VIP-urile care se aflau în fruntea listei de clienți ai companiei mele, dar pierderile mă enervau totuși.

Nu mi-a plăcut să pierd.

"Bineînțeles că nu", am spus cu ușurință. Să fiu al naibii dacă aș fi arătat măcar o fărâmă de slăbiciune în prezența lui Kurtz. "Nu-i învinuiesc că au testat alte servicii, dar în cele din urmă calitatea câștigă întotdeauna. Apropo de asta, ce mai face

Cum merge reconstrucția sistemului? Este îngrozitor ce se poate întâmpla atunci când sistemele tale sunt de calitate inferioară."

Fața lui Kurtz s-a crispat. Era un om de rând, dar era suficient de inteligent pentru a recunoaște că am avut un rol în provocarea defecțiunii sistemului care a șters milioane de dolari din valoarea de piață a Sentinelului anul trecut.

Pur și simplu nu a putut să o dovedească.

"Merge foarte bine", a spus el în cele din urmă. "Dar puterea unei companii se măsoară prin păstrarea clienților, nu prin eșecuri ciudate. Sunt sigur că Richard Wyatt ar fi de acord."

"Sunt sigur că da."

A zâmbit.

Am zâmbit.

O gaură de glonț în frunte ar fi completarea perfectă a vanității sale. Ar muri tânăr și nevătămat de bătrânețe.

Pentru totdeauna treizeci și trei de ani.

Ar fi un act de milă, făcut cu rapiditatea unui foc de armă redus la tăcere.

40320 Eastshore Drive. Cod de securitate

708. Atât de ușor.

Un glonț în miez de noapte, un rival stins pentru totdeauna. Tentația mi-a lins marginile conștiinței înainte de a o stinge.

Sentinel și Harper Security erau concurenți bine-cunoscuți. Dacă Kurtz ar fi fost victima unei infracțiuni, eu aș fi fost unul dintre primii suspecți, și nu aveam timp pentru nenorocitele de hârtii pe *care le-ar fi* adus.

"Apropo de calitate..." Kurtz s-a întors spre Stella, care urmărea schimbul nostru de replici cu o expresie uimită. "Cine este partenera ta *uimitoare*?"

A răspuns după câteva timpi de ezitare. "Eu sunt Stella." L-a onorat cu un zâmbet timid.

Ceva întunecat și volatil îmi ardea în adâncul stomacului.

"Eu sunt Mike." Transpira un farmec sordid în timp ce-mi întindea mâna.

Nici nu a apucat să o scuture, că am tăiat-o între ei pentru a lua două pahare de șampanie de pe tava unui chelner care trecea.

"Aproape că am uitat să-mi prezint condoleanțele", am trasat eu. I-am întins un pahar Stelei și mi-am împletit mâna liberă cu a ei. "Am auzit despre... incidentul nefericit cu unul dintre clienții tăi. Este păcat că nu

există mai multe gărzi de corp de încredere în zilele noastre, dar cel puțin clientului i-a mai rămas cea mai mare parte din degete."

Stella a alunecat o privire în direcția mea.

Era genul de persoană care avea un zâmbet și cuvinte frumoase pentru toată lumea, care plătea pe cheltuiala proprie pentru îngrijirea bătrânei dădace și care ar fi dat cuiva și cămașa de pe ea.

Curentul vicios din conversația mea cu Kurtz îi era probabil la fel de străin ca și caritatea altruistă pentru mine.

Îmi puteam doar imagina cum ar fi reacționat dacă ar fi descoperit unele dintre lucrurile pe care le făcusem.

Nu că ar fi făcut-o vreodată.

Erau unele lucruri pe care nu le putea ști niciodată.

Căldura din palma ei a iradiat în susul brațului meu și a alinat o parte din energia neagră și neliniștită care îmi zvâcnea în piept.

Mă simțeam prost să o ating când eram atât de nervos, de parcă întunericul meu s-ar fi infiltrat prin atingerea mea și i-ar fi devorat lumina.

M-am forțat să-mi reduc ostilitatea, fie și numai de dragul ei. Nu am vrut să pătez prima noastră "întâlnire".

Cu toate acestea, nu am putut rezista la o ultimă remarcă la adresa lui Kurtz.

"Totuși, ar fi bine să vă îmbunătățiți pregătirea angajaților." Am luat o înghițitură languroasă din băutura mea. "Uneori, cea mai mare amenințare pentru o companie nu este concurența externă. Este incompetența internă."

Fața lui Kurtz s-a înroșit într-o nuanță satisfăcătoare de purpuriu. "O plăcere ca întotdeauna, Harper." Sarcasmul s-a scurs din răspunsul său. A dat din cap către Stella. "Stella, mi-a făcut plăcere să te cunosc. Sper să ne revedem curând și cu o dată mai agreabilă."

Mâna mea s-a flexat în jurul paharului de șampanie.

Peste cadavrul meu.

"Prieten de-al tău?" a întrebat Stella ironic după ce Mike a luat-o razna. "Cel mai puțin favorit al meu. Mike Kurtz, directorul executiv al Sentinel Security..." "Cel mai mare concurent al Harper Security", a încheiat ea.

O căldură plăcută mi-a știrbit din iritarea de mai devreme. "M-ați căutat pe Google, doamnă Alonso?"

Și-a ridicat bărbia, obrajii devenind de un roșu cărămiziu adorabil. "Nu intru în relații prefăcute fără să mă documentez."

"Hmm." M-am luptat cu un râs la tonul ei demn. "Atunci vei ști că am

urmat MIT. Mike a fost coleg de clasă. Ne-am întrecut pentru orice - note, fete, stagii de practică. Eram mereu cu un pas înaintea lui, iar el ura asta. A reușit să facă

misiunea vieții lui de a depăși tot ceea ce fac eu." O notă ironică mi-a pătruns în voce. "Încă nu a reușit."

Doar dacă nu număra conturile lui Deacon și Beatrix, care nu reprezentau nimic în marea schemă a lucrurilor.

Eram în competiție cu el. Era o pacoste pentru mine.

Stella și-a încruntat fruntea. "Pare un mod de viață obositor".

"Poate."

Oameni ca Mike erau prea mici de minte pentru a-și stabili propriile obiective, așa că au căutat în schimb o foaie de parcurs la cei care aveau mai mult succes decât ei.

Fără originalitate. Nici un scop adevărat sau un impuls. Doar o nevoie fără sens de a-și mângâia orgoliile pentru o audiență de un singur om.

Ar fi fost trist dacă mi-ar fi păsat de viețile lor.

"Ei bine, sunt sigur că vei primi contul." Obraznicie a aprins ochii Stelei. "Eu, personal, nu mi-aș încredința bunăstarea cuiva care poartă un costum albastru deschis la un eveniment cu cravată neagră."

De data aceasta, nu mi-am ascuns râsul.

Stella și cu mine am circulat prin cameră în următoarea oră până când am ajuns în cele din urmă față în față cu Richard Wyatt.

După conversația de complezență obligatorie, am îndreptat conversația spre nevoile sale de securitate, dar el părea mai interesat de relația mea cu Stella.

"Christian Harper cu o prietenă. Nu credeam că voi vedea ziua asta." Richard a chicotit. "Cum v-ați cunoscut?"

"Ne-am întâlnit la nunta reginei Bridget", am spus fără probleme. "Am văzut-o în cealaltă parte a sălii și am invitat-o la dans. Restul este istorie."

De fapt, schimbasem doar un salut rapid la nunta lui Bridget, dar povestea pe care Stella și cu mine am inventat-o pentru întâlnirea noastră drăguță avea mai multe scopuri: era simplă, ușor de ținut minte, mai interesantă decât să recunoaștem că ne-am întâlnit în timpul unui tur de apartament și suficient de aproape de adevăr pentru a nu ne încurca dacă cineva ar fi săpat mai adânc.

În plus, menționarea numelui lui Bridget îi impresiona întotdeauna pe clienți, deși fața lui Richard rămânea ilizibilă.

"Apropo de istorie, am înțeles că ați avut experiențe neplăcute cu serviciile de protecție în trecut." Am redirecționat conversația către

subiectul în cauză. "Dar, având în vedere profilul dvs. public, o gardă de corp este o necesitate, nu un lux."

Richard mi-a aruncat o privire ironică. "Întotdeauna e vorba de afaceri cu tine, Harper."

Da, nu am participat la această strângere de fonduri pentru sănătatea mea. Pui de broască țestoasă? Drăguț, dar nu suficient de drăguț pentru a-mi petrece o sâmbătă seara salvându-le sau orice naiba ar fi trebuit să facă petrecerea.

Nu aveam *nevoie de* Richard ca și client. Majoritatea banilor mei proveneau din dezvoltarea de software și hardware din spatele scenei, nu din servicii de protecție.

Dar exigența sa în ceea ce privește angajările era legendară, iar eu mă simțeam bine în fața unei provocări.

"Ar trebui să petreci mai mult timp cu familia", a spus el. "Să te relaxezi un pic. Mi-am dus soția și copiii la schi luna trecută și a fost cel mai bun..."

L-am ignorat în timp ce vorbea despre talentul natural al fiului său la sporturile de zăpadă. Mi-a păsat negativ de vacanța familiei sale, iar copiii lui păreau enervanți ca naiba.

Stella, pe de altă parte, părea cu adevărat interesată. I-a pus întrebări despre hobby-urile copiilor săi și s-a oferit să îl pună în legătură cu o marcă de modă ecologică care ar putea fi un partener bun pentru prezentarea anuală de modă în scop caritabil a soției sale.

Totul a fost atât de cordial încât îmi venea să împușc pe cineva doar pentru a înviora lucrurile. "Unde a fost ultima ta vacanță în familie?"

Richard mi-a atras atenția
înapoi la el.

"Eu nu merg în vacanțe de familie." Chiar dacă familia mea ar fi în viață, mai degrabă mi-aș tăia brațul decât să merg într-o croazieră de grup prin Caraibe.

Sprâncenele stufoase ale lui Richard s-au prăbușit într-o încruntare, în timp ce Stella mi-a strâns mâna în ceea ce părea a fi o admonestare.

"Christian poate fi un dependent de muncă, dar nu este *tot timpul un om* de afaceri", a spus ea repede. "Fapt amuzant: am dansat la nuntă, dar nu am fost de acord să mă întâlnesc cu Christian decât mai târziu. Când m-am întâlnit cu el în timp ce făceam voluntariat la un centru de bătrâni."

Zâmbetul meu a înghețat. *Ce naiba?*

Nu aceasta era povestea pe care am convenit-o.

"Voluntariat creștin?" Scepticismul a colorat cuvintele lui Richard.

Nu l-am învinovățit. Acțiunea mea de caritate a mers până la a scrie un

cec mare. "Da." Zâmbetul Stelei nu s-a clintit. Mi-a ignorat privirea mea de avertizare către

să rămână la scenariu și a continuat: "La început a fost puțin incomod, dar s-a obișnuit cu el. Este un talent natural. Rezidenții îl adoră, mai ales în timpul nopții de bingo."

Și-a coborât vocea. "El nu recunoaște, dar îi lasă să câștige intenționat. L-am văzut odată ascunzând o carte câștigătoare."

Seara de bingo? *Să-i lăsăm să câștige* ? *Pentru numele lui Dumnezeu.*

"Huh." Richard m-a privit cu un nou interes. "Nu știam că ai asta în tine, Harper."

"Ai încredere în mine." Tonul meu se potrivea cu Sahara în ceea ce privește uscăciunea. "Nici eu."

Am mai stat de vorbă câteva minute înainte ca soția lui Richard să vină la noi. Ea și Stella s-au înțeles imediat și au început să vorbească, lăsându-ne pe mine și pe Richard să discutăm despre afaceri.

M-a ascultat când i-am explicat de ce avea nevoie de o echipă de protecție profesionistă, dar m-a întrerupt înainte de a putea face o prezentare oficială. "Știu de ce ai venit, Harper, și nu pentru puii de țestoasă. Nu că i-aș spune asta soției mele. A fost încântată când ai răspuns afirmativ."

Richard îi aruncă o privire afectuoasă soției sale, care vorbea cu ambasadorul din Eldorra.

Umerii mi s-au înțepenit. *Unde naiba este Stella?*

Vorbise cu soția lui Richard cu doar zece minute în urmă.

Ochii mei au scanat camera, dar nu am găsit-o înainte ca Richard să vorbească din nou. "Telefonul meu sună întruna cu oferte de securitate de când am renunțat la vechea mea echipă. Și da, știu că Harper Security este cea mai bună." A ridicat o mână când am deschis gura să răspund. "Dar îmi place să mă înțeleg bine cu oamenii cu care lucrez. Trebuie să am încredere în ei. Întotdeauna ai fost un ticălos rece, dar..." Și-a frecat o mână peste maxilar. "Poate că m-am înșelat."

Piesele de puzzle care explicau de ce Stella ieșise din scenariu s-au așezat la locul lor.

Trebuie să fi sesizat nevoia derutantă a lui Richard de *legături personale.*

Niciunul dintre partenerii mei de afaceri și nici clienții actuali nu dădeau doi bani pe legătura personală. Le-a păsat doar să își facă treaba.

A existat un început pentru orice, presupun.

Am ascuns un mic zâmbet înainte de a încheia afacerea pe care Stella o deschisese pentru mine. O subestimasem.

Odată ce am avut deschiderea, mi-a luat mai puțin de zece minute să

obțin un acord verbal de la Richard. Până la sfârșitul nopții avea contractul în căsuța de e-mail.

Kurtz a fost scos din joc înainte de a intra în ring.

Când Richard a plecat să întâmpine un alt oaspete, am cercetat din nou camera în căutarea Stelei.

Soția lui Richard și ambasadorul erau încă în discuție lângă expoziția de elefanți. Kurtz se dădea la o blondă ghinionistă de la bar.

Nici o Stella la vedere.

Chiar dacă s-a dus la baie, ar fi trebuit să se întoarcă până acum. A trecut prea mult timp.

Ceva nu e în regulă.

Bătăile inimii mele au încetinit până când au devenit o tobă îndepărtată în urechile mele.

M-am împins prin mulțime, ignorând protestele și privirile murdare, în timp ce căutam orice urmă de bucle întunecate și mătase verde.

Nimic.

Mi-a trecut prin minte o imagine fugară cu ea zăcând pe jos undeva, rănită și sângerând. Panica s-a umflat, atât de străină încât corpul meu s-a luptat cu invadarea ei până când iureșul fierbinte și frenetic mi-a învins în cele din urmă rezistența și mi-a inundat venele.

Reacțiile celor mai mulți oameni nu ar fi trecut imediat în teritoriul în care *ea este în pericol*, dar eu lucram în domeniul securității personale. Asta era meseria mea.

În plus, am acumulat o listă lungă de dușmani de-a lungul anilor. Mulți nu ar fi ezitat să ajungă la mine prin intermediul cuiva la care țineam, iar Stella și cu mine am debutat ca un cuplu în această seară.

La naiba. Ar fi trebuit să fiu mai atent, dar am verificat lista de invitați. În afară de Kurtz, care era la fel de competent ca un copil mic care manevra mașini grele, nu văzusem pe nimeni care să mă îngrijoreze.

Desigur, cineva ar fi putut să se strecoare cu ușurință printre chelneri, plasatori sau alte zeci de persoane care lucrau la petrecere.

Mi-am căscat maxilarul când am intrat într-o sală slab luminată, în afara sălii principale.

Dacă cineva se atingea de un fir de păr de pe capul ei...

O ușă s-a deschis la capătul holului și, ca și cum aș fi invocat-o prin forța voinței, Stella a ieșit, părând calmă și nevătămată.

Surpriza i-a traversat fața când m-a văzut.

"Hei! Ai închis..." Propoziția ei s-a întrerupt cu un oftat ușor când am închis distanța dintre noi și am pus-o cu spatele la perete.

"Unde ai fost?" Pulsul meu bătea într-un ritm furios în timp ce o scanam

din cap până în picioare, căutând răni sau semne de suferință, în timp ce ea privea în gol

la mine de parcă aș fi fost un extraterestru care s-a prăbușit pe pământ.

"Am fost la baie." A vorbit încet, așa cum ar fi făcut-o cu un copil. Abia atunci am observat semnele de baie care marcau ușile.

O încruntare îi încremeni fruntea. "Este totul în regulă? Te porți ciudat."

Nu, nu sunt. Lucrurile nu au fost în regulă din ziua în care te-am văzut prima dată. "Am crezut că ți s-a întâmplat ceva." Duritatea vocii mele m-a surprins aproape la fel de mult ca intensitatea ușurării mele.

N-ar trebui să-mi pese atât de mult. Nimic bun nu a ieșit vreodată din faptul că am permis altor oameni să controleze emoțiile mele.

Dar, la naiba, am făcut-o, oricât de mult m-aș fi urât pentru asta.

"Data viitoare, anunță-mă înainte de a fugi." Asprimea s-a adâncit într-o poruncă.

Nu aveam nicio dorință de a trăi din nou teroarea care mă cuprinsese în ultimele zece minute.

Era urât, străin și complet inacceptabil.

"Nu am fugit. M-am dus la *baie*." O urmă de foc a pâlpâit sub cuvintele Stelei. "Nu trebuie să-ți spun de fiecare dată când plec de lângă tine. Asta nu era în înțelegerea noastră. În plus, erai ocupată".

"Ai stat în baie o jumătate de oră?"

"Cineva a vărsat șampanie pe rochia mea. Am încercat să o repar." Ochii mei au căzut pe pata mică și întunecată de pe fusta ei.

"Nu a funcționat." Buza de jos i-a dispărut între dinți. "Îmi pare foarte rău. Știu cât de scump trebuie să fi fost. Voi găsi o modalitate de a plăti..."

"La naiba cu rochia." A costat aproape zece mii de dolari, dar nu puteam să mă gândesc la ce se va întâmpla cu ea.

Dacă ar fi după mine, i-aș smulge-o chiar eu.

O conștiință fierbinte și amețitoare mi-a înlocuit panica. Nu mai era nimeni altcineva pe hol, iar mirosul Stelei - proaspăt, subtil, dar al naibii de amețitor - mi-a învăluit capul.

Mi-a trecut prin minte amintirea ei în mașină, privindu-mă cu acei ochi mari și verzi și cu buzele întredeschise, cu sfârcurile ei tari care aproape că mă implorau să le iau în gură și să gust cât de dulci erau.

La fel ca și felul în care mă privea acum, doar că de data aceasta, sfidarea îi ascuțea marginile blândeții.

Și, la naiba, asta a fost excitant.
Căldura mi s-a precipitat în zona inghinală până când mă durea scula cu o pulsație dureroasă.

"Ceea ce vreau..." Am apăsat un deget mare pe pulsul de la baza gâtului ei. Fluturarea lui sălbatică mi-a spus că nu era atât de indiferentă la atracția dintre noi pe cât se prefăcea a fi. "Este ca tu să fii în siguranță. Sunt oameni răi în lumea asta, Butterfly, iar unii dintre ei se află în camera de afară. Așa că, data viitoare, nu-mi pasă dacă sunt în mijlocul unei conversații cu regina Angliei nenorocite. Întrerupe-mă. Înțelegi?"

Ochii Stelei s-au îngustat. "Fluture?"

Frumos. Insesizabil. Greu de prins.

Când nu i-am răspuns, a eliberat o expirație care mi-a mângâiat pieptul și mi-a strâns inghinalul până la durere. "Asta e tot ce vrei?"

"Nici pe departe."

Un mic fior a străbătut-o. "Pentru că nu vrei să te chinui să găsești un alt însoțitor obișnuit pentru evenimente."

"Pentru că nu vreau să fiu închisă pentru crimă dacă cineva se atinge de un fir de păr de pe capul tău."

Un zâmbet sinistru mi-a atins buzele când ochii ei s-au mărit. Habar n-avea cine eram sau de ce eram capabil.

Între timp, știam mai multe despre ea decât îmi păsa să

recunosc. Frustrarea și dezgustul îmi ardeau sub piele.

M-am împins de pe perete și am făcut un pas înapoi.

Mi-am ajustat butonii de manșetă.

Am încercat să ușurez nevoia necruțătoare, care îmi bătea în piept.

"Este timpul să ne întoarcem la petrecere." Gheața mi-a răcit

vocea. "Mergem?" Ne-am întors la petrecere în tăcere.

Nu mi-am luat ochii de la ea tot restul nopții și mi-am spus că era pentru că nu voiam să se repete sperietura mea anterioară.

La urma urmei, am fost întotdeauna bună la a mă minți singură.

9

SHELL6

"STELLA! ȘTIU CĂ EȘTI ÎN ĂUNTRU. DESCHIDE!"

Oh, nu.

Mi-am îngropat fața în fața de pernă de mătase, sperând că vocea va dispărea, dar, cunoscându-i proprietarul, vor campa în holul meu până când, inevitabil, va trebui să plec pentru aer curat și mâncare.

Vizitatorul meu de dimineață nu era deloc insistent.

"Stella Alonso! Nu te poți ascunde de mine." O pauză, urmată de un răspuns mai conciliant: "Am matcha."

Un geamăt mi-a scăpat în pernă.

N-ar fi trebuit să o pun pe Jules pe lista mea de vizitatori aprobați, dar nici nu mă așteptam să îmi bată la ușă la... am ridicat capul și m-am uitat la ceasul digital... șapte și cincizeci și patru dimineața.

Cum era deja aici și șansele ca ea să plece fără răspunsuri erau minime, m-am forțat să mă ridic din pat și să merg în sufragerie.

Mi-aș fi dorit să fi avut mai mult timp să mă pregătesc pentru interacțiunea umană. Nici măcar nu apucasem să mă spăl pe față, cu atât mai puțin să meditez sau să-mi practic yoga de dimineață.

Mi-am înăbușit un bâsâit în timp ce am deschis ușa și am clipit la silueta pufoasă îmbrăcată în mov din fața mea.

"Era și timpul." Jules stătea în hol, cu o mână înfiptă în șold și cu cealaltă purtând o tavă cu băuturi de la o cafenea din apropiere. "Încă cinci minute și ți-aș fi spart ușa."

"Cu puterea brațelor tale? Mă îndoiesc."

Am schițat un zâmbet la gâfâitul ei jignit. "Cine ești tu și ce i-ai făcut Stelei? Ea *nu* ar spune *niciodată* ceva atât de dureros".

"Stella despre care vorbești nu are de obicei oameni care îi bat la ușă la opt dimineața."

Mi-am frecat o mână pe față. Capul meu se simțea ca și cum ar fi fost umplut cu bulgări de vată și nu mă puteam concentra la nimic altceva decât la cât de mult aș fi preferat să mă târăsc înapoi în pat.

"În primul rând, este opt ore și cinci minute. În al doilea rând, *poți să mă învinovățești* după bomba pe care ai aruncat-o ieri pe Instagram? Tu..." Jules a expirat brusc și și-a netezit o mână peste haina ei mov pufoasă. "Nu, nu vom face asta pe hol. Hai să vorbim înăuntru. Pot să intru?"

"Ai pleca dacă aș spune nu?"

Privirea ei cu laser a ars prin ochelarii de soare uriași și mi-a intrat în piele.

Da.

Am oftat și am deschis ușa mai larg. "Ai menționat matcha?"

Am renunțat la cafea cu ani în urmă pentru că îmi agrava anxietatea. Latte-urile Matcha au fost cele mai apropiate de espresso în aceste zile.

"Da. Consideră asta mita mea pentru toate detaliile suculente." Jules mi-a înmânat băutura în timp ce a intrat înăuntru și și-a împins ochelarii de soare în vârful capului. "Acum..." A inspirat o respirație lungă și adâncă. *"Te întâlnești cu cineva? L-ai numit dragostea mea? Cum de nu am știut despre asta? De cât timp vă întâlniți?"*

Am tresărit la volumul din ce în ce mai mare al întrebărilor ei, în timp ce o echipă de constructori îmi invada capul.

Bang. Bang. BANG!

Fiecare lovitură de ciocan reverbera în craniul meu cu o forță care îmi zdruncina oasele.

Cât am băut aseară? Nu *atât de* mult, nu? De obicei, îmi limitez consumul de alcool la trei pahare pe noapte, dar nu aș fi atât de mahmur după trei pahare.

Mi-am ciupit podul nasului și am încercat să pun cap la cap bucățile neclare din noaptea trecută.

Pui de broască țestoasă . Ochi de whisky. Șampanie și rochii și... "Asta e tot ce vrei?"

"Nici pe departe."

Amintirea întâlnirii mele cu Christian m-a izbit cu o asemenea forță încât mi-a tăiat respirația din plămâni.

Totul a revenit cu repeziciune - înțelegerea noastră, poza pe care am postat-o, asprimea delicioasă a mâinii lui în mâna mea când vorbeam cu Mike, și

mirosul amețitor al parfumului său când m-a lipit de perete.

O parte din mine era enervată de supraprotecția lui, când eu tocmai mă duceam la baie, pentru numele lui Dumnezeu.

O altă parte, mai mare și mai rușinoasă, a vibrat la ideea că îi pasă.

Patetic? Probabil că da.

Adevărat? Indiscutabil.

Nimănui nu-i mai păsa atât de mult de mine de la Maura încoace, iar eu și Christian nici măcar nu ne întâlneam cu adevărat.

"...cine este?"

"Hmm?" Era Christian acasă, sau plecase deja pentru ziua de azi?

Am încercat să mi-l imaginez mâncând și dormind ca o persoană normală și nu am reușit.

"Cine e prietenul tău?" a repetat Jules. "Nu l-ai etichetat, dar *ceasul* ăla..." A clătinat din sprâncene. "Îmi dau seama doar după mâna lui că e sexy."

O altă piesă de aseară a fost așezată la locul ei.

Postarea mea de pe Instagram. Fusesem atât de ocupată la gală încât nu-mi verificasem notificările.

Am înghițit pe lângă nodul brusc din gât. "I-"

"Bună dimineața!" O bătaie rapidă în ușa întredeschisă mi-a întrerupt răspunsul. Ava a intrat, arătând cu ochi mult prea luminoși și cu fața proaspătă pentru atât de dimineața devreme. "Am întârziat? Am ratat ceva bun?" A așezat o pungă albă Crumble & Bake pe o măsuță laterală. "Produse de patiserie pentru micul dejun", a explicat ea, urmărindu-mi privirea.

A deschis punga și a împărțit brioșele. Mi

s-a făcut gura apă la miros.

Cel puțin prietenii mei au adus mâncare la interogatoriul meu. Nu eram mai presus de a accepta mită.

Aproape că am gemut când gustul de brioșă caldă, proaspăt coaptă, mi-a explodat pe limbă. *Cu siguranță nu sunt mai presus de a accepta mită.*

"Stella tocmai vroia să-mi spună cine este bărbatul ei misterios." Jules a smuls o bucată de brioșă cu afine și a băgat-o în gură.

Fața lui Ava s-a luminat. "Pun pariu că e sexy", a spus ea. "Îți dai seama după ceas". "Asta am spus și eu!" Jules a radiat. "Marile minți gândesc la fel."

Brioșa cu banane s-a acrit în gură, în timp ce ei se uitau la mine

expectativ.

Una era să mint pe rețelele de socializare, alta era să mint în fața prietenilor mei. Nu le-am spus totul despre viața mea - ei credeau că am o relație grozavă cu familia mea și nu știau despre Maura. A fi familia "perfectă" era atât de important pentru părinții mei, încât a împărtăși orice lucru care nu se alinia cu asta s-a simțit mai dificil decât ar fi trebuit.

Ava și Jules erau cele mai bune prietene ale mele, dar totuși am ținut atât de multe lucruri din viața mea pentru mine.

Dar puteam să stau aici și să le spun că eu și Christian ne întâlneam când nu era așa? Nu chiar, oricum.

Pas cu pas.

Îi ceruseră doar numele, nu și detalii despre relația noastră. Aș fi trecut peste acest pod când aș fi ajuns la el.

"El este..."

Am fost întreruptă din nou, de data aceasta de soneria insistentă a telefonului meu.

Nu a fost nevoie să verific identitatea apelantului pentru a ști cine mă sună, iar o privire rapidă la FaceTime mi-a dat dreptate.

"Bună, Bridget." M-am frecat din nou la față. Aș ucide pentru niște yoga acum. Nu mă simțeam niciodată bine când îmi începeam ziua fără ea. "Presupun că mă suni pentru a te alătura Inchiziției?"

"Amuzant." Bridget a ridicat o sprânceană blondă și elegantă. "Dar, dacă tot ai adus vorba, da. Este *a doua* oară când sunt ținută pe dinafară în ceea ce privește viețile voastre amoroase. Nu apreciez asta."

Vara trecută, Jules ne-a șocat pe toți când a anunțat că se întâlnește cu Josh, fratele lui Ava. Josh și Jules se urâseră din ziua în care se cunoscuseră, iar o relație romantică între ei părea la fel de probabilă ca o ninsoare în Miami.

Cu toate acestea, ei au continuat să meargă puternic după ce au oficializat lucrurile în urmă cu șapte luni, așa că presupun că vechea zicală era adevărată. Chiar exista o linie subțire între dragoste și ură.

În ciuda nervilor care mi se încolăceau în stomac, a trebuit să mă împotrivesc unui râs în fața mormăielii necaracteristice a lui Bridget.

"Sunt sigur că aveți mai multe lucruri de care să vă faceți griji decât viața noastră amoroasă, *Majestate* ," am tachinat eu.

Fusese prințesă în timpul facultății noastre, dar a devenit regină după ce

fratele ei mai mare a abdicat, iar bunicul ei a renunțat din motive de sănătate.

Încă mă mai miram că eram cea mai bună prietenă a unei regine, dar Bridget era atât de realistă, încât am uitat că era regală jumătate din timp.

A strâmbat din nas. "Mai multe lucruri? Da. Mai multe lucruri *interesante*?

Discutabil."

"Băieți, vă rog. Să repunem lucrurile pe drumul cel bun", a spus Jules. "Pe cine ai ascuns de noi, Stel? Dă-ne un nume. O poză. Orice. *Te rog,* trebuie să știu înainte să mor de curiozitate."

S-a prăbușit pe canapea într-o grămadă dramatică. Am clătinat din cap.

Dacă aș căuta "*drama queen"* în dicționar, aș găsi alături chipul lui Jules Ambrose, dar am iubit-o oricum. Cel puțin ea era în dramă distractivă și nu în cea urâtă, cu înjunghiere pe la spate.

"Bine. Îți voi spune, dar nu te speria." Mi-am tras buza de jos între dinți. "Sunt Christian Harper."

Trei priviri goale au întâmpinat mărturisirea mea.

Nu-mi puteam aminti ultima dată când prietenii mei rămăseseră atât de muți.

De obicei, vorbeau mai mult decât un prezentator de talk-show în timpul zilei.

Gustul de cupru mi-a umplut gura de la cât de tare îmi mușcam buza.

"Fostul șef al lui Rhys?" Fruntea lui Bridget s-a încrețit de confuzie.

Soțul ei, Rhys, a lucrat pentru Harper Security. Așa s-au întâlnit de fapt. Îi fusese repartizat după ce garda ei de corp anterioară s-a întors acasă, în Eldorra, pentru concediu de paternitate.

"Da."

"Ce are el de-a face cu asta?" Jules părea la fel de confuză. "Este prietenul meu."

Încă nimic. Aș fi putut la fel de bine să vorbesc cu versiunile de ceară ale prietenilor mei de la Madame Tussaud, din cauza reacției pe care o arătau.

"Cine e prietenul tău?" a întrebat Ava.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu.

"Christian Harper." Mi-am ridicat mâinile în sus. "El este tipul din poza pe care am postat-o aseară! Ne întâlnim. Ei bine, o întâlnire falsă, dar asta e o altă poveste."

Liniștea s-a întins pentru o secundă lungă și uluitoare înainte ca haosul să izbucnească. "*Christian Harper*?"

"Ce vrei să spui, *întâlniri false?"*
"E periculos..."
"De cât timp se întâmplă asta?"
"Te forțează să faci asta, pentru că am văzut cum te-a privit..."

"*Oprește-te*." Mi-am ciupit podul nasului.

Acesta era motivul pentru care nu împărtășeam prea des lucruri despre viața mea. Nu pentru că nu doream responsabilitate, ci din cauza reacțiilor și așteptărilor celorlalți, oricare ar fi ele.

Am forțat o respirație liniștitoare pe nas înainte de a aborda punctele de vedere ale prietenilor mei, unul câte unul.

"Da, Christian este falsul meu iubit. După cum am spus, este o poveste lungă. *Nu* este periculos - adică, este puțin cam intens, dar conduce o companie de securitate. Treaba lui este literalmente să protejeze viețile oamenilor. În plus, e prieten cu Rhys, așa că nu poate fi atât de rău. Aseară a fost prima noastră întâlnire falsă și nu, nu mă forțează să fac asta."

Ultima parte a fost cu siguranță adevărată. Restul era discutabil, dar am păstrat asta pentru mine.

"N-aș spune că este cel *mai bun* prieten al lui Rhys. Ei au..." Bridget a făcut o pauză, "o relație interesantă."

"Lasă-l pe Rhys", spuse Jules. "Fără supărare, Bridge. E grozav și toate cele, dar vreau să știu despre partea cu iubitul. Stel, tu nici măcar nu vrei o relație adevărată. De ce naiba te afli într-una falsă? Ai probleme?" Îngrijorarea a mai atenuat din strălucirea din ochii ei.

Vinovăția s-a aprins în pieptul meu.

Nu-mi plăcea să-i împovărez pe oameni cu problemele mele, dar ar fi trebuit să anticipez îngrijorarea lor. Orice relație romantică era ieșită din comun pentru mine. Nu mă opuneam întâlnirilor, doar că... nu eram interesată.

Mi-a plăcut *ideea*. Atunci când citeam o carte de dragoste, urmăream o scenă romantică sau vedeam cupluri drăguțe la cină, mă încerca un dor de ceva asemănător. Dar odată ce cartea sau filmul se termina și reveneam în lumina strălucitoare a realității, dorința dispărea.

Să romanțezi dragostea era ușor. Să mă îndrăgostesc a fost mai greu, mai ales când toate relațiile mele anterioare au fost lipsite de... *ceva*. Un fel de conexiune emoțională care să facă să merite riscul de a mă îndrăgosti.

În plus, mă obișnuisem să fiu singură și mă îndoiam că realitatea iubirii ar putea fi la înălțimea fanteziilor mele, așa că nici măcar nu am încercat.

"Nu am probleme. Promit", am spus când am observat expresia sceptică a lui Jules. "Eu doar..." *Am nevoie de mai mulți adepți în social media ca să*

pot face mai mulți bani. Mi s-a încălzit pielea la cât de superficial suna asta.

Adevărul era mult mai complicat, dar nu puteam să sap în el fără să le povestesc prietenilor mei despre Maura, iar *asta* era o conversație pe care nu o aveam în vedere.

pregătit să aibă la opt și jumătate dimineața.

"Sunt în cursa pentru un contract cu un brand uriaș, dar nu am la fel de mulți adepți ca alte fete. M-am gândit că mi-aș putea îmbunătăți șansele dacă aș atinge pragul de un milion."

Bridget s-a încruntat și mai tare. "Ce legătură are asta cu faptul că ai un prieten?".

Am explicat cu reticență restul planului meu. Părea și mai ridicol când îl spuneam cu voce tare în fața unor oameni care nu erau familiarizați cu lumea influencerilor, dar nu avea rost să mă abțin.

Când am terminat, tăcerea era de o mie de ori mai grea decât cea de dinainte.

"Uau", a spus în cele din urmă Ava. "Asta e...wow."

"Sexul face parte din înțelegere? Dacă nu este, ar trebui să fie. Christian pare să fie o *bestie* în pat." Așa cum era de așteptat, Jules a fost prima care a trecut peste șocul ei și a sărit direct la partea murdară. "Fără supărare, dar ție ți-ar prinde bine puțină dragoste în viața ta. Oricât de mult te adorăm, sunt unele lucruri pe care nu ți le putem oferi."

"Nu, nu este și nu va fi niciodată", am spus cu fermitate.

I-am spus clar lui Christian că înțelegerea noastră nu va cuprinde nicio manifestare fizică de afecțiune, cu excepția cazului în care aceasta era necesară pentru a ne vinde imaginea publică de cuplu.

Sexul nu a intrat în ecuație. *Deloc.* Nu contează cât de superb era sau cât de bun era la pat.

Pielea mi s-a încălzit la imaginea mentală a unui golan...

Nu te duce acolo.

Așa s-a întâmplat când am ratat rutina de dimineață. Creierul meu a luat-o razna și a început să își imagineze lucruri pe care nu avea ce să și le imagineze.

Nici măcar nu-mi puteam aminti ultima dată când avusesem fantezii cu sexul, darămite când îl făcusem.

"Ești *sigur că totul este în* regulă?" Îngrijorarea lui Ava era palpabilă. "Nu ți-a păsat niciodată atât de mult de numărul de urmăritori până acum."

Nu am fost obsedată de ea așa cum au făcut-o alți bloggeri, dar a spune că nu mi-a păsat înseamnă că mi-am dat prea mult credit.

Tuturor celor care încercau să își dezvolte o platformă pe social media le păsa, iar cei care spuneau că nu le pasă mințeau.

Aceste numere mici ar putea face ravagii în sănătatea mentală a oricui.

"Nu încerc să fiu combativă", a adăugat Ava cu blândețe. "Dacă asta este ceea ce vrei să faci, te vom sprijini. Doar că pare un pic..."

"Ieșit din comun", a încheiat Bridget.

M-am holbat la paharul pe jumătate gol de mâncare la pachet din mâna mea. "Poate. Dar poate că este și timpul să încercăm ceva nou."

Aveam 26 de ani. Aveam un singur loc de muncă "adevărat" de când absolvisem și nicio evoluție semnificativă în viața mea personală sau profesională. Am considerat blogul ca fiind al doilea meu loc de muncă, dar o mulțime de oameni nu au crezut asta și am urât modul în care am lăsat opiniile lor să afecteze multele ore de muncă reală pe care le investeam în scris, stil, fotografie și social media.

Practic, făceam aceleași lucru pe care îl făcusem încă din facultate, doar că eram mai în vârstă și puțin mai obosit.

Între timp, Ava s-a mutat la Londra (chiar dacă a fost doar temporar), s-a logodit și a obținut slujba ei de vis, călătorind prin lume ca fotograf; Bridget s-a căsătorit și a devenit o *regină* ciudată, iar Jules a trecut de barou, a devenit un avocat de mare putere și s-a mutat cu prietenul ei.

Toată lumea începea noi capitole din viața lor, în timp ce eu eram blocat în prolog, așteptând ca povestea mea să fie spusă.

Am înghițit amărăciunea care îmi acoperea limba. Dacă nu agitam lucrurile, aș fi fost un manuscris neterminat pentru totdeauna. O mie de cuvinte potențiale care nu au ajuns niciodată pe pagină. Cineva care *ar fi putut* fi ceva în loc să fie cineva care a *făcut* ceva.

"De înțeles. Schimbarea este condimentul vieții", a fost de acord Jules. Fața i s-a înmuiat înainte de a adăuga: "După cum a spus Ava, nu încercăm să te provocăm în această privință. Vrem doar să ne asigurăm că este ceea ce îți dorești cu adevărat. Dacă tu ești fericită, și noi suntem fericiți".

"Știu." Am schițat un mic zâmbet. "Cu riscul de a suna complet ieftin... vă iubesc."

"Ai auzit asta?" Jules și-a pus o mână pe piept și s-a uitat la Ava. "Ea ne iubește. Ne iubește cu adevărat!"

"Știi ce înseamnă asta", a spus Ava cu solemnitate.

"Băieți..." Abia am apucat să-mi las băutura jos că m-au luat în brațe. "Opriți-vă!" Am râs, melancolia mea de mai devreme topindu-se sub afecțiunea lor.

"Nu mă băgați în seamă. Sunt doar aici, în Eldorra, nu sunt deloc geloasă", a spus Bridget.

Mi-am ridicat telefonul ca să o putem vedea din nou. Avea o expresie pe jumătate amuzată, pe jumătate invidioasă.

"Trebuie să ne vizitezi în curând. Ne e dor de tine."

Nu o mai văzusem în persoană de la ziua de naștere a lui Ava, anul trecut, când ne-a surprins la petrecere.

"O voi face, promit." Bridget a devenit serioasă. "Între timp, ai grijă cu Christian. Nu este genul de om care face ceva din bunătate de inimă."

Nu, nu a fost. Dar nu aveam nevoie ca Bridget să-mi spună asta.

După ce prietenii mei au plecat o oră mai târziu, cu promisiunea de a nu spune nimănui, inclusiv celor apropiați, despre înțelegerea mea cu Christian, am făcut duș și mi-am pregătit o cană de ceai proaspăt înainte de a-mi ridica în sfârșit telefonul. M-am holbat la pictograma Instagram de pe ecran și mi-am ținut respirația în timp ce am accesat profilul meu.

Oh. Oh, Doamne. Doamne.

M-am uitat fix la cifrele mele, sigur că aveam halucinații.

Peste o sută de mii de like-uri, patru mii de comentarii și zece mii de urmăritori noi peste noapte.

M-am ciupit și am tresărit din cauza durerii puternice. *Nu halucinam.*

Mă așteptam la un angajament bun la fotografia cu Christian, dar nu mă așteptam la *asta*.

Amețeala mi-a crescut în piept, în timp ce mintea îmi zburda cu posibilități.

Oare o altă fotografie cu Christian va deveni virală într-un mod similar, sau a fost o fotografie unică, pentru că a fost prima?

Exista o singură cale de a afla.

În capul meu dansau viziuni despre un milion de adepți, contracte de marcă cu șase cifre și plata unui an întreg de îngrijire a Maurei dintr-o singură dată, cu economii rămase.

Poate că am semnat un p a c t cu diavolul atunci când am fost de acord cu Christian...

Dar asta nu însemna că nu merită.

10

CHRISHI6N

M-AM HOLBAT LA ULTIMA POSTARE P E INSTAGRAM A STELEI DE LA PLIMBAREA NOASTRĂ SPRE
strângere de fonduri în weekend. Mâna mea pe coapsa ei goală, verdele viu al rochiei ei contrastând cu mânecile negre de cărbune ale costumului meu.

Unele fotografii au făcut cât o mie de cuvinte. Această fotografie a spus doar unul.

A mea.

O senzație ciudată mi-a apărut în piept înainte de a o da la o parte și de a apăsa pe comentariile de sub postare. Reacțiile variau de la curiozitate la bucurie și până la disperare din partea a sute de bărbați tulburați care se plângeau de pierderea unei șanse cu ea.

Jayx098: Cum ai putut să mă înșeli în felul ăsta? Le-am spus deja părinților mei că suntem căsătoriți :(

Brycefitness: renunță la prietenul tău și ieși la o întâlnire cu mine. Voi face să merite;)

Threetriscuits: pot purta și un costum și butoni de manșetă. just sayingin'.

Ochii mei s-au îngustat. Am apăsat pe profilul lui brycefitness și l-am studiat. Mușchi mari. Creier mic. Fratele standard de la sală care se credea darul lui Dumnezeu pentru femei.

Câte kilograme pe o halteră ar fi nevoie pentru a zdrobi pe cineva?

Hmm...

Un nou mesaj text a apărut, perturbându-mi calculele.

Luisa: Christian Harper. Mi-ai ascuns ceva. Luisa: De ce nu mi-ai spus că te întâlnești cu Stella?

O încruntare mi-a atins fața. Am privit profilul lui Brycefitness pentru

ultima oară înainte de a închide aplicația. Avusese noroc.

O parte din mine, chiar și cea care se entuziasma la mirosul de sânge și frică, a recunoscut că reacția mea nu era normală. A fost un comentariu la

Instagram, pentru numele lui Dumnezeu.

Aveam o afacere de condus și totuși, iată-mă aici, răsfoind nenorocitele de rețele sociale pe contul meu de burner.

Fără fotografie de profil, fără biografie, fără urmăritori. Un singur urmăritor.

Inelul de turcoaz îmi ardea în buzunar în timp ce scriam un răspuns.

Eu: Era irelevant.

Stella nu-mi arătase fața în fotografie, dar suficient de mulți oameni ne-au văzut împreună la gală pentru ca vestea să se răspândească.

Se pare că vestea a scăpat de atunci din limitele societății din D.C. și a ajuns la New York.

Luisa: Te-ai purtat de parcă nu o cunoșteai la cină! Eu:

Nu am vrut să influențez decizia ta.

A fost o pauză lungă înainte ca ea să răspundă.

Luisa: decizia khat?

Eu: Nu minți, Lu. Mă pricep mai bine decât tine.

Luisa: Ești un măgar.

Luisa: Oricum, nu ar fi influențat decizia mea. Sunt decisă în proporție de 95% cine vreau să fie următorul nostru ambasador al mărcii.

M-am uitat fix la text. Degetele mele băteau într-un ritm distrat pe cotieră.

După un alt moment de deliberare, am răspuns.

Eu: Sunt 4lad. A trecut mult timp de când am venit.

Neutru, semi-dezinteresat.

A mușcat momeala, așa cum știam că va face.

Luisa: Doar nu vrei să întrebi cine e?

Eu: Am fost și eu la cină. Răspunsul este evident.

Am lăsat-o așa. Luisa a fost suficient de inteligentă pentru a

ști la cine mă referem. O bătaie a spart tăcerea.

Mi-am îndreptat privirea în sus. "Intră."

Kage a intrat, atât de înalt și de lat încât abia dacă încăpea prin cadrul ușii biroului meu.

"Am auzit că ai o prietenă." Nu a pierdut timpul și a trecut direct la subiect. "Cum de nu am știut despre asta?" O notă acuzatoare s-a strecurat în vocea lui.

Era cel mai în vârstă și, acum că Rhys nu mai era Rhys, era cel mai căutat angajat de către clienți. Era, de asemenea, singura persoană de la

Harper Security care nu-mi sufla fum în fund - o libertate pe care i-am acordat-o pentru că mi-a salvat viața în Columbia cu zece ani în urmă.

"Eu conduc o companie de securitate, nu o revistă de bârfe. Viața mea personală nu este treaba nimănui." O muchie a curs sub tonul meu altfel indiferent. Libertățile lui nu mergeau decât până la un punct.

Kage mi-a ținut privirea o secundă înainte de a-și întoarce privirea. "Am înțeles.

Dar echipa este curioasă. Faptul că te întâlnești cu un influencer este... neașteptat."

M-am lăsat pe spate în scaun și mi-am trecut mâna sub bărbie. Telefonul meu explodase toată ziua cu oameni care exprimau sentimente similare. Fiecare nou mesaj și apel îmi ciopârțea răbdarea, iar observația lui Kage nu era diferită.

"Ai cercetat-o, nu-i așa?" Am întrebat cu răceală. Rețelele de socializare ale Stelei erau la îndemâna oricui, dar gândul că băieții mei se uitau peste poze și videoclipuri cu ea mi-a provocat un val de iritare în sânge.

"Uh, ei bine..." Kage și-a trecut o mână rușinoasă peste ceafă: "Am căutat-o în timpul prânzului."

Hristos. Toți angajații de la Harper Security erau foști militari sau foști agenți CIA, dar bârfeau ca niște liceeni.

"E sexy." Kage s-a scufundat în scaunul din fața mea. "Cumva, nu sunt surprins că prietena ta arată ca un nenorocit de supermodel. Este viața fermecată a unui director executiv miliardar", a adăugat el sec.

O flacără întunecată s-a aprins în pieptul meu înainte de a o înăbuși.

"Singurul lucru pe care mă interesează să îl discutăm acum este cum am pierdut conturile Deacon și Beatrix", am spus cu răceală. "*Nu despre* prietena mea".

Celălalt bărbat s-a liniștit instantaneu. "Am cercetat și se pare că este un caz clasic de subcotare a prețurilor. Sentinel le-a promis mai mult pentru mai puțin. Deacon și Beatrix au fost întotdeauna niște ticăloși zgârciți. Nu e de mirare că au părăsit nava."

Adevărat, dar nu am vrut să circule zvonuri că Harper Security nu-și poate păstra clienții.

"Crezi că e mare lucru?" Kage a evaluat corect tăcerea mea. "Trebuie să le luăm înapoi?".

"Nu." Regula numărul unu pentru a supraviețui într-o afacere necruțătoare: niciodată să nu-ți arăți slăbiciunea, nici măcar în fața propriei

echipe. "Lasă-mă pe mine să mă ocup de strategia de afaceri. Tu fă ceea ce știi să faci cel mai bine."

"Să le dai o mamă de bătaie și să fii foarte chipeș?"

"Dacă asta e ceea ce crezi, ai nevoie de o oglindă nouă, pentru că te minte."

"Nu toate putem fi ca tine, domnule frumușel, dar nicio femeie nu s-a plâns vreodată de felul în care arăt." Și-a clătinat sprâncenele. "Apropo, vrei să mă însoțești mai târziu? A trecut ceva timp de când nu am mai fost împreună la bar. Știu că acum ești un bărbat luat în primire, dar poți să atragi doamnele în timp ce eu închei afacerea."

"Nu pot." M-am ridicat și mi-am ajustat mâneca costumului. "Angajament anterior." "De ce nu sunt surprins? Nu am mai ieșit împreună de luni de zile."

Kage s-a desfăcut de pe scaun. "Ai de gând să-mi spui vreodată ce sunt aceste misterioase "angajamente anterioare"?"

I-am răspuns cu o privire sardonică.

"Bine. Pot să înțeleg o aluzie", a mormăit el. "Distracție plăcută cu *angajament.* "

După plecarea lui Kage, mi-am aranjat biroul până la starea meticuloasă de dinaintea lucrului înainte de a ieși din birou.

Zece minute mai târziu, mergeam cu viteză pe Connecticut Avenue când mi-a sunat telefonul.

Imediat ce am acceptat apelul, un mârâit supărat a umplut interiorul.

"La ce *naiba te* gândești?"

"Bună și ție, Larsen." Am făcut un viraj lin pe un drum privat, mărginit de copaci. "Este păcat că nu ai căpătat mai multe maniere acum că ești regală. Lecțiile de etichetă de la palat lipsesc cu desăvârșire."

M-am oprit la poartă și am arătat legitimația de membru paznicului înarmat. Acesta l-a examinat și a dat din cap.

Scanerele de securitate au luat specificațiile mașinii mele înainte ca porțile să se deschidă cu un *zgomot* lin.

"Amuzant", a spus Rhys fără menajamente. "Clienții ar trebui să plătească în plus pentru simțul tău al umorului."

"Asta e foarte frumos din partea unui tip care *nu are* simțul umorului." Gura mi s-a tras în sus la al doilea mârâit al lui, și mai enervat.

Rhys Larsen a fost garda mea de corp de top până când a căzut pradă bolii pe care oamenii o numesc dragoste. Acum, era prințul consort al Eldorrei.

Uneori, îi trimiteam prin SMS fotografii cu el părând plictisit și morocănos la diverse funcții diplomatice, doar ca să mă iau de el. Nu era

nevoie să spun nimic pentru ca el să înțeleagă esențialul.

Ești biciuit și e jalnic.

Poate că obsesia mea pentru Stella scăpa de sub control, dar cel puțin nu participam la ceremonii de tăiere a panglicii pentru o organizație caritabilă care îi plăcea ei și...

plantând copaci pentru o ședință foto de Ziua Pământului.

"Nu încerca să schimbi subiectul. De ce naiba te întâlnești cu Stella?" a întrebat Rhys.

Am parcat mașina în garajul privat și m-am îndreptat spre intrare. Ușile duble și grele s-au deschis cu o mișcare a cardului meu peste cititor. "Aceleași lucruri pe care le face orice bărbat într-o relație."

"Termină cu prostiile vagi, Harper." O notă de avertisment s-a strecurat în vocea lui. "Este cea mai bună prietenă a lui Bridget. Dacă ea e supărată, Bridget e supărată. Și dacă Bridget e supărată..."

"Ai de gând să mă pui la pământ cu coroana ta ceremonială?" Pantofii mei au răsunat pe podeaua lustruită, unde *V-ul* uriaș de aur gravat în mijloc strălucea pe marmura neagră din jur. "Am notat. Acum, cred că ai un eveniment mâine dimineață devreme. Ar fi bine să vă culcați, Înălțimea Voastră. Aveți nevoie de odihnă pentru ședințele foto."

"Du-te dracului."

"Din păcate, deși sunt sigur că le faci pe femeile din Eldorra să leșine, nu ești genul meu." Am trecut pe lângă restaurant și pe lângă intrarea în clubul domnilor înainte de a ajunge la bibliotecă. "Transmite-i reginei salutările mele."

Am închis înainte ca el să poată răspunde.

Ar fi trebuit să știu că va deveni nervos în legătură cu situația Stella. A fost bătut de soția lui, iar ea o proteja pe Stella.

De înțeles, dar nu asta era problema mea. Nu mă înscrisesem pentru a fi sâcâit de prietenii ei în legătură cu intențiile mele.

Am deschis ușile bibliotecii și am găsit persoana cu care urma să mă întâlnesc așezată la masa noastră obișnuită, lângă unul dintre vitralii. Cărțile legate în piele se înălțau cu trei etaje până la tavanul catedralei, iar murmurul scăzut al unei conversații a întrerupt liniștea, altfel reverențioasă.

Nu exista un bibliotecar sever care să țipe la patroni pentru că vorbeau, dar o taxă anuală de 30.000 de dolari le acorda membrilor clubului mai multă libertate decât în orice alt spațiu public.

Biblioteca de la Clubul Valhalla era locul în care se încheiau înțelegeri și se făceau alianțe. Fiecare jucător puternic din D.C. știa asta.

"Ai întârziat." Ochii verzi și reci mi-au urmărit progresul în timp ce mă apropiam de masă. O tablă de șah rară din secolul al XVIII-lea era așezată deasupra stejarului gros, alături de două pahare de cristal goale și o carafă

plină de whisky scoțian single malt Glenfiddich 40 Year.

"Atât de nerăbdător să piardă?" Mi-am dat jos jacheta și mi-am întins-o pe spătarul scaunului înainte de a mă așeza, cu mișcările mele nepricepute și deliberate.

Mi-am suflecat mânecile și mi-am turnat un pahar de scotch. Nimic nu se compară cu o băutură bună pentru a începe seara.

Alex Volkov m-a fixat cu o privire ironică. "Suntem la egalitate de victorii." "Nu și după seara asta."

Alex și cu mine am avut meciuri de șah în picioare la Clubul Valhalla în fiecare lună, în ultimii cinci ani. Meciurile noastre au fost întotdeauna foarte disputate și mai greu de câștigat. Rareori interacționam în afara limitelor liniștite de la Valhalla și a rarelor ocazii când avea nevoie de ajutorul meu cu ceva legat de cibernetică, dar întâlnirile lunare au fost unul dintre puținele angajamente sociale de care m-am bucurat cu adevărat. "Orgoliul tău îți va fi sfârșitul într-o zi, Harper." Alex și-a umplut paharul până la jumătate și l-a ridicat la gură. "Poate", am fost de acord. "Dar nu astăzi." "Vom vedea."

În mod normal, partidele noastre erau tăcute și concentrate, dar Alex m-a surprins când și-a mutat pionul în e4.

"Deci, tu și Stella."

"Da." Un non-răspuns la o non-întrebare.

"Ce ții asupra ei?"

Am făcut o pauză de o fracțiune de secundă înainte de a-i contracara mișcarea.

Alex Volkov pe care îl știam eu nu ar fi dat doi bani pe viața personală a altcuiva.

"Întreabă de logodnica ta?" La fel ca Bridget, soția lui Rhys, logodnica lui Alex, Ava, era și ea cea mai bună prietenă a Stelei.

"Stella nu a fost niciodată interesată de o relație." Alex mi-a ignorat întrebarea. "De asemenea, nu a menționat nimic despre tine sau despre un iubit până când a postat acea fotografie. Prin urmare, este de la sine înțeles că o șantajezi." Ochii aceia verzi și ascuțiți s-au îngustat. "Apoi, din nou, nu ești interesat să te întâlnești cu ea, ceea ce înseamnă că ori vrei să te folosești de ea pentru ceva, ori voi doi ați încheiat o înțelegere reciproc

avantajoasă."

Acesta era motivul pentru care îmi plăcea compania lui Alex. Mă ținea în alertă. "Nu lăsa ca teoriile conspirației să-ți întunece creierul", am trasat eu. "Tu ești
pierde."

Minciună flagrantă. Am fost pe picior de egalitate până acum în meci.

"Tacticile tale de diversiune lasă de dorit, așa că nu creierul meu este tulburat", a spus Alex. "Poate că Stella va fi cea care va sparge

ta *Nu cred în* cochilia *iubirii.* Întotdeauna sunt cele neașteptate."

Nu-l mai auzisem niciodată spunând atâtea cuvinte într-o perioadă atât de scurtă de timp.

Amuzamentul meu s-a adâncit. "Poate, dar mă îndoiesc."

Sentimentele mele față de Stella erau... neobișnuite, dar nu erau dragoste. Era greu să simt ceva ce disprețuiam în mod activ.

Iubirea a făcut ca lumea să se învârtă, într-adevăr. În cicluri nesfârșite și plictisitoare care au produs cântece oribile, filme și mai oribile și abominații anuale precum Ziua Îndrăgostiților.

Rareori mi s-a părut altceva decât otrăvitoare.

"De când ai devenit atât de vorbăreț?" Mi-am împins cavalerul într-o poziție defensivă. "Nu-mi spune că ai evoluat într-o ființă umană adevărată. Ar trebui să dăm un buletin în buletinul Valhalla. Ceilalți membri vor fi încântați."

Clubul Valhalla nu avea un buletin informativ, dar membrii săi aveau propriile metode de a urmări viețile prietenilor și ale dușmanilor lor deopotrivă.

"La fel de încântați ca și ei să afle de noua ta relație, sunt sigur." În ochii lui a strălucit un umor negru. Încă o schimbare față de Volkov cel stoic pe care îl cunoscusem cu ani în urmă.

Am continuat jocul, dar acum că Stella fusese *din nou* adusă în discuție , nu-mi puteam opri gândurile să se abată pe căi pe care nu aveau ce căuta.

Ea nu mai postase pe rețelele de socializare din seara strângerii de fonduri. De obicei posta în fiecare zi. Nu m-a contactat pentru mai multe fotografii, în ciuda succesului primei ei postări.

Oare se îndoia de înțelegerea noastră?

Un firicel de ceva rece și străin mi-a scăldat coloana vertebrală. Mi-au trebuit câteva bătăi pentru a-l identifica.

Incertitudine.

Ceva la fel de necunoscut pentru mine ca și furtunile de ploaie pentru deșert.

Avem un contract. Nu-și va încălca cuvântul dat.

Cu toate acestea, dorința de a verifica ce se întâmpla cu ea mi-a atras atenția și mi-a îndepărtat-o de la piesele sculptate în abanos și fildeș, împrăștiate strategic pe tablă.

"Șah mat." Vocea rece a lui Alex m-a târât înapoi în bibliotecă.

Am îndepărtat cu privirea imagini cu ochi verzi și buze luxuriante și am examinat aspectul final.

Alex executase un șah mat pe care ar fi trebuit să-l văd de la o milă distanță.

"A fost rapid." Dezamăgirea i-a umbrit fața. "Ești în afara jocului astăzi."

"Abia am început, Volkov." Am șters tabla. "Întoarce-te la mine după a doua rundă."

Dar a avut dreptate. *Eram în* afara jocului meu, totul pentru că eram ocupată să mă gândesc la cineva care nu avea ce căuta să îmi ocupe gândurile așa cum o făcea ea. Credea că chiria ei la Mirage era mică? Asta nu era nimic în comparație cu modul în care trăia fără chirie în capul meu.

Stella poate părea dulce și blândă, dar era mai periculoasă pentru mine decât orice armă sau rival.

DUPĂ O A DOUA PARTIDĂ DE ȘAH CU ALEX, ÎN CARE M-AM RĂSCUMPĂRAT.

cu un șah mat frumos executat după două ore de joc, m-am întors acasă la nouă fără un sfert.

Mi-a luat mai puțin de un minut să îmi dau seama că ceva nu era în regulă. Ușa biroului meu era deschisă, iar eu o închideam *întotdeauna* înainte de a pleca.

Am permis foarte puține persoane să aibă acces în apartamentul meu când nu eram aici.

Nici unul dintre ei *nu* ar fi venit la ora asta târzie.

Adrenalina a ars prin întunericul alimentat de scotch din sângele meu.

Am profitat de serviciul de mașină privată de la Valhalla pentru a mă conduce acasă, având în vedere cât de mult am băut, dar am avut suficientă prezență de spirit pentru a-mi domoli pașii în timp ce mă îndreptam spre birou.

Am zărit părul negru prin deschizătură înainte de a împinge ușa, am traversat camera în două pași lungi și l-am imobilizat pe intrus la perete cu mâna înfășurată în jurul gâtului.

O furie glacială mi-a încețoșat privirea cu un alb cu tentă roșie.

Nu-mi plăcea ca oamenii să-mi invadeze spațiul personal. Să-mi atingă lucrurile fără permisiune. Să intre în casa *mea* și să-mi sfideze autoritatea.

Degetele mele se flexau în jurul coloanei moi a gâtului lor.

Vibrațiile unui gâfâit plin de frică au tremurat în strânsoarea mea

înainte de a se revărsa în aer.

"*Christian* ." Familiaritatea rugăminții blânde mi-a îndepărtat ceața de pe ochi până când tot ce am putut vedea a fost verde.

Ochi imenși, de un verde luxuriant, încadrați de gene de cerneală și acriți de panică.

La naiba.

Un strop arctic de recunoaștere mi-a smuls mâna de pe gâtul ei.

Ne-am privit unul pe celălalt, cu respirația tăiată în spațiul liniștit dintre noi - a ei din cauza fricii, a mea din cauza adrenalinei și a regretului.

Un fir de furie și-a făcut loc în amestec și mi-a întins cuvintele. "Doamnă Alonso. Vreți să-mi explicați *ce căutați* aici?"

Era una dintre puținele persoane de pe pământ care avea o cheie de la apartamentul meu, dar o instruisem să mă viziteze în anumite intervale orare. Vineri seara nu era una dintre ele.

A fost norocoasă că nu eram genul care trage mai întâi și pune întrebări mai târziu, ca unii dintre oamenii mei.

O imagine cu Stella împușcată mi-a trecut prin minte, iar răceala s-a adunat în fundul stomacului meu.

Și-a ridicat bărbia, în mod clar neimpresionată de salutul meu și de tonul meu tăios. "Îți udam plantele, așa cum mi-ai cerut." În ciuda tonului ei ascuțit, respirația ei a rămas superficială, iar mici frisoane și-au croit drum prin corpul ei până când vâscul meu de furie s-a risipit.

Abia atunci am observat stropitoarea sfărâmată de pe podea. Apa scăpată forma o mică baltă strălucitoare pe lemnul personalizat, iar bucățile de ceramică neagră și strălucitoare ale bidonului îmi reflectau fața.

O sută de fețe diferite, fragmentate cu margini zimțate și trăsături distorsionate.

Mi-am târât din nou ochii spre cei ai Stelei. "Îmi uzi plantele la ora nouă seara?"

"Am uitat mai devreme pentru că am fost ocupat. Mi-ai spus să vin doar în timpul săptămânii, iar eu nu am vrut să-i las tot weekendul. Sunt foarte sensibili la..."

"Ocupat cu ce?"

Nu-mi mai păsa de plante.

"Lucruri personale". În loc să se prăbușească sub greutatea privirii mele grele, s-a îndreptat și și-a înclinat bărbia încă un centimetru mai sus. "De fapt, nu suntem împreună. Nu ai dreptul să-mi cunoști fiecare mișcare."

Supărarea m-a străbătut la această aducere aminte.

"Sunt când ocupația ta te face să intri în apartamentul meu la ora nouă noaptea."

"Nu am intrat prin efracție. Aveam o cheie!"

"Folosit în afara intervalelor de timp alocate. Un avocat bun ar putea argumenta cazul în favoarea mea."

Ochii Stelei s-au îngustat. Respirația i se uniformizase în sfârșit, iar eu bănuiam că obrajii ei înroșiți nu se datorau rușinii. "Tu ești expertul în securitate. Dacă ești atât de îngrijorată, poate că ar trebui să creezi o cheie care să poată fi folosită *doar în* timpul ferestrelor de timp specificate de tine. Nu ar fi dificil pentru un geniu ca tine, nu-i așa, domnule Harper?".

Am lăsat un râs moale să se strecoare.

Obrăznicia Stelei venea și pleca ca un fulger. De fiecare dată când apărea, mă electriza, pentru că atunci o vedeam pe cea adevărată. Cea care zăcea semi-adormită sub calmul ei atent cultivat și dorința disperată de a mulțumi. Undeva, în acel cocon de maniere blânde, se afla un fluture strălucitor care tânjea să se elibereze.

"Nu ar fi deloc dificil." Privirea mea a devenit cu ochii închiși, în timp ce o cercetam din cap până în picioare. "Dar atunci nu m-aș mai întoarce acasă și nu te-aș mai găsi așteptându-mă."

O fărâmă de stomac tonifiat ieșea la iveală de sub tricoul gri, în timp ce pantalonii scurți din fâș, asortați, îi atârnau de șolduri și coapse. O întindere nesfârșită de picioare netede, maro auriu, se termina cu picioarele goale și unghiile lustruite în roșu.

Mi s-a uscat gâtul. Tânjeam să-mi plimb mâinile pe corpul ei, să o aud cum suspină de plăcere în timp ce îi exploram contururile elegante ale curbelor ei.

Era îmbrăcată pentru culcare, nu avea nici un strop de machiaj pe față și nici o bijuterie care să-i împodobească membrele, dar strălucea atât de tare încât ajungea până în cele mai întunecate colțuri ale sufletului meu.

"Credeam că nu vrei asta." Nervii fără suflare au ieșit la suprafață în răspunsul ei.

"Nu presupuneți ce vreau, doamnă Alonso." Mi-am păstrat vocea placidă, aproape dezinteresată, dar nu era nimic placid în curentul care crepita în aer.

O singură atingere și camera se va aprinde.

"Am notat." Degetele Stelei s-au încolăcit în jurul tivului pantalonilor scurți până când degetele i s-au albit.

Ochii mi-au coborât spre coapsele ei, iar dorința a înflăcărat și mai tare

în venele mele când acestea s-au strâns sub atenția mea.

A fost o mișcare mică, nimic mai mult decât o încordare subtilă a mușchilor ei, dar ar fi putut la fel de bine să se aplece și să mângâie duritatea care mă durea în zona inghinală.

"Ar trebui să pleci", am spus încet, cuvintele fiind aspre și reținute. Ea nu s-a mișcat.

"Doar dacă..." Mi-am ridicat mâna și am trecut-o pe partea laterală a gâtului ei până când am ajuns la bătaia frenetică a pulsului ei. "Vrei să rămâi."

Ar fi trebuit să nu o mai ating și să păstrez distanța, dar eram hipnotizat.

Înghițitura Stelei se auzea în tăcerea densă și condensată.

"Eu nu." A ezitat cât de puțin la cuvântul "*nu*".

"Nu?" Mi-am trecut degetul mare peste pielea ei. Micul punct de contact a ars prin carne și oase până când căldura s-a revărsat în sângele meu. Mi-am ridicat din nou ochii spre ai ei, vocea mea înăsprindu-se. "Atunci de ce mai ești încă aici?"

Distracție. Obsesia. Confuzie. Ea era toate aceste lucruri și chiar mai mult.

Ar fi trebuit să fie un puzzle simplu de destrămat și asamblat, dar s-a dovedit a fi mai complicat decât se aștepta. Era ca un puzzle căruia îi lipsea o piesă. Oricât de mult aș fi căutat, nu puteam găsi piesa lipsă și până nu o găseam, ea continua să-mi bântuie gândurile.

Exista, desigur, și o altă explicație, dar am respins-o în secunda în care a ieșit la suprafață.

Cel care mi-a spus că nu vreau să o rezolv pe Stella Alonso, pentru că odată ce o voi face, firul care ne lega va fi rupt.

Și, dintr-un motiv necunoscut, nu știam de ce, nu voiam să fie tăiat. A deschis gura ca să răspundă, dar i-am dat drumul și am făcut un pas înapoi, tăind-o fără să spună nimic.

"E timpul să pleci." Nu mai era încadrată ca o sugestie, ci ca un ordin. "Nu mă lăsa să te mai găsesc în apartamentul meu în afara orelor permise, altfel vei descoperi că generozitatea mea are limite."

Să-i fac pe plac în seara asta a fost o greșeală. Am încălcat deja prea multe reguli pentru ei.

Dacă ar fi fost oricine altcineva din biroul meu, l-aș fi pedepsit pentru că...

să nu-mi imaginez cum se va simți pielea lor pe a mea.

Focul a scânteiat în ochii Stelei.

Mă așteptam ca ea să reacționeze, o *anticipam* așa cum un alcoolic își anticipa următoarea înghițitură de alcool. Dar focul s-a răcit aproape la fel de repede cum s-a aprins, înăbușit sub un strat de gheață nou format.

"Am înțeles." A băgat mâna în buzunar și a recuperat o cheie de alamă, pe care mi-a pus-o cu forța în mână. "De fapt, nu mă vei mai găsi în apartamentul tău, punct."

Nu mi-am dat seama cât de tare strângeam cheia până când marginea zimțată nu mi-a săpat în palmă.

Trântirea ușii de la intrare a reverberat în liniștea care a urmat.

De obicei, mă bucuram de liniște. Era liniștită și odihnitoare, dar acum părea opresivă, ca o greutate invizibilă care mă apăsa pe piept.

Cheia s-a înfipt mai adânc în palma mea înainte de a-mi desface mâna și de a o băga în buzunar.

Am ocolit stropitoarea spartă și m-am îndreptat spre camera mea, unde mi-am smuls cravata și am aruncat-o pe pat.

Nu mi-a ușurat strânsoarea care se extindea în gât.

Sub gheață, Stella fusese rănită. Am întrezărit un sâmbure din asta înainte ca apărarea ei să se activeze.

Un junghi ciudat m-a lovit în piept înainte de a scoate un zgomot nerăbdător.

Pentru numele lui Dumnezeu.

Am avut o zi infernală. Nu doar cu munca, ci și cu toți curioșii din viața mea care se înghesuiau peste tot pe lângă mine acum că în sfârșit mă "întâlneam" cu cineva. Nu aveam timp să analizez microexpresii.

Mi-am scos butonii de manșetă și ceasul, pe care i-am așezat paralel pe noptieră.

Am înțeles. De fapt, nu mă vei mai găsi în apartamentul tău, punct.

Ce naiba a însemnat asta? Dacă nu respecta înțelegerea noastră privind chiria... Un mușchi îmi ticăie în maxilar.

N-ar trebui să-mi pese. Nici măcar nu-mi *plăceau* plantele alea blestemate. Le-am păstrat doar pentru că designerul meu de interior a insistat asupra faptului că ele "au pus în valoare estetica" și am refuzat să recunosc eșecul lăsându-le să moară.

Dar era vorba de principiul problemei. Nu puteam să creez un precedent în care oamenii să se retragă dintr-un acord cu mine fără consecințe.

Amintirea durerii trecătoare din ochii Stelei a reapărut ca un țânțar

enervant care nu voia să plece.

"La dracu'!"

Cu un mârâit supărat, am renunțat la instinctele mele bune, am trântit ușa dormitorului în urma mea și m-am îndreptat spre parter.

11

SHELL6/CHRISHI6N

STELLA

Christian Harper a avut ceva tupeu.

Mânia îmi clocotea în stomac în timp ce am descuiat apartamentul și am deschis ușa cu mai multă forță decât era necesar.

Nu era o emoție pe care o simțeam des, iar asta mă mânca pe dinăuntru ca un acid.

Nu știam de ce reacționasem atât de puternic la respingerea lui Christian. Auzisem lucruri mai rele de la Meredith și de la trolii din secțiunile mele de comentarii.

Dar era ceva în felul în care o făcea care mă zgâria pe sub piele.

O secundă, am crezut că mă va săruta. În următoarea, mă dădea afară din apartamentul lui. Bărbatul a schimbat între cald și rece mai des decât un robinet stricat.

Mai rău, a fost un moment în care am *vrut ca* el să mă sărute. Când curiozitatea de a afla ce gust ar avea acea gură fermă și senzuală a pulsat în ritm cu durerea dintre coapsele mele.

Frustrarea s-a împletit cu furia mea.

Nu știam cum reușea să scoată atâtea emoții adormite din
Eu.

A fost din cauza înfățișării lui? Bogăția lui? Nici unul dintre aceste
lucruri nu a contat pentru
înainte. Am întâlnit prea mulți ticăloși bogați și arătoși ca să mă las păcălită de farmecul lor fals.

Mi-am așezat geanta pe o masă din apropiere și mi-am forțat plămânii să se extindă dincolo de presiune. Confruntarea mă punea mereu pe jar. Chiar și atunci când nu greșeam, *aveam* impresia că greșesc.

Nu mă vei mai găsi în apartamentul tău, punct.

Amintirea declarației mele de erupție cutanată a șters orice efect calmant pe care l-ar fi putut avea respirațiile mele profunde.

Aș fi "renunțat" în căldura momentului. Dar, oricât de stupidă ar fi fost afacerea, *am avut*
i-am promis că voi avea grijă de plantele lui în schimbul unei chirii mai mici.

Dacă mi-a mărit chiria sau, mai rău, m-a evacuat? Dacă ar fi pus capăt înțelegerii noastre? Nu primisem încă vești de la Delamonte, dar deja câștigasem zece mii de urmăritori de când am postat fotografia cu noi în drum spre strângerea de fonduri.

Contul meu era în creștere pentru prima dată într-un an, iar încheierea anticipată a înțelegerii noastre ar fi distrus orice impuls pe care îl aveam.

Lipsa impulsului a însemnat lipsă de creștere și mai puțini bani. Regretele mi-au pus în mișcare palpitațiile inimii.

De aceea mă antrenasem să reprim izbucnirile emoționale. Consecințele întotdeauna eclipsau ușurarea temporară.

Am închis ochii și am încercat să revin la respirația mea profundă. Nu a funcționat.

La naiba.

Eram prea obosită și agitată pentru yoga, așa că mi-am căutat telefonul în geantă. Social media nu a fost cea mai bună tactică de reducere a anxietății, dar a fost o mare distragere a atenției. Trebuia doar să mă limitez la feed-ul meu atent curatoriat de pe YouTube cu animale drăguțe, sfaturi de styling și tutoriale de păr și machiaj.

Orice altă aplicație era un câmp minat prea greu de navigat atunci când mă simțeam așa.

Luciu de buze, cremă hidratantă, chitanță de cafea...

M-am oprit când mâna mea a atins un plic alb și simplu.

Nu-mi amintesc să fi pus asta în geanta mea. Nici măcar nu *aveam* plicuri poștale, deoarece în zilele noastre făceam totul prin e-mail.

Am luat plicul și am strecurat un deget sub clapetă pentru a-l deschide. Era nemarcat - fără destinatar, fără adresă de retur, fără ștampilă.

O foaie de hârtie albă, la fel de simplă, era așezată înăuntru.

O presimțire mi-a alunecat pe șira spinării când am desfăcut-o. La început, am crezut că este goală, dar apoi mi-am concentrat privirea asupra

unui singur rând de caractere negre în partea de sus.

Trebuia să mă aștepți, Stella. Nu m-ai așteptat.

Nu era o amenințare directă, dar mesajul era suficient de amenințător pentru ca cina să mi se ridice în gât.

Amintirile urâte din urmă cu doi ani m-au năpădit în grabă.

Fotografii candide cu mine în oraș - râzând cu prietenii prin fereastra unui restaurant, răsfoind telefonul în timp ce așteptam metroul, făcând cumpărături într-un butic din Georgetown. Scrisori care oscilau sălbatic de la declarații efuzive de dragoste la fantezii grafice despre ceea ce expeditorul dorea să-mi facă.

Toate trimise la adresa mea personală de acasă.

Asta a durat săptămâni întregi, până când am devenit atât de paranoică și de stresată încât nu puteam face duș decât dacă Jules stătea chiar afară, în sufragerie. Chiar și atunci, am fost chinuit de coșmaruri cu hărțuitorul meu intrând în casă și făcându-i rău înainte de a veni după mine.

Apoi, într-o zi, scrisorile și fotografiile au încetat pur și simplu, ca și cum expeditorul ar fi dispărut de pe fața pământului. Am crezut că ori s-a săturat de mine, ori a fost arestat.

Dar acum...

Teroarea mi-a transformat sângele în gheață.

Eram puțin conștient că nu mă mișcasem de când citisem biletul. *Ar fi trebuit să o* fac. Ar trebui să verific casa de intruși și să sun la poliție, nu că ar fi fost de vreun ajutor ultima dată când s-a întâmplat asta.

Dar eram paralizat, înghețat de neîncredere și de gustul ascuțit și metalic al fricii.

Trecuseră doi ani de când nu mai avusesem vești de la hărțuitorul meu. De ce se întorsese *acum*? Fusese mereu acolo, urmărindu-mă și așteptându-și timpul? Sau plecase, apoi se întorsese pentru un motiv oarecare?

Și dacă biletul era în poșeta mea...

Respirația mea se repezea mai repede. Mici puncte negre dansau în fața ochilor mei pe măsură ce implicația se cristaliza.

Lipsa ștampilei și a adresei însemna că urmăritorul se apropiase suficient de mult încât să strecoare plicul în geanta mea. A fost *chiar acolo.* Probabil că m-a atins.

Păianjeni invizibili se târau pe pielea mea.

Îmi făcusem curat în geantă aseară și nu mai văzusem biletul, așa că trebuie să se fi întâmplat în acea zi.

Creierul meu a trecut în revistă lista de locuri pe care le vizitasem în acea zi.

Cafenea. La malul mării Georgetown pentru a filma o campanie cu trepiedul meu. Magazinul alimentar. La metrou. Apartamentul lui Christian.

Lista nu era lungă, dar, cu excepția casei lui Christian, fiecare loc fusese

aglomerat pentru ca cineva să strecoare biletul în geanta mea, fără ca eu să fiu prezentă.

notoriu.

Liniștea apartamentului s-a transformat în ceva dens și amenințător, întreruptă doar de respirațiile mele superficiale și gâfâitoare.

Oricât de mult aș fi încercat, nu puteam să primesc suficient oxigen în plămâni și...

Soneria aspră și zguduitoare a ușii a sfâșiat liniștea și a făcut ca fiecare fir de păr de pe pielea mea să mi se ridice în cap.

A fost hărțuitorul. *Trebuia să fie el. Nimeni* nu ar fi vizitat-o la o oră atât de târzie din noapte fără să fie anunțat.

Oh, Doamne.

Trebuia să mă ascund, să sun la 911, să fac *ceva,* dar corpul meu a refuzat să asculte comenzile creierului meu.

Soneria a sunat din nou, iar eu am început să lupt sau să fug.

M-am împiedicat spre cea mai apropiată ascunzătoare - o măsuță așezată între canapea și aparatul de aer condiționat. Respirația fantomatică a hărțuitorului meu mi-a atins gâtul în timp ce mă târam sub masă.

Îl *simțeam în* spatele meu, o prezență malefică ale cărei degete de gheață îmi zgâriau cămașa și îmi storceau oxigenul din plămâni.

Podeaua s-a înclinat, iar capul meu s-a ciocnit de unul dintre picioarele mesei în timp ce încercam să mă afund cât mai adânc în întuneric.

Durerea era doar o șoaptă de senzație în comparație cu fiorii care îmi inundau pielea.

Un alt sunet de sonerie, urmat de bătăi. "Stella!"

Nu am putut distinge cui aparținea vocea. Nici măcar nu știam dacă era reală.

Am vrut doar să dispară.

Mi-am tras genunchii la piept și mi-am înfășurat brațele în jurul lor. Aerul condiționat era oprit, dar nu mă puteam opri din tremurat.

Nu eram pregătit să mor. Abia trăisem.

Ciocăniturile au continuat, devenind din ce în ce mai puternice și mai frecvente, până când, în cele din urmă, s-au oprit. A urmat o pauză, urmată de sunetul unei chei care se rotea în ușă.

Pașii au răsunat pe podeaua de lemn masiv, dar s-au oprit când un scâncet mi-a urcat în gât.

Câteva secunde mai târziu, o pereche de mocasini din piele neagră se oprire în fața lui

Eu.

Mi-am închis ochii și m-am retras mai adânc în colț până când spatele meu s-a lovit de perete.

Te rog, te rog, te rog, te rog, te rog, te rog, te rog.

"Stella."

Aveam un pistol cu electroșocuri în geantă. De ce nu-mi luasem pistolul cu electroșocuri? Mă agățasem doar de scrisoare, pe care o scăpasem pe podea lângă mine. Era inutilă ca armă, dacă nu plănuisem să îl tai cu hârtia pe intrus până la moarte.

Stupid, inutil, dezamăgitor...

Lacrimile îmi ardeau în spatele pleoapelor închise.

I-ar păsa familiei mele dacă aș muri? La început ar putea fi tristă, dar, în cele din urmă, ar fi ușurată de faptul că cea mai mare dezamăgire a familiei a dispărut. Nici măcar nu mă doreau. Fusesem un accident, o întrerupere în planul lor de lungă durată de a avea un singur copil.

Dacă aș fi murit, ar fi putut în sfârșit să își reia planul. Dacă...

O mână mi-a prins bărbia și mi-a ridicat-o.

"Stella, uită-te la mine."

Nu am vrut să o fac. Am vrut să rămân în fântâna mea de negare pentru totdeauna.

Dacă nu pot vedea monstrul, înseamnă că nu există.

Dar vocea nu părea să aparțină unui monstru. Părea profundă și catifelată și prea autoritară pentru ca eu să nu mă supun.

Am deschis încet ochii. Whisky.

Foc. *Căldură.*

Frisoanele mi-au alunecat la furia înmagazinată care strălucea sub acele piscuri întunecate de îngrijorare, dar fața lui Christian s-a înmuiat când privirile noastre s-au unit.

"Ești bine."

Doar două cuvinte, dar care conțineau un calm atât de liniștitor încât barajul din mine s-a rupt în sfârșit.

Un plâns mi-a sfâșiat gâtul, iar umezeala s-a revărsat pe lângă ochii mei până când fața lui s-a încețoșat.

Am auzit un înjurătură joasă înainte ca brațele puternice să mă cuprindă, iar fața mea să fie presată de ceva tare și solid. Nemișcat, ca un munte în furtună.

M-am ghemuit în îmbrățișarea lui Christian și am dat drumul la săptămâni de stres și anxietate până când am rămas fără suflare. Nu era

vorba doar de bilet, deși acesta fusese punctul de cotitură. Era vorba de *D.C. Style, de* familia mea, de Delamonte, de rețelele mele de socializare și de sentimentul adânc înrădăcinat că, oricât de mult m-aș strădui, nu voi fi niciodată la înălțimea lui

așteptările celor din jurul meu. Că voi fi mereu o dezamăgire.

A fost *viața* mea.

Undeva, pe drum, se abătuse atât de mult de la traseu încât nici măcar nu mai vedeam drumul principal.

M-am simțit ca un eșec total.

Christian nu a scos un cuvânt în timp ce eu îmi plângeam frustrarea pe pieptul lui. Doar m-a ținut în brațe până când lacrimile mi s-au uscat suficient pentru ca mortificarea să se infiltreze în golul lăsat în urmă de emoțiile mele expulzate.

"Îmi pare rău." Mi-am ridicat capul și mi-am trecut dosul mâinii pe obrajii umezi. Mortificarea mea s-a adâncit când am văzut petele de lacrimi care îi pătau cămașa cu nasturi cu aspect scump. "I-" Am sughițat. "Ți-am stricat cămașa."

Dintre toate modurile în care mi-am imaginat că se va sfârși noaptea, să am o mini criză de nervi în brațele lui Christian Harper nu era unul dintre ele.

Nici măcar nu a aruncat o privire în jos. "Este o cămașă. Am destule."

Eram încă pe podea și aș fi râs la vederea lui stând atât de dezinvolt pe lemnul de esență tare, în hainele lui de designer, dacă vorbele lui nu ar fi creat o altă fântână de umezeală în spatele ochilor mei.

Cu o oră în urmă, credeam că e cel mai mare ticălos din lume. Acum...

Am clipit și am îndepărtat lacrimile proaspete. Mă făcusem deja destul de rușine, mulțumesc foarte mult, și nu mai puteam ține pasul cu roller coasterul meu de emoții.

Mai întâi cearta mea cu Christian, apoi găsirea biletului.

Nota.

Groaza a reapărut ca un val lent și insidios care mi-a spălat ușurarea de scurtă durată. Cel care a trimis biletul era încă în libertate. Până acum nu fusese o amenințare fizică, dar...

Ochii mei s-au îndreptat spre scrisoarea cu aspect înșelător de inocent.

Christian mi-a urmărit privirea. Fața i s-a întărit și nu l-am oprit când a luat hârtia și a citit mesajul dactilografiat.

Când și-a ridicat din nou ochii, culoarea lor rece de chihlimbar se întunecase în obsidian.

"Cine a trimis asta?" Tonul lui calm, aproape plăcut, contrasta cu pericolul care pâlpâia în aer.

Am strâns-o bine în jurul meu, găsind o consolare ciudată în furia lui tăcută.

"Nu știu. Am venit acasă, m-am uitat prin geantă și am găsit-o." Am înghițit pe lângă nodul din gât. "Am... am mai primit bilete asemănătoare. Dar a trecut ceva timp de la ultimul."

Clipa de pericol s-a transformat într-o flacără. Intensitatea ei a îmbibat fiecare moleculă de aer, dar în loc să mă neliniștească, m-a făcut să mă simt în siguranță, ca și cum ar fi fost un zid de titan care mă proteja de lumea exterioară.

Nu mai spusesem nimănui, în afară de Jules, despre hărțuitorul meu. Am *vrut* să-i spun lui Christian, fie și numai pentru că el era expertul în securitate și ar fi avut idei despre cum să dau de urma ciudatului. Dar mă prăbușeam acum, după ce adrenalina de la găsirea biletului dispăruse.

Extenuarea îmi trăgea de ochi și, de fiecare dată când deschideam gura pentru a explica situația, îmi scăpa în schimb un căscat.

Christian trebuie să fi știut că nu aveam energie pentru nimic altceva în afară de somn, pentru că nu m-a întrebat detalii. În schimb, s-a ridicat în picioare și mi-a întins mâna.

După o scurtă ezitare, m-am strecurat de sub masă și am luat-o.

M-a cuprins amețeala în timp ce mă trăgea în picioare, dar când mi-a trecut, aproape că m-am uitat de două ori la cât de *normal* arăta apartamentul meu.

Aceeași lumânare de aromaterapie așezată pe măsuța de cafea. Aceeași pătură de cașmir așezată pe spătarul fotoliului. Nici urmă de panica sălbatică care mă străbătea cu mai puțin de treizeci de minute în urmă.

Întotdeauna ne-am așteptat ca lumea exterioară să reflecte lumea noastră interioară, dar situații ca acestea mi-au reamintit că lumea va continua, indiferent de ceea ce ni se întâmplă în mod individual.

A fost în egală măsură liniștitor și deprimant.

M-am scufundat pe canapea în timp ce Christian a făcut o verificare rapidă a apartamentului. Picioarele mele nu-mi mai puteau susține greutatea și aproape că adormisem pe pernele crem închis când s-a întors în s u f r a g e r i e .

"Nu poți rămâne aici. Apartamentul este securizat", a adăugat el când m-am îndreptat alarmat. "Dar persoana care a scris biletul este încă în l i b e r t a t e și probabil că știe unde locuiești. Trebuie să te muți."

Neliniștea mi-a strâns stomacul. "Încotro? Aceasta este casa mea." "Nu e sigur."

"Credeam că Mirage are cea mai bună securitate din oraș."

Singurul răspuns al lui Christian a fost o strângere a maxilarului.

Am respirat adânc. Ceața de teroare se risipise suficient pentru ca gândirea rațională să se instaleze din nou.

"Oricine ar fi vinovatul, a ajuns la mine în afara clădirii. Nu mă pot muta nicăieri unde să fiu mai în siguranță decât aici. În plus..." Degetele mele s-au încolăcit strâns în jurul marginii canapelei. "Nu voi lăsa un laș care se ascunde în spatele unor scrisori anonime să mă scoată din propria mea casă."

Mi-am petrecut prea mulți ani pe scaunul pasagerului, lăsându-i pe alții să mă conducă acolo unde voiau ei să ajung. Trăind cu frica comentariilor lor despre acțiunile mele și făcându-mă mic pentru a intra în orice cutie în care mă puneau ei. Așteptările părinților mei, cererile șefului meu, notele urmăritorului meu, care m-au lăsat atât de paranoică încât săream la fiecare trântire de ușă și pocnitură de creangă.

Ei au acționat, eu am reacționat.

M-am săturat de asta. Era timpul să recuperez controlul, iar primul pas a fost să învăț cum să spun *nu.*

"Nu mă mișc", am repetat.

Dacă hărțuitorul ar fi intrat în apartamentul meu, ar fi fost o altă problemă, dar nu a făcut-o. În plus, aveam dreptate. Nu puteam să mă mut nicăieri unde să fiu mai în siguranță decât la Mirage.

Christian se holba la mine, cu expresia lui sculptată în granit.

M-am forțat să nu mă uit în altă parte, chiar dacă trupul meu se lupta cu greutatea privirii lui.

Mă văzuse vulnerabilă, dar am refuzat să-l las să mă vadă slabă.

Respirația mi se strângea în plămâni și abia când Christian și-a plecat capul în semn de consimțământ am eliberat-o.

Ușurarea și un sâmbure de mândrie s-au grăbit să umple golul.

Nu a scos niciun cuvânt, dar aveam sentimentul de nezdruncinat că tocmai mă confruntasem cu un leu și că am câștigat.

"Bine, dar nu rămâi aici fără protecție suplimentară."

Aș putea trăi cu asta. Chiar mă bucur, atâta timp cât protecția suplimentară nu era prea intruzivă.

Pentru o secundă, am crezut că Christian se va oferi să rămână peste noapte cu mine, și am urât cum mi-a sărit inima la acest gând.

"Kage, am nevoie de tine pentru o misiune... da. Peste noapte." Au trecut câteva bătăi până când a vorbit din nou, cu vocea lui dură. "Nu-mi pasă dacă iei masa cu Papa sau dacă faci sex cu Margot Robbie. Te vreau la etajul zece al Mirage-ului în douăzeci de minute."

Dezamăgirea s-a încolăcit în mine înainte de a o strivi. *Bineînțeles că*

Christian nu a vrut să stea cu mine. El era directorul general. Acest tip de muncă era

probabil sub nivelul lui.

A închis, iar ceva m-a frământat în liniștea care a urmat.

"De ce ai venit să mă vezi? Înainte să..." *M-a găsit în mijlocul unui atac de panică.* "Înainte să realizezi ce s-a întâmplat."

Christian și-a strecurat telefonul în buzunar. "Am vrut să clarific lucrurile după schimbul nostru de replici".

A fost un răspuns neted, neutru. Aproape *prea* lin.

"De ce?"

"Am nevoie de un motiv?"

"Ai un motiv pentru orice, altfel nu ai face-o."

Colțul gurii i s-a ridicat, dar nu a dezvoltat răspunsul de mai devreme.

Spusese douăzeci de minute, dar cineva a bătut la ușă mai puțin de zece minute mai târziu.

Acel *cineva s-a dovedit a fi un* munte de bărbat, plin de mușchi și tatuaje și arătos într-un mod care trebuie să fie irezistibil pentru femeile cu o slăbiciune pentru băieții răi.

Kage, am presupus.

Christian l-a pus la curent cu situația, dar erau atât de tăcuți încât nu am putut înțelege ce au spus. Orice ar fi fost, i-a adus o încruntare pe fața lui Kage, care s-a înmuiat când s-a întors în sfârșit spre mine.

"Nu-ți face griji, dragă." Accentul lui sudic moale mi-a ușurat nodurile din umeri ca prin magie. Lângă el, maxilarul lui Christian s-a flexat, dar s-a întâmplat atât de repede încât poate că mi-am imaginat. "Voi fi aici toată noaptea. Nimeni nu va trece de mine. Nu degeaba mi se spunea "Muntele" în armată."

Am schițat un mic zâmbet. "Și eu care credeam că e din cauză că ești mare ca un munte."

Colțurile ochilor lui Kage s-au încrețit. "Și asta."

"Kage este unul dintre cei mai buni. Așa cum a spus, nimeni nu va trece de el." Chipul lui Christian a rămas impasibil, dar când și-a odihnit privirea asupra lui Kage, zâmbetul celuilalt a dispărut.

Kage a făcut un pas înapoi de la mine de parcă aș fi luat foc brusc.

Am căscat din nou, prea obosită ca să mă gândesc prea mult la interacțiunea lor ciudată. Somnul a tras de marginile conștiinței mele și nu m-am împotrivit atunci când

Christian m-a ridicat de pe canapea cu mâini ferme, dar surprinzător de blânde.

"Nu leșina pe canapea. Domnului Unicorn nu-i place să împartă spațiul de dormit."

"Amuzant. Dacă nu merge treaba cu securitatea, ar trebui să fii..." Un alt căscat mi-a despicat fața în timp ce ne îndreptam spre dormitorul meu. "Un comediant."

"Voi ține minte asta." Răspunsul sec al lui Christian a învins chicoteala lui Kage din spatele nostru.

Când am ajuns în camera mea, am căzut în pat mai mult decât m-am urcat în el. Eram o greutate de plumb, iar gravitația era o ancoră care mă trăgea spre salteaua mea.

"Noapte bună", am mormăit eu. Ochii mei erau deja închiși, dar am simțit prezența lui Christian în cameră ca pe o pătură caldă de siguranță. "Și îți mulțumesc. Pentru...."

Nu mi-am terminat fraza.

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc a fost o mână caldă care îmi alunga părul de pe față înainte ca întunericul să mă tragă sub apă.

CHRISTIAN

După ce Stella a adormit, m-am întors în sufragerie și l-am găsit pe Kage examinând biletul.

"Oricine a pus asta în geanta ei a știut cum să-și acopere urmele", a spus el. "Este generic ca naiba. Hârtia, tipul, cerneala... dacă nu cumva a fost atât de neglijent încât să lase amprente pe ea, nu avem cum să-l urmărim doar cu asta."

A repetat tot ceea ce am dedus deja.

Dacă ar fi fost un mesaj digital, l-aș fi putut găsi pe expeditor cât ai clipi. Dovezile fizice au fost mult mai greu de urmărit.

Cel **c a r e** a trimis biletul a fost deștept, dar până la urmă ar fi greșit. Toată lumea a făcut-o.

Mâna mea s-a îndoit când amintirea terorii cu ochii mari a Stelei a ieșit la suprafață.

Furia a pocnit prin mine, arsura ei rece mă pârjolise din interior.

O înăbușisem mai devreme ca să mă pot concentra asupra Stelei, dar acum, se întorcea ca un val uriaș.

Aveam de gând să-l găsesc pe nenorocitul care i-a scris acel bilet. Și aveam de gând să-l fac să plătească.

Nu cu un glonț - asta era prea bine pentru ei. Meritau ceva mai dureros. Mai îndelungat.

Dar până atunci, trebuia să o țin pe Stella în siguranță.

"Vreau ca tu și Brock să o urmăriți până îl găsim pe nenorocitul ăsta", i-am spus lui Kage. "Nu o lăsa să te vadă."

După Kage, Brock era unul dintre cei mai buni gardieni ai mei și se întorsese recent de la o slujbă de trei luni în Tokyo.

Scepticismul a traversat fața lui Kage. "O să fie de acord cu asta?".

"Ea nu va afla."

Dacă aș întreba-o pe Stella, ar spune nu. Deja a refuzat să se mute; nu-i mai dădeam încă o șansă de a-și compromite siguranța. Singurul motiv pentru care am acceptat problema mutării a fost pentru că era destul de traumatizată și fără să mă cert cu ea imediat după atacul de panică.

Unde s-ar fi mutat, oricum? Așa cum a spus, Mirage este cea mai sigură clădire din oraș, m-a tachinat o voce din capul meu.

Era un răspuns evident, dar din moment ce ea nu se mișca, ideea era discutabilă.

"Bine. Tu ești șeful." Kage a aruncat o privire spre ușa închisă a dormitorului Stelei. "Mă surprinde că nu stai cu ea. Este prietena ta, iar tu locuiești chiar la etaj."

Maxilarul mi s-a încleștat.

Am fost tentat. *Atât de tentat.* Asta a fost problema.

Nu aveam încredere în mine în preajma Stelei. Deja încălcasem prea multe reguli pentru ea, iar dacă stăteam cu ea peste noapte aș fi depășit linia invizibilă pe care mi-o trasasem.

Pentru mine a fost întotdeauna un dans, rămânând suficient de aproape pentru a potoli bestia din mine și suficient de departe pentru a nu scăpa niciodată de sub control. Un război constant între dorință și conservare.

Oricum, aș fi coborât să... nu neapărat să-mi cer scuze, pentru că eu nu mă pricep la scuze... ci să îndrept lucrurile între noi.

Când nu mi-a răspuns, am crezut că e la duș, dar cu cât așteptam mai mult timp fără răspuns, cu atât mintea mea se gândea la tot felul de scenarii. -de Stella care s-a rănit singură, de un intrus care a reușit cumva să treacă de securitatea etanșă a Mirajului și să intre în casa ei.

Nu mai simțisem niciodată panica care mă mistuise atunci când mă gândisem că i se întâmplase ceva, iar asta nu era deloc în regulă.

Ea era deja un punct slab pentru mine; nu-mi puteam permite ca acel punct să crească.

"Îmi separ viața profesională de cea personală. Aceasta este o afacere." I-am răspuns lui Kage pe un ton tăios. Privirea mea a ars aerul dintre noi. "Atinge-o pentru orice alt motiv decât pentru a-i salva viața și vei muri."

Nu-mi păsa de cât de mult timp eu și Kage eram

prieteni. Nimeni nu s-a atins de ea în afară de mine.

Fața i s-a strâmbat. "Dă-mi mai mult credit decât atât."

Nu a fost fericit când l-am îndepărtat de femeia pe care o adusese acasă, dar a venit așa cum știam că va veni. Nu aveam încredere în nimeni altcineva să aibă grijă de Stella în seara asta, nici măcar în mine.

"Trimite-mi mesaje de actualizare la fiecare oră. Nu-mi pasă dacă e patru dimineața. Vreau acele verificări."

Asta a fost cât de aproape de a rămâne cu ea, atât cât mi-am

permis. Kage a oftat. "Ai înțeles."

Am aruncat o ultimă privire spre ușa dormitorului Stelei.

Fiecare celulă din corpul meu îmi striga să nu plec. *Disprețuiam* ideea că Kage o urmărea pe ea în locul meu.

Când el i-a spus "*dragă"* și ea i-a zâmbit, am fost la un pas să-mi pierd cel mai bun angajat din cauza mea.

Într-un rar moment de slăbiciune, mă folosisem de falsul nostru aranjament de întâlnire pentru a mă apropia de ea, dar o parte din mine spera în secret că va spulbera misterul și va pune capăt fixației mele pentru ea.

În schimb, a făcut exact contrariul. Cu cât petreceam mai mult timp cu Stella, cu atât îmi doream mai mult să fiu în preajma ei. Să o las să intre în locuri pe care nu le arătasem nimănui.

A fost inacceptabil.

Am trecut pe lângă Kage, am luat liftul până la apartamentul meu și m-am dus direct la bar.

Luminile din D.C. străluceau ca un covor de stele în afara ferestrelor din podea până în tavan, dar eu nu puteam să apreciez priveliștea. Eram prea agitat.

Dacă i s-ar fi întâmplat ceva Stelei...

Gheața mi s-a răspândit în vene.

Mi-am umplut paharul cu o turnare mai grea

decât de obicei. Sâmbătă.

Și a așteptat primul mesaj de la Kage.

12

SHELL6

ERA CEVA ÎN LEGĂTURĂ CU DIMINEAȚA DE DUPĂ, CARE ÎNTOTDEAUNA ÎI FĂCEA PE evenimentele din noaptea precedentă par ireale.

Cu mai puțin de douăsprezece ore în urmă, mă ghemuisem sub o masă din sufrageria mea, convinsă că îmi trăiam ultimele clipe pe pământ.

Acum, îmi beam smoothie-ul meu zilnic cu iarbă de grâu și mâncam pâine prăjită în bucătărie ca într-o zi normală.

Dacă nu ar fi fost prezența lui Kage, aș fi crezut că noaptea trecută a fost un vis. Sau mai degrabă, un coșmar.

"Ești sigur că nu vrei mâncare?" Un fior de vinovăție m-a lovit în piept când am observat petele purpurii care îi umbreau ochii. Probabil că stătuse treaz toată noaptea și nu știa că va fi chemat la o tură de noapte. Când dormea ultima oară?

"Da, oricum trebuie să plec în curând. Christian mi-a dat undă verde când i-am spus că te-ai trezit." Kage m-a privit cu o privire încruntată. "Vei fi bine?"

"Da. Voi fi bine." Am injectat un plus de energie în vocea mea. Dacă *mă purtam* ca și cum totul ar fi fost bine, totul ar fi fost bine.

În plus, la lumina zilei, panica mea de aseară părea disproporționată față de situație.

A fost doar un bilet.

Locuiam într-o clădire extrem de securizată, eram înconjurată de oameni când ieșeam, iar Christian urma să facă o analiză criminalistică a scrisorii. Era cel mai bun în ceea ce făcea; ar fi găsit vinovatul cât ai zice pește. Eram sigură de asta.

Kage nu părea pe deplin convins de răspunsul meu, dar nu s-a opus.

După ce a plecat, mi-am continuat rutina de dimineață cât de bine am putut. Patruzeci și cinci de minute de yoga, urmate de cincisprezece minute de meditație, jurnal și multe ore de chinuri cu privire la ce să-i spun lui Christian, dacă îi spuneam ceva.

Ar trebui să-i mulțumesc pentru ceea ce a făcut aseară, dar de fiecare dată când îmi scoteam telefonul, îndoiala de sine mă paraliza.

Credeam că dacă stătea cu mine și îi cerea lui Kage să aibă grijă de mine era mare lucru, dar dacă nu o făcea? A lucrat în securitate ani de zile. Printre clienții lui se numărau miliardari și membri ai familiei regale, pentru numele lui Dumnezeu. Ceea ce mi s-a întâmplat mie probabil că nu era nici măcar o pată pe radarul lui.

În plus, nu a întins mâna toată ziua. Nici un mesaj sau telefon, nu că m-aș fi așteptat la altceva. Evident, Christian avea lucruri mai importante de făcut decât să aibă grijă de mine. Conducea o companie de milioane de dolari și nici măcar nu ne întâlneam cu adevărat. Deja a făcut mai mult decât atât, cerându-i lui Kage să stea cu mine peste noapte.

Nu am vrut să mă fac de râs făcând din seara trecută o afacere mai mare decât a fost, așa că mi-am ținut gura și m-am ocupat de pregătirea unui eveniment de influențare cu un designer de modă în devenire în acea după-amiază.

Am fost tentat să sar peste eveniment, dar aveam nevoie de ceva care să mă facă să nu mă gândesc la bilet și la implicațiile sale.

Trebuia să mă aștepți, Stella. Nu m-ai așteptat.

Un fior mi s-a rostogolit pe șira spinării când am încuiat ușa apartamentului în urma mea. Nu mai băusem cafea de ani de zile, dar eram atât de agitat încât puteam la fel de bine să fi dat pe gât cinci doze de espresso.

E în regulă. Vei fi în public. Totul va fi bine.

EVENIMENTUL S-A DOVEDIT A FI MAI DISTRACTIV DECÂT MĂ AȘTEPTAM. A FOST UN

privire timpurie la noua colecție a designerului Lilah Amiri, iar hainele au fost *incredibile.* Amestecul perfect de eleganță și senzualitate. Lilah însăși părea cu adevărat prietenoasă, ceea ce este rar în lumea modei. Am făcut chiar schimb de date de contact pentru a ne putea întâlni la o cafea cândva.

După ce s-a scuzat să vorbească cu publicistul ei, m-am oprit în fața

unei rochii negre uimitoare, semi-transparente, care strălucea cu fire subtile de aur. Fusta ajungea până la podea într-o amplitudine somptuoasă, iar felul în care strălucea sub lumini o făcea să pară că a fost țesută chiar din stele.

Rochia a fost un studiu de calitate, atât din punct de vedere al designului, cât și al măiestriei.

Gândul meu a alunecat spre teancul de schițe de modă neterminate îngropate în fundul sertarului meu. Vinovăția mi-a străpuns stomacul în timp ce încercam să-mi amintesc ultima dată când am schițat.

A fost acum doi, poate trei ani?

Întotdeauna mi-am dorit să-mi înființez propriul brand de modă. Acesta a fost unul dintre motivele pentru care am început să scriu pe blog și am acceptat postul de la *D.C. Style*. *Am* vrut să-mi stabilesc un nume în industrie și să fac mai întâi legăturile potrivite.

Dar, undeva pe parcurs, am fost atât de prinsă în "urgențele" zilnice, parteneriatele de marcă și numărul de urmăritori, încât am pierdut din vedere scopul final.

Vinovăția mea s-a îngroșat.

Mi-am spus că oricum nu aveam banii necesari pentru a-mi lansa propriul brand, dar adevărul era că nu încercasem cu adevărat să fac ceva să funcționeze.

Zbârnâitul telefonului meu m-a scos din gânduri.

Natalia.

Groaza a stins orice altă emoție mai repede decât o lumânare într-o furtună.

Nu ar trebui să mă simt așa în legătură cu apelurile de la sora mea, dar erau aproape la fel de stresante ca și apelurile pe care le primeam de la Meredith.

Am respirat adânc în plămâni.

Calm, calm, liniștit.

"Bună, Nat." Am plecat capul și m-am îndreptat spre un colț liniștit de lângă ieșire. "Bună. S-a schimbat planul pentru cină", a spus Natalia, cu un ton clar și nu...

prostii, ca de obicei. "Tata trebuie să plece mâine într-o călătorie de lucru de ultim moment, așa că cina a fost mutată pentru diseară. Poți fi acolo la șapte?"

Bătăile inimii mele au tremurat. "*În seara asta*?" Am verificat ceasul. Era puțin mai puțin de ora cinci. "Nat, asta e peste două ore! Sunt la un eveniment chiar acum."

Se termina în curând și nu avea să-mi ia mult timp să ajung la casa

părinților mei din suburbia Virginiei, dar nu eram pregătită.

Credeam că mai am o săptămână pentru a mă pregăti mental pentru cina lunară în familie.

Sudoarea îmi umezea pielea la gândul de a intra nepregătită la o cină Alonso.

"Deși sunt sigură că angajamentele tale de influencer sunt de viață și de moarte" - sarcasmul a cântărit cuvintele Nataliei - "suntem cu *toții* ocupați. Tata se duce la propriu

să negocieze un acord de pace. Poți să ajungi în seara asta sau să le spun că ești ocupat?"

Ar trebui să le spun că îi dezamăgești din nou?

Natalia și cu mine nu eram apropiate, dar puteam totuși să citesc subtextul din spatele cuvintelor ei.

"Nu." Mi-am prins telefonul atât de strâns încât am auzit o mică fisură. "Voi fi acolo."

"Bine. De asemenea, vor ca tu să-ți aduci și prietenul." Mi s-a întors stomacul pe dos. "Ce?"

"Prietenul tău", a spus încet Natalia. "Cel cu care ai postat poze pe Instagram? Mama și tata vor să îl cunoască".

Peste cadavrul meu.

În nici un caz nu l-aș fi adus pe Christian la ceva atât de intim ca o cină în familie. Asta ar fi estompat prea mult liniile aranjamentului nostru.

"Nu poate să ajungă. Are o cină de afaceri importantă în seara asta." Devenisem alarmant de bună la minciuni.

Mai întâi pentru cei care mă urmăresc, iar acum pentru familia mea.

Băutura pe care o înghițisem mai devreme mi s-a scufundat în stomac, făcându-mă să mă simt amețită.

"Bine", a spus Natalia categoric. "Doar tu, atunci. Să nu întârzii." A închis. "Și mie mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine", am murmurat.

Mi-am pus telefonul în geantă și am luat un alt cocktail de pe tava unui chelner care trecea pe lângă mine.

Eram încă puțin amețită, dar dacă aveam de gând să-mi înfrunt familia în seara asta, aveam nevoie de tot curajul lichid pe care-l puteam avea.

AȘA CUM ERA DE AȘTEPTAT, PĂRINȚII MEI NU AU FOST ÎNCÂNTAȚI CÂND AM APĂRUT FĂRĂ

Creștin. Erau obișnuiți să obțină ceea ce voiau, iar când nu o făceau, nu era plăcut pentru nimeni dintre cei implicați.

"Păcat că prietenul tău nu a putut veni." Mama a pus în farfurie o grămăjoară delicată de cremă de porumb. "Mă așteptam ca el să facă mai mult efort să se întâlnească cu noi. *Mai ales având în* vedere că nu știam că există până nu ne-a spus Natalia." Dezaprobarea i-a glazurat cuvintele.

Niciunul dintre părinții mei nu era activ pe rețelele de socializare, așa că nu m-a surprins faptul că se bazau pe Natalia pentru a-mi raporta intrările

și ieșirile.

Am luat o înghițitură de apă, dar aceasta nu a făcut nimic pentru a-mi calma gâtul uscat sau nervii care se agitau. "Nu putea să anuleze cina, iar eu nu am vrut să spun nimic despre relația noastră până nu era ceva serios."

"*E* ceva serios?" Tata a ridicat din sprâncene.

Înalt de 1,80 metri, Jarvis Alonso era intimidant atât ca statură, cât și ca prezență. Jucase fotbal la Yale, absolvise primul din promoție și ocupase diverse poziții în sectorul public și privat înainte de a ajunge la rolul său actual de șef de cabinet al secretarului de stat.

Între timp, mama mea era unul dintre cei mai buni avocați de mediu din oraș și un rechin notoriu în sala de judecată.

Împreună, conduceau gospodăria așa cum își conduceau birourile - cu pumnii de fier.

"Adică, nu ne vom căsători prea curând", am spus ușor, evitând întrebarea.

"L-ai numit *dragostea mea* în legenda ta." Natalia și-a netezit o mână manichiurată peste păr. "Asta mi se pare ceva serios. De cât timp sunteți din nou împreună?"

M-am uitat la ea, iar ea a clipit înapoi cu inocență.

"Trei luni." Christian și cu mine am fost de acord că era un termen decent pentru "relația" noastră. Era suficient de lung pentru ca oamenii să creadă că suntem serioși, dar suficient de scurt pentru a nu ridica prea multe întrebări despre motivul pentru care nu am spus nimănui că ne întâlnim până acum o săptămână.

"Vine la următoarea noastră cină." Mama a trecut la vocea ei de avocat. Era o voce pe care nimeni nu o nesocotea, inclusiv tatăl meu. "O lună ar trebui să fie un preaviz suficient pentru ca el să-și elibereze programul."

Mi-am păstrat tonul egal. "Da, bineînțeles."

Categoric nu.

Voi găsi o altă scuză mai aproape de data stabilită. Deocamdată, era mai ușor să-mi liniștesc părinții decât să mă cert cu ei.

"Excelent. Acum, că am terminat cu asta, să mergem în jurul mesei și să ne împărtășim realizările din ultima lună." Mama s-a îndreptat. Îi moștenisem înălțimea și ochii verzi, dar nu și pasiunea ei pentru o carieră juridică, spre dezamăgirea ei. "Voi începe eu. Am câștigat procesul împotriva Arico Oil..."

Mi-am împins mâncarea în jurul farfuriei în timp ce părinții și sora mea

îşi împărtăşeau cele mai recente triumfuri profesionale. Aceasta era partea preferată a tuturor, mai puțin a mea. Le dădea ocazia să se laude şi îmi dădea un caz sever de crampe la stomac.

După ce tata a terminat de povestit despre turneul în mai multe țări pe care îl organizase, a venit rândul surorii mele.

"După cum știți, am fost propus pentru o promovare la serviciu. Am avut o concurență *puternică, dar...*" Natalia s-a uitat în jurul mesei, cu fața strălucind de emoție. "Am primit-o! Am obținut promovarea! O aveți în față pe cea mai nouă vicepreședintă a Băncii Mondiale."

Ea a radiat în timp ce părinții mei au izbucnit în urale de felicitare, iar stomacul meu a căzut ca o ancoră pe fundul oceanului.

"Felicitări, Nat." Mi-am înghițit nodul din gât și am forțat un zâmbet. "E uimitor."

M-am bucurat pentru ea, cu adevărat.

Dar, ca întotdeauna, greutatea neajunsurilor mele a erodat orice bucurie pe care aș fi putut-o culege din realizările familiei mele.

Mama mea salva mediul înconjurător, tatăl meu negocia pacea mondială, iar sora mea era pe cale să devină cel mai tânăr președinte din istoria Băncii Mondiale.

Ce făceam?

Să-mi pun speranțele într-o campanie pe care s-ar putea să nu o obțin, să mă prefac că mă întâlnesc cu un bărbat pe care nici măcar nu eram sigură că îl plac și să mint peste nouă sute de mii de oameni cu privire la statutul meu de relație.

În timp ce familia mea sorbea daiquiris pe vasul de croazieră de lux al vieții, eu abia îmi țineam capul deasupra apei.

După ce zarva legată de promovarea Nataliei s-a liniștit, toate privirile s-au îndreptat spre

Eu.

"Stella", mi-a spus tata. "Ce ai realizat luna aceasta?"

Am fost concediată pentru că nu mi-am verificat telefonul timp de câteva ore într-o zi de

Sâmbătă seara. Dar partea bună a lucrurilor este că am câștigat zece mii de urmăritori după ce am postat o poză cu mine și cu bărbatul cu care mă întâlnesc, ca o lovitură publicitară.

"Ei bine." Mi-am limpezit gâtul și am căutat ceva sigur de împărtășit. "Blogul meu a fost prezentat ca unul dintre cele mai bune..."

Sunetul telefonului tatălui meu m-a întrerupt.

"Scuzați-mă." A ridicat un deget. "Trebuie să răspund la asta." S-a ridicat și s-a îndreptat spre sufragerie. "Alo, domnule? Da, e un moment bun..."

Am aruncat o privire spre mama și Natalia, care erau ocupate să discute despre cum să sărbătorească promovarea Nataliei.

Aș putea la fel de bine să fiu invizibil.

În stomac mi-a înflorit ușurarea în timp ce am înjunghiat o roșie cherry și am dus-o la gură.

Cel puțin nu a trebuit să inventez vreo realizare stupidă pentru a-mi mulțumi părinții. Pentru prima dată, lipsa lor de interes față de cariera mea a fost o binecuvântare, nu un blestem.

Am ajuns până la desert fără să răspund la nicio întrebare, când telefonul meu s-a aprins cu un nou mesaj.

Christian: Cum e la cină?

O fluturare rapidă mi-a tulburat pieptul.

Eu: De unde ai știut că sunt la cină?

Christian: Este ora cinei. Spune-mi că sunt medium. Un mic zâmbet mi-a curbat gura.

Deșteptule.

Eu: Mâncarea este 4reat. Compania ar putea fi mai bună. Eu: Cum a fost ziua ta?

Ne-am scris o vreme mesaje despre evenimentul meu și despre ziua lui la birou (plictisitoare, după părerea lui). A fost prima noastră conversație de aseară și a fost surprinzător de normală.

Niciunul dintre noi nu a adus vorba despre bilet până când nu s-a terminat desertul.

Christian: Am câteva actualizări în legătură cu ultima noapte. Christian: când vei fi acasă?

Practic, puteam să aud schimbarea de ton în text.

Mă strângea stomacul de nervi în timp ce-mi scriam răspunsul.

Stella: În următoarea oră sau cam așa ceva.

Trenurile circulau mai rar la această oră din noapte.

Creștin: Dă-mi adresa ta și îți trimit o mașină. Până când nu găsim persoana care a trimis biletul, nu ar trebui să iei metroul de unul singur la ora asta târzie a nopții.

O căldură ciudată mi-a alunecat prin vene.

În mod normal, l-aș fi refuzat, dar *nu* voiam să iau metroul singură din nou. Stația cea mai apropiată de casa familiei mele era întotdeauna înfiorător de goală după ora de vârf, iar să iau un Uber ar fi fost prea scump.

I-am trimis adresa, așa cum am cerut.

Creștin: Mașina va fi acolo în douăzeci de minute. Christian: Ne vedem în curând.

O altă fluturare mi-a întrerupt bătăile inimii.

Simpla promisiune din ultimul său mesaj nu ar trebui să mă entuziasmeze atât de mult... dar, d i n motive necunoscute mie, m-a entuziasmat.

13

CHRISHI6N

AM DORMIT ÎN TOTAL TREI ORE ÎN NOAPTEA TRECUTĂ. ANTICIPAREA

Mesajele din oră în oră ale lui Kage făceau orice altceva mai imposibil, iar eu am căzut în acea dimineață după ce mi-a confirmat că Stella a trecut cu bine peste noapte.

Am trăit în funcție de sistemele mele. Șapte ore de somn pe noapte, antrenamente de seară de trei ori pe săptămână în sala mea privată de gimnastică, muncă complexă și întâlniri importante dimineața, când eram mai ager, urmate de sarcini mai plictisitoare după-amiaza.

Disciplina mea m-a catapultat acolo unde mă aflam astăzi - director general al unei companii din Fortune 500, cu o vastă rețea de informații și o linie directă cu aproape toate marile puteri din lume.

În decurs de douăzeci și patru de ore, Stella aruncase acele sisteme în dezordine totală.

Am dormit până la prânz, mi-am reprogramat întâlnirile pentru după prânz și am sărit peste antrenamentul meu pentru a putea face o scanare mai amănunțită a apartamentului ei în căutarea de camere secrete sau dispozitive de supraveghere înainte de a se întoarce acasă.

Programul meu perturbat ar fi trebuit să mă enerveze, dar graba din sângele meu atunci când ușa ei s-a deschis a semănat mai puțin cu furia și mai mult cu așteptarea.

În ciuda jurământului meu de a sta departe de ea, absența ei s-a dovedit a fi mai mult o distragere a atenției decât prezența ei. Mi-am petrecut toată ziua hărțuindu-l pe Brock pentru noutăți, până când am cedat și i-am trimis eu însumi un mesaj.

M-am sprijinit de perete când Stella a intrat înăuntru, cu capul aplecat asupra telefonului.

"Sfatul de securitate numărul unu: nu vă uitați în jos la telefon până când nu vă aflați într-o locație sigură."

A sărit și a țipat până când m-a văzut.

"Christian!" Și-a pus o mână pe piept, cu fața cu două nuanțe mai palidă decât de obicei. "Ce *cauți* aici?"

"Să-ți scanez apartamentul în căutare de camere ascunse. Nu există niciuna", am adăugat când a pălit și mai tare.

"Nu puteți intra în apartamentul meu fără să mă anunțați! Este o încălcare a intimității."

"Confidențialitatea nu există atunci când vine vorba de securitate." Toată lumea a vrut intimitate până când a avut probleme. Atunci au renunțat la chei și parole ca și cum nu ar fi fost nimic.

Pur și simplu am sărit peste inevitabilul du-te-vino cu Stella despre acces și am trecut direct la partea de protecție.

"Sună ca ceva ce ar spune un tiran." "Mă

bucur că înțelegi."

Privirea ei a aprins aerul dintre noi cu agravare. "Christian, lasă-mă să ți-o spun în termeni simpli. Este *ilegal* să intri în locuințe private fără permisiunea prealabilă, chiar dacă ești proprietarul clădirii."

Hmm. Presupun că a fost.

Păcat că nu-mi pasă deloc de lege.

Legalitatea nu însemna corect, iar ilegalitatea nu însemna greșit. Nu trebuia decât să ne uităm la sistemul judiciar dat peste cap pentru a ne da seama că legea nu era nimic mai mult decât un castel de cărți de joc, creat pentru a le oferi cetățenilor săi un fals sentiment de siguranță și slăbit de ușile deschise doar pentru câțiva aleși.

Trebuia să păstrez aparențele unui cetățean civilizat, care respectă legea, dar, după cum știa oricine, aparențele pot fi înșelătoare.

Și, uneori, a trebuit să ne facem singuri dreptate.

"Știi cum..." Degetele Stelei s-au albit în jurul telefonului. "Știi câte coșmaruri am avut în care mă întorceam acasă și găseam un intrus în casa mea? De a fi atacată în timp ce sunt la duș sau în timp ce dorm? Casele noastre ar trebui să fie adăposturile noastre sigure, dar eu..." Micuța pocnitură a vocii ei a provocat o răsucire ciudată în pieptul meu. "Cum pot să mă simt în siguranță știind că cineva ar putea intra aici în orice clipă și eu nu aș... nu aș..."

Cuvintele ei au lăsat loc unor respirații superficiale, gâfâind. Puteam să

văd anxietatea înflorind în ochii ei până când negrul pupilelor ei a înghițit verdele irisului.

La naiba.

Știam că s-ar putea supăra, dar mă gândeam că ar fi vrut ca cineva să aibă grijă de ea. Să preia frâiele și să se ocupe de securitatea ei, astfel încât să nu fie nevoită să-și facă griji. Am vrut - nu, *am avut nevoie* - să am grijă de ea.

A fost o greșeală de calcul rară din partea mea.

Mi-am frecat degetul mare de pe cadranul ceasului, ciudat de neliniștit atât din cauza erorii mele, cât și a suferinței palpabile a Stelei. Să o înțeleg era o provocare constantă.

O senzație de apăsare s-a desfășurat în pieptul meu până când a trebuit să mă împing de pe perete și să mă îndrept spre ea pentru a-i ușura strânsoarea.

"*Sunteți în* siguranță. Nu voi lăsa să ți se întâmple nimic." Mi-am pus mâinile pe umerii ei, stabilizând-o. "Stella. Nu se va mai întâmpla din nou. Acum respiră pentru mine."

Mi-am îndulcit marginea vocii, trecând de la o comandă la o rugăminte.

Aerul era îmbibat de recriminare, iar ceva ascuțit și străin mi-a străpuns măruntaiele la micii fiori care-i cutremurau trupul.

Ce a fost asta? Vina? Remușcări? Regret?

Nu mi-am dat seama, așa că m-am concentrat asupra Stelei.

"Asta e", am murmurat când respirația ei s-a liniștit în sfârșit și culoarea i-a revenit pe față. "Așa, pur și simplu."

A închis ochii și a expirat o ultimă respirație adâncă înainte de a face un pas înapoi. Un fior s-a instalat la pierderea căldurii.

"Știu că încerci să ajuți și apreciez asta", a spus ea. "Dar trebuie să mă anunțați ce se întâmplă. Aceasta este viața *mea*".

O scurtă pauză înainte de a răspunde. "Înțeleg."

"Mulțumesc."

În acest fel, tensiunea din aer s-a dizolvat.

Capacitatea Stelei de a da drumul la ranchiună la fel de repede cum o ridica era pe cât de derutantă, pe atât de impresionantă.

Nu am uitat niciodată o jignire. Niciodată.

"Ați spus că aveți actualizări pentru mine. Ai aflat cine a trimis biletul?" Vocea ei plină de speranță mi-a provocat un junghi în piept.

"Nu încă." Maxilarul meu s-a îndoit. Analiza criminalistică nu scosese nimic la iveală. "Dar îl vom găsi. Nu-ți face griji."

Am înclinat capul spre canapea și am așteptat până când Stella s-a

aşezat înainte de a mă apuca de treabă. "Ai spus că aseară nu a fost prima dată când ai primit un astfel de bilet. Spune-mi ce s-a întâmplat înainte".

Pentru a da de urma ticălosului, aveam nevoie de cât mai multe informații.

Informația era aur, iar acum, mă agățam de un fir de păr.

"Să nu omiteți nimic", am adăugat eu. "Chiar și cele mai mici detalii pot fi importante."

Stella și-a răsucit colierul în jurul degetului, cu o expresie distrasă. Au trecut mai multe bătăi până când, în sfârșit, a vorbit.

"A început acum doi ani", a spus ea cu voce joasă. "Am venit acasă într-o zi și am găsit prima scrisoare în cutia poștală. Era în mare parte despre cât de frumoasă li se părea că sunt și cum ar vrea să mă scoată la o întâlnire. M-am speriat că știau unde locuiesc, dar conținutul nu era deosebit de alarmant. Suna ca ceva ce un licean i-ar scrie iubitei sale secrete. Dar scrisorile au continuat să vină, iar el a început să includă și poze sincere cu mine. Atunci m-am speriat cu *adevărat.* Am instalat un nou sistem de securitate și am cumpărat un pistol cu electroșocuri, dar tot nu mi s-a părut suficient. De fiecare dată când ieșeam sau intram în casa mea, eu..."

Un mic bobârnac îi întrerupea liniile delicate ale gâtului. "Locuiam cu Jules pe atunci, ceea ce m-a ajutat puțin. Dar îmi făceam griji, de asemenea, că ar putea fi prinsă în focul încrucișat dacă se întâmpla ceva. I-am povestit despre notițe și a insistat să mergem la poliție, dar ei au fost disprețuitori față de toată povestea. Practic, mi-au spus să nu mai postez atât de mult despre viața mea și despre locul în care mă aflu pe rețelele de socializare dacă nu vreau ca niște ciudați să ajungă la mine."

Vocea ei se micșora cu fiecare cuvânt, la fel ca și postura ei, până când s-a ghemuit într-o poziție fetală așezată.

Nu trebuia să fiu un cititor de gânduri pentru a citi subtextul. O parte din ea credea că ticăloșii ăia aveau dreptate.

"Au făcut-o?" Răspunsul meu blând ascundea arsura rece a furiei care îmi invada venele.

Era timpul să-i dau un telefon superintendentului șef.

"Hărțuitorul a încetat la scurt timp după aceea, așa că bănuiesc că nu mai contează." Stella și-a răsucit colierul mai strâns în jurul degetului.

"Contează. Poliția avea o treabă și nu și-a făcut-o." Mușchii mi s-au încordat la nesiguranța din ochii ei. "Ceea ce au spus a fost o prostie. Nu este vina ta. Milioane de oameni postează în fiecare zi pe rețelele de

socializare fiecare lucru nenorocit pe care îl fac. Asta nu înseamnă că invită oamenii să îi hărțuiască. Ai învinovăți o femeie că a fost agresată dacă purta o fustă scurtă?".

A tresărit. "*Bineînțeles că* nu."

"Exact. Oamenii își fac propriile alegeri. Ai dreptul să îți trăiești viața așa cum vrei, fără să îți faci griji în legătură cu ciudații care nu își pot stăpâni cele mai rele impulsuri."

"Știu. Eu doar..." Stella a ezitat, apoi a clătinat din cap. "Știu."

A rămas tăcută o clipă înainte de a-mi oferi un zâmbet ezitant care mi-a dezghețat o parte din gheața din sânge. "Nu te-am auzit înjurând mai mult de când ne-am cunoscut."

Un râs scurt a trecut pe lângă furia care se stingea în pieptul meu și a ajuns în aer. "Uneori, situația o cere." Mi-am întins brațul. "Vino aici, Fluture."

Nu-mi plăcea să mângâi oamenii aproape la fel de mult cum nu-mi plăcea să-i am în spațiul meu personal, dar, având în vedere prin câte trecuse, puteam să mă abțin de data aceasta.

Și toate celelalte dăți în care ai încălcat regulile pentru ea, mi-a spus o voce din capul meu. *Ce s-a întâmplat cu a sta departe de ea? Ce s-a întâmplat cu faptul că nu te-ai mai ținut departe de ea?*

Am împins vocea într-o cutie de metal în cele mai întunecate colțuri ale minții mele și am închis capacul.

Ticălos îngâmfat.

După o scurtă ezitare, Stella s-a apropiat mai mult până când am putut să o trag în poala mea. Nu a opus rezistență, iar căldura a alunecat pe pielea mea în timp ce i-am trecut un deget mare peste linia elegantă a maxilarului ei.

"Mai ai scrisorile de acum doi ani?" Am întrebat. Cu cât aveam mai multe dovezi fizice, cu atât mai bine.

Ea a dat din cap. "Sunt în dormitorul meu. Pot să le aduc eu."

"Bine. O să le aduc mai târziu." Nu eram încă pregătit să o las să plece. Nu-mi puteam aminti ultima dată când cineva s-a așezat în poala mea, dar senzația era ciudat de liniștitoare.

"Urăsc asta." Vocea Stelei a scăzut până la o șoaptă. "Urăsc să mă simt neajutorată. Mi-aș dori să *știu* ce vrea el. Mereu vorbește despre ce... ce i-ar plăcea să-mi facă, dar din câte știu, nu m-a abordat niciodată. Niciunul dintre băieții care s-au dat la mine nu pare să fie capabil s ă mă urmărească și să mă hărțuiască, dar cred că nu se știe niciodată." Un mic tremur i-a ondulat pe șira spinării. "A fost plecat ani de zile, iar acum s-a întors. De

ce?" La asta, aveam un răspuns. "Din cauza mea. Uită-te la sincronizare", am spus ca răspuns la confuzia ei vizibilă. "Ai postat o poză cu noi pe rețelele de socializare - prima dată când ai anunțat oficial un iubit. Câteva zile mai târziu,

îți trimite un bilet în care îți spune că ar fi trebuit să-l aștepți. Nu știu unde s-a dus în ultimii doi ani, dar este evident că relația noastră l-a declanșat."

Cea mai simplă explicație era de obicei cea corectă, iar succesiunea de evenimente se alinia prea perfect pentru a fi o coincidență.

"Oh, Doamne." Fața Stelei și-a pierdut culoarea. "Asta înseamnă că ar trebui să nu mai postez despre noi? Dacă escaladează lucrurile data viitoare?"

"Nu", am spus cu fermitate. "Vă vom spori securitatea, dar avem nevoie de noi posturi pentru a-l atrage afară. Cu cât îl găsim mai repede, cu atât mai repede îl putem pune pe nenorocit după gratii." *Sau la doi metri sub pământ.* "Aveți încredere în mine." Am așezat o mână liniștitoare pe spatele ei, chiar dacă mușchii mi se încolăceau la gândul că *cineva* o amenința. "Nu voi lăsa să ți se întâmple nimic."

Nici măcar dacă ar trebui să încasez eu însumi un glonț.

"Corect. Asta are sens." Stella a inspirat adânc înainte ca o altă încruntare să-i atingă fața. "Dar dacă..."

Am așteptat, curiozitatea crescând în fața culorii în creștere

pe obrajii ei. "Dacă vine după tine și ești rănită?"

Un foc a scânteiat în pieptul meu, atât de brusc și de neașteptat încât m-ar fi îngenuncheat dacă aș fi fost în picioare.

Pulsul îmi bătea cu putere la căldura nefamiliară care îmi străbătea venele, dar mi-am păstrat fața impasibilă în timp ce i-am încolăcit o mână în jurul cefei. "Pot să am grijă de mine, dar îngrijorarea ta este notată corespunzător." Cuvintele mele s-au prelungit într-o tragere de mânecă. "Nu mi-am dat seama că îți pasă atât de mult de siguranță."

"Nu-mi *pasă*. Adică, îmi pasă, dar eu... știi ce vreau să

spun." "Nu sunt sigur că știu."

Mi-am stăpânit un râs la mârâitul ei adorabil de frustrare. "Tu ești *insuportabil*."

"Mi s-a spus și mai rău."

Stella s-a așezat pe o parte în poala mea, atât de aproape încât puteam număra fiecare geană care-i încadra acei ochi verzi frumoși și puteam observa mica aluniță din spatele umărului ei drept.

Căldură, lumină și grație, toate într-un pachet perfect și așezate chiar acolo pentru a le lua.

Dorința îmi curgea prin vene, dar am forțat-o să se oprească. În ciuda glumelor noastre, mușchii Stelei rămâneau încordați, iar buzele îi erau crude de la cât de tare le mușca.

Nu era atât de calmă pe cât pretindea că este.

Busolele noastre morale arătau în direcții diferite, dar amândoi purtam măști pentru a ne proteja adevărata noastră natură de lume.

Singura diferență era reprezentată de motivele din spatele înșelăciunii și de minciunile pe care ni le spuneam nouă înșine.

Stella și-a ridicat bărbia. "Sunt sigură că ți s-a spus tot felul de lucruri, dar nu ești atât de înfricoșător pe cât vrei să creadă lumea că ești, Christian Harper."

Ochii mei s-au îngustat. "Nu?"

"Mi-ai redus chiria, ai fost de acord să fii falsul meu iubit și mă ajuți să-l găsesc pe hărțuitor pe gratis. Acestea nu sunt acțiunile unei persoane fără inimă."

Dacă ar fi știut.

"Nu le-am făcut din pur altruism."

"Poate că nu primele două, dar cu ce te alegi dacă mă ajuți cu hărțuitorul?", l-a provocat ea.

"Lumea crede că ești prietena mea. Nu se poate întâmpla nimic cu tine, altfel aș arăta rău pentru mine." Minciuna mi-a alunecat pe limbă la fel de ușor ca și propriul meu nume. "Sunt directorul general al unei companii de securitate, la urma urmei."

Asta, și o lume fără Stella în ea era una care nu merita să existe.

Foamea mea de a pune cap la cap puzzle-ul ei m-a legat de sănătatea mintală și a alimentat acea mică parte din mine care încă mai credea în bunătate și umanitate.

A fost ordinea haosului meu, flacăra gheții mele.

Fără ea, aș fi dezlegat, iar acesta ar fi pericolul suprem.

-atât pentru mine, cât și pentru cei din jurul meu.

Îndoiala s-a strecurat în ochii Stelei. "Ăsta este singurul motiv?" Părea mai puțin sigură decât fusese cu un minut în urmă.

Mâna mea s-a oprit pe ceafa ei.

Aerul dintre noi s-a întins atât de tare încât mi-a vibrat pe piele, iar schimbarea bruscă de atmosferă ne-a târât într-un loc în care nu exista niciun bilet amenințător, niciun urmăritor și niciun aranjament fals.

Era doar greutatea ei în poala mea, mirosul ei în plămânii mei și căldura ei în sufletul meu.

A fost crud, real și atât de captivant.

"Vrei să existe un alt motiv?" O întrebare și o provocare, mascată de o

mantie de moliciune.

Buzele Stelei se despărțiră cu o expirație moale, audibilă. O duzină de cuvinte nespuse au consumat acea singură respirație, iar eu am vrut să le păstrez fiecare dintre ele pentru mine, să le strâng la piept așa cum un dragon își păzește comoara.

Dar în loc să-mi dea lovitura pe care o doream cu disperare, a dat încet din cap.

"Nu mă minți, Stella." Mi-am frecat degetul mare pe ceafă într-o mângâiere lenește și languroasă.

Sunetul înghițiturii ei a umplut spațiul dintre noi.

Dinții îi săpau în buza ei inferioară luxuriantă, iar dorința de a-i trage părul pe spate și de a-i jefui moliciunea gurii mă mistuia.

Doar un singur gust.

Raționamentul unui dependent disperat după următoarea doză.

Nu o gustasem niciodată - încă - dar îmi imaginam că ar fi fost chiar mai dulce decât în imaginația mea.

Respirațiile noastre tronau împreună într-un ritm de tobă neregulat.

Un singur gust. Apoi aș putea sătura această foame

neîncetată din mine. Un singur gust, și...

Un inel ascuțit a rupt aerul încordat în două și m-a lăsat cu o lovitură de bici.

Ochii Stelei s-au lărgit o fracțiune înainte de a se da jos din poala mea ca și cum aș fi luat foc brusc.

La naiba.

Iritarea s-a solidificat în pieptul meu din cauza întreruperii, în timp ce m-am ridicat și am răspuns la telefon. M-am îndreptat spre colțul camerei și m-am întors cu spatele pentru ca ea să nu poată vedea nemulțumirea care îmi întuneca fața.

"Ar fi bine să fie ceva important."

"Este. Am primit informații că Rutledge ar putea să treacă la Sentinel." Kage nu a pierdut timpul cu vorba. "Nu e al naibii de bine, mai ales după situația cu Deacon și Beatrix. Oamenii vor vorbi."

Iritarea mea s-a intensificat.

Spre deosebire de Deacon și Beatrix, Rutledge era unul dintre cele mai mari conturi ale noastre.

Pierderea lui ar fi inacceptabilă.

"Explică."

Am trecut la modul de afaceri în timp ce Kage îmi spunea ce auzise. Lumea securității executive era una mică și se puteau învăța multe dacă aveai ochi și urechi în locurile potrivite.

"Nu este confirmat încă", a spus el după ce a terminat. "Dar m-am gândit că ai vrea să știi. Dacă pleacă..."

"N-o va face." Ieșirea lui Rutledge nu ar fi o lovitură fatală, dar ar face ca Harper Security să pară slabă. Iar în cercurile mele, să arăți slăbiciune era ca și cum ai turna sânge într-o piscină de rechini. "Voi avea o discuție cu el. Între timp, fii cu ochii pe Sentinel. Vreau să știu dacă cineva din echipă strănută măcar o dată."

Puneau ceva la cale. O dată a fost noroc și de două ori a fost o coincidență, dar de trei ori? Ăsta era un tipar, și nu unul care să-mi placă în mod deosebit.

"S-a făcut", a spus Kage.

Am închis, mintea mea deja se gândea la implicațiile pierderii unui alt cont pentru Sentinel. N-aș fi făcut-o, desigur. Îl cunoșteam bine pe Rutledge, inclusiv punctele sale slabe. Dar întotdeauna mi-a plăcut să am un plan de rezervă în cazul în care totul ar fi mers prost.

Într-una din aceste zile, va trebui să mă ocup de Sentinel pentru totdeauna.

Ar fi trebuit să le distrugem tot sistemul, așa cum am vrut eu.

Ar necesita mai multă muncă, dar aș putea să-mi ascund urmele suficient de bine pentru ca nimeni să nu mă poată identifica drept vinovat.

"E totul în regulă?" Vocea Stelei m-a scos din gândurile mele. "A sunat intens.

"Da." Mi-am netezit expresia în platitudine înainte de a mă întoarce. "Doar un sughiț la serviciu. Nimic important."

Dacă aș fi fost singur, aș fi pus deja în mișcare piesele pentru dispariția lui Sentinel. Dar cum nu eram singur și eram cu Stella, am lăsat acele piese deoparte.

Deocamdată.

"Sper că nu plănuiești ruina unui concurent", a spus ea solemn. "Ar fi cam greu pentru o seară de vineri."

Aproape că am zâmbit, atât pentru că n-a nimerit în cui și pentru că am zărit în ochii ei o sclipire din strălucirea ei obișnuită.

Își recăpătase calmul în timpul apelului meu. Roșeața i se risipise de pe obraji și se ghemuise pe canapea lângă unicornul ăla purpuriu stupid, cu o curbură slabă a buzelor.

"Nu vă faceți griji. Distrugerea se limitează la orele de lucru, de luni până vineri." Am ridicat o sprânceană la răutățile din zâmbetul ei tot mai

larg. "Vrei să împărtășești gluma?"

Sclipirea din ochii ei s-a luminat. "Verifică-mi poveștile."

"Nu am social media." Minciuna mi-a alunecat de pe limbă, deși, din punct de vedere tehnic, nu era o minciună.

Christian Harper nu a avut social media; CP612 a avut.

"Serios?" Stella a clătinat din cap. "Va trebui să rezolvăm asta, dar deocamdată ...." Ea a tastat ceva în telefon. "Verifică-ți mesajele."

Am deschis mesajul ei și a trebuit să clipesc de două ori ca să mă asigur că văd corect.

Ea a trimis o captură de ecran a unui sondaj din Stories. O poză cu mine, cu spatele întors și cu telefonul la ureche, ocupa partea stângă a ecranului; un unicorn violet familiar domina partea dreaptă.

Întrebarea a fost simplă: *Cu cine ați prefera să vă îmbrățișați? Dl. Harper sau domnul Unicorn?*

"Pierzi, apropo", a spus Stella. "Domnul Unicorn te bate cu 53% la 47%."

M-am holbat la ea, sigur că nu auzisem bine și că nu avea îndrăzneala de a mă pune în fața unui animal de pluș zdrențăros cu un ochi strâmb într-un sondaj absurd pe rețelele de socializare.

De asemenea, eram sigură că nu puteam să *pierd* cu respectivul animal de pluș.

"Sondajul trebuie să fie stricat, pentru că este ridicol." Am încercat să nu par la fel de insultat pe cât mă simțeam.

"Nu este, dar ai la dispoziție 23 de ore și 51 de minute să recuperezi." Zâmbetul Stelei s-a atenuat, iar în ochii ei a reapărut o urmă de nervi. "Atrage-l cu mai multe posturi, nu-i așa?".

Urmăritorul ei.

Poate că nu era dispusă să recunoască atracția dintre noi, dar avea suficientă încredere în mine pentru a-mi accepta implicit recomandările.

Am pus durerea trecătoare din pieptul meu pe seama arsurilor la stomac. Doctorul meu avea să fie foarte ocupat la următorul control.

"Așa este. Și ca să se știe..." Am bătut pe ecranul telefonului meu. "Ai nevoie de adepți cu gusturi mai bune dacă aleg un unicorn în locul meu. Port Brioni, pentru numele lui Dumnezeu!".

Râsul Stelei mi-a smuls în cele din urmă un zâmbet.

În ciuda a ceea ce s-a întâmplat cu două nopți în urmă, lumina ei încă strălucea și era mai rezistentă decât o credeau mulți oameni, inclusiv eu.

Asta e fata mea.

1G

SHELL6

25 MARTIE

A trecut o lună de la cina mea cu Delamonte și nu am auzit nimic de la ei în legătură cu selecția ambasadorului de marcă. Brady m-a asigurat că vor alege în curând, dar spune asta de câteva săptămâni. În acest moment, sunt convinsă că nu am înțeles.

Partea bună a lucrurilor este că încă mai câștig adepți și am primit două oferte de branduri noi în ultima săptămână. Nu plătesc la fel de mult ca Delamonte, dar fiecare lucru contează. De asemenea, sunt aproape de 930K urmăritori, ceea ce este sălbatic și puțin deprimant. Se pare că tot ce trebuia să fac era să-mi iau un iubit pentru a fi mai interesantă [inserați un suspin].

Apropo de asta... am mai postat o fotografie cu Christian zilele trecute. Aceeași pe care i-am făcut-o când era în timpul apelului (încă nu a trecut peste faptul că a pierdut în fața unui unicorn în sondajul meu. I-am spus că ar fi câștigat dacă și-ar fi arătat fața, ceea ce a trecut la fel de bine cum te-ai aștepta). Nu este cea mai creativă lucrare a mea, dar încă am emoții că urmăritorul meu va vedea o poză cu noi doi împreună și va pocni.

Știu că Christian a spus că trebuie să-l scoatem din joc, ceea ce are sens. Și am încredere în el că mă va ține în siguranță. I-am dat vechile scrisori ale hărțuitorului și echipa lui... face ce fac oamenii de securitate cu biletele anonime înfiorătoare.

Cu toate acestea, am o presimțire proastă că toate acestea ar putea să meargă foarte repede prost.

Nu vreau să las situația de hărțuitor să-mi conducă viața și nu o voi face.

Dar... am de gând să rămân în apartamentul meu și să lucrez la blogul meu până când voi primi o actualizare de la Christian. Doar pentru orice eventualitate.

Este mai bine să fii în siguranță decât să-ți pară rău.

RECUNOȘTINȚA ZILNICĂ:

1. *Livrări de produse alimentare/alimentare*
2. *Drăguț loungewear*
3. *Securitatea clădirii*

"ÎMBRACĂ-TE. PLECĂM PESTE O ORĂ."

M-am holbat la Christian, care stătea în pragul ușii mele, îmbrăcat cu un costum negru cu nasturi și blugi negri. Era prima dată când îl vedeam în altceva decât în costum, iar efectul a fost la fel de devastator, într-un mod complet diferit.

"Poftim?" Am încercat să nu mă holbez la felul în care cămașa lui se întindea pe umerii largi și pe brațele musculoase.

"Plecăm peste o oră", a repetat el. "Trebuie să particip la deschiderea unei galerii de artă. Codul vestimentar este "dressy casual". Presupun că ai o ținută adecvată."

Purtam un hanorac și pantaloni scurți. Șansele ca cineva să mă scoată din apartament când mă schimbasem deja în hainele de dormit erau aproape de zero.

"Acest lucru nu era în calendarul nostru și sunt ocupat." Mi-am ținut mâna pe clanță, împiedicându-l să intre.

Nu putea să apară și să-mi ceară să merg undeva cu el în ultima clipă. Aveam nevoie de timp pentru a mă pregăti mental pentru ieșirile care implicau o socializare extinsă cu străinii.

Christian m-a fixat cu o privire dubioasă. "Da, arăți de-a dreptul copleșit de..." Privirea lui s-a plimbat peste umărul meu, iar pielea mi s-a încălzit când mi-am amintit ce ar fi găsit. O halbă de Ben & Jerry's, "*Diavolul se îmbracă de la Prada"* pe ecran și rămășițele unei salate la pachet. "Lactate și tirania revistelor de modă. Deja ți-e dor de vechea ta slujbă?"

"Mă uit la ea pentru ținute." Am strâns clanța ușii pentru a mă întări. "Îmi pare rău, dar data viitoare când vrei să te însoțesc la un eveniment, anunță-mă cu mai mult de o oră înainte."

Christian a părut indiferent la sugestia mea ascuțită. "Nu am știut că Richard Wyatt va fi la deschidere până acum treizeci de minute."

Wyatt. Clientul cu care spera să semneze la strângerea de fonduri. "Am crezut că ai încheiat deja afacerea."

"Nouăzeci la sută. A revenit cu îngrijorări după ce a analizat contractul și aș prefera să le adresez personal în această seară." Sprâncenele lui au coborât cu aprobare. "Când a fost ultima dată când ai părăsit apartamentul tău? Te-ai ofilit."

Gura mi s-a întredeschis în șoc în fața comentariului său absolut nepoliticos. "Nu mă *ofilesc.* Sunt doar... în hibernare."

Maturarea era un cuvânt folosit pentru a descrie plantele muribunde, nu o ființă umană sănătoasă. Niciodată nu mă simțeam mai insultat, deși nu se înșelase în totalitate.

Nu părăsisem apartamentul meu decât o singură dată în ultima săptămână, și asta pentru a verifica plantele lui Christian. Trecusem peste cearta noastră din biroul lui de săptămâna trecută, iar eu aveam înapoi atât cheile de la locuința lui, cât și responsabilitățile de udare.

M-am hrănit cu smoothie-uri și livrări de alimente, ceea ce nu era bun pentru portofelul meu *sau pentru* talie, iar pielea mea tânjea după căldura naturală a soarelui.

Dar de fiecare dată când încercam să ies afară, mintea mea se gândea la bilet și la toate locurile în care ar fi putut ajunge la mine hărțuitorul meu.

Îmi epuizasem explozia de curaj pe care o avusesem în dimineața de după ce găsisem biletul și habar nu aveam cum să o refac.

"Spuneți-i cum vreți. Rezultatul este același", a spus Christian, în mod clar neimpresionat de eufemismul meu. "Cincizeci de minute să ne pregătim."

"Eu nu mă duc."

"Patruzeci și nouă de minute și cincizeci și șapte de secunde."

"Nu s-a schimbat nimic în ultimele trei secunde. Eu sunt. Nu. Plec."

"Aceasta a fost înțelegerea noastră." Vocea lui rece mi-a trimis un val de indignare pe ceafă. "Tu mă însoțești la evenimente; eu pozez în fotografiile tale și mă comport ca prietenul tău. Nu vrei să întrerupi ritmul când totul merge atât de bine, nu-i așa?"

Avea dreptate, dar asta nu însemna că am apreciat că Christian îmi spunea ce să fac.

"Mă *șantajezi*?"

Zâmbetul lui era plin de farmec leneș și de amuzament. "Nu șantaj. Persuadarea."

Acum îi plăceau eufemismele.

"Același lucru în lumea ta."

"Înveți." Christian a bătut pe cadranul ceasului său. "Patruzeci și patru de minute."

Privirile noastre s-au ciocnit într-o bătălie între sfidare și indiferență.

Nu aveam nicio dorință de a părăsi apartamentul meu. Aș putea trăi aici pentru tot restul vieții și aș fi fericită. Era sigur, liniștit și complet echipat cu filme, înghețată și internet. Ce și-ar putea dori o fată mai mult?

Compania umană. Soare. O viață **,** a șoptit o voce.

Am strâns din dinți. *Am tăcut din gură.*

Fă-mă. Practic, puteam să văd vocea neînsuflețită scoțând limba.

Să mă cert cu mine însumi și să par un copil de clasa a cincea. Asta a fost o nouă coborâre.

"Patruzeci și două de minute, Stella." Ochii lui Christian au pâlpâit cu strălucirea blândă a pericolului în creștere. "Am o afacere de încheiat, așa că, dacă insiști să te închizi ca un pustnic speriat, spune-mi acum ca să pot rezilia înțelegerea noastră."

Pustnic speriat. Cuvintele mi-au alunecat pe șira spinării ca o batjocură.

Oare așa mă vedea el pe mine? Așa *eram* eu? Cineva atât de dezamăgită de *un* bilet anonim încât am lăsat ca acesta să-mi conducă viața?

Unde era fata din dimineața de după, cea care ieșise din casă și jurase să nu lase frica să învingă?

Era la fel de efemeră ca ploaia de dimineață și ca visele de perfecțiune. Mereu luptând pentru a trăi și mereu murind de lama anxietății mele.

Mânerul ușii mi-a alunecat pe mână.

"Bine." Cuvântul a ieșit în grabă înainte de a mă putea răzgândi. "Mă duc eu." Măcar pentru a dovedi că nu eram atât de slabă pe cât mă credea lumea.

Nici un zâmbet, dar strălucirea pericolului s-a diminuat până când au rămas doar niște firimituri. "Bine. Patruzeci de minute."

Buzele mele s-au strâns. "Ești, fără îndoială, cel mai insuportabil cronometru de numărătoare inversă care a existat vreodată."

Râsul lui Christian m-a urmărit în camera mea, unde am răsfoit dulapul înainte de a mă hotărî asupra unui maiou mătăsos sub un sacou, blugi și pantofi de catifea.

Neliniștea mi-a sfâșiat nervii, dar mi-am păstrat o expresie neutră în timp ce am reintrat în sufragerie.

Calm, calm, liniștit.

Christian nu a scos niciun cuvânt când m-a văzut, dar privirea lui s-a lipit de corpul meu într-un mod care m-a încălzit pe dinăuntru.

Am călătorit până la galerie în liniște, cu excepția muzicii clasice ușoare care se auzea din difuzoare. Am fost recunoscătoare că nu a încercat să facă conversație.

Trebuia să-mi adun toată energia pentru o noapte în oraș, când corpul meu era deja în modul de *relaxare acasă.*

Nervii mi s-au intensificat când am văzut galeria.

Sunt bine. Ești bine. Noi suntem bine.

Eram cu Christian, iar hărțuitorul meu nu m-ar fi atacat în mijlocul unei petreceri publice.

Sunt bine. Ești bine. Suntem bine, am repetat.

Din fericire, deschiderea galeriei a fost mai puțin aglomerată decât strângerea de fonduri. Au fost maxim trei duzini de invitați, cuprinzând un amestec de oameni creativi și din înalta societate. Aceștia se agitau în spațiul alb și auster, vorbind în liniște la pahare de șampanie.

Christian și cu mine am circulat prin cameră, discutând despre orice, de la vreme până la sezonul florilor de cireș. Am contribuit unde am putut, dar, spre deosebire de strângerea de fonduri, l-am lăsat pe el să preia conducerea.

Eram prea obosită pentru a fi spirituală și fermecătoare, *deși mă* simțeam bine să fiu din nou în public pentru prima dată după o săptămână.

Am rămas alături de Christian până când a sosit Wyatt cu soția lui.

"Fă ceea ce trebuie să faci", am spus eu. "Eu mă duc să văd restul expoziției."

Nu aveam cum să-i ascult vorbind despre afaceri fără să adorm.

"Întrerupeți-mă dacă aveți nevoie de mine." Christian m-a fixat cu o privire întunecată. "Vorbesc serios, Stella."

"O voi face." *Nu voi face asta.* Gândul de a întrerupe pe cineva în mijlocul unei conversații îmi dădea urticarie. Era jenant și nepoliticos și mai degrabă m-aș fi aruncat într-o piscină de gheață în toiul iernii.

În timp ce el vorbea cu Wyatt, eu mi-am făcut loc prin expoziție, piesă cu piesă. Artistul Morten (doar prenumele) era specializat în realism abstract. Picturile sale erau luxuriante, uneori obsedante și întotdeauna frumoase. Atingerile îndrăznețe de culoare descriau cele mai întunecate emoții: furie, invidie, vinovăție, neputință.

M-am oprit în fața unei pânze pe jumătate ascunsă într-un colț. În ea, o tânără superbă privea în lateral cu o expresie melancolică. Chipul ei era atât de realist încât ar fi putut fi o fotografie dacă nu ar fi fost dârele de culoare care îi picurau pe obraji și pe trunchiul abstract. Dungile se uneau într-o baltă întunecată de apă în partea de jos a tabloului, în timp ce

părul negru i se încolăcea de pe față și se estompa într-o redare a cerului de noapte.

Lucrarea nu era la fel de mare sau de ostentativă ca celelalte picturi, dar ceva în ea m-a atins la suflet. Poate că era privirea din ochii ei, ca și cum visa la un paradis pe care știa că nu-l va atinge niciodată. Sau poate că era melancolia de care dădea dovadă - sentimentul că, în ciuda frumuseții ei, viața ei era mai mult zile întunecate și nopți singuratice decât curcubee și raze de soare.

"Îți place asta." Vocea lui Christian m-a scos din reverie.

Mă holbasem atât de mult la tablou încât nu mi-am dat seama că își terminase conversația cu Wyatt.

Nu m-am întors, dar căldura trupului său m-a învăluit pe al meu în același timp în care pielea de găină mi-a pipernicit brațele. Era un paradox, la fel ca și bărbatul care stătea în spatele meu.

"Fata. I..." *Relaționează-te cu ea.* "Cred că e frumoasă."

"Ea este." Scăderea blândă și plină de înțeles din vocea lui m-a făcut să mă întreb dacă vorbea despre tablou sau despre altceva.

O sămânță de conștientizare a înflorit la această perspectivă, și a crescut doar când el a așezat o mână pe șoldul meu. Era atât de ușoară încât era mai mult o promisiune decât o atingere, dar m-a emoționat totuși.

Nu-mi puteam aminti ultima dată când mi-am dorit atingerea unui bărbat.

"Ai încheiat afacerea?" Prinderea din vocea mea a sunat dureros de evident în acest colț liniștit unde nu exista nimic în afară de căldură, electricitate și anticipare.

Luminile strălucitoare s-au diminuat, apoi au dispărut în întuneric când ochii mi s-au închis la alunecarea lentă a mâinii lui Christian pe curba șoldului meu și pe talia mea.

Râsul lui moale de satisfacție a vibrat prin corpul meu și s-a așezat jos, în miezul meu.

"Da." Mi-a atins cu mâna cealaltă parte a taliei înainte ca și aceea să se odihnească pe lângă mine.

N-ar fi trebuit să închid ochii. În lipsa unei distrageri vizuale, el m-a *consumat.* Lumea mea se redusese la greutatea mâinilor lui pe pielea mea, la mirosul lui în plămânii mei și la mângâierea catifelată a cuvintelor lui în timp ce-și croiau drum pe gâtul meu, peste sânii mei dureroși și până la nevoia pulsând între coapsele mele.

Supărarea mea anterioară față de el a dispărut, înlocuită de o dorință atât de aprigă și neașteptată încât m-a lăsat fără suflare.

"Încă te mai gândești la tablou, Stella?" Amuzamentul cunoscător s-a adâncit în ceva mai întunecat, mai răutăcios.

Periajul gurii lui Christian pe gâtul meu a făcut ca un alt val de piele de găină să mi se împrăștie pe piele.

Un geamăt moale mi s-a ridicat în gât și a izbucnit, fără să fie solicitat, în aerul gros și languros.

Mortificarea mi-a înroșit pielea, dar și asta s-a evaporat când el și-a alunecat mâna de la talia mea la stomac. Degetele lui au răzbătut pe mătasea bluzei mele, de sub stern până deasupra blugilor mei.

Pulsațiile dorinței s-au intensificat, atât de puternice și de insistente încât coapsele mele s-au încleștat în încercarea de a-mi ușura nevoia.

Nu a făcut decât să înrăutățească situația.

Eram la câteva secunde de a mă destrăma, iar Christian abia atinsese Eu.

Un fior mi-a alunecat pe șira spinării la gândul a ceea ce ar putea face dacă el
de fapt, a încercat.

Curba buzelor lui îmi marca gâtul cu satisfacție masculină. "Voi lua asta ca pe un nu." Și-a băgat degetul mare, atât de scurt, în spațiul mic dintre stomacul meu și talia blugilor mei.

"Deschide ochii, Stella. Fotograful se uită."

Ochii mi s-au deschis imediat ce am auzit clicul distinctiv al unui aparat de fotografiat.

Fotograful evenimentului.

Sunetul venea din stânga mea, ceea ce însemna că unghiul era perfect pentru a surprinde un moment intim de cuplu între mine și Christian, fără a arăta fața lui Christian, care era îngropată în partea dreaptă a gâtului meu.

O găleată înghețată de realizare mi-a stins focul din sânge.

Asta nu era real. *Nimic* din toate astea *nu* era real, oricât de bun actor ar fi fost Christian.

Era vorba de afaceri, și aș face bine să țin minte asta. L-
am dat la o parte și în cele din urmă m-am întors cu fața
la el.

"Bună treabă." Mi-am netezit o mână pe față, încercând să șterg amintirea persistentă a atingerii lui. "A fost un aranjament perfect. Crezi că fotograful mă va lăsa să postez poza? Cu credit, bineînțeles."

Ochii lui Christian s-au îngustat. O ușoară roșeață îi colora pomeții

sculptați, dar răceala sardonică i-a dantelat răspunsul.

"Sunt sigur că o va face."

"Perfect."

O tăcere stânjenitoare a umplut aerul încărcat până atunci, înainte ca privirea lui să se întoarcă la tabloul de deasupra umărului meu. "Nu-ți place doar pentru că e frumos."

Nu era o întrebare, dar am salutat schimbarea de subiect. Era mai sigur decât orice se petrecuse între noi cu câteva minute în urmă.

Deja, femeia însuflețită și plină de poftă care se topise sub o simplă atingere părea un vis febril care a luat-o razna.

Nu mi-am pierdut mințile din cauza bărbaților. Nu mă gândeam la mâinile lor pe mine sau mă întrebam ce gust vor avea săruturile lor.

"Este piesa care îmi vorbește cel mai mult", am spus după o scurtă ezitare.

Am suferit prea mult pentru femeia din tablou pentru a-l considera un favorit, dar m-a fascinat într-un mod în care puține lucruri au făcut-o. Era ca și cum artistul s-ar fi târât în mintea mea și mi-ar fi stropit temerile pe pânză pentru ca toți să le vadă.

Rezultatul a fost în egală măsură eliberator și terifiant. "Interesant." Tonul lui Christian era ilizibil.

"Dar tu? Care este piesa ta preferată?" Gusturile unei persoane în materie de artă dezvăluiau multe despre ea, dar el nu arătase mai mult decât un interes superficial pentru niciuna dintre lucrările galeriei.

"Nu am."

"Trebuie să fie *una care să* îți placă mai mult decât celelalte."

Am încercat din nou. Privirea lui ar fi putut îngheța interiorul unui vulcan.

"Nu sunt un pasionat de artă, Stella. Sunt aici doar pentru afaceri și nu doresc să pierd timpul atribuind preferințe unor obiecte care nu înseamnă nimic pentru mine."

Bine, atunci. Am atins un nerv, deși nu știam care.

Christian nu era o persoană expresivă din fire, dar nu-l văzusem niciodată să se închidă atât de repede. Toate urmele de emoție dispăruseră de pe fața lui, lăsând în urmă doar un gol practicat.

"Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că arta este un subiect atât de delicat", am spus, sperând să încălzesc răceala bruscă din aer. "Majoritatea oamenilor o adoră."

Cel puțin, nu l-au urât.

"Majoritatea oamenilor *iubesc o* mulțime de lucruri." Tonul lui Christian spunea tot ce era nevoie să spună despre gândurile sale pe această temă. "Cuvântul este lipsit de sens."

Nu vă faceți griji, doamnă Alonso. Eu nu cred în dragoste.

Cuvintele lui din noaptea aranjamentului nostru mi-au plutit prin minte.

Era o poveste acolo, dar să extragi sânge din piatră ar fi fost mai uşor decât să scoți povestea asta din el în seara asta.

"Nu este un entuziast al artei sau al iubirii. Am notat."

Nu m-am uitat la altă piesă, iar Christian nu a vorbit cu nimeni altcineva. În schimb, ne-am îndreptat spre ieșire, legați de un acord tacit că era timpul să ne oprim.

Abia când am ieșit afară, umerii i s-au relaxat.

Mi-a aruncat o privire înclinată spre mine în timp ce ne îndreptam spre maşina lui. "Te simți bine să pleci de acasă, nu-i aşa?"

Am aspirat o gură de aer proaspăt şi rece şi mi-am înclinat capul spre cer.

Luna strălucea înaltă şi strălucitoare, scăldând lumea în magie argintie.

Noaptea era pândită de pericole, dar acele umbre păreau să dispară ori de câte ori Christian era prin preajmă.

Chiar şi atunci când era morocănos şi intratabil, era o sursă de siguranță. "Da", am spus. "Aşa este."

15

SHELL6

ÎN CIUDA RETICENȚEI MELE DE A PARTICIPA LA DESCHIDEREA GALERIEI DE ARTĂ DE SĂPTĂMÂNA TRECUTĂ,

a încălcat interdicția pe care mi-am impus-o de a nu ieși din casă.

De asemenea, nu mai auzisem nici un semn de la hărțuitorul meu de la prima notă, ceea ce m-a ajutat. Până miercurea următoare, m-am relaxat suficient de mult încât să mă aventurez din nou în public de una singură.

Asta era chestia cu oamenii. Eram programați pentru supraviețuire și am profitat de fiecare ocazie pentru a ne convinge că problemele noastre nu erau atât de grave pe cât credeam că sunt.

Speranță și negare. Două fețe ale aceleiași monede. Ele ne-au împiedicat să cădem într-o fântână de disperare chiar și în cele mai întunecate momente.

Am vizitat-o pe Maura, am făcut cumpărături și m-am întâlnit cu Lilah la o cafea, unde i-am luat informații despre tot ceea ce are legătură cu designul vestimentar.

Singura persoană pe care nu am văzut-o a fost Christian, care era ocupat cu munca. Cel puțin așa a spus el. Poate că era la fel de descurajat ca și mine de interacțiunea noastră de la galerie.

Creionul meu s-a oprit la această amintire. Asprimea vocii lui, mirosul îmbătător de piele și mirodenii, felul în care atingerea lui îmi străbătea hainele și îmi pătrundea în piele...

Neliniștea mi-a înflorit în piept.

M-am clătinat pe scaun și mi-am scuturat capul înainte de a-mi canaliza zumzetul neîncetat în sarcina pe care o aveam la îndemână - un teanc de schițe de modă neterminate pe care le scosesem din adâncurile sertarului meu după întâlnirea cu Lilah.

Am colecționat zeci de ele de-a lungul anilor. Am început fiecare dintre ele cu intenția de a le termina și de a le transforma *în* piesa care să îmi lanseze brandul, dar, inevitabil, îndoiala de sine și sindromul impostorului mă loveau și le abandonam pentru o altă

o ședință foto sau o postare pe blog. Lucruri la care *știam că mă* pricep și la care aveam un istoric de succes.

Dar nu și de data aceasta.

Să încerci și să eșuezi este mai bine decât să nu încerci deloc.

Cuvintele lui Lilah de la întâlnirea noastră m-au bântuit. Era prima dată când cineva îmi spunea că este *în regulă* să eșuez.

Eșecul nu fusese o opțiune în copilărie. A fost doar 10 sau nimic. Odată, am fost atât de îngrijorată de un procent de 89% pe care l-am obținut la un test de matematică încât am făcut urticarie și a trebuit să merg la cabinetul asistentului.

Thayer nu fusese cu mult mai bine; școala era plină de elevii de tip A. Cât despre *D.C. Style*... ei bine, uite ce s-a întâmplat ultima dată când am făcut o greșeală.

Dar nu mai locuiam acasă, nu mai eram la facultate și nu mai lucram pentru nimeni în afară de mine.

Puteam să fac ce voiam, mai ales cu acordurile de parteneriat pe care le primeam acum.

Nu am *vrut să* dau greș, dar ideea că aș *putea* fără ca lumea să se sfârșească mi-a dezlănțuit creativitatea.

Mă blocasem ultima dată când încercasem să schițez, trasând și refăcând aceleași linii până când am aruncat totul din frustrare.

Acum, creionul meu zbura pe pagină în timp ce detaliam modelele de dantelă ale unei bluze și silueta elegantă a unei rochii de seară.

A fost un alt tip de ieșire creativă decât blogul meu și social media. Pe acelea le făceam pentru alte persoane.

Asta am făcut-o pentru mine.

Am iubit moda de când am furișat un exemplar din *Vogue* al mamei mele în camera mea, la vârsta de opt ani. Nu erau doar hainele în sine, ci și modul în care acestea transformau persoana care le purta în oricine își dorea să fie.

O prințesă eterică, un director executiv plin de farmec, un rocker dur sau o icoană de epocă. Nimic nu era interzis.

Într-o familie în care regulile erau de fier și în care calea spre succes trecea direct prin Ivy League, spre oricare dintre cele douăsprezece cariere "acceptabile", lumea haotică și colorată a modei mă atrăgea ca un cântec de sirenă în întuneric.

Am terminat prima schiță și am trecut la a doua.

O mică sămânță de mândrie a răsărit cu fiecare schiță pe care o realizam. Pentru alții, erau doar niște desene, dar pentru mine, erau dovada perseverenței după

ani de zile în care m-am ținut pe loc.

Uneori, victoria a fost atât de simplă ca și cum ar fi trebuit să termine.

Eram atât de absorbit de munca mea, încât nu mi-am dat seama cât timp trecuse până când stomacul meu a mârâit în semn de avertisment.

O privire aruncată la ceas mi-a spus că era deja ora două după-amiaza. Făcusem schițe non-stop de la ora nouă.

O parte din mine a fost tentată să sară peste prânz și să continue să deseneze pentru a nu-mi pierde ritmul, dar m-am forțat să mă schimb și să iau ceva de mâncare de la cafeneaua de lângă Mirage.

Era trecut de ora prânzului, dar micul magazin era plin de activitate.

Cum nu aveam chef să mă aventurez mai departe pentru un ceai și un sandviș, mi-am ocupat locul în spatele unei femei încruntate într-un costum gri și am așteptat.

Din obișnuință, mi-am scos telefonul și am intrat în profilul meu.

Ultima mea fotografie a fost cea pe care fotograful ne-a făcut-o mie și lui Christian la galeria de artă. Se descurca și mai bine decât fotografia noastră de debut, iar numărul meu de urmăritori ajunsese deja la 950K. În acest ritm, voi atinge pragul de un milion de followeri până la vară.

În loc să mă entuziasmez la această perspectivă, tot ce puteam să mă concentrez era imaginea brațelor lui Christian înfășurate în jurul meu.

Arătam atât de mult ca un cuplu adevărat. Uneori, ca atunci când m-a consolat în noaptea în care am găsit biletul sau când m-a tras în poala lui după ce i-am spus despre hărțuitorul meu, ne *simțeam* ca un cuplu adevărat.

Neliniștea mi-a răscolit prin stomac.

Situația hărțuitorului a dat peste cap aranjamentul nostru. Ne-a legat pe mine și pe Christian mai mult decât plănuisem inițial, și eu...

O notificare de primire a unui apel a înlocuit fotografia noastră de pe ecranul meu.

Delamonte New York.

Respirația mi-a furat din plămâni, iar toate gândurile legate de Christian au căzut pe marginea drumului în timp ce am răspuns la apel.

"Alo?" Salutul meu calm îmi dezmințea nervii. Speranța a tras cu ochiul din spatele masei învolburate, dar am forțat-o să se întoarcă în umbră.

Nu am vrut să-mi fac speranțe doar pentru a fi dezamăgit atunci când - *dacă* - Delamonte mi-a spus că merg în altă direcție.

"Bună Stella, sunt Luisa de la Delamonte. Ce mai faci?"

"Eu sunt bine. Tu ce mai faci?" Mi-am șters mâna liberă de partea laterală a coapsei.

"Sunt bine", a spus Luisa. "Îmi cer scuze că te-am sunat așa din senin, dar m-am gândit că ar fi o bună urmare a e-mailului pe care l-am trimis în această dimineață."

Stomacul mi s-a înecat. Fusesem atât de ocupată cu schițele mele încât nu-mi verificasem e-mailul de când mă trezisem.

Desigur, singura zi în care nu l-am verificat obsesiv a fost ziua în care mă aștepta un mesaj important.

"Nu sunt sigur dacă l-ați văzut deja. În caz că nu l-ai văzut..." Am putut auzi zâmbetul din vocea Luisei. "Vreau să-ți fac o ofertă oficială de a fi ambasadorul mărcii Delamonte în anul care urmează. Nu am anunțat oficial procesul de selecție pentru că am vrut să ne alegem candidații ideali fără să fim inundate de oferte nesolicitate, dar, după multe deliberări, credem că ai fi o achiziție minunată pentru familia Delamonte..."

Un bâzâit puternic i-a înecat restul cuvintelor, iar eu m-am uitat orbește la meniul de pe tablă în timp ce coada înainta.

Extindeți în mod oficial o ofertă... ambasadorul mărcii Delamonte în anul care urmează... faceți un plus minunat în familia Delamonte...

Am vrut să mă ciupesc, dar nu eram pregătită să reintre în realitate, în caz că ar *fi fost* un vis.

Campania a însemnat o tonă de bani, ceea ce însemna că puteam să plătesc cu ușurință îngrijirea Maurei și să finanțez costurile de pornire pentru o linie de modă, ceea ce însemna...

Zbârnâitul puternic al mașinii de cafea m-a scos din gândurile mele frenetice suficient de repede pentru a prinde finalul declarației Luisei.

"...uitați-vă peste contract și anunțați-ne. Termenul limită pentru acceptare sau refuz este săptămâna viitoare, așa că luați timp să vă gândiți la asta."

Nu trebuie să mă gândesc la asta! Îl iau eu!

"Vă mulțumesc foarte mult. Așa voi face." Partea logică din mine știa că nu ar trebui să accept nimic fără să citesc mai întâi detaliile, chiar dacă era vorba de o afacere de vis.

"Excelent", a spus Luisa cu căldură. "Sper că putem lucra împreună. Estetica ta este întruchiparea brandului nostru, iar contul tău se descurcă extraordinar. Cincizeci de mii de adepți noi în doar câteva săptămâni! Este incredibil. Și... înainte de a spune asta, vreau să știi că acest lucru nu a avut nimic de-a face cu decizia noastră... dar Christian a avut întotdeauna un gust rafinat. Nu mă surprinde că asta se extinde și la viața lui amoroasă. Nu a

avut niciodată o iubită adevărată până acum, așa că faptul că vă întâlniți este destul de revelator."

Zâmbetul meu s-a diminuat. Vinovăția a încetinit micile bule efervescente de amețeală care îmi străbătuseră venele până cu o secundă în urmă.

Câștigasem acei adepți pentru că îmi mințisem publicul. Desigur, nu a fost o minciună rău intenționată și nu a rănit pe nimeni, dar vinovăția m-a mâncat la fel.

"Așa cum am spus, asta nu a avut nimic de-a face cu decizia noastră. Dar este un bonus." Luisa și-a curățat gâtul. "Oricum, trebuie să fug la o întâlnire, dar uită-te peste contract și discută cu Brady. I-am trimis o copie și lui, așa că anunță-ne dacă ai vreo întrebare."

"Așa voi face, mulțumesc." Am închis la timp pentru a plasa comanda. Ajunsesem în sfârșit în fața cozii, dar eram atât de amețită încât nu-mi mai era foame, așa că am comandat doar un ceai și un croissant.

Până când m-am întors la Mirage, îmi înecasem vina pentru relația mea falsă cu justificări și euforia de a obține afacerea Delamonte.

Urma să fiu noul lor ambasador al mărcii. Eu, Stella Alonso, imaginea unuia dintre cele mai importante branduri de lux din lume.

Nu numai că era o afacere de șase cifre, dar ar fi deschis ușile către mai multe oportunități decât aș fi putut visa. Puteam să-mi cresc tarifele de bază, să lucrez în rețea cu

-

Întoarcerea clanței de la ușă m-a trimis înapoi pe pământ.

Era încuiată, ceea ce însemna că fusese descuiată înainte de a-mi băga cheia.

Starea mea de înălțime s-a evaporat, fiind înlocuită de o senzație stranie de târâre pe ceafă.

Eram sigur în proporție de nouăzeci la sută că am încuiat ușa când am ieșit. Oare îmi aminteam greșit? Mirage nu a avut niciodată o spargere, dar...

Am aruncat o privire în holul gol, senzația stranie intensificându-se. Mi-am luat pistolul cu electroșocuri din geantă înainte de a descuia ușa și de a mă strecura prin apartament. O parte din mine se simțea ridicolă; cealaltă parte a țipat la mine în semn de avertisment.

Nu am găsit nimic în neregulă în sufragerie, în bucătărie, în baie sau în vechea cameră a lui Jules. Singurul loc rămas de verificat era dormitorul meu.

Am împins încet ușa.

La început, totul părea normal. Patul neatins, ferestrele închise, niciun sertar deschis sau mobilă răsturnată.

Eram pe punctul de a mă relaxa, când privirea mea s-a oprit asupra obiectului care mă aștepta pe noptiera mea.

Și am țipat.

16

CHRISHI6N

LUISA: CA SĂ ȘTII, FATA TA A PRIMIT AFACEREA.

M-am holbat la telefon, brusc mai interesată de mesajul Luisei decât de informarea lui Kage despre situația lui Rutledge.

I-am spus să mă informeze când va lua o decizie finală și a ales corect, așa cum știam că va face.

Singurul meu regret a fost că nu i-am văzut fața Stelei și felul în care i s-au aprins ochii când a primit vestea.

Va trebui să sărbătorim mai târziu - de dragul aparențelor, bineînțeles, pentru că așa ar face un cuplu adevărat. Poate o cină în New York sau un weekend la Paris...

"...ar putea păstra contul Rutledge, dar nu știm dacă Sentinel... Christian, mă asculți?" O urmă de supărare și-a făcut loc în vocea lui Kage.

"Da. Am păstrat contul Rutledge, Sentinel va încerca să ne fure mai mulți clienți și se presupune că lucrează la ceva mare, dar încă nu știm ce este. Continuă." Mi-am ridicat privirea, fața mi s-a întărit. "Și să nu mă mai interoghezi."

Gura lui Kage s-a strâns, dar a continuat așa cum i s-a ordonat.

"Încă strângem informații despre proiectul secret al lui Sentinel, dar credem că..."

Mi-am lăsat privirea înapoi la telefon și am deschis profilul Stelei. Nu postase nimic nou în ultimele câteva zile, așa că m-am mulțumit să examinez fotografia cu noi la galeria de artă.

Chiar și din lateral, era o viziune.

Bucle întunecate și luxuriante, piele fără cusur și linii lungi și subțiri care transformau chiar și cele mai simple haine într-o capodoperă.

Ceva mă strângea în stomac la amintirea modului în care se simțea sub mâinile mele. De felul în care parfumul ei îmi umplea plămânii când îmi îngropam fața în gâtul ei și de mica ei tresărire din voce când o atingeam.

Părea atât de încântată de tabloul acela încât aproape că nu am vrut să o întrerup, dar nu m-am putut abține.

Încercarea de a sta departe de ea era ca și cum oceanul ar fi încercat să stea departe de țărm.

Imposibil.

Mi-am frecat degetul mare pe ecranul telefonului în timp ce Kage trăncănea.

De fapt, nu a fost nevoie să-l conving pe Wyatt de nimic la deschiderea galeriei. El fusese deja de acord să angajeze Harper Security; trebuia doar să semnăm contractul, lucru pe care puteam să-l programez în timpul orelor de lucru.

Dar, potrivit lui Brock, Stella nu mai ieșise din casă de la cina în familie și avusese nevoie de un imbold pentru a ieși afară. Strălucea prea tare pentru a rămâne închisă de frică.

"Care sunt ultimele noutăți despre verificările de fond?" Am întrerupt tot ce spunea Kage pentru a mă concentra asupra celui mai important lucru pe care îl aveam la îndemână: hărțuitorul Stelei.

Așa cum era de așteptat, el se ascundea și fusese atent cu toate biletele pe care i le trimisese. Toate erau exasperant de generice, fără nicio dovadă fizică care să ne indice direcția corectă.

În lipsa unor noi dovezi, l-am pus pe Kage să alcătuiască o listă cu toți cei din viața Stelei, inclusiv foști colegi de clasă, colegi de serviciu și alte persoane cu influență. Majoritatea victimelor hărțuirii își cunoșteau hărțuitorul într-o anumită măsură, așa că acesta era cel mai bun punct de plecare.

Kage s-a încruntat, dar în mod înțelept nu s-a plâns. "Nimic suspect încă. Vă voi anunța imediat ce vom avea un rezultat." A ezitat, apoi a spus: "Ascultă, știu că este fata ta, dar folosim multe resurse pe..."

A fost întrerupt din nou, de data aceasta de un apel primit pe telefonul meu.

Stella.

Era ca și cum aș fi evocat-o cu gândurile mele.

Am răspuns, așteptându-mă să-mi spună despre afacerea Delamonte. A spulberat imediat aceste așteptări.

"Christian." Vocea Stelei a crăpat.
Gheața a stins căldura care se aprinsese la vederea numelui ei.
Ceva nu e în regulă.

"Unde ești?" Am sărit peste întrebările inutile - ești *bine? Ce s-a întâmplat?* -și am trecut direct la miezul problemei.

În ciuda vocii mele calme, mâna mea s-a încolăcit atât de tare în jurul telefonului încât a crăpat în semn de protest.

"Acasă." Răspunsul ei abia dacă a fost

audibil. "Vin imediat."

Nu m-am obosit să-mi pun o haină pe mine înainte de a pleca; singurul lucru la care mă gândeam era cât de supărată trebuie să fie Stella ca să mă sune.

Dacă ar fi putut, și-ar fi ținut toate problemele pentru ea și ar fi încercat să le rezolve singură. Întotdeauna îi ajută pe ceilalți și nu cere niciodată pentru ea însăși. Faptul că nu a...

Inima mi-a încetinit până la un bubuit adânc și amenințător, iar mâna mi s-a îndoit de nevoia bruscă de a sugruma ceva înainte de a o forța să se relaxeze.

Până nu aflu ce s-a întâmplat cu exactitate, trebuia să-mi păstrez cumpătul și să nu omor pe nimeni - în special pe Brock, care *trebuia să aibă grijă de* Stella.

Kage m-a privit mirat în timp ce am tras de ușă.

Niciodată nu am plecat de la o ședință, niciodată. Îmi plăcea să știu tot ce se întâmpla în afacerea mea, chiar dacă era plictisitor ca naiba.

"Unde ești..."

"Briefingul s-a terminat." Am trântit ușa în urma mea, tăindu-i calea la jumătatea frazei.

Pașii mei băteau într-un ritm rece, furios, în timp ce îl sunam pe Brock în drum spre garaj.

De ce *dracu'* nu mă alertase că ceva nu e în regulă? Ce rost avea să aibă cineva care să o urmărească pe Stella dacă nu-și putea face treaba?

"Stella. Ce s-a întâmplat?" Am mușcat când a răspuns.

A fost o pauză scurtă, surprinsă, înainte de a răspunde. "Nimic, domnule." "Nimic." Vocea mea a scăzut la temperaturi sub zero grade.

"Dacă *nimic*

s-a întâmplat, de ce m-a sunat pur și simplu, de parcă ar fi fost în pragul lacrimilor?".

Încă o pauză, de data aceasta presărată cu incertitudine.

"A fost acasă toată dimineața. S-a dus la cafenea, a primit un telefon și părea fericită ca naiba. Încă zâmbea când s-a întors în apartament. Nu știu

ce s-a întâmplat după aceea." Am auzit o înghițitură audibilă. "Mi-ai spus să nu o monitorizez când era în casă."

Am făcut-o, și a fost o greșeală nenorocită. *La naiba cu limitele.* Nu se aplicau când era vorba de siguranța ei.

Practic, îl puteam auzi pe Brock transpirând pe linie. "Șefu', jur, nu am..."

"Vorbim despre asta mai târziu."

Am încheiat apelul și m-am urcat în mașină. Dacă nu avea informații utile pentru mine, nu aveam de gând să-mi pierd timpul vorbind cu el.

Singura mea preocupare era să ajung la Stella cât mai repede posibil.

Furia îmi pâlpâia în piept, arsura ei înghețată fiind un balsam pentru panica fierbinte și necunoscută din plămânii mei, în timp ce mă îndreptam cu viteză spre Mirage.

Între McLaren-ul meu și străzile semivacante, am ajuns acolo în cinci minute.

Când am ajuns la apartamentul Stelei, am găsit-o în sufragerie, uitându-se la o foaie de hârtie pe care o ținea în mână.

Nu a fost nevoie să o citesc ca să știu că era un alt bilet de la urmăritorul ei.

Culoarea purpurie mi-a mărginit privirea, dar mi-am păstrat o expresie neutră în timp ce Stella a ridicat capul ca să se uite la mine.

"L-am găsit în dormitorul meu", a șoptit ea. "Era în interiorul *casei* mele. Niciodată... e prima dată când..." Respirațiile ei superficiale au umplut tăcerea care a urmat.

Le-am recunoscut ritmul neregulat și micile fiori care-i cutremurau corpul.

Era pe punctul de a face un atac de panică.

Am traversat camera și i-am luat scrisoarea din mâinile ei înghețate, mișcarea blândă fiind în contradicție cu vuietul violent de sânge din urechile mele.

O privire rapidă a scos la iveală trei cuvinte scrise la mașină.

Te-am avertizat.

Vuietul s-a intensificat.

"Nu mai este aici, dar voi verifica apartamentul pentru orice eventualitate." Am forțat o notă liniștitoare în vocea mea, chiar dacă îmi venea să-l vânez pe nenorocit și să-l jupoi de viu. "Rămâi aici."

Mi-am pus o pereche de mănuși și am cercetat apartamentul în căutarea altor semne de tulburare. Nu am găsit niciunul, dar va trebui să fac o verificare mai amănunțită mai târziu.

Deocamdată, trebuia să o scot pe Stella de aici.

Am reintrat în sufragerie și mi-am smuls mănușile de pe degete. Măturătura mi-a mai potolit o parte din furia acumulată în stomac, dar vederea Stelei

ghemuită pe canapea, cu genunchii strânși la piept și fața goală, a readus-o în memorie.

"Totul pare clar, dar te muți la mine până când rezolvăm problema." Vocea mea era egală, dar fermă.

Ar fi trebuit să-mi ascult instinctul și să insist să se mute cu mine după prima notă, dar nu am vrut să o împing prea departe, prea devreme.

Dar acum, că ciudatul a intrat în apartamentul ei, în *clădirea mea...*

Mâna mea s-a flexat din nou.

Am vrut să o înfășor în jurul gâtului făptașului și să storc viața din el în timp ce implora milă. Am vrut să văd cum li se scurge lumina din ochi când își dau seama cât de rău au dat-o în bară.

Imaginile liniștitoare ale torturii lor se potriveau cu gustul metalic al sângelui de pe limba mea. Puteam deja să *simt gustul* răzbunării.

Odată ce-l găseam pe ticălos, aveam să mă bucur să-i fac să regrete fiecare secundă a existenței lor mizerabile.

Am respirat prin răceala care îmi creștea în piept și am împăturit scrisoarea într-un pătrat îngrijit pe care l-am băgat în buzunar.

Am îngenuncheat în fața Stelei, astfel încât să fim la nivelul ochilor.

"Apartamentul meu este ermetic. *Nimeni nu* poate intra fără permisiunea mea. Ați văzut sistemele pe care le am", am spus, cu fața înmuiată. "Vei fi în siguranță acolo. Ai înțeles?"

După o tăcere lungă, ea a răspuns cu un mic, aproape imperceptibil semn din cap.

Mișcarea. Făceam progrese.

Când am ajuns la apartamentul meu, am dus-o pe Stella în singura cameră de oaspeți dotată cu mobilă de dormitor.

Deoarece nu permiteam niciodată oaspeți care să înnopteze, îi transformasem pe ceilalți în ceva mai util: un centru de supraveghere cibernetică, un al doilea birou pentru videoconferințe, un dulap suplimentar pentru costumele mele.

Cu patul său king-size, dulapul și baia proprie, singura cameră de oaspeți adevărată ar fi putut trece drept dormitor matrimonial, dar Stella s-a scufundat în pat fără să-și examineze noul mediu.

"Odihnește-te puțin", i-am spus. "Mă ocup eu de mutarea lucrurilor tale." Nici un răspuns.

Am recunoscut șocul când l-am văzut. Oricât de mult aș fi vrut să rămân cu ea, cel mai bun lucru pe care îl puteam face era să-i dau timp să se

gândească la asta, în timp ce eu mă ocupam de toate celelalte lucruri.

Primul meu ordin de zi după ce am plecat din camera ei a fost un alt apel către Brock, căruia i-am ordonat să aducă lucrurile esențiale - haine de noapte, articole de toaletă, unicornul acela urât pe care Stella îl iubea atât de mult.

Următorul meu apel a fost către șeful securității de la Mirage. Charles a răspuns după o jumătate de apel. "Domnule?"

"Vreau să mi se trimită toate înregistrările de securitate din ziua trecută într-o oră." Am renunțat la amabilități și mi-am frecat degetul mare peste inelul turcoaz din buzunar.

Indiferent cât de rece era temperatura sau cât timp o lăsam neatinsă, piatra era întotdeauna caldă.

"Bineînțeles. Pentru ce cameră?"

"Toate." Stella locuia la etajul zece, dar făptașul trebuie să fi intrat și ieșit în altă parte a clădirii.

"Toate? Domnule, asta e..."

"Cineva a intrat azi în apartamentul prietenei mele, Charles." Tonul meu ușor nu se potrivea cu pericolul care se ridica sub suprafața sa. "Trebuie să știi asta deja, din moment ce ești șeful meu de securitate. Poate că ai chiar o pistă despre cine a intrat. Așa că spune-mi. La ce camere ar trebui să mă uit, dacă nu la toate?".

Tăcerea a tunat o clipă înainte ca el să răspundă. "Ți-l voi aduce în treizeci de minute."

"Bine. Și Charles?"

O înghițitură nervoasă a zdruncinat linia. "Da, domnule?"

"Concediați fiecare membru al personalului de securitate care a fost de serviciu astăzi." Am închis înainte de a fi nevoit să-i ascult protestele plictisitoare.

Echipa de securitate de la Mirage era bună, dar nu era de neînlocuit. Exista un motiv pentru care păzeau o clădire și nu clienții mei VIP.

Și dacă nu puteau să facă nici măcar *asta* cum trebuie, atunci nu aveau ce căuta în slujba mea.

Le-am oferit angajaților mei salarii și beneficii excepționale, dar mă așteptam la o muncă excepțională în schimb.

Brock a apărut la scurt timp după ce l-am sunat pe Charles, cu o geantă de voiaj și cu unicornul. Le-a așezat în sufragerie înainte de a se întoarce și de a-și trece o mână peste tunsoarea lui.

"Șefu', eu..."
"Puteți pleca pentru seara asta."

Furia mi se răcise suficient de mult pentru a recunoaște că nu era vina lui Brock că hărțuitorul se strecurase în apartamentul Stelei. Treaba lui fusese să o supravegheze pe ea, nu casa ei.

Totuși, iritarea mea era suficient de ascuțită pentru a-mi transforma cuvintele în lame.

Ușurarea s-a răspândit pe fața lui Brock înainte de a se încordă din nou. "Doar pentru o noapte, nu? Nu pentru totdeauna?"

Buzele mele s-au subțiat.

"Corect. Am înțeles." A dat din cap și a ieșit pe ușă. "Noapte bună." Am exhalat o respirație lungă și lentă și mi-am ciupit podul nasului.

Uneori, chiar disprețuiam oamenii.

Și obiecte.

M-am uitat cu privirea la animalul de pluș zdrențăros care îmi polua sufrageria. Nu înțelegeam de ce Stella îl iubea atât de mult, sau de ce urmașii ei preferau să se îmbrățișeze cu el decât cu *mine* - eu uram să mă îmbrățișeze, dar era principiul problemei -, dar din moment ce o făcea, mi-am înghițit dezgustul și l-am dus în camera de oaspeți împreună cu bagajele ei.

"Aveți un vizitator." Am scăpat *chestia* pe patul de lângă ea și am rezistat impulsului de a-mi dezinfecta mâinile cu Lysol.

Stella a clipit în jos la unicorn, dar nu l-a atins.

"M-am gândit că vrei să ai companie." *Deși Dumnezeu știe de ce.* "Ți-am adus și câteva haine și articole de toaletă."

O ciudățenie ciudată mi-a înțepenit pielea la tăcerea ei continuă.

La naiba, am urât asta. Mai puțin de o oră în casa mea și ea deja mă aruncase și mai mult din echilibru.

Dar disconfortul a meritat să știe că era în siguranță.

În acest moment, nu aveam încredere în nimeni sau în ceva care să o protejeze, cu excepția mea.

Mi-am curățat gâtul și am dat din cap la baia ei. "Un duș fierbinte te-ar putea face să te simți mai bine. Să te speli de ziua de azi."

Nici un răspuns.

Cu cât Stella reacționa mai puțin, cu atât presiunea din pieptul meu se extindea mai mult.

Nu știam de unde provine, dar o detestam la fel de mult ca și

poliesterul, incompetența și desertul.

Cum nu părea interesată să se miște singură prea curând, am deschis ușa de la baie pentru a începe dușul, dar am făcut imediat o grimasă.

Hristos.

Nu mai intrasem în această baie de când mă mutasem cu ani în urmă, așa că am presupus că mirosul urât avea legătură cu scurgerea de mult timp nefolosită.

Menajera mea ținea podelele de marmură și tejghelele curate ca lacrima, dar nu spusese nimic despre miros.

Nu putea *nimeni* să-și facă treaba cum trebuie?

Dinții îmi strângeau în timp ce mă gândeam la opțiunile mele.

Evident, Stella nu a putut folosi baia până nu am reparat mirosul. Existau și alte băi pentru oaspeți, dar nici acestea nu fuseseră folosite de ceva vreme.

După un minut de chinuitoare indecizie, m-am îndreptat spre baia mea privată și am deschis robinetele de la cadă. Am blestemat în tăcere universul în timp ce am deschis o sticlă nefolosită de spumă de baie pe care nici măcar nu-mi aminteam să o fi cumpărat și am turnat-o încet în apă.

Chiar știi cum să te joci cu un tip.

Nu știam cum naiba am ajuns să fac baie pentru altcineva, ca un afurisit de îngrijitor din secolul al XIX-lea, dar cel puțin nu existau martori la indignarea mea. Dacă m-ar fi văzut cineva în halul ăsta, nu m-aș fi lăsat niciodată în pace.

Stella nu a protestat când m-am întors în camera de oaspeți și am dus-o în baia mea, împreună cu obiectele ei de toaletă. Am așezat-o pe banca capitonată de lângă cadă și mi-am înclinat bărbia spre baia cu miros de eucalipt.

"Totul al tău până când voi rezolva o mică problemă în baia ta", am spus eu. "Există, de asemenea, o baie pentru oaspeți peste hol și în stânga ta, dacă ai nevoie să folosești toaleta noaptea."

M-am întors și eram deja la jumătatea drumului spre ieșire din cameră când m-a oprit. "Christian. Eu nu…" Vocea ei mică a tras o săgeată direct în
coastele mele. "Nu vreau să fiu singură acum."

La naiba.

Mâna mea s-a încolăcit în jurul clanței până când metalul mi-a ars în carne.

"Ce vrei să spui?" Vocea mea a fost joasă, cu un avertisment de care nu a ținut cont.

În ciuda dorinței mele ciudate de a o proteja pe Stella de pericol, nu eram un protector din fire. Versiunea mea de protecție venea întotdeauna

înfășurată în bucățile unei vieți distruse și legată cu o fundă însângerată.

Din nefericire pentru ea, era prea inocentă și prea încrezătoare pentru a recunoaște adevăratul pericol atunci când îl vedea.

"Poți să rămâi cu mine?" Stânjenirea i-a colorat cererea. "Doar în seara asta."

Mușchii mi s-au încordat la această sugestie. M-am întors, observându-i chipul palid și modul precaut în care privea cada, de parcă se aștepta ca un monstru să iasă din adâncurile ei și să o înghită cu totul.

"Baia este liberă, iar eu voi fi chiar în fața ușii."

Nu eram imun la ideile proaste, dar să stau în cameră cu ea în timp ce făcea baie ar putea fi cea mai proastă idee care a existat vreodată.

"Știu. Eu doar..." Stella a ezitat. "Nu, ai dreptate. Asta a fost... nu știu la ce mă gândeam."

Un fior i-a cuprins trupul. Nu s-a mișcat de pe bancă.

Am închis ochii pentru o scurtă clipă, în timp ce blestemele mele tăcute îndreptate spre univers se intensificau.

N-ar trebui să fac asta. Chiar n-ar trebui.

Deja depășisem măsura aducând-o în casa mea și în nenorocita mea de *baie,* dar privirea de pe fața ei...

M-am întors din nou cu spatele, dezgustându-mă și mai mult cu fiecare secundă care trecea.

"Anunță-mă când ești gata."

În ciuda tonului meu sec, o adiere de ușurare mi-a atins spatele și mi-a făcut maxilarul să se strângă.

Nu mi-am schimbat poziția până nu am auzit zgomotul ei intrând în cadă. Stella era goală în baia mea.

În circumstanțe normale, creierul meu s-ar fi concentrat pe ceea ce era evident - obrajii ei roz, felul în care pielea ei strălucea de apă, fantezia curbelor dulci care se aflau sub bule.

În schimb, o durere profundă mi s-a instalat în piept la cât de mică și vulnerabilă arăta în acea cadă uriașă. Nu mai era oaza de calm pe care o prezenta lumii, ci o furtună pe punctul de a se sparge.

A întins mâna după șampon, dar am oprit-o înainte de a intra în contact.

"O voi face eu."

În loc să se certe, așa cum mă așteptam, Stella a rămas tăcută până când am tras banca pe marginea căzii și i-am desfăcut șamponul.

"Costumul tău se va uda", a murmurat ea.

Nu mi-am cruțat nici măcar o privire la Brioni-ul meu personalizat. "Voi supraviețui."

I-am spălat părul, curățând fiecare șuviță cu o meticulozitate minuțioasă și masându-i scalpul cu mișcări ferme și profunde, până când s-a scufundat pe marginea căzii cu ochii închiși.

Genele i se prelingeau pe obraji într-un evantai întunecat, iar respirația i se uniformiza treptat într-un ritm constant.

Căldura aburea oglinzile și îmbiba camera într-o ceață sufocantă.

Să port un costum într-o baie fierbinte era al naibii de infernal, dar nu m-am deranjat să-mi scot geaca.

Era pentru prima dată când o atingeam pe Stella pentru o perioadă atât de lungă de timp și aveam de gând să savurez fiecare secundă.

Nu era ceva sexual, dar simpla alunecare a părului ei pe palmele mele mi-a încetinit pulsul până la un ritm chinuitor, înainte de a-l face să crească în exces.

Atingerea ei m-a ucis, apoi m-a readus la viață.

Tăcerea liniștită a inimii îmi bubuia în urechi. Am clătit șamponul și i-am dat cu balsamul pe șuvițe.

Ironia faptului că eu o curățam pe Stella nu mi-a scăpat din vedere. Ea era cel mai pur suflet pe care-l cunoșteam, iar eu eram până la gât în sânge.

Îngerul și păcătosul.

Două forțe opuse, fără nimic care să ne lege în afară de o foaie de hârtie și de nevoia nestăvilită din sufletul meu.

Nu meritam să o ating, dar o doream prea mult ca să-mi pese.

După ce am terminat de spălat părul, i-am luat loofah-ul, l-am înmuiat în apă și i-am dat cu spumă.

Pocăiala blândă a apei pe cadă mi-a strâns adânc în stomac.

"Apleacă-te în față." Reținerea mi-a ascuțit marginea vocii.

Stella i-a mulțumit.

I-am trecut loofah-ul pe spate, ochii mei urmărind fiecare centimetru al călătoriei sale lente pe pielea ei netedă și goală.

Aerul pulsa cu o energie tangibilă în timp ce i-am tras-o pe umăr și pe față. Suficient de jos pentru a-i atinge partea de sus a sânilor, dar suficient de sus pentru a păstra lucrurile adecvate.

Corpul Stelei s-a încordat când brațul meu i-a atins gâtul. Am făcut o pauză, sesizând respirația ei din nou rapidă.

Ritmul său era diferit de data aceasta - mai greu, mai greoi.

Căldura mi-a scânteiat în stomac și m-am ridicat atât de brusc încât ea a

sărit la mișcare. "Am terminat."

Era ceva aiurea să pofteşti la cineva care era traumatizat, chiar şi pentru mine.

Am smuls un halat de baie de unde atârna pe perete şi l-am ţinut deschis, cu ochii închişi şi maxilarul strâns.

După o clipă de ezitare, Stella a ieşit din cadă şi s-a strecurat în it.

Am strâns cureaua atât de tare încât am stârnit o mică gâfâială, dar măcar Un halat supradimensionat o acoperea de la gât până la viţeii ei.

I-am uscat părul cu putere şi mă pregăteam să o împing prin dormitor şi să o duc pe hol, când cererea ei anterioară mi-a revenit în minte.

Poţi să rămâi cu mine? Doar în seara asta.

Un nou set de înjurături mi-a pârjolit limba înainte de a le înghiţi.

"Vrei să rămâi aici peste noapte?" Am întrebat aspru.

Şi-a strâns braţele în jurul taliei şi, după încă un moment de ezitare, a dat din cap.

La naiba cu viaţa mea.

Totuşi, mi-am tras pătura şi am dat din cap spre pat. "Odihneşte-te puţin. Ne vom ocupa de toate mâine dimineaţă."

Era seara devreme, dar oboseala îi căptuşea chipul şi îi arunca umbre sub ochi.

Am ieşit din cameră pentru a-i lua hainele de noapte ca să se schimbe în ceva mai potrivit pentru somn, dar când m-am întors, Stella dormea deja adânc. Nu o mai văzusem atât de liniştită de săptămâni întregi.

Nu mai lăsasem niciodată o altă persoană să doarmă în patul meu. M-am gândit că vederea ei cuibărită printre mătăsurile negre şi gri va fi ciudată, dar m-am simţit bine.

Am aşezat hainele pe noptieră lângă ea şi am încercat să mă pun la punct cu munca, dar creierul meu nu se putea concentra.

Cu securitatea clădirii mea compromisă, cu rahatul incompetent, dar enervant, de la Sentinel care îmi sufla în ceafă şi cu o mie de e-mailuri de citit, nu mă puteam gândi decât la femeia care dormea la câţiva metri distanţă.

Era în casa mea de mai puţin de două ore şi deja făcea ravagii în viaţa mea.

Mi-am frecat o mână peste maxilar, agravarea mea fiind în război cu dorinţa de a o proteja cu orice preţ.

M-am înșelat.

Stella nu a fost o distragere a atenției. Era un pericol - nu doar pentru afacerea mea, ci și pentru mine și pentru părțile din mine despre care nu știam că mai există.

17

SHELL6

M-AM TREZIT ÎN LUMINA SOARELUI ȘI ÎN MIROSUL SLAB DE PIELE ȘI MIRODENII.

Acesta a fost primul semn că ceva nu era în regulă, deoarece foloseam exclusiv parfumuri de lavandă în dormitorul meu.

Al doilea semn a fost culoarea cearșafurilor. Mătase de culoare gri ardezie, luxoasă în simplitatea ei și zbârcită de somn, dar departe de cele crem, moi, pe care le cumpărasem cu doi ani în urmă.

Ceața somnului a persistat în timp ce mă uitam la adâncitura din perna de lângă a mea și încercam să pun cap la cap ce s-a întâmplat noaptea trecută.

Eram în mod clar în camera unui bărbat. Culorile închise și ceasul și butonii de pe noptieră erau un indiciu clar.

Am ieșit să beau și m-am cuplat cu cineva la ei acasă?

Puțin probabil.

Rămăsesem peste noapte acasă la Ava? Dar camerele ei de oaspeți nu arătau așa, și...

"Ești treaz."

Un țipăt mi-a urcat în gât la vocea neașteptată din spatele meu.

M-am răsucit, inima îmi trosnea de panică, până când interlocutorul care ieșea din baie a devenit vizibil.

Păr negru. Ochi de whisky. Față cizelată.

Creștin.

Aceasta era camera lui. De ce am fost...

Amintirile de ieri s-au izbit de mine atât de repede și de tare încât mi-au tăiat respirația din plămâni.

Biletul din dormitorul meu, să-l sun pe Christian, să mă mut la el acasă,

el...
mă *scăldați*...

Oh, Doamne.

Groaza și mortificarea mi s-au coagulat în stomac. Aș fi vomitat dacă aș fi mâncat ceva mai mult decât un croissant ieri.

"Nu voiai să fii singur, așa că te-am lăsat să stai în camera mea peste noapte." Christian și-a îndreptat mâneca. Era ora opt dimineața, dar era deja îmbrăcat într-unul dintre costumele și mocasinii care îl caracterizau. Avea părul perfect coafat, fața ascuțită și bărbierită. "A fost o excepție de o singură dată, având în vedere ce s-a întâmplat, dar de acum încolo vei dormi în camera de oaspeți. Este acolo cu un motiv."

M-am încruntat, încercând să împac omul rece din fața mea cu cel care mă dusese în camera lui și avusese grijă de mine ieri.

O roșeață mi-a alunecat pe piele când mi-am amintit de căldura trupului lui din spatele meu și de atingerea lui pe pielea mea goală.

Nu fusese ceva sexual, iar eu eram prea șocată ca să reacționez prea mult la momentul respectiv, dar amintirea a aprins o arsură blândă care m-a încălzit din interior.

Ochii lui Christian s-au întunecat de parcă ar fi putut vedea direct în mintea mea. "Micul dejun va fi servit peste o jumătate de oră. Ne vedem atunci."

A plecat înainte ca eu să pot răspunde. Cred că nu era o persoană matinală.

O durere de cap îmi pulsa în spatele tâmplei, în timp ce încercam să dau sens ultimelor douăzeci și patru de ore.

Ieri dimineață, m-am trezit în patul meu și mă simțeam destul de optimist în legătură cu situația hărțuitorului.

Locuiam în casa lui Christian Harper pentru că hărțuitorul a intrat în casa mea.

Oricine ar fi fost, știau unde locuiesc și puteau pătrunde într-una dintre cele mai sigure clădiri din oraș.

Frica mi-a încetinit bătăile inimii.

E în regulă. Ești în regulă.

Poate că puteau intra în Mirage, dar nu puteau intra în apartamentul lui Christian. Nu-i așa?

Mi-am căutat colierul, dar mi-am dat seama că nu purtam unul.

Christian adusese aseară doar strictul necesar, ceea ce însemna că cristalele mele se aflau jos, în camera mea.

Muşcătura de frică s-a intensificat la gândul de a mă întoarce în vechiul meu apartament. Îmi plăcuse acel apartament, dar nu-mi puteam imagina să mă întorc după ce

spargerea i-a spulberat sfinţenia.

Îl uram pe hărţuitorul meu pentru că mi-a distrus acea pace aproape la fel de mult cum îl uram pentru biletele.

După atâţia ani, tot nu înţelegeam de ce m-a vizat. Să fi fost din cauza prezenţei mele în social media? Aspectul meu? Sau am fost pur şi simplu suficient de ghinionistă încât să atrag atenţia unui ciudat care avea prea mult timp liber?

Am forţat o inspiraţie adâncă în plămâni.

Totul este în regulă. Vei fi bine.

Era în plină zi, iar Christian era chiar afară. Oricât de capricios ar fi fost, nu ar fi lăsat să mi se întâmple nimic.

Nu ştiam de ce, dar simţeam în sinea mea această convingere.

Vei fi bine.

Mi-am repetat asigurarea în cap în timp ce mă duceam în camera de oaspeţi...

a.k.a. noua mea cameră pentru viitorul apropiat - şi mi-am schimbat halatul de baie în haine de zi.

Când am intrat în sufragerie, Christian era deja aşezat în capul mesei cu o ceaşcă de cafea, un pix şi rebusul din ziarul de dimineaţă.

Masa însăşi gemea sub greutatea unui mic dejun plin. Ulcioare de sticlă cu cafea, suc, apă şi ceai străluceau lângă platouri cu fiecare tip de mic dejun imaginabil: ouă pregătite în şase feluri diferite, şuncă crocantă, clătite pufoase cu ricotta şi lămâie, vafe belgiene şi pâine prăjită franţuzească.

Croissantele, brioşele şi brioşele umpleau două coşuri mari ţesute, în timp ce o secţiune de boluri de smoothie pe care le puteam face singur se mândrea cu toate fructele şi toppingurile la care mă puteam gândi.

A fost un bufet pentru douăzeci, nu pentru doi.

"Eşti gazda unei petreceri de brunch?" Am întrebat, fără să ştiu de ce ar avea cineva nevoie de atâta mâncare pentru el.

"Nu, dar Nina a făcut totul, aşa că poţi să te bucuri de ea."

Înainte de a putea întreba cine era Nina, o femeie cu faţa rotundă, cu un coc negru şi un zâmbet vesel a intrat în cameră.

"Eu sunt Nina." I-a aruncat lui Christian o privire dezaprobatoare înainte de a-mi întinde un pahar cu ceva verde şi cremos. "Un smoothie de iarbă de grâu, nu?"

M-am relaxat sub căldura amabilităţii ei. "Da, vă mulţumesc. De unde

ați știut?"

Asta trebuie să fie menajera lui Christian, bucătar cu jumătate de normă. Nu o întâlnisem niciodată, deși știam că era singura persoană care avea cheile de la casa lui, în afară de mine.

"Domnul Harper mi-a spus că e preferata ta." Mi-a făcut cu ochiul, în timp ce Christian o privea încruntat.

"Asta e tot pentru moment. Vă mulțumesc." Demisia lui politicoasă a mascat doar pe jumătate tăișul de brici care îi curgea sub voce.

Nina și-a înăbușit ceea ce părea a fi un râs înainte de a pleca.

"Văd că cofeina nu ți-a îmbunătățit starea de spirit." Am încărcat o farfurie cu mâncare și m-am așezat lângă el. "Am sperat că îl va aduce înapoi pe Dr. Jekyll. Domnul Hyde nu-mi face plăcere."

Întotdeauna fusese distant, dar în această dimineață am simțit foarte bine distanța dintre noi.

"Amuzant. Văd că o noapte de somn ți-a îmbunătățit starea de spirit." Christian a împăturit cuvintele încrucișate și le-a pus deoparte înainte de a adăuga: "Cum te simți?".

"Flămânzi. Nu am mai mâncat de ieri dimineață", am recunoscut.

Știam că nu asta mă întreba de fapt, dar nu voiam să vorbesc despre bilet acum. Voiam doar să mănânc și să mă prefac că totul e normal.

Am rupt o bucată din croissantul meu și am băgat-o în gură. Un suspin de plăcere mi-a urcat în gât.

Croissantele erau un dar din ceruri. Eram sigur de asta.

"Bine. Nu eram sigur de ce ai chef, așa că am pus-o pe Nina să facă câte puțin din toate", a spus el, cu un ton aspru.

Căldura a pâlpâit la viață în pieptul meu.

I-am oferit un zâmbet timid, emoționată de gestul său, chiar dacă nu el fusese cel care gătise mâncarea.

O ușoară nuanță de roz îi colora pomeții.

Se... *înroșise?*

Înainte de a putea să înțeleg această priveliște uluitoare, rozul a dispărut, iar fața lui Christian s-a transformat din nou în granit.

"Dacă tot ești aici, ar trebui să trecem în revistă

regulile." Mi-am încruntat fruntea. "Bine..."

"Sunteți aici pentru că sunteți în pericol și, din moment ce acum vă aflați pe deplin sub protecția mea, trebuie să luăm măsurile necesare pentru

a vă asigura siguranța", a spus el cu tărie. "Rămâneți aici până când vom prinde persoana care a fost

lăsându-ți acele note este primul pas. Echipa mea va muta restul lucrurilor dvs. astăzi. Cât timp ești aici, vei dormi în camera de oaspeți și vei respecta regulile casei. Nu aduceți prieteni sau bărbați aici..." Vocea lui a înghețat la cuvântul "*bărbați"*. "Și nu atingeți dispozitive nerecunoscute. Există o șansă de cincizeci și cincizeci la sută ca acestea să te ucidă. În afară de asta, considerați că aceasta este casa voastră pentru viitorul apropiat."

Șanse de 50 % să mă omoare? Ce fel de dispozitive *deținea*? "Oh." Mi-am forțat un zâmbet luminos. "Ei bine, cine poate rezista unei astfel de întâmpinări?

Chiar știi cum să faci o fată să se simtă bine și să se simtă bine."

Christian mi-a ignorat sarcasmul. "Este bine că nu postezi unde te afli în timp real, dar vreau să aștepți douăzeci și patru de ore ca să postezi în loc de cele trei-patru obișnuite. Variază-ți programul și menține-l imprevizibil, inclusiv traseele pe care le urmezi până acasă. Vei avea și o gardă de corp. Brock va avea grijă de tine atunci când nu ești cu mine. Va fi discret; nici măcar nu vei ști că este acolo decât dacă ai nevoie de ajutor. În sfârșit..."

"Oh, bine. Mă temeam că asta a fost tot. Continuă."

"Trebuie să le spui prietenilor tăi adevărul." Christian m-a fixat cu o privire dură. "Dacă nu știu că ești în pericol, te pot *pune în* pericol fără să vrea sau pot fi ei înșiși în pericol. Ignoranța nu este întotdeauna o fericire."

Zâmbetul meu s-a estompat. Un protest și-a făcut loc pe vârful limbii mele înainte de a-l strivi.

Christian avea dreptate.

Oricât de mult aș fi urât să-mi fac prietenii să se îngrijoreze și să am un bodyguard care să urmărească fiecare mișcare pe care o făceam - asemănător unui urmăritor, deși cu intenții mai puțin nefaste - aveam nevoie de protecție.

În plus, nu puteam să-mi las prietenii să creadă că totul este în regulă când *nu era așa.* Dacă hărțuitorul îi viza pe ei când nu putea ajunge la mine? Nu mi-aș fi iertat niciodată dacă li s-ar fi întâmplat ceva pentru că nu i-am avertizat cum trebuie.

Unghiile îmi săpau semiluni furioase în genunchi.

Calm, calm, liniștit.

Calm, calm, liniștit.

"Bine", am spus în cele din urmă. "O să le spun. Dar am și eu câteva reguli."

Dacă acest nou aranjament de viață urma să funcționeze, trebuia să am un cuvânt de spus în el. Christian era expertul în securitate, dar asta era viața *mea.*

"Bineînțeles că da." Uscăciunea a umplut vocea lui Christian. Fără îndoială că își amintea de insistența mea de a include propriul meu set de reguli în aranjamentul nostru fals de întâlniri.

"Aceasta este casa ta și îți voi respecta regulile. Dar vă rog, de asemenea, să îmi respectați intimitatea. Asta înseamnă să nu intrați în camera mea fără permisiune, chiar și când - mai *ales* când nu sunt acolo. Să nu umblați prin lucrurile mele, chiar dacă sunt într-un spațiu comun. Nu-mi spuneți unde pot merge sau pe cine pot vedea, cu excepția cazului în care este o amenințare directă la adresa siguranței mele. Și..." Dinții mi s-au înfipt în buza de jos în timp ce contemplam ultima mea cerere.

"Și?" A ridicat o sprânceană întunecată.

Unghiile mi-au săpat mai adânc în piele. "Nu aduceți femei acasă. Nu-mi pasă dacă te culci cu ele, dar nu au voie să fie aici cât timp sunt eu aici. Nu e... nu va arăta bine."

Exclusivitatea a fost implicită, dar nu a fost menționată în mod explicit în contractul nostru. Nu aveam nicio problemă în ceea ce privește menținerea celibatului, dar mă îndoiam că aș putea spune același lucru despre cineva ca Christian. Probabil că avea femei care se aruncau la el în fiecare zi, indiferent de statutul său relațional.

O întorsătură ciudată mi-a zvântat inima și mi-a lăsat-o la uscat când mi l-am imaginat cu o altă femeie.

Mi-am spus că totul are legătură cu păstrarea aparențelor și nimic altceva.

Amuzamentul lui Christian a dispărut sub piscuri de gheață de chihlimbar. "Eu nu trișez, Stella."

"Nu e înșelăciune când nu ne întâlnim cu adevărat."

Ce spuneam? Nu era ca și cum aș fi *vrut ca* el să se culce cu alte femei. Era prea riscant, și...

Am avut crampe în stomac. Cred că am inhalat croissantul prea repede.

Tic. Tic. Tic. I-am urmărit cu fascinație nervoasă saltul mușchilor din maxilar. Furia lui Christian era un val care se rostogolea, lent și insidios, înghițind totul în urma lui. Dar când a vorbit din nou, tonul lui era la fel de lin și de placid ca un lac de vară.

"Am notat."

S-a luat act ? A fost cel mai vag răspuns pe care ar fi putut să mi-l dea, dar am fost prea temător să cer lămuriri.

Nu am mai vorbit pentru tot restul mesei.

În acea după-amiază, în timp ce Christian lucra în biroul lui de acasă și cei de la mutări îmi transportau restul lucrurilor din apartament, am explorat

cei opt mii de metri pătrați de lux burlac care vor fi casa mea pentru Dumnezeu știe cât timp.

Veneam aici în fiecare săptămână să am grijă de plantele lui, dar plecam imediat după aceea. Nu mi-am făcut niciodată timp să studiez împrejurimile.

Penthouse-ul lui Christian ocupa întregul etaj 11 al Mirage, care era cât se putea de înalt în D.C. din cauza limitei de înălțime a orașului.

Podele din marmură gri deschis, mobilier din piele neagră, ferestre din podea până în tavan care oferă o vedere de trei sute șaizeci de grade asupra orașului. Casa îl reflecta pe bărbat: elegantă, decorată cu rafinament și frumoasă într-un mod rece, dar impersonal.

Avea tușele somptuoase la care te-ai aștepta de la cineva atât de bogat, cum ar fi o piscină privată pe acoperiș și o sală de gimnastică ultramodernă în capătul holului de la birou, dar camera mea preferată a fost biblioteca.

Grămezi de perne au transformat pervazurile adânci ale ferestrelor în colțuri de lectură însorite, în timp ce canapelele moderne de culoare portocalie au adăugat o notă de culoare neașteptată. Sute de cărți se aliniau pe rafturile negre personalizate, iar după spițele lor uzate îmi puteam da seama că Christian le citea cu adevărat, în loc să le folosească drept recuzită.

Atunci am ales să mă hotărăsc și să-mi sun prietenii. Am amânat toată ziua, dar nu mai puteam trage de timp.

Am sunat-o mai întâi pe Ava. Bridget locuia în Eldorra, având destulă protecție, iar Jules știa deja despre hărțuitor, așa că nu ar fi durat mult să o informez.

"Hei!" În ciuda circumstanțelor mele mai puțin ideale, vocea luminoasă a lui Ava m-a făcut să zâmbesc. "Ce s-a întâmplat?"

Foarte mult. "Nu foarte mult. Ești acasă?" Am vrut să mă asigur că nu era în tranzit când am aruncat bomba.

"Da, tocmai m-am întors." Am auzit cum se închide o ușă și o voce masculină slabă pe fundal. Am presupus că era logodnicul ei, Alex.

M-am simțit mai bine știind că Ava îl avea pe Alex lângă ea.

Alex Volkov a fost o forță proprie și, deși m-a neliniștit un pic

-Eram aproape sigură că avea tendințe psihopatice - și-ar risca viața pentru a o proteja pe Ava.

"Minunat." Mi-am răsucit partea de jos a cămășii. Ar fi trebuit să scriu cum să-i dau vestea, dar era prea târziu acum. "Cum a fost la muncă?"

"Distractiv, dar *mai mult decât* aglomerat. Urmează să avem emisiunea noastră anuală "Best Of" și..."

Am ascultat-o pe jumătate în timp ce îmi povestea despre ultima ei misiune de fotografiere, despre viitoarea ei nuntă și despre afacerea mea cu Delamonte.

Trebuia să discut contractul cu Brady, dar cu tot ce se întâmplase în ultimele douăzeci și patru de ore, îmi scăpase complet din minte.

Încheierea afacerii Delamonte m-a consumat luni de zile. Acum, când în sfârșit o aveam, abia dacă mai aveam un punct pe radar.

Universul avea un simț al sincronizării aiurea.

"Ce se mai întâmplă în afară de Delamonte? Cum stau lucrurile cu Christian?" a întrebat Ava. "Nu ai mai postat nimic despre el de la poza de la galeria de artă. A fost super drăguț, apropo."

Era acolo. Deschiderea pe care o căutam.

Telefonul mi-a alunecat în palmă în timp ce îmi forțam următoarele cuvinte să treacă de nodul din gât.

"În legătură cu asta. Eu, uh..." Am tușit. "M-am mutat cu el ieri.

A fost o clipă de tăcere înainte ca un "*Ce*?" neîncrezător să răsune pe linie.

Am tresărit și mi-am ținut telefonul departe de ureche. Pentru cineva atât de mic, Ava avea o voce puternică.

"Te-ai *mutat* cu el? Credeam că ești..." Și-a scăzut vocea la o șoaptă. Alex trebuie să fie în apropiere. "Doar o întâlnire falsă. De ce locuiești brusc cu el?"

"Ăsta e celălalt lucru." Pieptul mi s-a expandat cu o respirație adâncă, fortificantă. "I..."

Am un urmăritor.

Cuvintele îmi stăteau pe vârful limbii, dar nu puteam să le scot.

Îmi păstrasem secretul atât de mult timp, încât ideea de a-l împărtăși cu prietenii mei îmi făcea inima să bată ca un animal prins în cușcă.

Christian și Jules știau adevărul, dar numai din necesitate - Christian pentru că m-a găsit în noaptea în care am descoperit biletul, Jules pentru că am locuit împreună când hărțuitorul și-a făcut prima apariție. Iar ea nu știa că hărțuitorul s-a întors.

"Eu, um..." *Spune-o.* M-am ridicat în picioare și m-am plimbat prin cameră, prea agitat ca să stau jos. "M-am mutat aici pentru că... am un urmăritor. Și a intrat în apartamentul meu ieri."

Cuvintele s-au revărsat în cele din urmă și au aterizat pe podea cu un zgomot puternic. Forța lui a reverberat în oasele mele, dar tăcerea care a urmat a fost atât de densă încât am putut să o simt peste linie.

"Ce?" Ava a răsuflat. Mai moale de data asta, și amețită de șoc.

M-am oprit lângă ghiveciul cu ferigi. Mirosul pământesc de pământ și verdeață și-a făcut loc în plămânii mei, împământenindu-mă și dându-mi tăria de a explica situația. Am început cu notițele din urmă cu doi ani și am încheiat cu descoperirea mea de ieri.

Cu cât vorbeam mai mult, cu atât era mai ușor, deși o șoaptă de neliniște persista în stomacul meu. Nu-mi plăcea să-mi îngrijorez prietenii.

"Deci de aceea m-am mutat cu Christian", am încheiat. "Este cel mai sigur lucru pe care îl pot face cât timp hărțuitorul este încă în libertate."

Mi-am frecat cu degetul mare, fără să mă gândesc, colierul - ametist, pentru energii calmante și pentru ameliorarea stresului. L-am căutat imediat după ce cei de la mutări mi-au adus lucrurile.

Aveam nevoie de toată eliberarea de stres pe care o puteam obține.

"Da, dar..." Ava a scos un oftat. "Îmi pare rău. Încă nu pot să trec peste partea în care asta a început acum *trei ani, iar* tu nu mi-ai spus. Nu e vorba de un iubit secret sau... sau de o activitate secundară ca dansatoare la negru, Stella. Ești cea mai bună prietenă a mea, iar *viața* ta era în pericol." Nu părea supărată; părea rănită, ceea ce era și mai rău. "Te-aș fi ajutat."

"Nu puteai să faci nimic. Dacă ți s-ar fi întâmplat ceva din cauza mea, nu m-aș fi iertat niciodată."

Încă o pauză lungă. "Jules și Bridget știu?"

Dinții mi s-au înfipt în buza de jos. "Jules știe despre primul lot de scrisori, deoarece locuiam împreună la vremea respectivă. Bridget habar nu are. Biletele au încetat să mai vină după câteva luni", am adăugat. "Așa că nu a fost o problemă pentru prea mult timp".

Până când au repornit.

"Doamne", a răsuflat Ava. "Asta e o adevărată banană."

"Nu e mai banană decât să fii răpită de unchiul psihopat al prietenului tău, nu?" Mi-am ascuns nervii cu un râs tremurat.

În ciuda comportamentului ei însorit, Ava trecuse prin mai multe evenimente traumatizante decât mine.

"Corect. Ar putea face telenovele din viețile noastre", a spus ea sec. "Ascultă, rămâi cu mine până îl prinzi pe tipul ăsta. Alex nu se va supăra și va rezolva lucrurile. De fapt, lasă-mă să-l prind eu." Și-a ridicat vocea. "Alex, poți să vii aici? Am..."

"Nu! Nu-i spune." Să-l implice pe Alex în așa ceva era un lucru *rău.* idee. Era la fel de predispus să ucidă pe cineva pe cât era să îl ajute. "Eu am

sub control. În plus, Christian este expertul în securitate, iar tu ai destule pe cap cu nunta."

"La naiba cu prostiile de nuntă. Stai așa." Ava trebuie să fi acoperit difuzorul, pentru că cuvintele ei au devenit înăbușite. "Nu, dragă, bineînțeles că încă mai vreau să mă căsătoresc! Vorbeam cu Stella despre... organizatoarea de nunți... nu, *nu* o concedia. Este grozavă. Eram doar frustrată pe moment. Nervi de nuntă, știi tu. Sunt bine acum. Da, promit... de ce te-am chemat? Mi-e poftă de noile prăjituri cu lămâie și zmeură de la Crumble & Bake. Poți să dai o fugă să-mi aduci câteva? Mulțumesc! Te iubesc."

se întoarse Ava, părând fără suflare. "Îmi pare rău pentru asta. Alex a fost foarte agitată din cauza nunții. L-a făcut pe florarul nostru să plângă zilele trecute." A suspinat. "Lucrăm la abilitățile lui interpersonale".

De obicei, miresele erau cele care erau obsedate de fiecare detaliu, dar Alex era de tip A până la refuz.

"Oricum." Ava a redevenit serioasă. "Ești sigur că nu ai nevoie de ajutor? Știu că probabil Christian s-a ocupat de asta, dar Alex îi cunoaște pe toți."

"Da, sunt sigur. Nu este nevoie să târâți în mizeria mea mai mulți oameni decât este necesar."

Situația scăpase deja de sub control, cu mutarea, cu o gardă de corp și Dumnezeu mai știe ce altceva. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca totul să se transforme într-un circ și mai mare.

"Nu ne târăști nicăieri. Noi *vrem să* fim acolo. Ești prietena noastră, Stella", a spus Ava cu blândețe. "Dacă ești în pericol, vrem să te ajutăm. Asta fac prietenii. Asta ai face tu pentru noi."

Un nod de emoție mi s-a format în gât. Natalia și cu mine eram surori de sânge, dar Ava, Jules și Bridget erau familia mea prin alegere.

Am fost alături unul de celălalt în cele mai înalte și mai joase momente și chiar dacă i-am ferit de ce era mai rău în viața mea, simplul fapt de a ști că sunt acolo m-a ajutat să trec peste zi.

Uneori, tot ceea ce aveam nevoie era să știm că cineva, undeva, ținea la noi.

"Știu. Dacă am nevoie de ceva, îți voi spune. Promit."

"Bine." În ciuda reticenței ei palpabile, Ava nu a insistat. "Rămâi în siguranță. Și nu mă refer doar la ciudatul care îți trimitea biletele."

Mă refer și la Christian.

Nu a spus-o, dar am auzit-o tare și clar.

"O voi face." Am mai respirat adânc. "Trebuie să plec, dar te iubesc."

Mi-am dat seama că Ava voia să spună mai multe, dar s-a abținut. "Și eu te iubesc." Am închis.

Unul a fost eliminat, mai sunt două.

Apoi am sunat-o pe Jules. Urma să-și piardă mințile, dar știa deja despre hărțuitor, așa că poate își va pierde mai puțin mințile?

Oh, pe cine am păcălit? Aș fi fost norocoasă dacă nu ar fi apărut la ușa mea cu o macetă și cu un plan de a cerceta fiecare cartier din D.C. până îi găsim.

"Bună, J", am spus când a răspuns. "Ești acasă? Nu ești în apropierea unor obiecte ascuțite, nu-i așa? Bine, pentru că am ceva să-ți spun..."

18

CHRISHI6N/SHELL6

MI-AM PETRECUT ZIUA REVĂZÂND IMAGINILE DE SECURITATE DE IERI.

Au fost ore întregi de videoclipuri inutile, dar mă tot întorceam în același loc -o "defecțiune tehnică" de o jumătate de oră care a coincis cu vizita Stelei la cafenea.

Hărțuitorul nu numai că intrase prin efracție în apartamentul ei, dar intrase și în sistemul de supraveghere cu circuit închis al Mirage. Ar fi trebuit să fie imposibil, dar cele treizeci de minute de zgomot static care au înlocuit ceea ce ar fi trebuit să fie o imagine clară a holului din fața apartamentului Stelei au confirmat acest lucru.

Am comandat deja o revizie de urgență a sistemului de securitate al clădirii. Fiecare cod a fost schimbat, fiecare colțișor a fost verificat pentru dovezi de manipulare. Toate s-au întors curate, ceea ce însemna un singur lucru.

Ori a fost o treabă din interior, ori hărțuitorul a fost ajutat

din interior. Mi-a înghețat sângele la această perspectivă.

Toți angajații trebuiau să treacă teste de selecție amănunțite înainte de a fi angajați, dar viața s-a schimbat. Tot ce era nevoie era o datorie sau o persoană dragă în pericol pentru ca o persoană să devină vulnerabilă la mită și persuasiune.

Aș fi știut; deseori eu eram cel care mituia și convingea.

Am respirat ușor prin plămâni și am scăpat de furia mea cu o ridicare subtilă a umerilor.

Exista un timp și un loc pentru afaceri. Cina cu Stella nu era acel loc.

Făceam deja o a doua rundă de verificări asupra tuturor celor care lucrau la Mirage și Harper Security. Până mâine aș fi știut dacă cineva avea

puncte slabe pe care le puteau exploata cei din afară.

Până atunci, aș păstra pentru mine detaliile urâte ale anchetei.

În aparență, Stella își revenise după spargere, dar se pricepea să își ascundă adevăratele emoții.

Chiar și cei mai apropiați prieteni ai ei credeau că este imperturbabilă, când semnele anxietății ei erau atât de clare - felul în care respirația i se schimba și ochii i se întunecau, felul în care își răsucea colierul în jurul degetului ori de câte ori era supărată.

Acum nu mai dădea niciunul dintre aceste semne, dar asta nu însemna că lăsase în urmă cele întâmplate. Trecuseră doar douăzeci și patru de ore, pentru numele lui Dumnezeu.

"Apropo, Luisa mi-a povestit despre afacerea Delamonte", am spus, umplând pauza din conversația noastră. "Felicitări."

De când începuse masa, vorbise despre orice, mai puțin despre spargere. Nici măcar nu a menționat cum au primit prietenii ei vestea, nu că mi-ar fi păsat. Mi-a păsat doar că nu au pus-o în pericol făcând vreo prostie. Dar dacă nu voia să vorbească despre ce s-a întâmplat, nu o forțam...

către.

În loc să se așeze lângă mine, așa cum făcuse la micul dejun, a ocupat scaunul de la celălalt capăt al mesei de opt persoane.

Distanța m-a iritat mai mult decât ar fi trebuit, dar un mic zâmbet mi-a atins buzele când ochii ei s-au luminat la menționarea lui Delamonte.

"Vă mulțumesc. Nu-mi vine să cred că am primit afacerea. Mai trebuie să vorbesc cu managerul meu și să semnez contractul, dar..." Zâmbetul ei s-a diminuat. "Ei bine, știi ce s-a întâmplat. Oricum." Și-a curățat gâtul și a luat o înghițitură din apă. "Sunt entuziasmată. Campania îmi poate deschide o mulțime de uși."

"Asta este ceea ce vrei? Să lucrezi cu mărci cu normă întreagă?"

Din punct de vedere logic, mutarea Stelei în casa mea a fost una dintre cele mai proaste decizii pe care puteam să le iau.

Ea era cea mai mare distragere a atenției mele. Slăbiciunea mea.

De aceea încercasem să păstrez distanța în dimineața aceea, dar nu-mi plăcea deloc că îmi spunea că nu-i pasă dacă mă duceam să mă culc cu alte femei.

Ca și cum aș fi putut să mă concentrez asupra oricărei alte femei de când am cunoscut-o. Am rezistat mai puțin de o zi încercând să stau departe de ea.

"Cred că este bine pe termen scurt", a spus Stella ca răspuns la întrebarea mea. "Nu sunt sigură că este sustenabil pe termen lung. De fapt, eu..."

Am așteptat în timp ce pe trăsăturile ei se citea indecisunea.

Era privirea cuiva care avea un secret pe care era disperat, dar căruia îi era frică să-l spună.

"*S-ar putea* să-mi înființez propriul brand de modă în cele din urmă. Nu este un lucru sigur", s-a grăbit ea să spună. "Este doar o idee pe care am avut-o. Vom vedea."

Sprâncenele mele s-au ridicat, mai mult din intrigă decât din surprindere.

Stella a început o linie de modă, ceea ce era mai logic decât să lucreze la o revistă.

Unii oameni au fost lideri, alții au fost adepți. Stella ar putea crede că era cea din urmă, dar era prea talentată și strălucea prea tare pentru a se lăsa îngrădită de așteptările altora.

"Cred că este o idee grozavă."

A clipit, în mod clar surprinsă de răspunsul meu. "Serios?" Părea îndoielnică.

"Ai construit deja un brand cu blogul tău și social media. Construirea unui al doilea nu ar trebui să fie dificilă." Mi s-a înclinat gura. "Corecție. Nu ar trebui să fie *la fel de* greu."

Stella și-a încruntat fruntea. "Nu m-am gândit niciodată la asta."

"Aveți încredere în mine. Chiar dacă nu aveți încă un produs fizic, probabil că sunteți mai avansați decât credeți." Avea cunoștințe despre industrie și marketing, ceea ce era adesea partea cea mai dificilă. Crearea produsului propriu-zis a fost ușoară. "Aveți un plan de afaceri?"

Întrebarea mea calmă trăda zumzetul din sângele meu.

Târâiam conversația, dar era prima dată când vorbeam despre ceva real, altceva decât despre munca mea, hărțuitorul ei și aranjamentul nostru.

Stella și-a împărtășit cea mai mare parte a vieții sale online, dar am vrut să aud despre ea în cuvintele ei. Am vrut să înțeleg modul în care gândea, simțea și vedea lumea.

Am vrut să desfac fiecare fir care o făcea să *fie ea* și să le expun pe toate ca să le pot examina. Să-mi dau seama ce anume la această femeie, în mod special, mă vrăjea, când existau mii de femei care, în mod obiectiv, erau la fel de frumoase și care mă doreau mai mult.

"Se pune la socoteală să schițezi, să coși și să te rogi pentru ce e mai bun?"

Un alt zâmbet amenința să înflorească la tonul ei plin de speranță. "Impresionant, dar mă tem că vei avea nevoie de ceva mai concret."

A suspinat. "Mi-a fost teamă de asta. Pot să fac chestii creative, dar

urăsc matematica. Orice lucru mai mult decât contabilitatea de bază mă depășește cu mult."

"Când atingi un anumit nivel de succes, poți angaja pe cineva care să se ocupe de partea de afaceri în locul tău. Până atunci..." Am bătut cu degetele pe masă. O dată, de două ori. "O să te ajut eu."

Cuvintele au plutit între noi, la fel de șocat de existența lor ca și mine.

Între scurgerea din interior, hărțuitorul ei și Sentinel care îmi sufla în ceafă, aveam deja un milion de lucruri pe cap. Nu aveam nevoie să mai adaug și o linie de modă.

Dar acum că oferta era acolo, nu puteam să o retrag. Și,

dacă aș fi fost sinceră, nici nu voiam să o fac.

Ochii Stelei s-au mărit. "*O să* mă ajuți. Personal?"

"Cred că asta este subînțeles prin cuvântul "*voi",*

da." "De ce?"

"Are vreo importanță?"

A ridicat o sprânceană încăpățânată.

Am suspinat. "Nu scriu eu planul *pentru* tine, Stella. Îți voi trimite un șablon și îl vei revizui pe parcurs. Nu va dura mult timp."

În funcție de cum era proiectul ei, ar putea dura o grămadă de timp, dar am păstrat asta pentru mine.

"În plus, pot să spun că am fost acolo de la început când ai devenit următorul lucru important", am adăugat.

"Pari atât de sigur că asta se va întâmpla."

"*Sunt* sigur." Fusesem martor la afaceri care au apărut și au dispărut de-a lungul anilor. Cele care prosperau erau adesea conduse de oameni cu aceleași calități: creativi, pasionați, disciplinați și dornici să învețe.

Stella avea toate aceste calități din plin. Trebuia doar să descopere asta pentru ea însăși.

Privirea ei timidă și plină de răspunsuri mi-a trimis o căldură ciudată în spirală prin piept. "Eu, um, de fapt am schițat câteva modele. Vrei să le vezi?"

Zâmbetul meu a înflorit în sfârșit din plin, lent și languros. "Mi-ar face plăcere."

Liniștea a învăluit mersul nostru spre camera ei, unde a scos un teanc de hârtii din sertarul biroului și mi le-a înmânat.

"Am vrut o linie care să se potrivească tipurilor de haine pe care le acopeream deja pe contul meu. De înaltă calitate, cu un mix de prețuri pentru diferiți consumatori. Și o mulțime de rochii", a adăugat ea. "Îmi plac

rochiile".

Dinții i s-au înfipt în buza de jos în timp ce examinam schițele.

"Sunt doar ciorne." Și-a răsucit colierul în jurul degetului. "Nu am mai schițat de ceva vreme, așa că sunt ruginită..."

"Sunt frumoase."

Schițele Stelei erau luxuriante și foarte detaliate, pline de culori bogate și siluete perfect croite. Erau modele care trebuiau să apară pe podiumurile din Milano și Paris, nu înghesuite într-un colț al unei camere din Washington.

Ea a ezitat. "Serios?"

"Da, și nu mint ca să menajez sentimentele oamenilor. Dacă ar fi fost groaznici, aș fi spus-o. Dar nu sunt." I-am înmânat schițele înapoi. "Sunteți talentată. Nu lăsa pe nimeni, inclusiv pe tine, să-ți spună altceva."

Buzele Stelei s-au întredeschis o fracțiune la cuvintele mele.

A fost o mișcare mică, dar ochii mei s-au agățat de ea ca un magnet de oțel.

Aerul s-a îngroșat, sufocându-ne cu o tensiune care ticăia ca o bombă care așteaptă să explodeze.

"Ai înțeles?" Vocea mea era joasă, dar ardea între noi ca un foc stropit cu benzină.

O înghițitură vizibilă a perturbat liniile delicate ale gâtului ei.

"Da." Expirația blândă a răspunsului ei mi-a atins pielea și m-a tras de jos în zona inghinală.

A fost atât de aproape.

Puteam să pun capăt jocului acum, să o supun voinței mele și să alimentez cărbunele atracției dintre noi până când se aprindea în flăcări. Să-i dau o mostră din ceea ce ar putea avea dacă ar ceda în fața inevitabilității noastre.

Totul.

"Bine."

Mi-am coborât capul și, într-o mișcare subtilă, aproape inconștientă, buzele mele au atins-o pe a ei.

Două secunde. O silabă. O clipă electrică care mi-a ars fiecare centimetru de piele.

Undeva, în depărtare, un teanc de hârtii a zburat pe podea.

Am inhalat gâfâitul moale al Stelei ca și cum ar fi fost ultima mea picătură de oxigen, iar un gemete mi-a urcat în gât la gustul ei dulce.

A fost abia un sărut. Nici măcar nu ne mișcasem, dar scurtul nostru contact...

m-a *consumat.*

Aerul din plămâni, bătăile inimii mele.

În acel moment, Stella era singurul lucru care exista.
Am inspirat-o. Am expirat. Și m-am retras.
Ne-am uitat unul la celălalt.

Aproape sărutul nostru nu durase mai mult de o fracțiune de minut, dar eram amândoi înroșiți și gâfâiam de parcă am fi alergat un maraton.

Surpriza și ceva mai greu i-au întunecat ochii în bălți de smarald.

"Christian..." Sunetul numelui meu în respirația ei superficială a turnat pofta...

direct în venele mele.

Inghinalul mi s-a strâns.

Nu-mi venea să cred că aveam o erecție după câteva secunde de contact cast, și totuși iată-ne aici.

"Prima noastră întâlnire de afaceri este săptămâna viitoare. Veniți pregătiți." Mi-am suflecat mânecile, vocea mea rece fiind în dezacord cu flăcările care îmi lingeau pielea. Când a devenit atât de cald aici? "Noapte bună, Stella."

Am plecat înainte ca ea să poată răspunde.

Fiecare moleculă din corpul meu îmi cerea să rămân și să termin ceea ce începusem, dar era prea devreme. Cineva a intrat în casa ei ieri, pentru numele lui Dumnezeu.

Totuși, când am intrat în baie și am dat apa cât mai rece, arsura din sângele meu a rămas.

31 MARTIE

I...

Ce. Doar... s-a întâmplat.

19

SHELL6

LA O SĂPTĂMÂNĂ DUPĂ CE M-AM MUTAT ÎN CASA LUI, AM DESCOPERIT CĂ CHRISTIAN ERA MURDAR.

mic secret.

Într-un colț întunecat al bârlogului său, ascuns între DVD-uri cu *Reservoir Dogs*

și *The Godfather,* a deținut o ediție de colecție a lui *Spice World.*

A fost corect. Christian Harper, directorul executiv al Harper Security și probabil cel mai terifiant om pe care l-am întâlnit vreodată, deținea o ediție specială a unui film cu o trupă de fete din anii '90 care, din întâmplare, era una dintre preferatele mele, fără alt motiv în afară de caracterul său pur și simplu caraghios.

Nu știam că oamenii încă mai dețin DVD-uri, dar nu voiam să renunț la oportunitatea de a revedea una dintre obsesiile mele din copilărie pe ecranul său plat de ultimă generație.

Din câte observasem din programul lui, Christian nu avea să ajungă acasă decât peste două ore, așa că mi-am permis să mă eliberez.

Am cântat și am dansat pe parcursul filmului, oprindu-mă doar pentru a lua o mușcătură din înghețata așezată pe măsuța de cafea.

Nu eram cea mai bună cântăreață *sau* dansatoare, așa că probabil că arătam ridicol, dar eram prea fericită ca să-mi pese.

A fost o zi bună.

Semnasem oficial contractul cu Delamonte, iar prima noastră ședință foto era programată pentru săptămâna viitoare la New York. Era o ședință foto mică, de unde și anunțul scurt, dar eram încântată să încep parteneriatul și să vizitez din nou orașul.

De asemenea, terminasem un alt set de schițe și începusem să completez modelul de plan de afaceri pe care mi l-a trimis Christian. Nu a fost atât de plictisitor pe cât mă temusem,

deși unele părți, cum ar fi analiza financiară și planul de producție, mi-au dat dureri de cap.

Niciunul dintre noi nu a menționat aproape/simultanul nostru sărut de când s-a întâmplat. Ne-am limitat conversațiile noastre strict la discuții mărunte, la muncă și la linia mea de modă, ceea ce era foarte bine pentru mine.

De fapt, lucrurile fuseseră *atât de* normale între noi, încât m-am întrebat dacă "sărutul" s-a întâmplat cu adevărat. Poate că fusese o invenție a imaginației mele, născută din aceeași nebunie care mă obligase să-i arăt schițele mele.

Nu le mai arătasem nimănui până atunci.

Între timp, temerile legate de hărțuitorul meu se îndepărtaseră, închise în spatele geamurilor antiglonț și a zidurilor de oțel din apartamentul lui Christian. Dacă mă gândeam prea mult la asta, anxietatea se întorcea în grabă, dar eram suficient de ocupată încât să nu *trebuiască* să mă gândesc la asta. Puteam să mă pierd în bula mea de autoamăgire pentru... ei bine, nu pentru totdeauna, dar pentru o vreme.

Așa că, așa cum am spus, a fost o zi bună.

M-am învârtit, cu o lingură de înghețată în gură și cu picioarele goale pe podeaua rece de marmură.

Eram atât de prins în cântecul și dansul meu încât nu am observat că a intrat cineva până când am zărit o siluetă întunecată la următoarea mea rotire.

Un țipăt de surpriză a explodat în aer înainte ca creierul meu să proceseze rama slabă, musculoasă și costumul croit pe măsură.

Lingura a căzut din gură pe podea și mi-a picurat înghețată dulce de leche topită pe fața cămășii.

"Nu este salutul obișnuit pe care îl primesc de la femei, dar este o îmbunătățire față de yodelul tău anterior." În ciuda insultei ironice, amuzamentul a înmuiat liniile fin cizelate ale feței lui Christian.

Ochii lui, însă, erau orice, numai blânzi nu. Erau niște lame învelite în mătase neagră, cu marginile lor atât de reci încât îmi ardeau de cald pe piele.

Mi-au urmărit liniile gâtului pe trunchi până la picioarele și picioarele goale, înainte de a aluneca înapoi spre fața mea.

Încet și liniștit, ca o pisică care se joacă cu un șoarece.

În tot acest timp am rămas nemișcată, de teamă că orice mișcare m-ar fi putut deschide și mi-ar fi dezgolit inima sălbatică și bătăioasă în aerul electric.

Am fost brusc hiperconștientă de cât de scurți îmi erau pantalonii scurți, de cât de multă piele arăta tricoul meu de trening și de cât de ridicolă trebuie să arăt cu plasturii de gel pe față și cu balsamul de păr în păr, ca să zic așa.

nimic despre faptul că am dansat și am cântat pe ritmuri de Spice Girls în sufrageria lui.

Mortificarea a alungat flăcările lăsate în urmă de scrutările lui, dar m-am agățat de marginile zdrențuite ale demnității mele cu vârfurile degetelor însângerate.

"Eu nu cântam *yodel*. Îmi exersam corzile vocale." M-am aplecat și am recuperat lingura lipicioasă de pe podea cât de grațios am putut. "Am crezut, de asemenea, că sunt singur. Tu nu vii niciodată acasă atât de devreme."

"Nu mi-am dat seama că ești atât de atent la programul meu." Traducerea catifelată mi-a periat pielea ca cea mai senzuală dintre mângâieri.

Christian s-a desprins din umbră și s-a îndreptat spre mine. Purta din cap până în picioare haine de firmă, dar ochii aceia strălucitori de chihlimbar și grația de prădător cu care se mișca îmi aminteau de o panteră care își urmărea leneș prada. O fiară care trăgea la sorți inevitabilul pentru că se săturase de ușurința cu care captura ceea ce își dorea.

"Nu știu, dar locuim împreună de o săptămână. Nu trebuie să-ți studiez intrările și ieșirile ca să-ți cunosc programul."

Christian se trezea devreme. La fel și eu, dar până când mă duceam pe acoperișul lui pentru yoga la răsăritul soarelui în fiecare dimineață, îi auzeam deja dușul curgând și simțeam mirosul de cafea preparată în bucătărie.

A plecat la șapte și jumătate fix și s-a întors douăsprezece ore mai târziu, arătând la fel de bine ca atunci când a ieșit pe ușă.

Era ceva nefiresc.

Bătaie. Bătaie. Thump.

Pulsul mi-a bătut la încheietura mâinii, în piept și în urechi când s-a oprit în fața mea.

Condimente și piele. Linii negre clare și butoni de manșetă argintii. Intimidante în perfecțiunea lor, dar reconfortante în familiaritatea lor.

"Știi de ce am venit acasă mai devreme astăzi?" Christian și-a ridicat mâna și, pentru o secundă exaltantă și terifiantă, m-am așteptat să-mi cuprindă sânul.

În schimb, și-a frecat degetul mare peste pata de înghețată de deasupra pieptului meu.

Atingerea ușoară și-a croit drum prin venele mele și s-a scurs între picioarele mele.

"Nu." Abia mă auzeam pe mine însumi peste furtuna care se pregătea în aer.

Sunetele din film dispăruseră de mult, fiind înlocuite de toba frenetică a inimii mele.

"Avem o întâlnire." Amuzamentul i-a umplut ochii la încruntarea mea. "Prima noastră consultație de afaceri."

Am clipit, creierul meu fiind prea înceţoşat pentru a-i procesa cuvintele în timp real. Consultație de afaceri...

Voi programa o întâlnire săptămânală și o voi adăuga în calendarul tău. Veniți pregătiți.

"Oh. *Oh."* Planul meu de afaceri. Cel pe care l-am completat doar pe jumătate.

Realitatea mi-a spălat pelicula de feromoni de pe vedere și mi-a readus respirația la normal.

"Încă nu am terminat-o", am recunoscut. "Este doar pe jumătate gata."

Gândirea la ceea ce îmi doream pentru afacerea mea a durat mai mult decât scrierea.

M-am pregătit pentru o predică sau cel puțin un suspin de dezamăgire, dar tot ce a spus Christian a fost: "Lasă-mă să văd ce ai până acum".

Am recuperat hârtiile de pe măsuța de cafea și i le-am înmânat.

Fantoma atingerii lui a rămas pe pielea mea, dar tensiunea de mai devreme s-a dizolvat în nervi în timp ce aşteptam reacția lui.

După o tăcere interminabilă, mi-a înmânat documentul înapoi. "Bine."

"E bine?"

Asta e tot?

"Da, bine. Rezumatul este clar și succint, iar dumneavoastră ați făcut în mod clar o cercetare de piață. Ar putea avea nevoie de câteva ajustări, dar vom face acest lucru după ce proiectul complet este gata." Buzele lui s-au curbat. "Nu mă aşteptam să alcătuieşti un plan complet într-o săptămână, Stella, mai ales că nu ai mai făcut unul până acum."

Uşurarea mi-a dezlegat nodul din piept. "Puteai să-mi spui asta mai devreme.

Aproape că mi-ai provocat un atac de cord!"

Eram eleva care își făcea *întotdeauna* temele la timp. Gândul de a rata o temă îmi făcea pielea de găină.

Dezamăgire. Eșec.

M-am scuturat de vocile insidioase înainte ca ele să-și înfige ghearele în mine, dar ecourile lor au rămas, atenuându-mi entuziasmul.

"Dacă ți-aș fi spus, ai fi făcut la fel de multe?" Am suspinat la logica lui. "Probabil că nu."

"Exact." Privirea lui Christian a alunecat spre televizor. "Deși îmi pare

rău că v-am întrerupt emoționanta reprezentație a Spice Girls. Ți-a fost cu adevărat dor de

ca membră a unei trupe de fete."

Mi-am îngustat ochii, conștientă că profesorul meu de muzică din gimnaziu îmi comparase odată abilitățile vocale cu cele ale unei pisici pe moarte.

Nu fusese o profesoară prea drăguță.

"Spectacolul meu a fost pentru mine, nu pentru tine. Te-ai amestecat." Mi-am îndepărtat plasturii de sub ochi cât se poate de dezinvolt. Între cântat, dans și înghețată, mă făcusem destul de jenată și fără ca unul dintre plasturi să alunece singur.

"E casa mea."

"Este totuși politicos să vă anunțați prezența."

"Aș fi vrut, dar eram prea fascinată de imaginea ta care te împiedicai prin sufragerie ca un pui de elefant beat." Râsul a răsunat din pieptul lui la gâfâitul meu indignat. Nu eram cel mai bun dansator, dar dansam mai bine decât un *elefant beat.* Probabil că da. Poate că da. "Într-un mod fermecător, bineînțeles."

Demnitatea mea nu-și va mai reveni niciodată din asta.

"Bineînțeles. Asta mă face să mă simt mult mai bine." Mi-am ridicat bărbia și am schimbat subiectul înainte de a exploda din cauza mortificării pure. "Apropo de performanțe, săptămâna viitoare am prima mea ședință foto cu Delamonte. În New York." Râsul lui Christian s-a stins, deși urme de amuzament persistau în jurul gurii lui. "Întâlniri?"

I-am spus.

"Am notat. Vom lua avionul meu."

M-am holbat la el, sigură că am auzit greșit. "Vii cu mine?"

"Cuvântul "*noi"* implică asta, da."

În public, era atât de politicos și prietenos, dar în particular, putea fi un măgar sarcastic.

"Nu ai o afacere de condus?" Trebuie să aibă lucruri mai importante pe cap decât să-și însoțească falsa iubită la o ședință foto.

"Dacă afacerea mea nu poate supraviețui două zile fără mine, atunci nu mi-am făcut treaba ca director general. Ca să nu mai vorbim de faptul că admiratorul tău secret, nu foarte prietenos, este încă în libertate. Sunt șanse mici să te urmeze la New York, dar nu vrem să riscăm."

"Brock mă poate însoți. Îmi place de el. E drăguț."

E drept că îl întâlnisem o singură dată și nu l-am mai văzut niciodată, dar îi simțeam prezența caldă și liniștitoare ori de câte ori ieșeam din casă.

Să am o gardă de corp nu era atât de rău pe cât îmi imaginam.

În plus, nu am fost tentată să fac sex cu el, ceea ce a fost un mare avantaj.

Expresia lui Christian nu s-a schimbat, dar temperatura a coborât brusc cu douăzeci de grade.

"Brock nu te va însoți. Eu o voi face." Cuvintele lui conțineau atât de mult îngheț încât aș fi putut să le folosesc pentru a sculpta o sculptură de gheață. "Treaba lui este să stea ascuns și să te țină în siguranță. Nimic altceva. Și-a făcut treaba, Stella?"

Am simțit că era o întrebare capcană. "Da?" M-am aventurat.

Nu știam ce l-a enervat pe Christian, dar nu voiam ca Brock să fie concediat.

"Bine."

Începusem să urăsc acest cuvânt.

Mi-am încrucișat brațele, atât pentru a ascunde cât de neliniștit eram, cât și pentru a mă proteja de valurile arctice ale nemulțumirii lui Christian.

"O zi proastă la serviciu?" Am întrebat. "Sau faptul că te transformi într-o bestie mercurială face parte din rutina ta nocturnă?".

Singurul lui răspuns a fost apăsarea privirii sale pe pielea mea.

Glumeam, dar acum, când m-am uitat mai atent, am observat mici semne de stres. Tensiunea îi încorda lama maxilarului și o mică încrețitură îi încrețea fruntea. Corpul lui zumzăia cu zumzetul întunecat și neliniștit al frustrării.

"O zi proastă la serviciu?" Am repetat, de data aceasta mai încet.

Mă așteptam ca Christian să-mi ignore îngrijorarea. Spre surprinderea mea, mi-a răspuns cu sinceritate. "Un client dificil."

"Îmi imaginez că ai de-a face cu multe din acestea."

Lista de clienți ai Harper Security era o listă de directori executivi, celebrități și membri ai familiei regale. Era o tonă de ego pentru o singură companie.

"Nu atât de mult pe cât te-ai aștepta." A alunecat din haină și a lăsat-o pe spătarul canapelei. Cămașa i se întindea întinsă pe umerii largi, iar mușchii i se flexau la fiecare mișcare.

Opriți. Acum nu *e momentul să te holbezi.*

"Dacă cineva insistă să fie o pacoste, îi arătăm ușa și nu mai are voie să se întoarcă. Eu conduc o companie de securitate, nu o grădiniță. Nu am

timp să am grijă de orgolii umflate. Acestea fiind spuse..." O notă ironică s-a strecurat în tonul său. "Unele orgolii sunt ataşate unor contacte utile. Acest client este supărat

pentru că am semnat un contract de prestări de servicii pentru concurentul lor. Mă amenință că își va retrage contul dacă nu renunț la concurent."

Bărbații maturi erau cu adevărat mai pizmași decât liceenii. "Presupun că e un client important?"

"Una dintre cele mai mari."

"Nu vreți să pierdeți contul, dar nici nu vreți să vă pătați reputația sau să creați un precedent negativ dacă îl lăsați pe celălalt să plece", am presupus. Mi-am mestecat buza, gândindu-mă la asta. "Adică, este o problemă de mândrie. Nu vrea ca un concurent să aibă ceea ce are el, așa că de ce nu-i oferi ceva în plus? Treceți-l la un pachet VVIP și spuneți-i clar că concurentul său nu are același nivel de acces."

VIP era standardul pentru clienții săi, dar VVIP era nivelul următor. "Nu am un pachet VVIP."

"Acum da. Cel puțin fă-l să *creadă că* o faci", am modificat. "Adaugă niște elemente de securitate suplimentare, scoate-l în oraș la un pahar. Spune-i să țină pachetul secret, pentru că este disponibil doar pentru câțiva aleși. Un fel de club secret. Îi va liniști orgoliul și va fi încântat pentru că are ceva în plus față de concurentul său. Oamenii de genul ăsta vor doar să simtă că sunt mai buni decât cineva."

Era o lecție pe care o învățasem după ani de muncă în lumea modei.

Christian m-a examinat cu un zâmbet slab. "Poate că ai mai mult simț al afacerilor decât te crezi." Murmurul lui scăzut mi-a învăluit simțurile ca o pătură de catifea luxuriantă.

"Mai mult empatie decât perspicacitate în afaceri", am spus eu, stânjenit. "Sunt încă groaznic la negocieri și la contabilitate".

Învață să accepți complimente, iubito. "Mulțumesc" este un răspuns perfect adecvat.

Vocea lui Jules mi-a răsunat în cap.

Am încercat, dar unele complimente erau mai ușor de acceptat decât altele. "Oricum, încearcă și vezi cum merge." Mi-am curățat gâtul. "În între timp, trebuie să vă destresați. Meditezi?" S-a uitat fix la mine.

"Te va ajuta să dormi mai bine."

Liniște.

Bine, atunci. Cred că a fost un *nu*.

"Ce zici de yoga?" Am încercat. "Putem să o facem împreună. O să te

antrenez eu."

Christiaan arăta de parcă ar fi preferat să se înece într-o cuvă de acid. "Apreciez oferta, dar voi rămâne cu un duș fierbinte și cu somnul", a spus el sec.

"Dușul și somnul nu sunt de ajuns." Nu la cât de adânci erau liniile de încruntare sculptate pe fruntea lui. Oamenii de afaceri erau cu toții la fel, mereu în goana după următoarea mare afacere, fără să țină cont de sănătatea lor până când nu era prea târziu.

Am pocnit din degete. "Bine, am o idee. Stai pe canapea." "Nu meditez."

"Ai spus deja asta." Nu în atâtea cuvinte, dar tăcerea lui a spus multe. "Nu e vorba de meditație. Doar stai jos. Te rog?"

Suspiciunea i se ascundea în ochi, dar s-a conformat.

Inima îmi bătea atât de tare pe cutia toracică încât să mă învinețească în timp ce mă apropiam de el și îmi odihneam mâinile pe umerii lui.

Mușchii lui s-au încordat imediat.

"Ce", a spus el, cu vocea lui joasă îngemănată cu atât de mult pericol încât l-am simțit în gât, "faci?".

"Îți fac un masaj." Mi-am forțat nervii debordanți să se ascundă în spatele unei aparențe de calm. *Asta pentru a-l ajuta să se relaxeze. Asta e tot.* "Să nu-mi spui că te opui și la astea."

Maxilarul i s-a încleștat.

Noaptea coborâse, acoperind fereastra de la podea până la tavan de vis-a-vis de noi cu un negru de cerneală. Reflecțiile noastre erau atât de clare încât fereastra se dubla de o oglindă.

"Îmi faci un masaj." Inflexiunea cuvintelor sale era imposibil de citit.

"Asta am spus și eu. Acum, relaxează-te." Mi-am păstrat vocea cât mai joasă și mai liniștitoare cu putință, în timp ce îmi treceam palmele peste gâtul și umerii lui. Mușchii lui s-au strâns și mai mult, ceea ce a înfrânt întregul scop al exercițiului. "*Celălalt* fel de relaxare."

Îmi plăcea să primesc masaje, dar îmi plăcea la fel de mult să le fac. Era ceva atât de satisfăcător să simți cum tensiunea se topește sub mâinile mele și să știi că am ajutat pe cineva să se simtă mai bine, chiar dacă numai temporar.

Lui Christian i-a luat ceva timp să se relaxeze, dar s-a scufundat treptat în canapea și și-a înclinat capul pe spate, cu ochii închiși.

Aerul zumzăia de conștientizare și de sunetele amestecate ale

respirațiilor noastre moi și egale.

Am încercat să mă concentrez asupra mișcărilor mele și nu asupra formei masculine puternice care se înfășura insesizabil sub mine, ca o panteră care se odihnește după o vânătoare lungă.

Mușchii lui Christian erau alunecoși și sculptați, numai linii sinuoase și forță încolăcită.

La fel ca orice altceva la el, corpul său era o mașinărie letală, perfect perfecționată.

Ochii mei au alunecat spre fața lui și spre genele întunecate care se întrezăreau pe obrajii bronzați.

Buze ferme și senzuale, pomeți cizelați, un nas drept și un maxilar atât de perfect tăiat încât Michelangelo trebuie să-l fi sculptat el însuși.

Ar trebui să fie ilegal ca cineva să aibă o astfel de față.

O șuviță de păr gros și negru i-a periat fruntea. Fără să mă pot abține, am dat-o la loc și m-am bucurat de șuvițele moi în timp ce îi masam ușor scalpul. Părul lui Christian avea lungimea perfectă - suficient de scurt pentru a fi ușor de întreținut, suficient de lung pentru ca o femeie să-și treacă mâinile prin el în timp ce...

Opriți. Concentrează-te.

Am înghițit, trecând peste uscăciunea din gât și durerea reînnoită din partea de jos a burții.

Sub mine, ritmul respirației lui Christian s-a schimbat în ceva mai dur, mai primar.

Mi-am alunecat palmele pe gâtul lui și peste umărul lui...

Un mic oftat a străpuns tăcerea când mâna lui s-a închis peste a mea, oprindu-i mișcările. Strânsoarea de fier mi-a marcat pielea cu atât de multă căldură încât am simțit-o în oase.

"Destul."

Reținere aspră și priviri de whisky.

Deschise ochii, iar eu deja mă lăsam mistuit de ei când m-am agățat de mica mea fărâmă de autosupraviețuire rămasă și m-am târât afară.

Mi-am scos mâna de sub a lui și am făcut un pas înapoi, cu inima în gât și pulsul accelerat de adrenalină pură.

"Aveți dreptate. Ar trebui să fie de ajuns. Sper că v-a ajutat." *Calm, calm, liniștit.* "Oricum, ne vedem mâine. Noapte bună."

Pentru a doua oară în acea săptămână, am fugit în camera mea și am

încuiat ușa în urma mea. Am închis ochii și m-am sprijinit de lemnul rece până când bătăile inimii mele au încetinit până la un ritm normal.

Ce era *în neregulă* cu mine? Nu mai fusesem niciodată atât de agitată din cauza unui tip. Am vizitat chiar și un terapeut sexual o dată în cazul în care libidoul meu scăzut ar fi fost un motiv de îngrijorare, dar m-a asigurat că este normal. Nu toată lumea simțea atracție sexuală tot timpul sau în același mod.

Cu excepția cazului în care, aparent, au trăit cu Christian Harper. Nu puteam să precizez ce se schimbase.

Întotdeauna am crezut că este atrăgător, dar reacțiile mele față de el nu fuseseră atât de intense sau frecvente până când m-a găsit după prima notă. Sigur, în seara galei fusese intensă, dar am crezut că a fost o întâmplare.

Poate că creierul meu era confuz și credea că relația noastră falsă era reală? Sau poate că am confundat recunoștința cu ceva mai profund.

Oricare ar fi fost motivul, îmi doream ca acele sentimente ciudate să dispară.

M-am spălat pe dinți și m-am urcat în pat, dar somnul a rămas evaziv datorită durerii persistente și palpitante din miezul meu.

În cele din urmă, nu am mai putut suporta.

Mi-am strecurat mâna între picioare, iar gura mi s-a deschis într-un oftat tăcut la prima atingere a degetelor mele pe clitoris.

Nu aveam nevoie de eliberare sexuală prea des, dar acea singură atingere a aprins luni întregi de frustrare înăbușită, până când singurul lucru care a contat a fost urmărirea unei ușurare dulci și amețitoare.

Spatele meu s-a ridicat de pe saltea în timp ce mă jucam cu o mână cu clitorisul și cu cealaltă cu sfârcul. Eram hipersensibilă după ce nu mă atinsesem de atâta timp, iar scântei de plăcere îmi străbăteau corpul, aprinzând fiecare terminație nervoasă.

Micile scâncete se amestecau cu sunetele alunecoase ale degetelor mele pe clitorisul meu, în timp ce în mintea mea se derula un film erotic familiar.

Eu legată, cu pielea zgâriată de frânghii care îmi zgâria pielea în timp ce un străin fără chip își făcea de cap cu mine.

Mâini care îmi strângeau gâtul, mușcături pe piele și un ritm dur, implacabil, care îmi smulgea din gât țipetele inhibate.

Fantezii întunecate pe care mi le permiteam doar la adăpostul nopții.

Nu le-am dezvăluit niciodată iubiților anteriori, pentru că eram prea nervoasă ca să le împărtășesc și pentru că nu aveam încredere în ei că vor realiza scenariile așa cum îmi doream eu.

În mod ironic, în fanteziile mele, nu era vorba niciodată de bărbat.

Amantul meu fantomă rămăsese fără chip în toți acești ani, o figură amorfă care nu avea nevoie de o identitate pentru a-mi oferi ceea ce îmi doream - pierderea în siguranță a

control și un întrerupător pentru grijile neîncetate care îmi chinuie creierul. Nimic altceva decât înțepăturile ascuțite ale plăcerii și durerea adiacentă.

Dar, pe măsură ce umezeala îmi îmbiba degetele și presiunea creștea între coapsele mele, figura fără chip a devenit vizibilă pentru prima dată de la începutul fanteziilor mele.

Ochi căprui aurii. Un zâmbet mortal de blând. O perie fierbinte de buze pe buzele mele și o strânsoare nemiloasă care mi-a săpat în piele cu o presiune suficientă pentru a-mi face capul să înoate.

Nodul de presiune a explodat cu o asemenea forță încât nu am avut timp să țip înainte de a mă prăbuși peste margine, măturată de valuri după valuri de fericire orgasmică, fără să mă mai pot ține de nimic altceva decât de viziuni cu whisky, mâini aspre și un bărbat pe care nu ar fi trebuit să-l doresc, dar pe care nu mă puteam abține să nu-l doresc.

20

SHELL6

L-AM EVITAT PE CHRISTIAN CU DETERMINAREA UNUI DEȚINUT EVADAT.
care a fugit de FBI în săptămâna care a precedat New York-ul.

A fost surprinzător de ușor, având în vedere cât de devreme pleca dimineața și cât de târziu se întorcea seara. Am bănuit că mă evita și pe mine și mă așteptam pe jumătate să renunțe să mă însoțească la filmări.

Nu am avut noroc.

În dimineața în care am filmat în Delamonte, m-am trezit la 35.000 de metri înălțime, așezat în fața unui bărbat care părea la fel de hotărât să mă ignore ca și mine.

Cu excepția unui schimb de *bună dimineața, nu ne mai* vorbisem de când plecasem de acasă.

Mi-am sorbit apa cu lămâie și m-am uitat pe furiș la Christian. Lucra la laptop, cu fruntea încruntată de concentrare. Jacheta lui zăcea pe scaunul de lângă el, iar el își ridicase mânecile de la cămașă pentru a-și dezvălui ceasul și antebrațele bronzate și musculoase.

Cum de nu mi-am dat seama până acum cât de sexy sunt antebrațele?

M-am uitat fix la locul unde Patek Philippe-ul lui strălucea pe pielea lui bronzată.

Jules avea dreptate. Era ceva la bărbații care purtau ceasuri... "Te gândești la ceva?" Christian nu și-a ridicat privirea de la calculator.

Nu făcusem nimic greșit, dar bătăile inimii mele se ciocneau ca și cum m-ar fi prins la furat.

"Mă gândeam la ședința foto", am mințit. Am mai luat o înghițitură de apă.

Între tensiunea din avion și ședința foto de la Delamonte din acea

după-amiază, am fost surprinsă că puteam să reț̦in orice, chiar ș̦i lichidele.

"Ce ai de gând să faci în timp ce sunt pe platou?" Am întrebat. "O să mă duc la biroul din New York?"

Harper Security avea sediul central în Washington, dar avea birouri în întreaga lume.

"Nu zbor cu tine la New York ca să mă ascund în alt birou." Christian a tastat ceva pe tastatură. "O să vin cu tine pe platou."

Surpriza mi-a crescut în piept, urmată de un strop de anxietate. "Dar filmarea ar putea dura ore întregi."

"Știu."

Am așteptat o precizare care nu a mai venit.

Mi-am reținut un oftat. Christian era mai schimbător decât un termometru stricat.

În lipsă de ceva mai bun de făcut, m-am așezat mai adânc în scaunul meu și am examinat luxul din jurul nostru.

Avionul privat al lui Christian semăna cu un conac în aer. Scaunele din piele crem untișor formau zone de ședere intime, iar un covor elegant, ca un nor de culoare marină, înăbușea pașii celor doi însoțitori de bord elegant echipați, care păreau a fi ieșit din ultimul număr al revistei *Vogue*.

Pe lângă cabina principală, avionul mai avea un dormitor, o baie completă, o zonă de proiecție pentru patru persoane și o masă de luat masa cu farfurii cu fund magnetic și tacâmuri de argintărie concepute pentru a rămâne nemișcate în timpul turbulențelor.

Trebuie să fi costat o avere.

Christian părea să se simtă la fel de confortabil cu mediul său opulent ca cineva care a crescut cu o lingură de argint în gură, dar cercetările mele mi-au spus că provenea dintr-o familie normală, din clasa de mijloc superioară. Conform singurului interviu public pe care îl acordase vreodată, tatăl său fusese inginer de software, iar mama sa administrator de școală.

"De ce ai ales securitatea privată?" Am întrebat, rupând tăcerea. "Ai fi putut să intri în orice domeniu."

Christian a absolvit summa cum laude la MIT. Ar fi putut obține o slujbă oriunde după absolvire - NASA, Silicon Valley, CIA. În schimb, a ales să își construiască propria companie de la zero, fără garanții de succes, într-un domeniu pe care puțini absolvenți ai MIT l-au atins.

"Îmi place." Christian și-a ridicat în cele din urmă privirea, cu gura curbată de ceea ce a văzut pe fața mea. "Rhys spune că este complexul meu de zeu. Faptul că știu cât de importante sunt viețile în joc și că sunt în

mâinile mele."

Uitasem că Rhys a lucrat pentru el. Erau atât de diferiți încât era greu să mi-i imaginez existând în aceeași sferă.

Rhys, cu toată asprimea lui, respecta regulile (cu excepția cazului în care era implicată Bridget). Christian nu părea să aibă nevoie de reguli decât dacă acestea erau ale lui.

"Nu este." Poate că nu-l cunoșteam atât de bine pe Christian, în ciuda faptului că locuiam cu el, dar știam că nu ar fi făcut nimic din pură orgoliu. Era prea practic și calculat pentru așa ceva.

"Nu, nu este. Nu în întregime." Și-a frecat degetul mare peste cadranul ceasului. "Dacă aș fi vrut doar bani, aș fi putut să-i obțin în multe feluri. Acțiuni, vânzarea de software proprietar... ceea ce am și făcut, pentru a strânge capital pentru Harper Security. Dar odată ce atingi un anumit nivel de bogăție, banii sunt doar bani. Nu adaugă nicio valoare inerentă în afară de cea a ego-ului. Ceea ce este mai important este rețeaua ta. Accesul. Oamenii pe care îi cunoști și lucrurile pe care sunt dispuși să le facă pentru tine." Un zâmbet, în egală măsură senzual și periculos. "O datorie datorată de un contact bine plasat valorează mai mult decât toți banii din lume."

Un fior de neliniște mi-a urcat pe șira spinării. Ceea ce spunea avea sens, dar *felul în care o* spunea făcea să sune mai amenințător decât intenționa probabil.

"Apropo de afaceri..." Christian a schimbat subiectul atât de ușor încât creierul meu a avut nevoie de un minut pentru a recupera. "Cum merge planul de afaceri?"

"Bine." Am vrut să spun mai mult, dar atingerea genunchiului său de al meu mi-a distras atenția.

Nu mi-am dat seama cât de apropiați am fost în timpul conversației noastre.

Căldura masculină și condimentele decadente mi-au furat în plămâni și m-au distras și mai mult înainte de a înțelege restul cuvintelor aproape uitate. "Dar nu vreau să vorbesc despre asta acum. Spune-mi mai multe despre tine."

Mini-discursul său de adineauri a fost prima mea perspectivă asupra modului în care funcționează mintea lui.

Christian își purta costumele scumpe și farmecul ca pe o armură, iar eu căutam cu disperare o crăpătură, orice urmă de om din spatele măștii.

Cum a fost copilăria lui? Care au fost hobby-urile, obiectivele și

temerile sale? Ce l-a transformat în ceea ce a fost?

Nu știam de ce îmi doream răspunsuri la acele întrebări, dar știam că acea mică privire pe care o primisem nu era suficientă. Era prea amețitoare, ca o doză de tequila fină direct în sângele unui alcoolic.

"Nu sunt atât de interesant." A fost răspunsul neted și exersat al cuiva care și-a petrecut o viață întreagă închizându-și gândurile și sentimentele private într-un seif.

"Te înșeli." Privirile noastre s-au blocat ca două piese de puzzle care alunecă la locul lor. "Cred că ești unul dintre cei mai fascinanți bărbați pe care i-am întâlnit vreodată."

A fost o mărturisire îndrăzneață, una care i-a întunecat ochii într-un chihlimbar bogat și topit.

"Unul dintre?" Blândețea languroasă a întrebării sale a alimentat orice alchimie sălbatică ardea între noi. Flăcările întunecate au devorat tot oxigenul din cabină, lăsând aproape nimic pentru plămânii mei comprimați.

"Spune-mi mai multe despre tine și s-ar putea să te promovez în fruntea listei."

Râsul lui a furat în buzunarele de aer rămase în pieptul meu. "Touché."

Ochii lui Christian au coborât spre gura mea, iar rămășițele râsului său s-au evaporat. Negrul a înghițit chihlimbarul, fără să lase în urmă decât promisiuni de păcat și plăceri întunecate.

Acuze de energie nervoasă îmi bâzâiau sub piele. Amintirea sărutului nostru aproape sărut când ne-am mutat pentru prima dată la mine a reapărut, așa cum avea prostul obicei de a face din acea noapte.

Mi-am înfipt unghiile în genunchi și am așteptat, fără să respir, fără să mă mișc, în timp ce Christian își cobora capul...

"Domnule Harper, îmi cer scuze pentru întrerupere. Dar ați vrut să vă anunț cu cincisprezece minute înainte de aterizare."

Vocea blândă a însoțitorului a tăiat momentul în mii de bucăți zimțate.

Un val rece de oxigen mi-a năvălit înapoi în piept, urmat de înțepătura acră a dezamăgirii când Christian s-a retras. Fața goală, orice urmă de dorință stinsă ca și cum nu ar fi existat niciodată.

"Mulțumesc, Portia." Perfect uniformă, perfect calmă, spre deosebire de bătăile neregulate ale inimii care tronau în spatele cutiei mele toracice.

Portia a dat din cap. Ochii ei au zburat între noi înainte de a dispărea într-o altă parte a avionului.

Christian și-a îndreptat atenția spre computer și nu am mai vorbit pe toată durata zborului.

A fost la fel de bine.

Nici dacă aș fi încercat nu aș fi putut forma cuvinte potrivite. Eram prea

tulburată de faptul că Christian Harper era pe cale să mă sărute din nou... și...

pe care mi-am dorit cu disperare să o facă.

ORICÂT DE EMOȚIONATĂ ERAM ÎN LEGĂTURĂ CU FILMAREA DE LA DELAMONTE, AM FOST RECUNOSCĂTOARE PENTRU

distragerea atenției de la sentimentele mele încurcate față de Christian.

Îl doream, dar nu voiam să mă întâlnesc cu el (sau cu oricine altcineva). Locuiam împreună, dar abia ne cunoșteam.

Lumea credea că suntem împreună, dar abia ne sărutasem.

Contradicțiile erau suficiente pentru a înnebuni o fată.

Odată ce m-am întors în D.C., aveam nevoie de o discuție între fete cu Ava și Jules cât mai repede posibil. Eram prea ruginită la capitolul băieți ca să mă descurc singură cu dezordinea mea.

Dar, deocamdată, aveam ceva mai urgent care îmi cerea atenția: să nu dau peste cap prima ședință foto Delamonte a celei mai importante afaceri de marcă din viața mea.

Când Christian și cu mine am ajuns la studio, acesta era deja plin de activitate. Fotograful, make-up artistul, hairstylistul și diverși asistenți și personalul Delamonte se grăbeau să se grăbească, să aburească hainele și să se ocupe de lumini și recuzită. Pe fundal se auzea o melodie pop, dar toată agitația s-a oprit când am intrat.

Păianjeni de anxietate se târau pe pielea mea.

Nu aveam nicio problemă în a face ședințe foto solo sau în a fi în fața camerei de filmat atunci când nu puteam *vedea* oameni care mă priveau. Să fiu în centrul atenției la o ședință foto în persoană era cu totul altceva.

"Stella!" Luisa a rupt tăcerea și m-a întâmpinat cu sărutări efuzive pe ambii obraji. "Arăți minunat. Și Christian." Sprâncenele ei au urcat pe fruntea ei expertizată cu botox. "*Asta* e o surpriză."

"Sunt în oraș pentru afaceri. În plus..." Christian și-a așezat o mână pe partea inferioară a spatelui meu. "Nu am putut rezista tentației de a participa la prima ședință foto a Stelei."

Arăta și suna atât de credibil ca un iubit mândru și iubitor, încât aproape că am uitat că ne prefăceam.

Aproape.

"Huh." Luisa l-a privit cu fascinație. "Într-adevăr."

Am fost mai surprins să o văd pe platou decât a fost ea să îl vadă pe Christian. În calitate de director executiv al brandului, supravegherea ședințelor foto era sub nivelul ei de plată.

Probabil că a citit confuzia de pe fața mea, pentru că ochii ei au sclipit cu bună știință. "Nu m-am putut abține să nu trec și eu pe aici. Lumea spune că mă ocup de micromanagement, dar această campanie este copilul meu. Sunt hotărâtă să o fac

cel mai bun din istoria Delamonte, iar tu, draga mea..." Mi-a mângâiat mâna. "Tu vei ajuta să se întâmple asta."

Sandvișul pe care îl mâncasem la prânz mi se agita în stomac.

Da. Nu e nicio presiune.

Christian s-a retras în spate pentru a răspunde la apelurile de afaceri, în timp ce eu am stat la coafat și la machiaj și i-am cunoscut pe toți cei de pe platou, inclusiv pe Ricardo, fotograful intern al brandului. Era un bărbat chipeș, în vârstă de 40 de ani, cu pielea bronzată și un zâmbet cochet pe care mi l-a acordat înainte de a se estompa.

I-am urmărit privirea brusc precaută până la locul unde Christian stătea la ieșire, cu telefonul la ureche, dar cu atenția fixată asupra noastră.

"Prietenul tău este unul intens, nu?" Ricardo a lăsat să iasă un chicotit nervos înainte de a-și drege gâtul. "Nu contează. E timpul să începem, dragă. Avem magie de făcut!"

A fost suficient de fermecător pentru a reuși o replică atât de banală și, în următoarea oră, am încercat cât am putut de bine să-i urmez îndrumările, pozând, întorcându-mă și contorsionându-mi corpul în poziții ciudate, nefirești, până când transpirația mi-a curs pe șira spinării.

Luminile erau extrem de aprinse și mi-am imaginat că machiajul meu se topește până când voi semăna cu un clovn nebun.

De asemenea, mi s-a părut mie, sau Ricardo și-a pierdut din entuziasm? Strigătele sale încurajatoare de "Superbă!" și "Frumoasă!" se transformaseră treptat în "Fă la stânga" și "Prea la stânga". În curând, doar clicurile și vuietul aparatului său de fotografiat au umplut studioul.

Nimeni nu vorbea, dar greutatea privirilor lor mă apăsa ca un al doilea strat de haine.

Îndoiala de sine s-a strecurat în vidul lăsat în urma tăcerii lor.

Prefă-te că ești acasă. Aparatul de fotografiat este pe un trepied, cu fața spre tine. Ați perfecționat setările și sunteți gata să fotografiați. Ai făcut asta de mii de ori, Stella...

"Ridicați bărbia mai sus." Instrucțiunea lui Ricardo a întrerupt fantezia pe care mi-o născocisem de a fi singur. "Lasă-ți mâna... un pic mai mult... relaxează-ți umerii..."

Nu a funcționat.

Nu a spus-o, dar am simțit-o. Înțepătura groasă și acră a dezamăgirii, care pângărea aerul. Cea pe care eram atât de obișnuită să o simt de fiecare

dată când mă duceam acasă.

Lucram în sfârșit cu brandul meu de vis și am dat-o în bară cu totul.

sus

· Lacrimile mi s-au adunat în spatele ochilor, dar mi-am fixat maxilarul și le-am clipit.

Nu aș plânge pe platou. Puteam să mă stăpânesc până la sfârșitul filmărilor.

În plus, aceasta a fost doar prima sesiune. Mai erau încă trei. O să exersez înainte de următoarea și o să mă perfecționez... dacă mă vor păstra.

Pumnul neiertător al anxietății îmi sugruma plămânii.

Ce se întâmplă dacă Delamonte mi-a reziliat contractul? Aveau voie să facă acest lucru?

Mintea mea a răscolit clauzele contractului, căutând cu disperare una care să permită brandului să mă părăsească dacă nu mă ridicam la standardele sale.

De ce nu mă uitasem mai atent la limbaj? Eram atât de entuziasmată încât am semnat după o verificare rapidă cu Brady pentru a mă asigura că nu există niciun semnal de alarmă major. Dar dacă...

"Stella, dragă." Răbdarea forțată a tensionat vocea lui Ricardo. "Hai să luăm o pauză, da? Să ne plimbăm, să bem niște apă. Ne vom reuni din nou în zece minute."

Traducere: aveți zece minute să vă adunați.

Au izbucnit murmure joase și am zărit o încruntare pe fața Luisei înainte ca aceasta să se întoarcă.

Iureșul lacrimilor a apăsat mai tare împotriva barajului voinței mele.

Calm, calm, liniștit. Calm, calm, liniștit. Cool-

Un condiment cald și masculin mi-a umplut nările. O secundă mai târziu, negrul adânc al sacoului de costum al lui Christian a apărut la vedere.

Mi-a întins un pahar cu apă. "Bea."

Am făcut-o. Mi-a răcorit o parte din sudoarea care îmi străbătea coloana vertebrală, dar aerul era încă prea cald, iar luminile prea puternice. Mă simțeam ca un gândac care bâzâie într-un bec fluorescent, încercând să evadez înainte de a muri ars.

"Ce faci?" am întrebat când Christian mi-a luat paharul gol, l-a așezat pe cea mai apropiată masă și s-a întors să stea în fața mea. Evaluându-mă, așa cum ar fi făcut-o cu o posibilă investiție sau cu un puzzle nerezolvat.

"Să-ți reamintesc de ce te afli aici." Tonul lui era blând, dar suficient de autoritar pentru a îneca batjocurile răutăcioase care mi se înghesuiau în cap.

Dezamăgire. Eșecul. Fraudă. "De ce ești aici, Stella?"

"Pentru o ședință foto."

Nu am putut aduna energia pentru un răspuns mai bun, mai puțin stupid.

"Asta e *ceea ce.* " Christian mi-a prins bărbia și mi-a înclinat-o până când ochii mei s-au întâlnit cu ai lui. "Eu te întreb *de ce.* De ce, dintre toți oamenii care ar putea fi în locul tău, *tu ești* aici?"

"I..." Pentru că mi-am petrecut ultimul deceniu cultivând o imagine care devenise o cușcă la fel de mult ca o linie de salvare. Pentru că îmi înșelam adepții și pe aproape toți cei pe care îi cunoșteam pentru a atinge o măsură stupidă și arbitrară a succesului. Pentru că eram disperată să demonstrez că *pot* reuși unor oameni cărora nici măcar nu le păsa.

Grosimea mi-a înfundat gâtul.

"Pentru că ei te-au ales pe tine." Vocea rece a lui Christian a tăiat prin gândurile mele tulburi. "Orice blogger din lume ar ucide pentru a fi acolo unde ești tu, dar Delamonte *te-a* ales *pe tine.* Nu pe Raya. Nu oricare dintre celelalte femei de la cină sau din paginile revistelor. Acesta este un brand de mai multe miliarde de dolari și nu ar fi investit în tine dacă nu ar fi crezut că poți reuși."

"Dar eu nu pot." Șoapta mea a dezvăluit adevărul sfâșietor. Eram un impostor, o fetiță care se juca de-a îmbrăcatul în hainele unui adult. "Vezi cum merge treaba. Bombardez."

"Nu bombardați." Precizia ghidată a afirmației sale a lovit cochilia de incertitudine din pieptul meu. Lovită, dar nu distrusă. "A trecut o oră. *O* oră. Gândește-te la cât timp ai investit pentru a ajunge unde ești acum. Cât de mult ai realizat? Câți oameni ai depășit? Îți minimalizezi realizările ca fiind obișnuite, când le-ai saluta ca fiind extraordinare la oricine altcineva."

Christian și-a păstrat apucarea de bărbia mea în timp ce-și plimba degetul mare peste obrazul meu. Era suficient de aproape încât să pot observa petele aurii din ochii lui, ca niște stele căzute care înotau în bălți de chihlimbar topit.

"Dacă te-ai vedea pe tine însuți așa cum te văd ceilalți", a spus el în liniște. "Nu te-ai mai îndoi niciodată."

Curiozitatea și ceva infinit mai dulce și mai periculos au fluturat în inima mea. "Cum mă văd ceilalți oameni?"

Ochii lui Christian nu s-au desprins de ai mei.

"Ca și cum ai fi cel mai frumos, cel mai remarcabil lucru pe care l-au văzut vreodată."

Cuvintele au aprins fiecare moleculă din corpul meu și le-au dizolvat

într-o piscină de căldură rafinată, insuportabilă.

Nu vorbeam despre alte persoane și amândoi știam asta.

"Aceasta este o ședință foto, Butterfly." O altă atingere a degetului său, un alt galop al inimii mele. "Prima jumătate a fost un antrenament. A doua jumătate este a ta. Ai înțeles?"

Era imposibil să nu te lași cuprins de încrederea lui Christian.

În loc să adauge o cărămidă la grijile mele legate de faptul că nu mă ridic la înălțimea așteptărilor, credința lui în mine m-a întărit îndeajuns pentru a închide acele voci urâte și batjocoritoare din capul meu înapoi în cutia unde le era locul.

"Da", am spus, cu plămânii strânși, dar cu respirația mai ușoară decât fusese toată după-amiaza.

"Bine." Buzele lui s-au coborât și le-au atins pe ale mele în cel mai moale dintre sărutur i.

Nu era prima dată când ne apropiam atât de mult, dar părea mai ușor.

Mai puțin ca un sărut, mai mult ca o promisiune.

Nervii mi s-au liniștit în timp ce totul în jurul meu a dispărut pentru o clipă lungă.

Apoi momentul a dispărut, la fel ca și el, dar căldura prezenței sale și atingerea fantomatică a gurii sale au rămas.

O altă fluturare mi-a întrerupt bătăile inimii.

Calm, calm, liniștit.

Mi-am întărit coloana vertebrală și l-am înfruntat din nou

pe Ricardo cu un zâmbet. "Sunt gata."

Dacă prima jumătate a filmărilor a fost un dezastru, a doua jumătate a fost o revelație. Ceea ce mă blocase m-a deblocat, iar clicurile rapide ale obturatorului lui Ricardo au umplut studioul de un entuziasm reînnoit.

Snap. Snap. Snap.

Și am terminat.

Nu mă mișcasem mai mult de câțiva centimetri în tot acest timp, dar inima îmi trosnea de parcă aș fi alergat la maratonul din New York.

"Perfect! Ești *uimitoare,* dragă, în ciuda începutului dificil." Ricardo mi-a făcut cu ochiul. "Ai fost *făcută* pentru camera de filmat. Fotografiile finale vor fi superbe!"

"Mulțumesc", am murmurat, dar abia dacă am auzit restul de glasul

lui. Ochii mei au căutat în camera albă ca varul până când l-au găsit

pe Christian.

A stat în colțul din spate. Încă în timpul unui apel de afaceri, încă

superb în costum și cravată și încă mă privea cu acei ochi de whisky cu gheață.

În ciuda telefonului apăsat la ureche și a privirii înfometate a fiecărei femei și a câtorva bărbați din încăpere ațintite asupra lui, nu și-a întors privirea...

când i-am făcut cu ochiul și i-am zâmbit jucăuș.

A fost o chestie improvizată, de moment, și nu era genul de acțiune pe care aș fi făcut-o de obicei cu un bărbat pe care abia îl sărutasem.

Dar eu eram în culmea fericirii după filmări, iar Christian era atât de liniștit tot timpul, încât am vrut să îl fac să se dezechilibreze.

Doar o dată, doar un pic.

Nimic, însă, nu m-ar fi putut pregăti pentru devastarea pe care zâmbetul său leneș și plin de răspunsuri a produs-o în inima mea.

Fluturii care zăceau adormiți în stomacul meu au luat-o razna și am știut brusc, cu toată certitudinea din lume, că erau acolo pentru a rămâne.

21

SHELL6

ÎN ACEA SEARĂ, ÎN LIPSA ALTOR PLANURI, L-AM ÎNSOȚIT PE CHRISTIAN LA cina la casa prietenului său Dante.

Îl mai întâlnisem pe Dante în noaptea viscolului, dar uitasem cât de intimidant era. Chiar și într-o simplă cămașă și pantaloni negri, el impunea autoritate într-un mod diferit de Christian, dar la fel de puternic. Christian era o lamă de asasin fin ascuțită și învelită în catifea; Dante era un ciocan care ardea cu intenții mortale. Letal și izbitor, cu nici o ambiguitate în ceea ce privește daunele pe care le-ar putea provoca dacă ar fi depășit.

Logodnica lui Vivian, pe de altă parte, era deschisă și prietenoasă, cu niște ochi negri frumoși și un zâmbet cald.

Destul de ciudat, se grăbea să îi onoreze pe toți cu acel zâmbet, cu *excepția lui* Dante. Cei doi logodiți nu se priviseră nici măcar o dată de când am ajuns eu și Christian.

"Nu mi-am dat seama că te întâlneai cu Christian când te-am cunoscut." Vocea profundă a lui Dante m-a smuls din curiozitatea mea și mi-a trimis un fior plăcut pe șira spinării. *Accente italienești.* Făceau asta pentru mine de fiecare dată. "Acum are sens."

L-a fixat cu o privire dură pe Christian, care a căscat.

Pentru doi oameni care pretindeau că sunt prieteni, nu se purtau deosebit de prietenos unul cu celălalt.

"Ce are sens?" Am întrebat.

"Cât de distrat a fost în ultima vreme." Dante și-a învârtit vinul în pahar. "Nu ești de acord, Christian?"

"Profiturile mele record din acest trimestru spun altceva", a trasat

Christian. Și-a așezat o mână pe coapsa mea, atingerea atât de întâmplătoare și totuși posesivă încât a trimis căldură

săgeată până în miezul meu.

"Nu e treaba ta care are probleme", a spus Dante sec.

Christian se uita la el cu același interes ca și cum ar fi ascultat un discurs de vânzări de asigurări. Și-a frecat degetul mare peste pielea mea goală. Ușor, doar o singură dată, dar a fost suficient pentru a-mi întuneca gândurile.

Eram atât de concentrată pe presiunea caldă a mâinii lui încât nu mă puteam concentra la nimic altceva, nici măcar la mâncarea delicioasă.

Ce este în neregulă cu mine?

Niciodată nu mi-am pierdut capul pentru un tip ca el. A fost deconcertant.

Vivian a tăiat tensiunea care se crease cu o întrerupere bine sincronizată. "Tu și Stella formați un cuplu frumos." I-a aruncat o privire amuzată. "Nu credeam că voi vedea vreodată ziua în care Christian Harper va avea o prietenă."

"Nici eu, dar Stella m-a luat prin surprindere." Răspunsul a fost atât de cald și intim, încât aproape că am crezut.

Ritmul meu cardiac a crescut în timp ce fluturii din stomac s-au dezlănțuit din nou.

Am luat o înghițitură mare de vin ca să le calmez.

Este doar pentru spectacol. Nu este real.

Christian a îmbrăcat afecțiunea casual la fel de ușor ca și unul dintre costumele sale. Nu aveam niciun motiv să credem că acțiunile sale erau altceva decât un joc în șiretlicul nostru.

În afară de sărutul nostru de acum două săptămâni, aproape fără să ne sărutăm cu adevărat, el nu a dat niciodată de înțeles că vrea ca noi să fim reali.

Sigur, a făcut mai mult decât trebuia când a fost vorba de hărțuitor, dar asta a fost literalmente o chestiune de viață și de moarte. Asta nu însemna că mă *plăcea.*

Ești atrasă de mine? Posibil, dar nu credeam că vrea ceva mai mult decât sex.

Mi s-a învârtit capul. Totul părea prea confuz după ce mă sărutase astăzi, chiar dacă fusese doar pentru a-mi distrage atenția de la nervi.

Am crezut cu tărie că dacă cineva îți arată cine este, trebuie să-l crezi. Iar Christian a arătat în repetate rânduri că nu era interesat de o relație adevărată.

Ziua în care oamenii au încetat să mai creadă că pot schimba pe cineva care nu vrea să fie schimbat a fost ziua în care s-au frânt mai puține inimi.

Îmi doream o relație adevărată într-o zi, dar nu credeam nici măcar o secundă că îl voi putea schimba vreodată pe Christian Harper.

Este doar pentru spectacol. Nu este real.

Din fericire, tensiunea care acoperea masa s-a dizolvat treptat pe măsură ce cina a continuat, înecată de băuturi și mâncare bună.

Până la momentul în care a sosit antreul, chiar și Vivian și Dante vorbeau unul cu celălalt, deși conversațiile lor constau în principal în a-i cere celuilalt să treacă mâncarea.

Dar indiferent cine vorbea, jumătate din atenția mea rămânea concentrată pe Christian. Stătea la câțiva centimetri în dreapta mea, prezența lui fiind o distracție vie, care îmi aglomera plămânii și îmi întuneca gândurile.

Zâmbete ușoare, vorbe tachinatoare și pielea aurită de lumina slabă și de ceața alimentată de vin.

Era prima dată când îl vedeam într-un cadru de grup atât de relaxat și, în sfârșit, am înțeles cum de oamenii pot fi absorbiți de farmecul lui și îl subestimează.

Cu toată grija și preocuparea lui față de mine, nu m-am îndoit niciodată de cruzimea care se ascundea sub aparența lui civilizată. Dar aici, privindu-l cum râdea și glumea cu o grație fără efort, aproape că am crezut că nu era altceva decât un playboy bogat care nu se gândea decât la bani și la distracție.

Christian s-a întors pentru a răspunde la o întrebare a lui Vivian, dar degetul lui mare a mai trecut o dată încet pe pielea mea.

Este doar pentru spectacol. Nu este real.

O mică picătură de sudoare s-a format pe fruntea mea. Purtam o rochie fără mâneci, dar ardeam.

"Cum v-ați cunoscut tu și Christian?" L-am întrebat pe Dante, atât pentru a-i distrage atenția de la atingerea lui Christian, cât și pentru că eram cu adevărat curioasă.

Nu-i cunoscusem pe niciunul dintre ceilalți prieteni ai lui Christian (Brock și Kage nu se puneau la socoteală, deoarece lucrau pentru el) și abia așteptam să le cunosc povestea.

"Am fost primul său client." Dante s-a lăsat pe spate în scaun. "Era un puști proaspăt ieșit din facultate..."

"Ești cu trei ani mai mare decât mine", a intervenit Christian.

Gazda noastră l-a ignorat. "Mi-am asumat o șansă cu el. Cea mai bună și cea mai proastă decizie pe care am luat-o vreodată."

"Cel mai rău?" Christian a luat-o în derâdere. "Îți amintești ce s-a întâmplat la Roma?". S-a întors spre mine, în timp ce Dante își dădea ochii peste cap. "Transportam bijuterii către un nou magazin din oraș..."

Un zâmbet mi-a apărut pe buze când mi-a povestit cum a împiedicat Grupul Russo să piardă diamante în valoare de milioane de dolari.

Nu pentru că povestea era amuzantă, ci pentru că Christian era cel mai lipsit de apărare pe care îl văzusem vreodată.

Era atât de calculat și de stăpân pe sine tot timpul, încât să-l vezi relaxat în preajma prietenilor era ca și cum ar fi aruncat o privire în spatele cortinei, la adevăratul *el*.

A fost frumos.

Mai bine decât frumos.

Dacă s-ar fi comportat așa tot timpul...

Am mai luat o înghițitură de vin înainte de a-mi termina gândul.

Nu te duce acolo.

"Dacă e un lucru pe care ar trebui să-l știi despre el, Stella", a spus Dante după ce a terminat. "Este că are un sentiment exagerat de importanță de sine. Ne-am fi putut descurca cu situația bijuteriilor fără ajutorul lui."

"Crede-mă, știu." Un râs mi-a crescut în gât când Christian a alunecat o privire pe jumătate amuzată, pe jumătate exasperată în direcția mea.

"De partea cui ești?"

"Ușor." Am zâmbit. "De partea lui Dante."

Masa a izbucnit în râs, în timp ce el mă strângea de coapsă și s-a aplecat mai aproape până când gura lui mi-a atins urechea.

Pulsul mi-a sărit.

"Nu e prea prietenos din partea ta", a murmurat el.

"Dacă nu poți suporta puțină tachinare, nu ești pregătit pentru o prietenă", i-am șoptit eu.

Râsul lui se înfășura prin mine ca o panglică de catifea întunecată. M-am relaxat în scaunul meu cu un zâmbet prelungit.

Tachinările, glumele, deschiderea despre trecutul lui (chiar dacă era legat de muncă)... aproape că ne simțeam ca un cuplu adevărat.

După cină, Vivian mi-a făcut un tur al apartamentului, în timp ce Dante și Christian discutau afaceri.

Casa lui Christian era plină de linii curate și de minimalism modern, dar cea a familiei Russo era o odă de bun gust la decadență. Catifele bogate, mătăsurile luxuriante și porțelanul frumos tăiat, toate aranjate într-un mod extravagant, dar niciodată de prost gust. Singurul lucru care părea nelalocul lui era tabloul hidos din galeria lor de artă.

Aveam un mare respect pentru toate operele creative, dar, sincer, acea

lucrare arăta de parcă o pisică ar fi vomitat pe pânză.

"Nu știu de ce Dante a cumpărat asta." Vivian părea stânjenită. "De obicei are gusturi mai fine."

Complimentul a ieșit cu părere de rău, ca și cum ar fi fost reticentă să îi atribuie logodnicului ei vreo calitate pozitivă.

Mi-am înăbușit dorința de a întreba ce s-a întâmplat între ei.

Era nepoliticos să mă amestec în treburile altora, mai ales când erau gazdele mele și abia îi cunoscusem.

Aproape că am ajuns înapoi în sala de mese când am auzit voci care se auzeau dintr-o crăpătură a ușii biroului lui Dante.

"...nu o pot ține pe Magda la nesfârșit", a spus Dante. "Ar trebui să te bucuri că nu am aruncat-o la gunoi după cascadoria pe care ai făcut-o cu Vivian și Heath."

Vivian a încremenit, în timp ce fruntea mea se împleticea de confuzie.

Cine sunt Magda și Heath? Ce cascadorie?

"E un nenorocit de tablou, nu un animal sălbatic." Christian părea plictisit. "În ceea ce o privește pe Vivian, au trecut luni de zile și a mers bine. Las-o baltă. Dacă ești încă supărat, nu trebuia să mă inviți la cină."

"Bucură-te că lucrurile au *mers bine* cu Vivian", a spus Dante cu răceală. "Dacă..." S-a oprit când Vivian a tușit, cu fața inexplicabil de roșie.

O secundă mai târziu, ușa s-a deschis, dezvăluind un Dante surprins și un Christian impasibil.

"Văd că ați terminat turul mai devreme." Tonul sec al lui Dante a tăiat tăcerea care a urmat. O ușoară roșeață i-a colorat pomeții în timp ce și-a îndreptat privirea spre o Vivian tăcută.

"Îmi pare rău." Propriii mei obraji s-au încălzit la faptul că am fost surprins trăgând cu urechea. "Eram în drum spre sala de mese și am auzit..." M-am oprit, fără să vreau să confirm că îi ascultăm conversația, deși era clar că asta făceam.

"Tocmai încheiam", a spus Christian fără probleme. Nu exista niciun indiciu al furiei pe care o auzisem mai devreme. "Dante, Vivian, a fost minunat."

Mi-am luat și eu la revedere și am coborât cu liftul în hol în liniște. Dar când am ajuns pe trotuar, nu m-am mai putut abține.

"Ce este *Magda* ?"

Acum, după ce plecasem de la Ruși, nu m-am mai obosit să mă prefac că nu i-am auzit.

Christian spusese că era un tablou, dar nu înțelegeam de ce Dante îl

ținea pentru el. Lui Christian nici măcar nu-i *plăcea* arta.

"Nimic pentru care să vă faceți griji." Răspunsul lui sec a fost mai rece decât aerul rece al serii care se învârtea în jurul nostru.

Creștinul cald și relaxat de la cină dispăruse, fiind înlocuit din nou de geamănul său distant.

Am încercat din nou. "Ce cascadorie ai făcut cu Vivian și Heath?" *De asemenea, cine naiba e Heath?*

În mod normal, nu eram atât de băgăreț, dar în seara asta era cea mai bună șansă a mea de a-l face pe Christian să se deschidă. Îmi dezvăluise mai devreme o fărâmă din ceea ce era în spatele măștii sale perfecte; trebuia doar să sap mai adânc.

"De asemenea, nu trebuie să vă faceți

griji." "Ăsta nu e un răspuns."

Am ajuns la clădirea lui, care era la doar câteva străzi de locuința lui Dante.

"Tu știi totul despre mine, iar eu nu știu nimic despre tine", am adăugat. "Cum poate fi corect?"

"Știi destule despre mine." Christian i-a făcut semn din cap portarului, care și-a înclinat pălăria în semn de salut. "Unde locuiesc, unde lucrez, cum îmi iau cafeaua dimineața."

"Toată lumea poate afla aceste lucruri cu o simplă căutare pe Google. Vreau doar..."

"Las-o baltă, Stella." Nu mai exista nicio aparență de blândețe, ci doar tăișul ascuțit al unei lame care mă sfâșia în panglici. "Nu vreau să vorbesc despre asta."

Maxilarul mi s-a încordat.

"Bine." În ciuda răspunsului meu rece, frustrarea bolborosea fierbinte și necontrolată în venele mele.

L-am cunoscut pe Christian anul trecut. Locuiam împreună și ne prefăcusem că suntem un cuplu de câteva săptămâni, dar nu știam nimic despre el dincolo de superficial.

Între timp, el știa lucruri despre mine pe care nu le împărtășisem niciodată cu nimeni altcineva. Istoria mea cu hărțuitorul meu. Anxietatea mea. Visele mele de a începe o linie de modă. Micile, dar importante părți din viața mea pe care le țineam secrete chiar și față de cei mai apropiați prieteni ai mei.

Aveam încredere în el, dar era clar că el nu simțea același lucru

pentru mine. Ceva mai amar a izvorât sub frustrare.
Rănit.

Christian era un maestru în a-i face pe oameni să creadă în lucruri care nu existau.

Este doar pentru spectacol. Nu este real.

Nu am mai vorbit până nu am ajuns la apartamentul lui, unde i-am urat *noapte bună* și m-am retras în camera de oaspeți înainte ca el să răspundă.

Nu puteam să dorm, așa că am rămas întins acolo, uitându-mă la tavan, în timp ce liniștea rece și întunecată îmi îndepărta frustrarea pentru a dezvălui durerea de dedesubt.

Eram mai atrasă de Christian decât de orice alt bărbat de ani de zile. Și nu numai atât, începea să-mi *placă*. Felul în care m-a consolat după ce am găsit biletul în apartamentul meu, felul în care zâmbetele lui îmi revărsau fluturi în stomac și credința de nezdruncinat pe care o arătase în mine în timpul ședinței foto... toate acestea îmi erodaseră rezistența atât de încet încât nu mi-am dat seama cât de mult din mine am dezgolit până când am simțit înțepătura respingerii lui.

Ardea ca un acid pe pielea crudă, și era vina mea. N-ar fi trebuit să las garda jos.

Cu toată aversiunea mea față de relații, eram o romantică în adâncul inimii mele cele mai secrete și eram îngrozită că, la fel ca orice altceva pe care îl țineam ascuns, Christian va destrăma acea parte din mine până când va fi imposibil de refăcut.

Era periculos, nu doar pentru dușmanii săi, ci și pentru cei apropiați.

Și singura modalitate de a mă salva era să mă asigur că stau cât mai departe de el.

22

SHELL6

UN PAS ÎNAINTE, DOI PAȘI ÎNAPOI.

Asta a rezumat relația mea cu Christian.

Am crezut că facem progrese reale. Având în vedere cât de ușor mă lăsase pe dinafară după cina de la Dante, nu era cazul.

Nu-i purtam ranchiună prea des, dar trecuse o săptămână de când ne întorsesem în D.C. și încă nu mă scuturasem de toată durerea mea.

Nimic nu era mai supărător decât să consideri pe cineva un prieten și să realizezi că nu simte același lucru pentru tine. Echilibrul neuniform din orice relație îmi înăsprea pielea.

Las-o baltă, Stella. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Nu era ca și cum l-aș fi rugat să-și dezvăluie cele mai adânci și mai întunecate secrete. Dante știa ce s-a întâmplat cu Magda și Vivian, așa că nu putea fi atât de rău.

De acord, nu am avut o istorie atât de lungă cu Christian ca el, dar totuși...

Mi-am introdus cardul la casa de marcat cu mai multă forță decât era necesar.

O vizitasem pe Maura în acea dimineață și mă oprisem la magazinul alimentar pentru a lua mai multă pulbere de iarbă de grâu pentru smoothie-urile mele în drum spre casă.

Sfat pro: Nu faceți cumpărături când sunteți frustrat.

Am venit pentru pudră și am plecat cu două pungi de popcorn, o h a l b ă d e înghețată, un baton de ciocolată king-size și un pachet de șase iaurturi grecești.

Aerul condiționat era pornit la maximum, dar un fior mai adânc și mai

rece mi-a cuprins pielea când m-am întors să plec.

Fiecare fir de păr de pe brațe și de pe ceafă mi s-a ridicat în picioare.

Vuietul de sânge din urechile mele înecă orice alt zgomot în timp ce îmi cercetam împrejurimile cu o strângere de degete albe pe telefon.

Nu am văzut pe nimeni suspect, dar schimbarea amenințătoare din aer era atât de tangibilă încât am simțit gustul ei în fundul gâtului.

Cineva te urmărește. Avertismentul blând și cântăreț mi-a trecut prin cap.

Iar acel cineva nu era Brock, a cărui prezență era invizibilă, dar întotdeauna caldă și liniștitoare.

Un fior mi-a zvâcnit pe șira spinării.

Nu mai avusesem vești de la hărțuitorul meu de la spargere și nici nu primisem vreo veste de la Christian. Nu le cerusem; o parte din mine nu voia să știe.

Departe de ochi, departe de minte, doar că, evident, nu era adevărat.

Oricine ar fi fost ciudatul, era acolo, așteptând probabil o nouă ocazie de a se năpusti.

Nu menționasem mutarea mea pe rețelele de socializare, dar încă locuiam în aceeași clădire. Dacă ar fi putut intra în apartamentul meu...

Încetează. Nu poate *intra în casa lui Christian.*

Nu putea să-mi facă rău nici când eram în public. Brock era acolo. Nu-l puteam vedea, dar era...

E în regulă. Ești în regulă.

Totuși, mi-am forțat picioarele să se miște și am mers cât de repede am putut înapoi la Mirage.

Răcoarea s-a evaporat sub flacăra după-amiezii în curând. În momentul în care am încuiat ușa apartamentului lui Christian în urma mea, aproape că mă simțeam prostuță pentru modul în care o simplă senzație m-a paralizat în mijlocul unei băcănii aglomerate în plină zi.

E în regulă. Ești în regulă.

Mi-am răsucit lănțișorul în jurul degetului și am tras lent, respirând adânc prin plămâni până când vestigiile fricii s-au risipit.

Da, hărțuitorul meu era acolo, dar nu putea ajunge la mine.

Poate că eram supărată pe Christian acum, dar aveam încredere în el că mă va proteja.

Îl va găsi curând pe urmăritor. Apoi toată situația s-ar fi terminat și m-aș fi putut întoarce la viața mea normală.

Eram sigur de asta.

ȘIRUL MEU DE REUȘITE ÎN EVITAREA LUI CHRISTIAN S-A ÎNCHEIAT ÎN ACEA NOAPTE.

când venea acasă atât de devreme, soarele încă mai atârna jos pe cer și revărsa pe podelele gri deschis stropi de lumină aurie.

Tocmai terminasem un pre-interviu cu Julian, editorialistul de lifestyle de la *Washington Weekly*. Făcea un profil amănunțit despre mine și despre calitatea mea de ambasador Delamonte, și ne petrecusem ultima jumătate de oră discutând despre subiecte și logistică.

Făceam schițe în sufragerie când ușa de la intrare s-a deschis și fiecare fir de păr de pe corpul meu s-a înțepenit de conștientizare.

Nu trebuia să-l văd pe Christian ca să-l *simt*. A consumat fiecare cameră în care a intrat.

Nu te uita, nu te uita...

M-am uitat.

Cu siguranță, era acolo, traversând camera ca un rege spre tronul său.

Umerii largi. Pomeți ascuțiți. Costum scump.

"Lenevești?" M-am ridicat și mi-am ascuns caietul de schițe sub braț. Nu-mi plăcea să stau lângă Christian. Mă făcea să mă simt și mai dezavantajată decât eram deja. "Sunt încă ore de lucru."

Erau primele cuvinte pe care i le adresam de la New York încoace și aș minți dacă aș spune că nu mi-au provocat o senzație amețitoare.

Pașii lui au încetinit până când s-a oprit în fața mea. "M-am gândit că vrei să sărbătorești."

Confuzia mi-a strâns sprâncenele. "Ce să sărbătorim?"

"Ai ajuns la un milion de adepți, Stella." Christian m-a privit, fără să zâmbească, dar ochii îi străluceau cu o ușoară urmă de amuzament. "Începând de acum o oră."

Un milion de adepți.

Nu aveam cum să ating deja această bornă. Când am verificat aseară, eram doar la... nouă sute nouăzeci și șase de mii, plus sau minus câteva sute.

Oh, Doamne.

Având în vedere cât de repede crescusem de când am început să mă "întâlnesc" cu Christian, patru mii de noi adepți peste noapte era pe deplin posibil.

"Dacă nu mă crezi, verifică singur." Era ca și cum mi-ar fi citit gândurile.

Mi-am desprins privirea de cea a lui Christian și mi-am scos telefonul. Un mic tremur mi-a zguduit mâna în timp ce am accesat profilul meu și m-am oprit la numărul din partea de sus.

1M.

Un milion de adepți.

Oh. Oh, Doamne. DOAMNE.

Graba de a vedea acel număr a fost atât de puternică încât am amețit.

Știam că se va întâmpla în cele din urmă, *dar* atingerea acestei etape a fost suprarealistă.

Un fior mi-a trecut pe șira

spinării. Am reușit.

Am reușit!

Un zâmbet a izbucnit și mi-a trebuit toată voința să nu sar și să nu țip ca un copil de 12 ani la concertul cântărețului pop preferat.

Un milion a fost obiectivul meu încă de când mi-am deschis contul. Nu a fost *singurul* meu obiectiv, dar a fost cel mai important. Biletul de aur. Validarea faptului că eram un succes, că nu făcusem o greșeală urmând calea pe care o urmam și că oamenilor le plăcea conținutul meu și *mă* plăceau .

După ani de zile de creare de conținut și mii de postări, în sfârșit am dat lovitura.

M-am uitat fix la profilul meu, așteptând ca cerul să se deschidă, îngerii să cânte și confetti să plouă în jurul meu în semn de felicitare.

Mă așteptam cel puțin ca zeii Instagram să apară și să-mi dea o stea de aur pe mână pentru că am atins o astfel de piatră de hotar.

Nimic.

Bucuria de a intra în clubul celor un milion de followeri era încă acolo, dar mă așteptam la *mai mult.*

Un sentiment de reușită care să valideze toată munca grea pe care am depus-o în contul meu și sentimentul că am reușit, oricare ar fi fost *acesta.*

Dar, în afară de un mesaj emoționat, plin de emoji de la Brady și de o căsuță de intrare plină de DM-uri, eram aceeași persoană care fusesem cu o oră în urmă, cu aceleași griji și nesiguranțe.

Ceva zimțat și morocănos mi-a străpuns fiorul până când am plutit încet înapoi pe pământ.

Cumva, mi se părea mai rău să reușești ceva și să te simți totuși

nemulțumit decât să nu reușești deloc.

Aveam un milion de urmăritori, dar nu mă simțisem niciodată mai gol.

Mi-am băgat telefonul în buzunar și am încercat să-mi ascund dezamăgirea.

"Nu mi-am dat seama că îmi urmărești atât de atent numărul de urmăritori", am spus.

Christian nu a mușcat momeala. În schimb, a băgat mâna în buzunar și a recuperat o cutie distinctivă roșie și aurie.

"Pentru tine", a spus el. "Un cadou de felicitare." Curiozitatea și ezitarea s-au războit în mine.

Ar trebui să o iau? Nu mă simțeam în largul meu să accept un cadou de la el, când noi eram puțin mai mult decât un aranjament de afaceri, dar ce ar fi putut să-mi aducă? Având în vedere mărimea și marca, trebuia să fie o bijuterie.

În cele din urmă, curiozitatea a învins.

Am luat cutia și am deschis-o încet, așteptându-mă pe jumătate ca ceva să sară la mine, dar mi s-a oprit respirația în gât când am văzut ce era cuibărit în catifeaua neagră.

Sfinte Sisoe.

Era un ceas - cel mai superb și extravagant ceas pe care îl văzusem vreodată. Diamantele și smaraldele formau fluturi delicați pe cadranul lustruit, iar diamantele mai mici împânziseră banda de platină.

"Este o piesă în ediție limitată care nu a ajuns încă pe piață", a spus Christian cu aceeași dezinvoltură ca și cum ar fi fost o jucărie de plastic pe care a luat-o de la mall. "Există doar cinci în lume. Una dintre ele îți aparține acum."

Mi-am trecut degetele peste fața cu bijuterii. Ceasul trebuie să valoreze o avere.

"Cum ai făcut rost de ea?" Întrebarea era o șoaptă în lumina muribundă a soarelui. Am știut răspunsul înainte ca el să răspundă.

Ce a vrut Christian Harper, Christian Harper a primit.

"Am căile mele."

Creșterea de serotonină pe care i-o dădea faptul că ținea în mână o bijuterie impresionantă s-a estompat, fiind înlocuită de o stare de precauție.

Nu mai puteam să mă agăț de niciun sentiment de fericire în aceste zile.

Mi-am strâns mâna în jurul ceasului până când bijuteriile mi-au tăiat palma. "De ce îmi dai asta?"

"Ți-am spus. Este un cadou de felicitare."

"Ai spus că nu a m ajuns la un milion de urmăritori decât acum o oră.

Ai reușit să iei ceasul ăsta *și să* vii acasă în timpul ăsta?"

A răspuns cu o ridicare elegantă din umeri. "Am contacte bune."

În mod implicit aveam încredere, dar am simțit pe limbă gustul amar al minciunii lui.

Diamantele au săpat șanțuri mai adânci în pielea mea înainte de a slăbi strânsoarea.

"Este superbă și apreciez sentimentul, dar nu pot accepta asta." I-am întins ceasul.

Mi-aș fi dorit să o pot păstra, dar întotdeauna mi-am dorit lucruri pe care nu le puteam avea.

Dragoste. Afecțiune. Demnitate. Ceva profund și necondiționat pe care să-l pot numi al meu.

În marea schemă a lucrurilor, un ceas nu era nimic. Era frumos și uram cât de mult îmi doream ceva care nu însemna nimic, dar era doar un accesoriu. Dacă cineva îl dorea, îl putea cumpăra.

Celelalte lucruri, nici o sumă de bani nu le poate cumpăra.

Expresia lui Christian a pâlpâit pentru prima dată de când a intrat. "Ți-am dat-o eu. Este a ta."

"Îl dau înapoi. Este prea mult", am spus cu fermitate. "Acesta este un *diamant*

Privește, Christian. Trebuie să valoreze zeci de mii de dolari."

"Nouăzeci și două de mii șase sute."

Am tresărit atât la număr, cât și la tonul lui rece.

"Sunt doar bani. Am destui." Sprâncenele lui Christian s-au adâncit într-un V. "M-am gândit că o să-ți placă. Ai spus că ai nevoie de un ceas nou."

Eu *am* spus asta. A fost un comentariu pe neașteptate pe care l-am făcut cu câteva săptămâni în urmă. Nu-mi venea să cred că Christian și-l amintea.

"Dacă port asta, voi fi jefuită în momentul în care voi ieși din casă. Chiar dacă nu o fac..." Am tras o răsuflare prin plămânii mei comprimați.

Oxigenul a alimentat flăcările unei vechi frustrări până când mi-au incinerat inhibițiile și restul cuvintelor mele s-au revărsat.

"Nu este vorba doar de ceas. Este vorba de tot. Aranjamentul nostru, garda mea de corp, locuitul aici fără chirie, avionul tău la New York. Mă simt ca și cum aș fi amanta ta, doar că nu facem sex. Nu ești prietenul meu. Nu știu dacă suntem măcar prieteni. Deci spune-mi, *de ce* faci toate astea? Și nu-mi spune că e pentru a mă felicita pentru numărul meu de followeri sau pentru că te simți vinovat că cineva a intrat în apartamentul meu. Sunt un optimist, nu un idiot".

Dacă ar fi fost altcineva, aș fi bănuit că Christian încearcă să mă atragă într-un aranjament sexual ciudat. Dar el era suficient de bogat și de frumos

încât nu avea nevoie să atragă pe nimeni în nimic. Oamenii stăteau la coadă pentru a-i face ordine fără ca el să fie nevoit să ceară.

De ce îmi acorda un tratament special când abia mă cunoștea?

Tic. Tic. Tic.

Marșul asurzitor al secundelor care treceau pe ceasul de perete se potrivea cu saltul mușchilor din maxilarul lui Christian.

Nici un cuvânt, doar tăcere.

El era un seif, plin de secrete și sigilat cu un lacăt pe care nici măcar un hoț priceput nu-l putea deschide. Pericolul pulsa în jurul lui, țipând la mine să mă opresc și să mă întorc înainte de a fi prea târziu.

Ca un nebun nesăbuit, am mers mai departe.

"Nu mă aștept să răspunzi. Nu o faci niciodată. Dar, deși îți sunt recunoscător pentru ajutorul tău cu hărțuitorul, nu pot lua de la tine mai mult decât am luat deja."

Am întins ceasul mai departe. Mâinile îi rămăseseră pe lângă corp, dar greutatea privirii lui era o apăsare fizică pe pielea mea.

"Am semnat un contract, dar limitele s-au estompat de când m-am mutat. Este timpul să revenim la termenii inițiali ai înțelegerii noastre. Suntem împreună doar în public, din motive reciproc avantajoase, și suntem colegi de casă până când îl găsim pe hărțuitorul meu și îl punem după gratii. Asta e *tot ce* suntem. Nimic mai mult, nimic mai puțin."

Cuvintele se îngrămădeau ca niște cărămizi în zidul pe care îl construiam între el și inima mea rătăcită.

Tic. Tic. Tic.

Doar respirațiile mele sacadate întrerupeau trecerea chinuitor de lentă a timpului.

Picioarele mele nu se mișcaseră nici un centimetru de când Christian venise acasă, dar pieptul mi se ridica de parcă aș fi escaladat Everestul.

"Nimic mai mult, nimic mai puțin." Repetarea lenești a cuvintelor mele mi-a provocat un fior de neliniște pe șira spinării.

Gâtul meu era prea strâns pentru a lăsa să treacă suficient aer. Totul în jurul nostru bâzâia cu un zumzet neîncetat și periculos, ca un avertisment înainte de furtună.

A făcut un pas spre mine. Eu am făcut un pas înapoi instinctiv, și încă unul, și încă unul, până când partea inferioară a spatelui meu a lovit canapeaua și inima mea a bătut suficient de tare încât să mă învinețească.

"Asta suntem noi, Stella? Colegii de casă care se văd din motive *reciproc avantajoase*?" Întrebarea era catifelată, dar ochii lui străluceau ca

tăișul unei lame proaspăt ascuțite.

Palmele lui Christian s-au scufundat în pernele de o parte și de alta a corpului meu, înconjurându-mă efectiv.

Mi-a fost nevoie de toată voința mea pentru a nu mă retrage în mine însămi ca să nu-l ating.

O singură zgârietură și mă ardeam în flăcări. Eram sigur de asta.

Dar am refuzat să-i dau satisfacția de a se ascunde, așa că mi-am ridicat bărbia și am încercat să nu mă gândesc la cei doar câțiva centimetri care îmi separau corpul de al lui.

"Asta e tot ce ar trebui să fim."

"Nu te-am întrebat ce ar trebui să fim. Te-am întrebat ce suntem." "Nu-mi răspunzi niciodată la întrebări", am spus sfidător. "De ce ar trebui să răspundeți dumneavoastră?"

Zumzetul s-a intensificat, trecând peste noi ca un val de maree peste țărm. Ochii lui Christian s-au întunecat până când pupilele aproape că au ascuns aurul topit al irisului său.

"Întrebările dumneavoastră." Tăietura crudă a zâmbetului său mi-a injectat gheață în vene și, dintr-o dată, am regretat că nu i-am cerut nimic. "Vrei să știi *de ce,* Stella? De ce ți-am dat ceasul, de ce te-am mutat în casa mea, în *sanctuarul meu* , când am trăit singur mai bine de un deceniu și plănuisem să o fac pentru tot restul vieții?"

Fiecare cuvânt îmi înfierbânta sângele cu adrenalină până când mă înecam în ea. În el. În acest vârtej sălbatic în care am fost absorbiți fără nici o cale de scăpare la vedere.

"Este pentru că nu m-ai mai privit în ochi de la New York. Pentru că numai la tine mă pot gândi, indiferent unde sunt sau cu cine sunt, iar gândul că ești rănită sau supărată mă face să vreau să dărâm orașul ăsta." O răutatea blândă, aproape disperată, i-a acoperit vocea. "Niciodată nu mi-am dorit mai mult pe cineva și niciodată nu m-am urât mai mult pentru asta."

Vortexul m-a târât mai adânc, scufundându-mă sub valurile a o mie de emoții diferite. Orice cuvânt pe care l-aș fi putut rosti era prea încurcat în pieptul meu pentru a mai scăpa.

Un zâmbet amar a tăiat acel chip sfâșietor. "De aceea*, la* naiba."

Într-o perie de aer rece, Christian a dispărut.

Ușa s-a trântit în urma lui, iar eu m-am prăbușit pe canapea, cu ceasul atârnându-mi de degete și cu ruinele lumii, așa cum o știam, la picioarele mele.

23

CHRISHI6N

VALHALLA ÎNTR-O SEARĂ DE VINERI SEARA A FOST DESFRÂU PUR, DAR ÎN LOC DE participând la jocul de poker cu mize mari de la cazinou sau la clubul pentru domni de la subsol, mi-am aruncat al șaselea pahar la bar.

Scotch-ul, dezgustul de sine și furia îmi ardeau sângele în timp ce bruneta de lângă mine pălăvrăgea.

Trei ore și de două ori mai multe băuturi nu dezghețaseră gheața neagră care îmi acoperea venele de când o lăsasem pe Stella singură în apartament. Nici femeile care se agitau în jurul meu, toate frumoase și împlinite în felul lor.

Un magnat al produselor cosmetice. O moștenitoare de bomboane. Un supermodel care nu părea preocupat de abandonarea magnatului media cu care apăruse.

"Stau la un hotel din apropiere." Fotomodelul s-a aplecat mai aproape până când vocea ei joasă, guturală, a pătruns în vacarmul din jur și în urechile mele. "Poate că ai vrea să mi te alături?"

Mi-am trecut degetul mare pe marginea paharului și am privit-o în tăcere. Pielea ei s-a înroșit ușor sub privirea mea.

O parte din mine a fost tentată să accepte oferta ei și să-mi înec frustrările în căldură și sex. Ăsta fusese planul meu când începusem să flirtez cu ea.

Dar asta a fost problema. Nici un supermodel sau sex nu o putea șterge pe Stella din mintea mea nici măcar o secundă.

Agitația mi-a străbătut venele.

"Nu mă interesează." Răspunsul meu a ieșit mai dur decât de obicei, iar agravarea s-a adâncit.

Trebuia să plec naibii de aici. Eram prea la limită. Dacă rămâneam, riscam să fac ceva ce aș fi regretat.

Înainte de întâlnire la modelul în cele din urmă să poată să răspundă, ei a observat că se îndepărtase după ce el și-a terminat conversația cu un alt membru al clubului.

S-a îndreptat spre noi în trombă, cu fața întunecată de nemulțumire.

"Anya. Ți-am spus să rămâi lângă mine." El a închis o mână proprietară în jurul încheieturii ei și s-a uitat la mine.

Am privit înapoi, plictisită.

Victor Black, directorul general al unui imperiu media format din zeci de ziare și site-uri web de prost gust, dar foarte citite.

A fost, de asemenea, unul dintre cei mai enervanți membri

ai Valhalla. "Îmi pare rău." Anya nu părea deloc rău.

"Harper." Victor mi-a făcut un rânjet urât. "Nu ar trebui să-ți petreci seara de vineri cu prietena ta în loc să flirtezi cu partenera altui bărbat?".

Zâmbetul meu s-a înghețat la menționarea indirectă a Stelei.

Dacă nu am fi fost în public...

"Ai dreptate", am spus eu prietenos. "Distracție plăcută cu partenerul tău."

Zâmbetul lui Victor s-a clătinat la răspunsul meu agreabil. O urmă de panică i s-a strecurat în ochi când m-am ridicat și am aruncat o bancnotă de o sută de dolari în borcanul cu bacșișuri.

"Unde ești..."

Am plecat fără să ascult restul întrebării sale insipide și am făcut un pit stop la prețioasa lui mașină sport.

Poate că nu aveam o armă la mine, deoarece Valhalla nu permitea accesul cu arme în interiorul clubului, dar asta nu însemna că nu aveam și alte arme, mai puțin evidente, la dispoziția mea.

Două minute și un dispozitiv plantat mai târziu, m-am urcat în mașină și am plecat acasă.

Când am oprit la Mirage, am urmărit pe telefon imaginile de supraveghere din fața casei lui Victor. Așa cum era de așteptat, el plecase la scurt timp după mine; mașina lui a intrat pe alee la mai puțin de zece minute după ce am parcat.

El și Anya au ieșit din mașină și au intrat în casa lui.

Am așteptat ca ușa să se închidă în urma lor înainte de a activa

dispozitivul.

Nu am putut auzi imaginile, dar am putut auzi *bubuitura* în capul meu când mașina lui a explodat în flăcări.

Până când Victor a fugit, era deja o bucată de metal înnegrită și răsucită sub focul violent.

Pentru prima dată în acea seară, am zâmbit cu adevărat.

Mult mai bine.

Mi-am băgat telefonul în buzunar și mi-am îndreptat geaca în timp ce coboram din mașină.

Probabil că putea ghici cine se afla în spatele dispariției premature a mașinii sale, dar nu ar fi făcut nimic în acest sens. A avut noroc că nu am aruncat-o în aer când era *în* ea.

Din nefericire, ușurarea pe care am obținut-o de la sexul cu Victor a fost de scurtă durată.

Fiecare pas mai aproape de apartamentul meu îmi amintea de ceea ce s-a întâmplat cu Stella.

Locuiam în aceeași casă, dar o simțeam cum se îndepărtează.

Nu ești prietenul meu. Nici măcar nu sunt sigură că suntem prieteni.

Mi s-a încleștat maxilarul.

Îi cumpărasem ceasul în speranța că va acoperi distanța care se crease de la New York. Asta s-a întors împotriva mea.

M-am dus la Valhalla sperând să-mi iau gândul de la ea. Și asta a fost un eșec.

Puteam să mă duc acasă cu orice femeie aș fi vrut și am ales să mă întorc acasă la cea care nu mă dorea.

Un râs caustic mi-a pârâit gâtul.

Soarta a fost o nenorocită.

MI-AM DESFĂCUT NODUL DE LA CRAVATĂ CÂND AM INTRAT ÎN CASĂ. MAI DEVREME dezgustul de sine a luat foc în pieptul meu.

Îmi făcusem o carieră din a nu-mi pierde cumpătul, dar mi-am pierdut cumpătul când Stella a încercat să returneze ceasul.

Asta e tot ce *suntem. Nimic mai mult, nimic*

mai puțin. De ce faci toate *astea?*

Pentru că niciodată nu mi-am dorit mai mult pe cineva și niciodată nu m-am urât mai mult pentru asta. De asta.

Ecourile conversației noastre învăluiau aerul.

Intenționasem să mă duc direct în camera mea, dar m-am oprit când am zărit părul negru și creț care se ivea de deasupra canapelei și mirosul lumânării preferate a Stelei cu aromă de lavandă. Aceasta pâlpâia pe măsuța de cafea, alături de picioarele lungi și goale și de o împrăștiere de creioane

de desen.

Mi-am târât privirea peste întinderea de piele netedă și pantalonii scurți de bumbac până când am întâlnit o pereche de ochi verzi, neîncrezători.

"Ești încă treaz." Alcoolul și dorința mi-au ascuțit observația.

Stella era de obicei în pat până acum, sau cel puțin în camera ei. Nu am crezut nicio secundă că se culca atât de devreme.

De ce mă evitase? Nu putea fi din cauză că am refuzat să-i spun despre *Magda* și Vivian. Acea conversație fusese cel mult banală.

"Nu puteam să dorm, așa că m-am gândit să desenez ceva." Și-a întors privirea la caietul de schițe. "Unde ai fost?"

În ciuda tonului ei dezinvolt, o tensiune vizibilă îi căptușea umerii.

O parte din gheață s-a topit în cele din urmă. Stropii de căldură mi-au strecurat prin vene și mi-au smuls un zâmbet întunecat.

"De ce întrebi?"

"Ai fost plecat ore întregi. Curiozitatea este firească."

Ea se pricepea la cacealmaua; eu mă pricepeam mai bine la detectarea prostiilor.

Am traversat camera până când am ajuns în spatele ei. Reflecțiile noastre se reflectau în fereastră, atât de clare încât puteam să urmăresc fiecare detaliu al feței ei - genele lungi și dese, ușoara înclinare a ochilor verzi ca de pisică, delicatețea bărbiei și curbura elegantă a pomeților.

"Am ieșit să beau ceva." Tracul meu dezinvolt nu se potrivea cu bătăile pulsului meu.

Îmi venea să-i înfășor părul în mână și să-i trag capul pe spate până când acei ochi erau în ochii mei. Să marchez acea piele perfectă cu dinții mei și să-i revendic gura într-un sărut atât de adânc încât să șteargă noțiunea că eram *doar colegi de casă.*

Mâinile mi s-au flexat înainte de a le desprinde cu forța. *Nu încă.*

Așteptasem prea mult timp pentru a-mi irosi toată munca grea pe un moment impetuos.

Dacă Stella a simțit pericolul care se aduna în spatele ei, nu a arătat-o decât printr-o nouă strângere a umerilor. Creionul ei zbura pe pagină, schițând și umbrind fără pauză detaliile unei rochii până la podea.

"Da. Simt mirosul de alcool." Strânsoarea i-a împiedicat răspunsul dezinvolt. "Scotch... și parfum?"

"Gelos?" Mătasea s-a înfășurat în jurul tonului meu moale și batjocoritor.

"Nu am niciun motiv să fiu." A continuat să schițeze, dar tușele erau mai rapide, mai furioase. "Suntem doar colegi de cameră."

"Ăsta nu e un răspuns." I-am ascuns o șuviță de păr după ureche. Vocea mea a devenit ademenitoare, în timp ce creionul ei a încetinit. "Întreabă-mă ce vrei să știi cu adevărat, Stella."

Genele ei s-au scufundat înainte de a se ridica și ochii ei s-au întâlnit cu ai mei în fereastră.

Stella putea să aibă o fațadă rece cât voia, dar avea o inimă blândă și o purta pe mânecă.

Puteam să disting o duzină de emoții diferite care se învârteau sub acele adâncimi de culoarea jadului - furie, frustrare, dorință și ceva mai întunecat, mai necunoscut.

"Cu cine ai fost?" Indiferența se agăța de cuvintele ei, dar era suficient de zdrențuită pentru ca eu să observ vulnerabilitatea subiacentă.

Îi păsa, iar acea urmă de emoție m-a omorât mai mult decât ar fi putut-o face orice lovitură de sabie.

"Trei femei."

Mi-am apăsat mâna pe umărul ei, forțând-o să se liniștească atunci când a tresărit la răspunsul meu.

"Erau în același bar ca și mine", am spus. "Aș fi putut să i-o trag oricăreia dintre ele. Să le fac să facă orice lucru murdar și desfrânat la care mă puteam gândi. Gura lor pe scula mea, mâinile mele în părul lor..."

Buzele Stelei s-au strâns. Mândria aprindea o scânteie sfidătoare în ochii ei, dar cruzimea îi întindea trăsăturile încordate, iar eu am detectat un mic tremur sub atingerea mea.

"Totuși, nu m-am atins de ele. Nu am vrut să o fac. Nici măcar un pic." Mi-am coborât capul, cu pieptul în flăcări de la cât de aproape era ea. Fiecare respirație o aducea mai adânc în orbita mea, dar le-aș fi dat la schimb pe toate dacă asta ar fi însemnat că o puteam avea pe ea, pe *toată* ea, pentru o singură clipă. "Poate că ar fi trebuit să o fac. Poate că atunci ai fi înțeles ce simt."

Respirația mea i-a atins obrazul în timp ce mi-am alunecat palma pe curba umărului ei și pe braț. "Nu sunt un om gelos, Stella. Niciodată nu am invidiat pe cineva pentru ceea ce are sau cu cine este, și totuși..." Degetele mele au alunecat până la încheietura ei. "Sunt gelos pe fiecare persoană căreia îi zâmbești...". O perie peste degetele ei. "De fiecare râs pe care nu-l aud..." Atingerea mea a coborât până la genunchiul ei și a făcut o călătorie lentă și languroasă pe coapsa ei. "Fiecare briză care îți atinge pielea și fiecare sunet care se revarsă prin buzele tale. Aceasta. Este. *Înnebunitor."*

M-am oprit la tivul pantalonilor ei scurți. Inima îmi trosnea, alunecând într-un ritm primitiv care se potrivea cu asprimea vocii mele. Aerul se învârtea cu dorințe nestăpânite atât de puternice încât amenințau să ne consume pe amândoi.

Stella încetase cu totul să mai deseneze. Creionul ei zăcea moale în strânsoarea ei slăbită și era nemișcată, atât de nemișcată, cu excepția muzicii frenetice a pulsului ei.

Am auzit-o peste vuietul fierbinte al sângelui din venele mele. Era un cântec de sirenă care mă chema la pierzanie și era atât de frumos încât aș fi putut ceda, chiar dacă știam că mă va duce în iad.

"Christian..."

Fiecare mușchi s-a încordat la șoapta numelui meu. Suna atât de dulce venind din gura ei, ca și cum ar fi fost sunetul salvării în loc de ruină.

A fost singura persoană care mi-a spus vreodată numele în felul acesta.

Mâna mea s-a încolăcit în jurul coapsei ei. Asprimea a săpat în carnea moale înainte de a o elibera și m-am îndreptat, urându-mă mai mult cu fiecare secundă.

"Du-te în camera ta, Stella." Porunca mea aspră a spulberat intimitatea crudă a momentului. "Și încuie-ți ușa."

O clipă de ezitare. O expirație zdravănă.

Apoi un foșnet de hârtii și o pierdere de căldură în timp ce ea fugea din cameră.

Am așteptat până când i-am auzit ușa închizându-se înainte de a-mi elibera propria respirație în lesă.

Pașii mei băteau în ritmul inimii în timp ce mă îndreptam spre baie, mă dezbrăcam de haine și porneam dușul cât mai rece posibil.

Jeturile de apă înghețată îmi loveau pielea, dar nu făceau nimic pentru a potoli dorința care se dezlănțuia în mine și care incinera totul în calea ei, până când au rămas doar viziuni de ochi de jad și bucle întunecate și luxuriante. Parfumul fantomatic al florilor verzi se învârtea în duș, la fel de invizibil și totuși tangibil ca și senzația de mătase fierbinte sub atingerea mea.

Stella îmi intrase atât de adânc în conștiință încât nu mai simțeam decât mirosul ei. Tot ce puteam simți. Și, chiar și atunci când închideam ochii, tot ce puteam vedea.

Nevoia din vintrele mele a pulsat mai tare.

La naiba.

Am rostit un înjurătură mică înainte de a ceda și de a-mi înmănunchea penisul. Era tare și umflată și deja picura precum, iar mișcările mele erau aspre, aproape furioase, în timp ce mă străduiam să mă eliberez.

Aș fi putut s-o sărut. I-aș fi putut strânge părul și aș fi putut să o marchez cu gura mea până când aș fi dovedit că nu era nimic *fals* în focul întunecat care ardea

între noi.

Singurul lucru care mă reținuse era un fir subțire de autocontrol, țesut din logica rece și din cele mai mici fărâme ale conștiinței mele distruse de mult timp.

Eram foarte conștient de faptul că, dacă vreunul dintre noi ar fi cedat, m-aș fi condamnat nu numai pe mine, ci și pe ea la iad.

Aș fi atins-o cu mâinile însângerate și aș fi sărutat-o cu gura unui înșelător. Ar fi urcat în pat cu un monstru și nici măcar nu ar fi știut asta.

O parte din mine o dorea atât de mult încât nu-mi păsa; cealaltă parte era suficient de protectoare încât aș fi trimis-o într-un loc unde nici măcar eu nu aș fi putut să o găsesc.

A fost un paradox, la fel ca toate lucrurile din viața mea care aveau legătură cu ea. Dar dacă acel fir s-ar fi rupt...

Am închis ochii, cu strânsoarea strânsă și respirația îngreunată.

Ar putea fi sub mine acum, cu unghiile ei zgâriindu-mi spatele și numele meu un geamăt în gura ei...

Orgasmul meu s-a încolăcit la baza coloanei vertebrale, la început încet, apoi mai repede, până când a explodat într-un moment orbitor și asurzitor.

"La naiba!"

Forța eliberării mele mi-a înecat blestemul, dar când am coborât din înălțime, tot ce mi-a rămas era apa rece și strălucirea strălucitoare și batjocoritoare a luminii de deasupra capului.

Mi-am sprijinit fruntea de gresia înghețată și mi-am numărat inspirațiile adânci.

Unu. Doi. Trei.

Camera Stelei era în capătul holului de a mea. În ciuda a ceea ce i-am spus, o ușă încuiată nu ar fi fost o protecție prea mare.

Patru. Cinci. Șase.

Am continuat să număr până când bătăile inimii mele au încetinit până la un ritm normal și claritatea a alungat scotch-ul din sângele meu și ceața din creierul meu.

Nu era seara potrivită pentru a face o mișcare.

Așteptasem atât de mult timp. Puteam să mai aștept încă un timp.

Pentru că atunci când o voi revendica pe Stella ca fiind a mea, o voi face atât de temeinic încât nu va mai exista nici o urmă de îndoială în mintea noastră cu privire la cine îi aparținea... sau cui îi aparțineam eu în schimb.

2G

SHELL6

CA SĂ SE ȘTIE, *NU* AM FOST GELOS PE FEMEILE PE CARE CHRISTIAN LE-A VĂZUT ULTIMA DATĂ.

noapte. Eram pur și simplu îngrijorată de faptul că era plecat ore în șir, deoarece era prietenul meu - sau, mă rog, prietenul meu fals - și mi-ar fi creat multe bătăi de cap dacă i s-ar fi întâmplat ceva.

Asta a fost tot.

Pielea mi s-a înțepenit de conștiință în timp ce așteptam ca Josh sau Jules să răspundă la ușă.

Era o petrecere de inaugurare a casei lor cu întârziere, iar Christian obținuse o invitație deoarece Rhys și Bridget erau în oraș atât pentru petrecere, cât și pentru un eveniment diplomatic. Ceva legat de faptul că voia să-l vadă pe Rhys și nu se putea întâlni cu el separat.

Plănuisem să-l evit pe Christian până când îmi rezolvam sentimentele încurcate față de el, dar acum trebuia să petrec o zi întreagă cu el, în timp ce mărturisirea și avertismentul lui îmi răsunau ca un disc stricat în cap.

Niciodată nu mi-am dorit mai mult pe cineva și niciodată nu m-am urât mai mult pentru asta. Du-te în camera ta, Stella. Și încuie-ți ușa.

Imaginația mea nu se putea abține să nu învârtă fantezii despre ce s-ar fi întâmplat dacă nu aș fi plecat după avertismentul lui... sau dacă nu aș fi încuiat ușa, așa cum îmi spusese el.

Mâini aspre. Săruturi cu whisky. Pași în întuneric.

Căldura mi-a săgetat pe trunchi și s-a adunat între coapsele mele.

Mi-am strâns cadoul de casă nouă mai aproape de mine, în timp ce respirația mi se întețea.

În ciuda iubirii mele pentru cristale, tarot și toate lucrurile mistice, nu

credeam în magie. Nu în vrăji și mături, oricum. Dar în acel moment,

Eram sigură că Christian ar putea să se târască în mintea mea și să scoată fiecare fantezie murdară și perversă pe care o aveam cu el.

Privirea lui îmi ardea o gaură în obraz, în timp ce după-amiaza crocantă de aprilie se transforma într-un cuptor. Soarele a trasat o cărare nemiloasă peste pielea mea expusă și mi-a încetinit bătăile inimii, în timp ce tăcerea îmi înfășura mâini strânse în jurul gâtului.

Aș fi putut să mă sufoc chiar acolo, pe treptele din față, dacă Jules nu ar fi deschis ușa de la intrare și nu m-ar fi salvat.

"Stella! Christian! *Mi s-a părut că* v-am auzit!", a bubuit ea. "Mă bucur că ați reușit să veniți!"

Tensiunea s-a prăbușit, îndepărtând privirea lui Christian de la mine și slăbind sfoara care mă ținea în picioare până când m-am prăbușit pe setul meu de lumânări cadou în cutie, cu un amestec de ușurare și dezamăgire.

"Nu am rata asta pentru nimic în lume." I-am împins cutia spre ea, sperând că nu-mi poate sesiza neliniștea. De îndată ce Jules a simțit mirosul bârfei, a urmărit-o ca un câine după un os. "Asta e pentru tine. O casă nouă fericită."

Ochii ei s-au aprins. Ea *trăia* pentru cadouri. Mi-a spus odată că e păcat că Moș Crăciun nu e real, pentru că, oricât de bătrân ar fi, s-ar fi culcat cu el dacă asta ar fi însemnat să se trezească cu un cadou diferit în fiecare dimineață.

De acord, asta a fost după trei lichioruri de ouă în timpul sărbătorilor, dar totuși.

Mintea lui Jules Ambrose funcționa în moduri fascinante.

"Vă mulțumesc! Intrați, intrați. Toată lumea este deja în sufragerie." A luat cadoul cu o mână și a deschis ușa mai larg cu cealaltă. "Scoate-ți pantofii și lasă-i lângă ușă. *Mie,* personal, nu-mi pasă, dar Josh este obsedat de asta." Și-a dat ochii peste cap într-o exasperare bonomă.

"Asta pentru că nu vreau ca oamenii să lase urme de murdărie pe podelele noastre, păgânule." Josh a venit în spatele ei și i-a sărutat obrazul înainte de a ne saluta cu un zâmbet cu gropițe.

"Hei, băieți. Bine ați venit în umila noastră locuință." A înfășurat un braț dramatic în jurul casei cu două etaje.

O mai vizitasem înainte, așa că eram familiarizată cu podelele din lemn masiv și cu decorul fermecător de nepotrivit - covoarele roz pufoase ale lui Jules alături de mobila din piele neagră a lui Josh, pernele ei roșii în formă

de buze care compensau tablourile hidoase împrăștiate pe pereți.

Josh era plăcut la vedere, dar gusturile sale în materie de artă erau cel puțin discutabile.

"Frumoasă artă", a trasat Christian.

"Mulțumesc." Celălalt bărbat a radiat. "Am ales-o chiar eu."

"Îmi dau seama."

I-am aruncat lui Christian o privire rapidă, dar expresia lui era impasibilă.

"Eu *nu sunt* un păgân." Jules era încă blocată de modul în care Josh o numea. "Cât despre murdărie și mizerie, pentru asta se face curățenie."

"Da? Și cine face curățenie?", a întrebat el în timp ce ne îndreptam spre sufragerie. Cadrul său slab se mișca ușor în jurul schiurilor sprijinite la întâmplare de ușa deschisă a dulapului din holul din față și a cutiei goale de Crumble & Bake care aluneca pe jumătate de pe o măsuță laterală.

Era medic la Urgențe la Spitalul Universitar Thayer, dar cu părul său negru și ciufulit, pielea bronzată și pometii ascuțiți, putea juca și la televizor.

"Da", a spus Jules cu eleganță. "Când am timp."

"Ultima dată când ai *avut timp* , ți l-ai petrecut făcându-ți un tratament facial acasă."

"Pielea mea are nevoie de răsfăț. Să fii avocat este stresant." Și-a aruncat părul peste umăr. "Pot să-ți reamintesc că ultima dată când *ai* avut timp, ți l-ai petrecut primind bătaie de la Alex la șah?".

Josh s-a încruntat. "Nu mi-am *luat bătaie.* Am înțeles cum stă treaba. Îmi dădeam seama de slăbiciunile lui."

Jules îl mângâie pe braț cu o mână liniștitoare. "Gata, gata, iubitule. E în regulă.

Încă te iubesc chiar dacă nu te pricepi deloc la strategie."

Mi-am înghițit un râs la cearta lor. Unele lucruri nu se schimbau niciodată.

Am intrat în sufragerie, unde restul petrecăreților erau împrăștiați pe două canapele din piele.

Bridget a sărit în sus și m-a îmbrățișat în clipa în care m-a văzut. "Stella! Mă bucur atât de mult să te văd!"

"Și tu." Am strâns-o tare. Pentru restul lumii, ea era o regină, dar pentru mine, va fi mereu fata cu care mă uitam la "*The Bachelor"* și cu care stăteam până târziu la beție discutând despre filozofia vieții când eram în facultate. "Cum te tratează viața regală? Ai decapitat pe cineva în ultima vreme?" Am tachinat-o.

Ea a scos un oftat exagerat. "Din păcate nu, deși am fost tentată să-l condamn pe ministrul de interne la ghilotină. Rhys m-a convins să nu o fac."

I-a aruncat o privire jucăușă soțului ei, al cărui cadru musculos de 1,85 metri făcea ca canapeaua pe care stătea să pară o piesă de mobilier pentru păpuși.

"Jumătate pentru că eu te-am convins să nu o faci, jumătate pentru că nimeni nu mai folosește ghilotina." Amuzamentul i-a înmuiat ochii cenușii călițI de luptă.

"Aș putea să le aduc înapoi. Eu sunt regina. Ceea ce spun eu se aplică." Bridget s-a scufundat pe scaunul de lângă el cu aroganță regală, deși fața ei strălucea de răutate.

Un zâmbet i-a despicat fața. "Bineînțeles că poți, prințesă." A mai murmurat ceva prea încet ca să pot auzi. Orice ar fi fost, a făcut ca obrajii lui Bridget să se înroșească roz de plăcere.

Jules îl împinse pe Josh în coaste cu un suspin visător. "De *ce* nu-mi spui prințesă? E atât de drăguț."

"Pentru că nu ești o prințesă. Ești o iadionă", a spus el, câștigându-și o privire adâncă. "Și așa îmi place." A tras-o la pieptul lui și i-a plantat un sărut dramatic pe buze.

Jules a făcut o încercare timidă de a-l împinge de pe el, dar râsul i-a izbucnit din gât. "Frumoasă salvare, Chen."

Atmosfera veselă mi-a atenuat tensiunea de mai devreme, în timp ce m-am aplecat să o îmbrățișez pe Ava.

Era ghemuită lângă Alex, care privea cu dezgust interacțiunile dulci ale celorlalte cupluri, în timp ce el îi înfășura un braț protector în jurul umerilor.

"Dacă vrei să te implici și tu în PDA, acum e momentul", am glumit.

Ea a râs. "Am notat, dar deocamdată suntem bine." Vocea ei a scăzut până la o șoaptă de scenă. "Alex este alergic la PDA."

"Nu sunt *alergic*." A făcut o grimasă când Jules și-a înfășurat brațele în jurul gâtului lui Josh și a spus ceva care l-a făcut să se înmoaie la față. "Pur și simplu deranjat."

"Alex are anxietate de performanță", a spus Josh fără să își întoarcă privirea de la Jules. "Este în regulă, amice. Li se întâmplă celor mai buni dintre noi. Poate că poți investi în dezvoltarea unei pastile care să te ajute cu problema ta. Va fi ca Viagra pentru sărutători".

"Dacă ar fi să investesc în dezvoltarea a ceva, ar fi o botniță personalizată pentru a te face să taci."

O gropiță răutăcioasă a încrețit obrazul lui Josh. "Alex Volkov a cheltuit toți banii de cercetare și dezvoltare pentru mine? Sunt onorat."

Jules și-a îngropat fața în pieptul lui, cu umerii tremurând de râs.

Ava își puse mâna pe brațul lui Alex. "Nu-i omorî", a avertizat ea. "Nu putem pierde o domnișoară de onoare *și un cavaler* de onoare atât de aproape de nuntă."

"Termenul de *cavaler de onoare* este o publicitate falsă." Alex l-a fixat pe Josh cu o privire întunecată. "Ar trebui să te schimb cu altcineva."

"Poți să încerci, dar eu sunt singurul tău prieten și cine poate organiza o petrecere a burlacilor mai bună decât mine? Exact, nimeni." Josh și-a răspuns la propria întrebare. "În plus, am depus deja avansul pentru flotorul de banane jumbo și cărțile de poker personalizate. Sunt ilustrate cu un desen cu Ava și un robot în costum."

Mi-am întors capul ca să nu-mi vadă Alex zâmbetul.

În afară de Ava, Josh era singura persoană care putea să scape provocându-l pe Alex în felul acesta.

Poate.

"Christian, mă bucur să te văd din nou!" a ciripit Ava înainte ca logodnicul ei să-și stranguleze fratele până la moarte în sufrageria acestuia din urmă. "Nu mi-am dat seama că vei veni".

Se întâlniseră o dată la nunta lui Bridget, dar faptul că întâlnise pe cineva o singură dată nu o împiedicase niciodată să se poarte cu cineva ca și cum ar fi fost un vechi prieten.

"N-aș rata nicio ocazie de a ieși cu prietenii Stelei", a spus Christian cu ușurință.

Mi-a așezat o mână în partea de jos a spatelui meu și aproape că m-am îndepărtat de căldura lui până când mi-am amintit că trebuia să ne întâlnim.

Am cedat și le-am spus prietenilor mei că pot să le spună celorlalți, astfel încât toată lumea de aici să știe că ne prefacem, chiar dacă nu au spus-o.

Totuși, ar trebui să continui să mă prefac de dragul

simplității sau nu? Indecizia mi-a întins mușchii.

Christian trebuie să fi sesizat ezitarea mea, pentru că maxilarul i s-a îndoit în timp ce mâna lui a mai zăbovit o secundă înainte de a o retrage.

Ușurarea și dezamăgirea se luptau pentru dominație în pieptul meu.

Între timp, în cameră s-a făcut liniște, în timp ce șase perechi de ochi se plimbau între noi. Nu eram singura nesigură în legătură cu modul în care să tratăm relația noastră; puteam vedea confuzia mâzgălită pe fețele prietenilor mei.

O umbră ciudată a întunecat camera înainte ca Jules să bată din palme.

"Din moment ce toată lumea este aici, să începem happy hour! Am o nouă margarita
rețetă Abia aștept să încercați..."

Nimeni nu a luat-o la întrebări, deși abia se făcuse amiaza.

Mai multe margarita de casă și prea multe chipsuri mai târziu, m-am trezit pe o canapea cu Ava, Jules și Bridget, în timp ce Christian, Alex, Josh și Rhys stăteau vizavi de noi.

Am respectat regula mea de a bea două băuturi la fiecare petrecere, dar Josh a fost atât de dur cu turnarea lui, încât capul îmi zbârnâia ca și cum aș fi înghițit o jumătate de duzină de shot-uri de tequila.

"Avem nevoie de o excursie între fete în curând." Bridget și-a lăsat capul pe spate și a căscat. "Ceva distractiv. M-am săturat de călătoriile diplomatice. Zbor mii de kilometri ca să zâmbesc și să dau mâna cu o grămadă de bătrâni. Aș putea să fac același lucru în Parlament, *fără* decalajul orar."

"Da!" Jules s-a luminat la perspectiva unui weekend sălbatic în străinătate. "Ava, se apropie petrecerea burlăcițelor tale. Hai să o facem în stil mare. Să o facem de neuitat. Să o facem..."

"Sigur și legal", a spus Ava cu fermitate. "Nu am nevoie să merg din nou la închisoare".

Ava, Jules și cu mine am fost arestate în timpul burlacilor lui Bridget, după ce Jules a lovit un ciudat în față pentru că o pipăise pe Ava. Din fericire, Bridget plecase până atunci, dar perioada petrecută într-o celulă rece din Eldorran nu a fost una dintre cele mai frumoase amintiri ale mele.

"Din nou?" Capul lui Bridget s-a ridicat. "Când ai fost la închisoare?" "Uh..." Obrajii lui Ava s-au înroșit. "Asta a fost o figură de stil?"

Nu i-am spus niciodată lui Bridget ce s-a întâmplat pentru că s-ar fi speriat. În plus, Alex ne scosese pe cauțiune și se ocupase de consecințe - adică nu a ținut totul departe de presă - așa că nu era nici un rău, nici o greșeală.

"Ați spus *din nou.* " Suspiciunea a întunecat trăsăturile elegante ale lui Bridget. "Vorbește despre momentul în care am pătruns în turnul cu ceas din facultate și am intrat prin efracție.

și a dat peste securitatea campusului", a intervenit Jules. "Oricum, *bineînțeles că* burlacul va fi în siguranță și legal. Îmi place să trăiesc viața la limită, dar nu vreau ca Alex să mă ucidă, mulțumesc mult."

Ne-am uitat la Alex, care îl asculta cu o expresie îndurerată pe Josh, care îi descria în detaliu cele treizeci și șase de utilizări diferite ale unui car de banane jumbo.

La celălalt capăt al canapelei, Rhys și Christian purtau o conversație, cu vocile lor prea joase pentru ca eu să le aud. Rhys era încruntat; Christian părea amuzat.

Ar trebui să fie ilegal ca atâta frumusețe să ocupe un spațiu atât de mic. Dar în timp ce fiecare bărbat era devastator în felul său, privirea mea a fost atrasă irezistibil de forma slabă care se tolănea cel mai aproape de ușă.

Christian și-a întors capul exact în momentul în care atenția mea s-a oprit asupra lui. Privirile noastre s-au fixat, iar un curent electric de ceva primar mi-a pârjolit sângele.

Ceața care îmi întuneca brusc capul nu mai avea nimic de-a face cu margarita.

"Uită de călătorie pentru moment." Vocea lui Jules mi-a atras atenția înapoi la ea, deși ochii lui Christian au rămas un brand fierbinte pe pielea mea. "Ce a fost asta?"

"Ce a fost ce?" Inima mea a ricoșat în piept.

Postgustul persistent de căpșuni și tequila s-a dizolvat în condimente și whisky pe limba mea. Era așa cum mi-am imaginat că ar fi avut gustul lui - căldură, păcat și masculinitate pură, nefiltrată.

"Asta." Ochii ca niște lame de aluniță mi-au străpuns ignoranța prefăcută. Și-a înclinat capul cu o fracțiune de centimetru spre Christian. "Tensiunea sexuală este atât de densă încât o pot tăia cu un cuțit de unt."

"Nu există tensiune sexuală." Doar dacă nu pui la socoteală durerea din miezul meu și conștiința care îmi strânge pielea.

"Există. Chiar și eu o simt." Ava și-a ridicat părul de pe gât. "Dacă devine și mai fierbinte, va trebui să-l fac pe Alex să revină asupra regulii lui de a nu face PDA."

"Exact." Jules s-a ridicat brusc în picioare, atrăgând atenția bărbaților și întrerupându-l pe Josh în timp ce ajungea la flotorul de banane să folosească numărul douăzeci și cinci.

"E totul în regulă?", a întrebat el.

"Da. Trebuie doar să mergem la toaletă." M-a apucat de încheietura mâinii și m-a tras în sus și spre spatele casei. Ava și Bridget ne-au urmat. "Nu mâncați toate chipsurile cât suntem plecate!"

"Sunt doctor și tot nu pot găsi un motiv medical pentru care fetele trebuie să meargă mereu la baie în același timp", l-am auzit pe Josh în timp ce plecam.

"Ești un idiot", a spus Alex.

Vocile lor s-au stins când Jules ne-a tras în baia de oaspeți și a închis ușa în urma noastră.

"De ce am impresia că e un interogatoriu FBI?" M-am sprijinit de tejghea și mi-am privit prietenii cu suspiciune.

"Pentru că așa este." Jules și-a plantat mâinile în șolduri și a adoptat

vocea de avocat. "Acum, spune-ne adevărul. Tu, Stella Alonso, ai sau ai avut vreodată relații sexuale cu Christian Harper?".

"*Nu*."

"Vrei?"

Două secunde de ezitare au fost suficiente pentru a stârni suspine în jur.

"Știam eu!" Triumful strălucea în ochii lui Jules. "Sunt atât de fericită pentru tine! *În sfârșit* , cineva de care ești atrasă. Christian este nebunește de sexy și locuiți în aceeași casă. Este ca și cum ar fi configurația perfectă pentru o aventură sexy."

Bridget a fost mai puțin entuziasmată. "Am crezut că este o relație falsă", a spus ea cu blândețe. "Ce s-a schimbat?"

"După cum a spus Jules, arată destul de bine." Am apucat instinctiv colierul meu de cristal. Piatra caldă și limpede trebuia să-mi limpezească mintea și să mă ajute să mă concentrez, dar gândurile mele se rostogoleau în capul meu ca niște rufe puse la spălat. "De asemenea..." După încă un moment de ezitare, am vărsat tot ce se întâmplase.

New York, aversiunea ciudată a lui Christian față de artă, ceasul, mărturisirea lui despre faptul că mă dorește.

Când am terminat, trei ochi m-au fixat de tejgheaua de marmură cu grade diferite de șoc (Ava), îngrijorare (Bridget) și încântare (Jules).

"Am avut sentimentul că te place din ziua în care l-am cunoscut", a spus Jules cu înțelepciune. "Felul în care s-a uitat la tine când am semnat contractul de închiriere? *Whew* ." Ea s-a vânturat. "Ascultă, dacă vrei să pleci și să i-o tragi, nu mă voi supăra. E un nou sezon, iubito. E timpul să ștergi pânzele de păianjen din viața ta sexuală. Va fi ca o curățenie de primăvară pentru vaginul tău".

Am tresărit la imaginea mentală.

"Nu m-aș arunca în ceva atât de repede." O încruntare a marcat fruntea lui Bridget. "Christian este, ei bine, știi deja ce cred despre el. Îi sunt veșnic recunoscătoare că ne-a ajutat pe mine și pe Rhys cu problema noastră cu scurgerea de fotografii, dar nu este cineva la care să apelezi dacă vrei o relație serioasă."

"De aceea am spus "bang", nu "date", a spus Jules. "Pun pariu că este o bestie în pat.

Are privirea aceea."

Căldura mi-a pătat obrajii. "Ce ar spune Josh dacă ar ști că evaluezi în secret abilitățile sexuale ale altor bărbați?"

"Ar spune că este încă mai bun decât ei și ar avea dreptate. Viața noastră sexuală este fantastică." Jules i-a aruncat o privire disprețuitoare lui

Ava. "Îmi pare rău."

"O să mă prefac că nu am auzit ultima parte." Ava acceptase relația dintre Josh și Jules cu condiția ca aceștia să nu discute niciodată despre viața lor sexuală în fața ei.

S-a întors spre mine, cu ochii ei întunecați, calzi de îngrijorare și curiozitate. "Întrebarea este: *vrei* doar sex cu el? Sau vrei ceva

mai mult?"

"Nu fi ridicol", a spus Jules. "Stel nu este interesat de întâlniri. Nu-i așa?"

Cristalul s-a aprins pe palma mea. Nu am răspuns, dar tăcerea mea vorbea de la sine.

"Oh." Zâmbetul lui Jules s-a estompat încet în realizare. "*Oh* ."

Oh avea dreptate.

Nu știam dacă vreau să mă întâlnesc cu Christian, dar știam că îl vreau.

Și am știut că era doar o chestiune de timp până când chimia întunecată dintre noi va exploda în ceva din care niciunul dintre noi nu-și va mai putea reveni.

25

CHRISHI6N

"CE *naiba* CREZI CĂ FACI?"

"Beau și mă bucur de compania ta încântătoare." Mi-am ridicat paharul. "Mă bucur să te văd din nou, Larsen."

"Mi-aș dori să pot spune același lucru."

Rhys a fost morocănos și bosumflat de când am sosit, ceea ce nu era o mare diferență față de comportamentul său obișnuit, dar acum că fetele ieșiseră din cameră, și-a îndreptat toată forța mâniei sale asupra mea.

"Un an de când ești prinț consort și ai uitat istoria noastră. Prietenia noastră." Mi-am îmbinat tonul cu o dezamăgire atent elaborată. "Credeam că ești diferit, dar e adevărat ce se spune. Puterea absolută corupe în mod absolut."

Am folosit *prietenia* în cel mai vag sens al termenului. Relația noastră dificilă și complicată a început când Rhys mi-a salvat viața și când el a plecat de la Harper Security pentru a fi cu Bridget. Drumul dintre aceste puncte fusese presărat cu dezacorduri, înțepături și un amestec ciudat de respect reciproc și suspiciune.

"Termină cu prostiile, Harper." Privirea lui Rhys a sclipit de iritare. Clasic pentru Larsen. Dacă ar fi rumegat și mai tare, ar fi avut nevoie de un chirurg plastician care să-i scoată încruntarea de pe față. "Ți-am spus să stai departe de Stella. Nu-mi pasă dacă e falsă. Locuiește cu tine și nu am încredere în tine sub același acoperiș cu ea."

"Pari îngrozitor de preocupat de viața ei amoroasă", am trasat eu. "E ceva ce ar trebui să știe Bridget?"

Aerul era plin de pericol tăcut, dar nimeni nu părea îngrijorat, cu excepția gărzilor de corp regale care se mișcau neliniștite în spatele

camerei.

Josh ne privea cu fascinație du-te și vino din partea cealaltă a lui Rhys, în timp ce Alex își răsfoia telefonul, părând plictisit.

"Sunt îngrijorat din *cauza lui* Bridget", a mârâit Rhys. "Stella este cea mai bună prietenă a ei. Dacă te pui cu ea, Bridget se va supăra. Ceea ce înseamnă că mă voi supăra și eu."

"Ah, înțeleg." Mi-am învârtit băutura în paharul ei înainte de a lua o înghițitură gânditoare. "Trebuie să fie obositor, să ai emoțiile tale atât de intim conectate cu cele ale altuia. Funcționează și invers, sau este o lesă cu sens unic de care doar ea poate trage?".

Josh a pufnit într-un râs.

"Te prefaci amuzat", a spus Rhys fără să se uite la el. "De parcă Jules și Ava nu te vor călări în fund dacă i se întâmplă ceva Stelei."

Zâmbetul lui Josh a dispărut. Alex și-a ridicat privirea de pe telefon, acei ochi verzi și reci pătrunzându-mi în piele pentru prima dată de când am ajuns.

Nu ne recunoscusem unul pe altul decât un salut obligatoriu din cap.

Nu ne-am ascuns cvasi-prietenia, dar nici nu am anunțat-o lumii, pentru că nu era nimic *de* anunțat. În afară de partidele noastre lunare de șah și de ocazionalele interacțiuni de afaceri, ne vedeam foarte rar.

"Evident, sunt îngrijorat", a spus Josh, făcând o mișcare de unu la opt în timp ce își îndrepta următoarea întrebare către mine. "Care sunt intențiile tale cu Stella?"

"Nu trebuie să-ți dau explicații. Nici măcar nu te cunosc."

O minciună. *Magda* căzuse din greșeală în mâinile lui înainte ca Dante să o cumpere de la el, ceea ce însemna că știam totul despre Josh Chen. Trecutul familiei sale, notele de la facultatea de medicină, echipa lui preferată de baschet și cum își lua cafeaua.

Era un băiat de aur cu o dungă întunecată, dar nu una care să mă preocupe acum că *Magda* nu mai era în posesia lui.

"Stai în casa mea, te întâlnești cu una dintre cele mai bune prietene ale surorii *și* prietenei mele, așa că, de fapt, trebuie să te explici", a spus Josh. "Dacă nu-ți place, simte-te liber să pleci."

Am oftat, regretând decizia mea de a participa la această nenorocită de petrecere.

Dacă Stella nu ar fi fost atât de hotărâtă să participe, aș fi putut să-mi petrec ziua făcând ceva mai productiv, cum ar fi să îl vânez pe urmăritorul

ei, să îmi reorganizez biblioteca sau să termin cuvintele încrucișate de ieri.

Orice era mai bun decât această conversație insuportabilă.

"Știi..." Expresia lui Rhys a devenit speculativă. "Bridget mi-a povestit despre toate lucrurile pe care le-ai făcut pentru Stella. I-ai redus chiria, ai fost de acord cu aranjamentul de întâlnire, ai mutat-o în casa ta când un ciudat a speriat-o." Speculația s-a transformat într-o strălucire cunoscătoare care a declanșat o duzină de semnale de alarmă. "Credeam că nu-ți plac oamenii în spațiul tău personal. Ai vreun motiv pentru care îi acorzi un tratament special ca o bomboană?"

"Am motivele mele." Mi-am scuturat o bucată de scame de pe mânecă, imaginea unui calm netulburat, chiar dacă neliniștea îmi aluneca prin piept.

Rhys era o adevărată pacoste, nu doar pentru că era unul dintre puținii oameni care nu se temea să mă înfrunte, ci și pentru că era foarte atent și mă cunoștea mai bine decât oricine altcineva în afară de Dante.

Enervarea mea a mai crescut cu o treaptă când m-a examinat cu... amuzament? Ce naiba era așa de amuzant?

"Sunt sigur că da." Umorul i-a prelungit tracul. "Prinzi sentimente, Harper?"

"Doar că sunt iritat de faptul că sunt interogat." Dinții din spate mi s-au încleștat înainte de a mă prinde și de a mă relaxa. "Ce fac cu viața și timpul meu nu este treaba ta."

Zâmbetul lui Rhys s-a lărgit. "Deflecție. Ceea ce înseamnă că am dreptate." Chicoteala lui joasă a ascuțit marginile nemulțumirii mele. "Oh, asta este bogat. N-am crezut niciodată că voi vedea ziua asta."

Lângă el, degetele lui Josh zburau pe telefon cu o viteză alarmantă.

Ochii mei s-au îngustat. "Îi trimiți mesaje lui Jules?"

"Bineînțeles că nu. Dar, în caz că te întrebi, fetele vor fi în baie pentru..." Și-a verificat telefonul. "Cel puțin încă o jumătate de oră."

Iisus Hristos.

Dintre toți oamenii cu care Stella ar putea fi prietenă, a trebuit să-i aleagă pe *aceștia.*

oameni.

"Să ai sentimente nu este ceva de care să îți fie rușine." Un mic zâmbet a spart gheața din expresia lui Alex. "O să te obișnuiești cu asta."

Alex Volkov pe care îl știam acum trei ani nu ar fi spus niciodată așa ceva, nici măcar în glumă.

Încă un semn că dragostea i-a transformat pe cei mai cumpătați dintre oameni în proști. Era suficient pentru a face un om să vrea să-l vâneze pe

Cupidon și să-l spânzure pe nenorocit cu propriile săgeți.

Agitația s-a extins în pieptul meu. "Nu începe cu mine. Cel puțin eu nu am renunțat la compania mea pentru a urmări o fată timp de un an în speranța că ea

m-ar scuti de o a doua privire."

"Totuși, eu am fata și tu stai pe o canapea și te cerți cu apropiații prietenilor ei", a spus Alex cu blândețe. "Dacă nu ai sentimente pentru Stella, nu ai fi atât de agitat din cauza asta."

"Exact." Josh a dat din cap de parcă mă cunoștea, deși schimbasem în total cinci cuvinte înainte de ziua de azi.

Zâmbetul meu era de gheață pură. "Eu mi-aș petrece mai mult timp îmbunătățindu-ți abilitățile de șah și mai puțin preocupându-mă de treburile altora, Josh. L-am bătut pe Alex la șah. Chiar așa?"

Zâmbetul lui Josh a dispărut. "Cum adică, l-ai bătut pe Alex la șah? Când ați jucat șah împreună?" Și-a întors capul spre Alex. "Ai jucat șah cu *altcineva* ?"

Alex a închis ochii pentru scurt timp înainte de a-i deschide și m-a fixat cu privirea, cu o expresie plină de venin cu vârf de gheață.

Zâmbetul meu s-a lărgit. "Avem o întâlnire permanentă la șah în fiecare lună." Mi-am învârtit băutura în pahar. "Nu ți-a spus?"

Josh părea lovit. "Mai ai un alt cel *mai bun prieten secret*? Dar...*eu sunt cel* mai bun prieten al tău! Ți-am cumpărat un plutitor de banane pentru petrecerea burlacilor!"

"Nu vreau un plutitor de banane, iar el *nu* este cel mai bun prieten al meu." Strălucirea lui Alex s-a intensificat.

Am ridicat din umeri, sensul meu era clar. *Ce poți să faci? C'est la vie.*

Nu era vina mea că era atât de antisocial încât cel mai bun prieten al lui s-a speriat că își petrecea timpul cu altcineva.

"Nu-mi vine să cred. Întâlnire în picioare la șah", a murmurat Josh furios. "De asta nu ai vrut să te uiți cu mine la ultimul film Marvel?". Pentru că știi că mor de nerăbdare să văd acel film de săptămâni întregi..."

Rhys era prea ocupat să râdă pentru a mai fi atent la drama care se desfășura la mai puțin de un metru distanță.

"Așteaptă să îi spun lui Bridget. O să-i *placă la nebunie*."

Buna mea dispoziție temporară s-a evaporat. "N-o să-i spui nimic." "Sigur că nu." Cadrul lui mare se scutura de veselie.

Dinții mei din spate s-au încleștat de ciudă.

Dacă exista un lucru pe care îl disprețuiam, în afară de incompetență și Ziua Îndrăgostiților, acela era ca oamenii să se bage în treburile mele personale.

A fost odată ca niciodată, Alex și Rhys ar fi fost de acord. Acum, erau prea biciuiți de jumătățile lor pentru a se comporta cu un minim de

respectul de sine. Alex face o glumă? Rhys renunțând la intimitatea lui pentru o viață de paparazzi și tăieri de panglici?

A fost dezgustător.

Stella și cu mine eram diferiți.

Nu o iubeam, dar o doream cu o intensitate care a lăsat în urmă conceptul de iubire fragil și suprautilizat. Nu a fost dulce sau zaharat. Nu existau curcubee sau unicorni, ci doar dorință cu margini de asprime și întuneric.

Zile fierbinți de iunie. Zâmbete secrete. Turcoaz.

Așteptasem mult timp.

În cele din urmă, aveam să o prind și, odată ce o făceam, nu o mai lăsam să plece.

26

SHELL6

AM TERMINAT PRIMA PIESĂ DIN COLECȚIA MEA LA PATRU ZILE DUPĂ CE JOSH ȘI La petrecerea de casă nouă a lui Jules.

Era atârnat pe spatele ușii mele, într-o revărsare de mătase și linii sinuoase, culoarea sa aurie fiind un contrast puternic cu fundalul de lemn închis.

Nu a fost perfect, iar materialul a fost scump, ceea ce a însemnat că aveam nevoie de o opțiune mai bună de vânzare cu ridicata dacă voiam să măresc producția, dar am *reușit.* Prima dovadă tangibilă că visele mele nu erau doar vise și că, în sfârșit, făceam pași concreți pentru a le transforma în realitate.

O schiță completă, oricât de imperfectă ar fi fost, era totuși mai bună decât nicio schiță.

Și acesta a fost propriul meu model, propriul meu design. Nu a fost doar o rochie rapidă cu model Simplicity pe care am făcut-o în vacanța de Crăciun, într-un an. A fost a mea.

Prea multă planificare este o formă de tergiversare. Cuvintele lui Lilah de la întâlnirea noastră la cafea au răsunat în capul meu în timp ce îmi treceam mâna peste corsetul rochiei. Alunecarea lină a acestuia pe pielea mea mi-a trimis un fior care mi-a străbătut sângele. *Dacă vrei un brand, ai nevoie de un produs. Creează un produs grozav,* apoi *fă-ți griji pentru tot restul.*

"Restul" cuprindea stabilirea prețului, aprovizionarea, contactarea cumpărătorilor cu amănuntul și o mie de alte detalii care mă copleșeau de fiecare dată când mă uitam la lista mea de lucruri de făcut, dar aveam un produs și un plan.

Restul va decurge de aici.

O emoție ciudată mi-a crescut în gât, atât de necunoscută încât mi-a luat un minut să o identific: mândria.

Nu am simțit-o când am atins un milion de followeri sau când m-am trezit a doua zi cu o avalanșă de oferte de colaborare cu un brand. Dar acum, stând în fața unei rochii pe care mi-a luat o zi să o cos și o viață întreagă să o creez, o strălucire caldă de mândrie m-a cuprins.

Toată viața mea, am creat pentru alți oameni. Articolele mele de pe blog erau pentru publicul meu, fotografiile mele erau pentru cei care mă urmăreau, notele mele erau pentru părinții mei, iar ideile mele erau pentru *D.C. Style* când lucram acolo.

A fost pentru prima dată după mult timp când am făcut ceva pentru *mine* , și sincer? M-am simțit al naibii de bine.

Imponderabilitatea s-a extins în pieptul meu și mi-a smuls un zâmbet imens. Nici măcar nu mi-a păsat că în acea seară era cina lunară în familie. *Nimic nu* mă putea doborî...

Telefonul meu s-a aprins cu un apel primit de la Natalia.

...cu excepția unei conversații cu sora mea.

Zâmbetul meu s-a diminuat, dar a rămas destulă amețeală încât vocea mea a ieșit mai veselă decât de obicei când am răspuns.

"Hei, Nat."

"Aceasta este o atenționare că mama și tata se așteaptă ca tu să-ți aduci prietenul în seara asta." Natalia a renunțat la amabilități. "Amintește-i să vină pregătit cu o realizare pe care să o împărtășească."

Da, se aștepta ca oaspeții să își împărtășească realizările la o cină a familiei Alonso. Cum altfel ar fi putut familia mea să judece dacă meritau o altă invitație?

"Christian nu poate veni." Am pus-o pe Natalia pe difuzor ca să pot termina de pregătit. Pierdusem noțiunea timpului uitându-mă la rochia mea și trebuia să ajung acasă la părinții mei într-o oră. "Vrea să fie acolo, dar i s-a făcut rău în ultimul moment. Febră, frisoane, tot tacâmul."

Era înfricoșător cât de ușor îmi curgea minciuna de pe limbă.

A căzut pe jos cu un *zgomot* moale, alăturându-se zecilor de alte neadevăruri pe care le rostisem în ultimele câteva luni.

"Serios." Tonul Nataliei a devenit plat de suspiciune. "Ce convenabil."

Mi-am răsucit părul într-un coc, sperând că nu va auzi bătăile rapide ale inimii mele. "Este regretabil, dar boala nu se conformează programului nostru personal."

Mai multe minciuni. Aș putea face o avere ca vânzător de mașini dacă linia mea de îmbrăcăminte nu ar merge.

Vinovăția m-a străpuns în piept, dar m-am ținut tare. În nici un caz nu l-aș fi supus chiar și pe cel mai mare dușman al meu la cina cu familia Alonsos. În plus, aveam nevoie de o minte limpede și de toate facultățile mele pentru a mă ocupa de părinții mei, iar dacă era un lucru la care Christian se pricepea, acela era să-mi întunece judecata.

"Mama și tata nu vor fi fericiți", a avertizat Natalia. "Abia așteptau să-l cunoască pe prietenul tău".

Mai degrabă așteptau cu nerăbdare să-l pună pe grătar. Jarvis și Mika Alonso aveau o listă strictă de cerințe pe care le așteptau de la un viitor ginere și, deși Christian a bifat aproape toate căsuțele - bogat, bine educat, cultivat -, procesul de interogare va fi o tortură.

"Postați atât de mult despre el. Trebuie să fie ceva serios."

Sora mea a fost atât de evidentă în legătură cu pescuitul ei încât aș fi râs dacă nu aș fi fost bolnavă de nervi.

"Luăm lucrurile zi de zi". Mi-am șters praful de fard pe obraji. "Sunt sigură că mama și tata vor înțelege. În plus, știi cum e mama cu microbii. Nu ar vrea un musafir bolnav la cină..."

"De fapt, mă simt mult mai bine."

M-am învârtit, pulsul mi-a crescut vertiginos la vederea lui Christian sprijinit de rama de lemn, fără haina de costum și cu o mână în buzunar. O șuviță rătăcită de păr negru îi cădea în ochi, implorându-mă să i-o dau la loc.

"Ieri am fost în pană de serviciu, dar astăzi sunt ca nou." I s-a adresat Nataliei prin difuzor, dar ochii lui nu i-au părăsit pe ai mei. "Deci, Stella, dragă, voi putea să te însoțesc la cină până la urmă."

Nu se întâmpla așa ceva.

Christian ne-ar fi auzit când am pus-o pe Natalia pe speaker.

Cineva din înaltul cerului trebuie să mă urască. Poate că nu ar fi trebuit să lipsesc atât de mult de la biserică de când m-am mutat din casa familiei mele.

Ce faci? am mustit, sperând că privirea mea a transmis întreaga măsură a nemulțumirii mele.

Singurul său răspuns a fost un zâmbet care m-a făcut să-mi reconsider poziția față de non-violență.

Să nu faci niciun rău...decât dacă falsul tău prieten încerca să se bage la cină cu familia ta autoritară.

Dar, din nou, cina ar trebui să fie o pedeapsă suficientă. O masă cu

familia Alonsos l-ar face chiar și pe puternicul Christian Harper să fugă pe dealuri. "Oh!" Rare surpriză Coasted prin Nataliavocea Nataliei înainte de ca ea să-și revină. "Mă bucur să aud asta." Marginile cuvintelor ei s-au înmuiat acum că

ea știa că mai era cineva în cameră. "Ne vedem peste o oră, atunci." "Da, ne vom vedea. Abia aștept", a trasat Christian.

Am închis înainte de a da glas exasperării care îmi bolborosea în vene. "*Ce-a* fost asta?"

Calm, calm, liniștit. Calm, calm...

"Eu am fost de acord să luăm cina acasă la prietena mea." Christian s-a îndreptat și și-a trecut o mână peste cravată. "Ne întâlnim de câteva luni. E timpul să-ți cunosc părinții, nu crezi?"

"De *fapt, nu ne întâlnim."*

"Ei nu știu asta." Replica lui calmă nu a făcut decât să mă înfurie și mai tare. "Trebuie să mă întâlnesc cu ei până la urmă. Nu există prea multe scuze pe care le poți invoca. În felul ăsta, scăpăm de întâlnire și ei nu te vor mai bate la cap."

Avea dreptate. Totuși, am urât cum a procedat.

Cina era în mai puțin de o oră, iar eu nu eram pregătită mental pentru o masă cu Christian *și* familia mea.

Cum ar reacționa părinții mei la el? Cum ar reacționa *el* față de *ei* ? Văzusem cum poate Christian să farmece o masă în New York, dar asta se întâmplase cu prietenii.

Ultima dată când am adus un băiat acasă - Quentin Sullivan, la balul de absolvire a liceului - părinții mei l-au interogat atât de neobosit în legătură cu media generală, acceptările la facultate și planul pe cinci ani, încât a izbucnit în lacrimi în timpul drumului cu limuzina spre bal. În momentul în care am ajuns, a mormăit ceva despre o greșeală și și-a petrecut restul serii dansând cu o altă fată.

Christian habar n-avea în ce se băgase.

DRUMUL SPRE CASA PĂRINȚILOR MEI A FOST LA FEL DE SILENȚIOS CA ȘI CEL SPRE JOSH ȘI JOSH.

Jules în weekend.

Mărturisirea lui despre faptul că mă dorea era elefantul din fiecare cameră în care ne aflam împreună, dar niciunul dintre noi nu o aborda.

Nu am știut *cum* să mă adresez. Poate că ar fi fost mai ușor dacă nu aș fi vrut și eu, dar de fiecare dată când încercam să aduc în discuție acest subiect, nervii mă copleșeau. Am aruncat o privire pe furiș la Christian.

Aerul dintre noi zumzăia cu o sută de cuvinte rostite. Îmi strângeau

plămânii și îmi tăiau fluxul de oxigen până când M-am simțit amețită.

Aerul condiționat era pornit, dar am deschis geamul și am tras o mică gură de aer proaspăt.

Ne-am oprit la un semafor roșu.

Christian nu a scos niciun cuvânt despre fereastră, dar căldura privirii lui era ca un brand pe pielea mea.

Mi-am ținut ochii pe fereastră și m-am îndepărtat de el până când am ajuns la casa părinților mei, unde griji mai mari ne-au înecat tensiunea.

Așa cum era de așteptat, familia mea l-a întâmpinat așa cum ar fi făcut-o cu orice oaspete - politicos și primitor la suprafață, dar care, în secret, îl evalua la fiecare mișcare pe care o făcea și la fiecare cuvânt pe care îl scotea din gură.

A adus cu noi un vin roșu de colecție de două mii de dolari din colecția sa vastă de vinuri, ceea ce l-a făcut simpatic pentru mama, dar tata a fost mai greu de impresionat.

"Am auzit de tine." Tonul lui Jarvis sugera că ceea ce a auzit nu era deosebit de măgulitor pentru Christian. "Harper Security, corect?"

"Da, domnule." Christian mi-a dat castronul cu piure de cartofi. Își pusese o ținută mai casual decât costumele sale obișnuite pentru cină, dar, cumva, cămașa cu nasturi și blugii îl făceau să pară și mai intimidant, ca un lup în haine de oaie. O urmă de provocare deghizată în zâmbet îi cocheta în colțurile gurii. "Lucrez ocazional cu guvernul. Îl cunosc bine pe secretarul Palmer."

Fața tatălui meu s-a transformat într-o mască de linii sumbre la menționarea șefului său. "Sunt sigur că da."

Zăngănitul farfuriilor și al paharelor a înlocuit conversația până la felul principal. Pauza mi-a dat șansa de a-mi repeta răspunsul pentru tradiționala noastră împărțire a realizărilor.

Am terminat prima piesă din colecția mea de modă. Oh, am uitat să vă spun? Încep un brand de modă. Am...

"Cum merge treaba ta la *D.C. Style*?" Întrebarea Nataliei a tăiat în gândurile mele interioare.

Încă nu-mi anunțasem familia că am fost concediat. De fiecare dată când încercam, cuvintele ajungeau până la jumătatea gâtului meu înainte de a se ofili și a muri.

"E în regulă." Mi-am ridicat paharul de apă la buze și am sperat că nimeni nu a detectat ușoara tremurătură din mâna mea.

"Hmm." Zgârietura furculiței Nataliei pe farfurie a sunat ca niște cuie pe o tablă de cretă. "Știi ce e amuzant? Eram în cartier zilele trecute. Aveam o întâlnire lângă biroul tău, așa că m-am gândit că...

Aș trece să te salut. Dar când am apărut, recepționera mi-a spus că nu mai lucrezi acolo. A spus că nu ai mai lucrat acolo de aproape două luni."

Toate mișcările s-au oprit ca și cum ar fi apăsat *pauză* pe scenă. Nu mai eram oameni, ci statui de ceară ale noastre, înghețate într-un tablou grotesc de șoc și negare.

Christian a fost singurul care a arătat un pic de viață. Căldura lui îngrijorată mi-a mângâiat pielea brusc înghețată, iar ridicarea și coborârea uniformă a pieptului său mi-a liniștit o parte din nervi.

Credeam că prezența lui la cină mă va dezechilibra, dar făcea exact contrariul.

Nu aș putea spune același lucru despre părinții mei, totuși.

Pielea tatălui meu își pierduse culoarea, iar gura mamei mele a format un O roșu surprins. E r a n e v o i e d e multe pentru a-i surprinde pe Jarvis și Mika Alonso, iar o parte nebună și nebună din mine a vrut să scoată telefonul și să înregistreze momentul pentru posteritate.

"Le-am spus că trebuie să fie o greșeală." Ochii Nataliei m-au fixat ca un gândac pe pământ. "Nu se poate să fi fost concediat și să nu ne spui. Nu-i așa, Stella?"

Regretul mi-a acoperit partea din spate a limbii sub formă de bilă.

Nevoia de a minți din nou era atât de mare încât aproape că mă trăgea sub vraja ei, dar nu puteam să păstrez șarada la nesfârșit. În cele din urmă, aveau să descopere adevărul.

Era timpul să nu se mai ascundă și să recunoască ceea ce s-a întâmplat.

"Nu a fost o greșeală. Nu mai lucrez la *D.C. Style.*" Fiecare silabă mi-a zgâriat gâtul în timp ce ieșea. "Am fost concediată la jumătatea lunii februarie."

Liniștea s-a mai agățat de încă o bătaie înainte de a exploda în înjurături și strigăte.

"Mijlocul lunii februarie! Cum ai putut să ne ascunzi asta atât de mult timp?", a întrebat mama mea în japoneză.

A crescut în Kyoto și a revenit la prima ei limbă ori de câte ori era supărată.

"Așteptam momentul potrivit pentru a-ți spune", i-am răspuns în engleză.

Nu mai exersasem japoneza de ani de zile, dar înclinația ei era atât de

familiară încât mă simțeam ca și cum aș fi stat din nou la școala de weekend. Părinții mei fuseseră prea ocupați să ne învețe pe mine și pe Natalia formalitățile, așa că ne înscriseseră la cursuri de spaniolă, germană și japoneză când eram copii. Spuneau că asta era pentru

să ne ajute să ne conectăm cu moștenirea noastră mixtă, dar bănuiam că are mai mult de-a face cu faptul că cunoștințele de limbi străine dădeau bine în cererile de înscriere la facultate.

"Și ce ai făcut în tot acest timp?" Zbuciumul liniștit al furiei tatălui meu s-a infiltrat în fiecare colț al camerei. "Nu ți-ai găsit o slujbă nouă de două luni?"

Mi-am răsucit colierul în jurul degetului până când mi-a tăiat circulația.

Calm, calm, liniștit.

"Nu am aplicat pentru un alt loc de muncă de birou. Câștig foarte mulți bani din blogul meu și tocmai am semnat un contract de campanie cu un mare brand. De șase cifre. Câștig un venit cu normă întreagă."

"Poate, dar nu este un venit *stabil.*" Jarvis și-a strâns atât de tare buzele încât acestea nu erau decât o pată de alb pe pielea lui brună. "Ce se va întâmpla când afacerile se vor epuiza? Sau dacă îți pierzi contul? Ce zici de un fond de urgență? Cât de mult ai în economii?"

A tras întrebările ca niște gloanțe.

"I..." M-am uitat la Christian, care și-a înclinat bărbia în semn de susținere tăcută. Expresia lui era placidă, dar ceva turbulent se ascundea sub ochii lui. Un fior mi-a străbătut spinarea înainte de a mă confrunta din nou cu plutonul de execuție.

"Nu am de gând să devin un influencer cu normă întreagă. De fapt, eu..." *Spuneți-o pur și simplu.* "Am de gând să îmi creez propriile modele. Pentru o linie de modă. Și mai am câteva economii, dar le voi reface după ce voi primi următoarea plată pentru campania Delamonte."

O ghilotină a tăcerii atârna suspendată deasupra mesei înainte de a tăia aerul și de a declanșa o altă explozie.

"Nu poți fi serios!" Mika și-a prins furculița cu o mână cu degetele albe. "Un *creator de modă?* Stella, ai absolvit la Thayer. Poți fi orice! De ce naiba ai alege designul?".

Tatăl meu era blocat pe cealaltă parte a bombei mele. "Cum adică, *mai* ai ceva economii? Unde a dispărut restul?"

Transpirația îmi umezea ceafă.

Ori te duci mare, ori te duci acasă.

Părinții mei erau deja supărați pe mine. Puteam la fel de bine să smulg plasturele de pe celălalt secret al meu și să mă confrunt cu toate consecințele deodată.

"Am plătit pentru îngrijirea lui Maura la un centru de îngrijire." Mi-am eliberat colierul și mi-am băgat mâinile sub coapse pentru a preveni

să nu-mi tremure, dar genunchiul meu drept a sărit de nervi.

Era bine că mama mea nu putea vedea, altfel ar fi țipat la mine pentru asta. Conform superstițiilor japoneze, scuturarea piciorului invita fantomele sărăciei sau ceva de genul ăsta. Era una dintre cele mai mari neplăceri ale mamei mele.

"Are Alzheimer", am continuat eu. Mâna mea s-a încolăcit în jurul marginii scaunului pentru a se sprijini. "I-am plătit camera și pensiunea în ultimii câțiva ani. Acolo s-au dus cei mai mulți bani ai mei."

De data aceasta, tăcerea nu era o lamă; era un boa constrictor care se înfășura în jurul membrelor mele și mă sugruma până când respirația îmi ieșea în mici bufete de aer.

Mama mea a pălit până când a ajuns să semene cu un decupaj de hârtie al ei însăși. "De ce ai face asta?"

"Pentru că nu are pe nimeni altcineva, mamă. A avut grijă de mine..."

"Ea *nu* face parte din familie", a mușcat Mika. "Suntem recunoscători pentru anii pe care i-a petrecut cu voi, fetelor, și înțeleg de ce aveți un atașament față de ea. Dar nu a mai fost dădaca voastră de mai bine de zece ani, iar tu nu înoți în bani, Stella. Ești șomeră, pentru numele lui Dumnezeu. Chiar și când lucrai la *D.C. Style,* salariul tău era jalnic. Să cheltuiești zeci de mii de dolari pe an pentru a avea grijă de o fostă angajată a familiei, când nu ești stabilă financiar, este cea mai iresponsabilă, cea mai prostească..."

Furia mi-a aprins un chibrit în stomac și mi-a eradicat orice urmă de vinovăție pentru minciunile mele.

Am urât modul în care părinții mei o respingeau pe Maura ca pe o simplă *fostă angajată a familiei,* când ea fusese mult mai mult decât atât. Îmi cântase până adormisem când eram copil, mă îndrumase prin anii turbulenți ai pubertății și trecuse cu o răbdare remarcabilă prin furtuna angoasei mele de la începutul liceului. A fost acolo pentru fiecare genunchi jupuit și fiecare inimă frântă din adolescență și merita mai mult decât o recunoaștere trecătoare pentru tot ce a făcut.

Fără ea, părinții mei nu ar fi fost unde sunt astăzi. Ea a ținut gospodăria unită în timp ce ei își construiau cariere de legendă.

"Maura *face parte* din familie. Mi-a fost mai mult ca o mamă decât ai fost tu vreodată!" Cuvintele au izbucnit înainte ca eu să le pot opri.

Gâfâitul Nataliei a înecat zgomotul furculiței pe farfurie. Nu scosese

niciun cuvânt de când a dezvăluit concedierea mea din *D.C. Style,* dar ochii ei erau cât farfuriile de mari în timp ce se holba la mine.

Niciunul dintre noi nu mai răspunsese părinților noștri din adolescența noastră rebelă. Chiar și atunci, rebeliunea noastră fusese ușoară - un comentariu răutăcios aici, o noapte de furișare la o petrecere a unui prieten acolo.

Nu eram copii de poster pentru comportament rău, dar eu... *Doamne.* Practic, i-am spus mamei mele că e o mamă de rahat. În fața unui oaspete și a restului familiei noastre. La cină.

Pastele pe care le mâncasem mai devreme mi se agitau în stomac și mă confruntam cu posibilitatea foarte reală de a vomita pe setul Wedgwood preferat al lui Mika.

Mama s-a clătinat de parcă tocmai îi dădusem o palmă. Dacă înainte fusese palidă, acum era o fantomă, cu obrajii complet albiți de culoare, de parcă cineva ar fi supt viața din ea.

Pentru prima dată, Mika Alonso, unul dintre cei mai temuți avocați din oraș, femeia care avea un răspuns pentru fiecare întrebare și o replică pentru fiecare argument, a rămas fără cuvinte.

Mi-aș fi dorit să mă simt bine, dar tot ce simțeam era greață. Nu am vrut să o rănesc. Nu mă așteptam ca vorbele mele *să* o rănească, pentru că fuseseră atât de evidente. Mama mea nu fusese niciodată prin preajmă când eram copil. Ea însăși glumise odată că Maura a fost mama noastră surogat.

Dar nu se putea nega durerea care îi umplea ochii și îi răsucea fața într-o versiune de nerecunoscut a ei însăși.

Alături de ea, fața tatălui meu era și ea de nerecunoscut, doar că a lui era întunecată de o furie abia stăpânită.

"Ai întrecut măsura, Stella." Vocea lui joasă a trimis un alt val de greață care s-a izbit de măruntaiele mele. "Cere-ți scuze mamei tale. Chiar acum."

Spatele coapselor mele se strângea pe vârful mâinilor mele, în timp ce capul mi se învârtea cu o mie de răspunsuri.

Mi-aș putea cere scuze și aș putea să mă revanșez. Orice pentru a șterge durerea mamei mele și furia tatălui meu.

Fetița din mine încă se strâmba la gândul de a-mi supăra părinții, dar orice altceva mai puțin decât sinceritatea totală ar fi fost doar un pansament temporar pentru o rană supurândă.

"Îmi pare rău dacă te-am rănit, mamă." Crăpătura din vocea mea se potrivea cu cea care îmi despica pieptul. "Dar Maura practic m-a crescut. Amândouă știm că este adevărat și nu are pe nimeni altcineva care să aibă

grijă de ea. Și-a petrecut primii ani din viață având grijă de mine și tratându-mă ca și cum aș fi fost propria ei fiică. Nu o pot lăsa singură acum când are nevoie de mine."

Nu m-am uitat la Natalia, care o plăcuse pe Maura, dar nu avea aceeași legătură cu ea. Cariera părinților mei nu a luat avânt până când eu am împlinit cinci ani, iar Natalia zece. Până atunci, ea era prea mare pentru a forma același atașament față de bona noastră ca și mine.

Nu a vrut să-mi ia apărarea. Niciodată nu a făcut-o.

În afară de o mică tresărire, mama nu a reacționat la cuvintele mele. Tatăl meu, pe de altă parte, a devenit și mai furios.

Lui Jarvis Alonso nu-i plăcea ca oamenii să nu-i asculte ordinele.

Fulgerul i-a înghițit maroul de obicei cald al ochilor până când aceștia au devenit de un negru dur și implacabil.

Nu-mi fusese niciodată frică de tatăl meu, cel puțin nu în sensul fizic. Dar în acel moment, eram îngrozită de el.

Când a vorbit din nou, a rostit un mârâit zgomotos pe care îl rezerva de obicei pentru discuțiile despre dictatori străini și celule teroriste.

"Stella Rosalie Alonso, dacă nu-ți ceri scuze mamei tale în clipa asta, voi..."

"Îți sugerez să nu termini fraza asta."

Vocea liniștită a lui Christian a tăiat prin fumul toxic al furiei tatălui meu ca și cum nu ar fi existat.

Ca și Natalia, tăcuse de când cina a luat-o razna, dar tensiunea care se revărsa de pe el spunea o mie de cuvinte.

Dacă furia tatălui meu era o furtună care se aduna, cea a lui Christian era un tsunami întunecat și tăcut. Când cei care se aflau în calea lui au simțit pericolul, era prea târziu.

Și în timp ce ochii mei se plimbau între maxilarul pulsând al tatălui meu și privirea letală a lui Christian, am avut sentimentul că seara aceea proastă avea să se înrăutățească.

27

CHRISHI6N

"MĂ AMENINȚAȚI ÎN PROPRIA MEA CASĂ?" O MUCHIE DE OȚEL A CURS sub vocea lui Jarvis Alonso.

"Nu este amenințător, domnule. *Sugerând*."

Contrastul dintre tonul meu politicos și tensiunea care crepita în aer a îmbibat de batjocură o adresare altfel deferentă.

Mi-am așezat mâna pe coapsa Stelei de sub masă, liniștinând-o. Făcuse o treabă admirabilă în a-și păstra expresia calmă, dar mici frisoane tremurau sub atingerea mea.

M-am abținut să spun ceva cât am putut. Nu-mi stătea în fire să stau liniștit în fața unei nedreptăți care mi se făcea, iar fiecare afront la adresa Stelei era un afront la adresa mea. Dar pentru ea, asta era o problemă personală cu familia ei. Trebuia să le țină piept și să-și spună punctul de vedere fără ca altcineva să intervină.

Puteam să mă descurc dacă părinții ei se supărau, chiar dacă mă enervaseră toată seara. Dar ceea ce nu aș fi tolerat era ca cineva, chiar și cei din sângele Stelei, să o facă să se simtă vinovată și să îi ceară scuze pe care nu le merita.

L-am fixat pe Jarvis cu un zâmbet plăcut care nu se potrivea cu tonul meu glacial.

"Dacă te întrebi de ce ți-ar ascunde fiica ta anumite lucruri, uită-te în oglindă", am spus. "Uită-te la modul în care ai reacționat. În loc să o sprijiniți, ați atacat-o. În loc să fii mândru de unitatea și pasiunea ei, o forțezi să intre într-o cutie în care nu are ce căuta. Stella este una dintre cele mai altruiste, creative și strălucite persoane pe care le cunosc, dar tu o denigrezi pentru că nu se conformează definițiilor tale limitate ale

succesului. De ce? Pentru că ți-e rușine să ai un copil care a îndrăznit să se abată de la calea rigidă pe care ai urmat-o tu? Al tău

mândria contează mai mult pentru tine decât fericirea ei, și totuși ești surprins că ea consideră că *singurul* adult care a fost alături de ea în copilărie este mai mult un părinte decât oricare dintre voi."

Am adresat ultima propoziție atât tatălui, cât și mamei ei, care nu se mai mișcaseră de la izbucnirea Stelei.

Femeia trebuie să fie în stare

de șoc. E bine. A meritat-o.

Furia era un monstru în stomacul meu, îndreptată atât împotriva părinților Stelei pentru că îi săreau la gât în legătură cu afurisitele ei de finanțe fără să se gândească deloc la cum se simțea, cât și împotriva surorii ei pentru că îi expusese plecarea din *D.C. Style într-un* mod atât de crud și răzbunător.

Câte dintre nesiguranțele Stelei proveneau din faptul că crescuse într-o casă atât de critică?

Majoritatea, pun pariu.

Singura frâu de siguranță pentru furia mea era prezența Stelei și faptul că era vorba de familia ei. În ciuda relației tensionate pe care o avea cu ei, probabil că nu ar fi reacționat bine dacă le-aș fi golit conturile bancare sau dacă le-aș fi atacat dispozitivele cu viruși distructivi. Exista un cod deosebit de neplăcut pe care îl dezvoltasem anul trecut din plictiseală și care putea colecta și distruge toate datele de pe un dispozitiv infectat până când respectivul dispozitiv nu mai era decât o bucată de metal inutilă în mai puțin de zece minute.

Jarvis s-a holbat la mine, o venă îi pulsa atât de tare la tâmplă încât mă așteptam să explodeze în orice clipă.

"Aceasta este o problemă de *familie*", a mârâit Jarvis. "Nu-mi pasă de cât timp te întâlnești cu Stella. Nu sunteți și nu veți fi niciodată o familie. Îți cunosc reputația, Christian Harper. Pretinzi că ești un om de afaceri cinstit, dar ești un șarpe în iarbă. Ai mâinile pline de sânge pe mâini și dacă crezi că te las să te apropii de fiica mea după seara asta, te înșeli amarnic."

L-am examinat cu un zâmbet slab.

Puține lucruri mă amuzau mai mult decât oamenii care încercau să mă amenințe.

Era tatăl Stelei, ceea ce îi oferea un anumit grad de protecție.

Dar ce secrete se ascundeau în canalele cibernetice ale vieții sale digitale? Dacă săpați suficient de adânc, exista întotdeauna ceva. Istoricul

căutărilor pe Google, fotografii, clicuri pe linkuri, e-mailuri și camere de chat private. Viețile online ale oamenilor erau pline de informații, cele mai multe dintre ele aruncate cu atâta dezinvoltură încât proprietarul nu se gândea de două ori la modul în care le-ar putea incrimina.

A fost o mină de aur pentru cineva ca mine.

Dacă Jarvis Alonso a crezut că o poate ține pe Stella deasupra capului meu, va afla cât de repede și de ușor pot expune scheletele din dulapul lui.

"Lasă-l pe Christian în pace." Vocea blândă și firavă a Stelei mi-a întrerupt meditațiile. "Nu-mi pasă de zvonurile nefondate sau de ceea ce *crezi* că știi despre el. Iată ce știu din proprie experiență: de când ne cunoaștem, nu a fost decât de ajutor. M-a încurajat să-mi urmez visele și a crezut în mine atunci când eu nu credeam în mine. M-a sprijinit mai mult în cele câteva luni de când îl cunosc decât m-ai sprijinit tu toată viața mea și nu te voi lăsa să-l insulți pentru că mi-a luat apărarea."

Am fost atât de surprins încât aproape am tresărit înainte de a mă prinde.

Ceva cald și străin se mișca în pieptul meu, mâncând barierele de oțel pe care le ridicasem.

Nimeni nu mă apărase până atunci. Niciodată.

Nu aveam nevoie și nici nu voiam ca ei să o facă, dar Stella fusese întotdeauna excepția la toate regulile mele, iar faptul că o vedeam atât de puternică și cu ochii limpezi de convingere îmi aprindea un chibrit de mândrie în piept.

Convingerea ei era deplasată, pentru că eram exact ceea ce mă acuza tatăl ei - un șarpe în iarbă, un monstru cu mâini însângerate și un trecut și mai însângerat. Dar, după ce m-am văzut prin ochelarii ei roz, mi-am dorit, pentru prima dată în viața mea, să fiu bărbatul pe care ea îl credea că sunt.

Fără milă, poate, dar onorabil în esența sa.

În realitate, singurele bucăți de onoare pe care le posedam în aceste zile erau cele reflectate în ochii ei.

"Ieși afară." Jarvis nici măcar nu a clipit la discursul Stelei. Furia lui era un lucru tăcut, dar era atotcuprinzătoare în intensitatea ei. În seara asta nu avea să se ajungă la niciun raționament cu el. "Dacă preferi să fii de partea unui străin pe care îl cunoști de câteva luni în locul familiei tale, atunci nu ai ce căuta la această masă."

Stella a devenit rigidă, în timp ce mama ei a tras aer în piept. "Jarvis..."

"Chiar acum, Stella." El a ignorat protestul frânt al soției sale. "*Pleacă* înainte ca

Te arunc eu însumi afară."

Natalia s-a agitat, neliniștea alunecându-i în sfârșit pe față în fața furtunii de rahat pe care o declanșase. "Tati..."

"Sincronizare perfectă. Tocmai ne pregăteam să ne scutim." Mi-am împăturit șervețelul într-un pătrat îngrijit și l-am așezat pe masă înainte de a-mi împinge scaunul înapoi. "Stella."

Am pus o mână blândă pe umărul ei, trezind-o din starea de stupoare.

S-a ridicat și, după o ultimă privire aruncată familiei sale înghețate, m-a urmat afară pe ușă.

Liniștea ne-a urmărit în mașină și pe drum ca un interlop nedorit, dar am lăsat-o să stea până când Stella a rupt-o ea însăși.

"M-a dat afară." S-a uitat pe fereastră, părând amețită. "Tata nici măcar nu a mai țipat la mine până acum."

"Ați atins un punct sensibil. Nu ar fi reacționat atât de puternic dacă o parte din el nu ar fi știut că ai avut dreptate."

"Da, bine." A lăsat să iasă un râs apos. "Acum știi de ce nu te-am vrut la cină. Familia mea pune disfuncția în disfuncție."

Un zâmbet sinistru mi-a atins buzele. Dacă ea credea că familia ei era disfuncțională, stai să vezi când o să afle despre a mea.

Nu că ar fi făcut-o vreodată.

"Am văzut și mai rău." Am oprit la un semafor roșu și i-am aruncat o privire oblică Stelei, chipul meu înmuindu-se. "Nu era nevoie să mă aperi."

"Am vrut." Convingerea din vocea ei mi-a provocat o înțepătură ciudată în piept. "Nu meritai să fii atacată în felul ăsta. Mi-ai luat apărarea și e corect să fac și eu la fel." O urmă de roșu i-a colorat pometii. "În plus, ceea ce am spus era adevărat. Chiar dacă *mă enervezi* uneori" - gura mea s-a curbat la folosirea ei necaracteristică, dar adorabilă, a termenului "*enervează-mă"* - "ești o persoană bună sub toate astea."

Aș fi râs de aprecierile ei dacă nu ar fi ascuțit durerea într-o lamă care s-a înfipt perfect între cutia toracică.

"Aveți prea multă încredere în oameni. Nu sunt cavalerul pe care îl crezi tu", am spus cu blândețe.

A fost un avertisment la fel de mult ca un compliment.

De obicei, îi luam în derâdere pe cei care erau suficient de naivi încât să creadă că oamenii sunt în mod inerent buni, în condițiile în care exista atât de mult rău în lume. Nu trebuia decât să deschizi televizorul la știri pentru a fi martor la adâncimile depravării în care se poate și se poate scufunda omenirea.

Dar, dintr-un motiv oarecare, credința neclintită a Stelei în bunătatea oamenilor a atins o coardă în mine despre care nu știam că există.

Nu era singura lumină de optimism din jurul meu, dar era singura care conta.

"Poate că nu. Dar nici tu nu ești răufăcătorul care crezi că ești." Reflectoarele care treceau pe stradă îi proiectau fața într-o caldă strălucire aurie, evidențiindu-i

trăsăturile delicate și încrederea care strălucea în acei ochi frumoși de jad.

Dacă ai ști...

Semaforul s-a făcut verde. Ochii mei au zăbovit asupra ei pentru încă o secundă înainte de a mă îndrepta spre față și de a călca accelerația.

Nu am mai vorbit în timpul călătoriei, dar la următorul semafor roșu, mi-am încolăcit mâna peste mâna ei pe consola centrală și am ținut-o acolo până când am ajuns acasă.

28

SHELL6

27 APRILIE

Există o șansă de 50 % ca tatăl meu să mă renege în seara asta. Nu l-am văzut niciodată atât de supărat, nici măcar atunci când i-am zgâriat noul său Benz după ce mi-am luat permisul de conducere și l-am luat în secret la plimbare. (În apărarea mea, acea bordură a apărut de nicăieri).

Dar știi care este partea cea mai rea? Nu e durerea din ochii mamei mele sau felul în care sora mea m-a dat de gol. Nu e nici măcar faptul că tata m-a dat afară din casă.

Este vorba de faptul că nu aș fi schimbat ceea ce am făcut chiar dacă aș fi știut care va fi rezultatul.

Întotdeauna am fost o fiică tăcută și ascultătoare. Cea care făcea tot ce-mi cereau părinții, care își cerea scuze chiar și atunci când nu era nevoie și care se dădea peste cap pentru a se asigura că toată lumea este fericită.

Dar fiecare persoană are o limită, iar eu am atins-o pe a mea.

Sunt destul de sigur că nimic din ceea ce fac nu va fi suficient de bun pentru familia mea, așa că de ce să mai încerc? Aș putea la fel de bine să le spun adevărul despre ceea ce simt. Ar fi trebuit să o fac cu mult timp în urmă. Dar, sincer, nu cred că aș fi găsit curajul să o fac în seara asta dacă Christian nu ar fi fost acolo.

Este ironic. Nu am vrut să plece, dar a sfârșit prin a fi cea mai bună parte a serii mele. E ceva la el... nu știu cum să explic. Dar mă face să mă simt ca și cum aș putea fi oricine aș vrea să fiu.

Și mai mult, mă face să simt că pot fi cine <u>sunt.</u>

Sună ciudat? Probabil că da.

M-am strâmbat citind replica asta acum, dar e în regulă. Oricum, tu

ești singurul care va vedea asta și știu că nu mă vei judeca.

De fapt, asta descrie perfect ceea ce simt pentru Christian, ca și cum nu mă va judeca indiferent de ceea ce spun sau fac. Iar într-o lume în care sunt judecată în mod constant - online și în viața reală - acesta este cel mai bun sentiment din lume.

RECUNOȘTINȚA ZILNICĂ:

1. *Finalizarea primei piese din colecția mea*
2. *Funcția de difuzor*
3. ~~*Creștină Nopți timpurii*~~ *Creștină*

"ÎȚI FACI BAGAJELE PENTRU TREI ZILE SAU PENTRU TREI LUNI?" CHRISTIAN A PRIVIT-O CU OCHII
muntele meu de bagaje cu o sprânceană ridicată.

"Este *Hawaii* , Christian." Am mai băgat un costum de baie în valiza mea supraîncărcată. "Numai îngrijirea părului meu ocupă o geantă întreagă. Știi câte ravagii fac plaja și umiditatea asupra părului creț?".

"Nu." Privirea lui era aprinsă de amuzament. "Exact." M-am ridicat în picioare pentru a-mi trage răsuflarea.

Mă dureau mușchii de la orele de împachetat. Am amânat până în ultimul moment, dar trebuia să le fac *astăzi,* deoarece plecam mâine pentru marea ședință foto a lui Delamonte în Hawaii.

Nu m-a deranjat. Împachetarea a fost o distracție binevenită de la nervii care îmi înotau în stomac și de la spectrul familiei mele.

Nu am mai auzit nimic de la ei de la cina noastră de acum două săptămâni și nici nu am mai luat legătura cu ei.

Bătrâna Stella i-ar fi sunat a doua zi dimineață, cerându-și scuze din belșug și scufundându-se în vinovăție pentru ceea ce se întâmplase.

E adevărat, mă simțeam vinovat, dar nu îndeajuns pentru a mă retrage din lupta tăcută care se dădea în familia Alonso. În timp ce regretam că mi-am rănit părinții, eram înțepat că nici măcar nu încercau să înțeleagă de unde vin. În plus, încă mă mai frământam după ce mama o numise pe Maura *fostă angajată* și după ce tatăl meu îl insultase pe Christian.

Am fost surprinsă mai mult decât oricine de modul în care instinctele mele de protecție au apărut în timpul discursului tatălui meu. Christian nu **avea** nevoie de ajutor pentru a se apăra

el însuși. Nici măcar nu credeam că s-a simțit jignit; insultele ricoșau în el ca gloanțele de cauciuc în titan.

Totuși, nu-mi plăcea să aud cum îi vorbea tata. Nu merita așa ceva.

"Cum te simți în legătură cu Hawaii?" a întrebat Christian.

Azi lucra de acasă, dar era îmbrăcat în costum și cravată. *Tipic.*

"Minunat." Vocea mea a ieșit mai înaltă decât de obicei. "Emoționat."

Mi-am șters palmele pe partea exterioară a coapselor și am încercat să-mi liniștesc și inima mea *bate* repede.

Era pe jumătate adevărat. *Eram* entuziasmat. Hawaii era frumos, iar ședința foto era piatra de temelie a noii campanii a lui Delamonte. Fotografiile urmau să fie *peste tot* - online, în reviste, poate chiar pe panouri publicitare.

Nu am vrut să fiu model profesionist, dar campania din Hawaii ar putea avea un impact enorm asupra carierei mele. Făcusem deja suficienți bani din parteneriatele cu mărci în ultima lună pentru a-mi acoperi cheltuielile pentru restul anului; campania de tipărire Delamonte mi-ar fi ridicat profilul și mai mult.

Dar o ședință foto atât de importantă a venit și cu o tonă de presiune. Aceasta a cântărit pe umerii mei și mi-a distrus entuziasmul până când mi s-a învârtit capul cu cele mai rele scenarii.

Mă simțeam mai confortabil să pozez în fața camerelor de luat vederi ale altora de la prima mea ședință foto Delamonte din New York, dar în Hawaii a fost diferit. Hawaii a fost cea mai mare.

Dacă am înghețat și nu mi-am revenit așa cum am făcut-o în New York? Dacă toate fotografiile au ieșit oribile?

Ce se întâmplă dacă mă îmbolnăvesc și *nu pot* filma sau dacă îmi rup piciorul în drum spre platou sau altceva?

Brandul a cheltuit o grămadă de bani pentru excursie, iar noi am avut la dispoziție doar trei zile pentru a face totul bine.

Dacă am dat-o în bară...

Mi-am plecat capul și m-am concentrat să împăturesc o rochie de plajă, astfel încât Christian să nu-mi vadă panica din ochi.

Ar fi trebuit să știu că nu-l va păcăli.

"Nervos?", a întrebat el, straniu de
perspicace ca de obicei.
Am înghițit pe lângă nodul din gât. "Puțin." *Mult*.

Ar putea Delamonte să mă concedieze pentru incompetență în mijlocul campaniei? Trebuie să vorbesc cu Brady și să revăd contractul. Poate vor crede că au făcut o greșeală și o vor angaja pe Raya în locul meu sau...

"Nu fiți. Te vei descurca de minune."

"Ai prea multă încredere în mine."

"Ai prea puțin." Vocea lui era mai apropiată de data aceasta, o atingere de catifea pe pielea goală a gâtului și a umerilor mei.

M-am întors, iar pulsul mi-a sărit în piept la apropierea lui.

Niciodată nu mi-am dorit mai mult pe cineva și niciodată nu m-am urât mai mult pentru că

ea.

Amintirea cuvintelor lui a scânteiat ca un curent electric între noi. Ochii lui

s-au aprins cu ceva luminos și fierbinte înainte de a se diminua din nou, iar inima mea a revenit la ritmul normal.

"Plecăm mâine dimineață la opt." Christian a dat din cap spre bagajul meu. "Voi angaja un sherpa pentru tine."

"Exagerezi. Nu iau atâtea lucruri."

Două valize mari, o geantă de voiaj și o geantă de voiaj păreau perfect rezonabile pentru trei zile în Hawaii.

"Vom fi de acord să nu fim de acord. Pe o notă legată de securitate..." Amuzamentul sec al lui Christian s-a estompat în ceva mai serios. "Filmarea din Hawaii nu este un secret, dar vreau totuși să nu anunți că ești acolo până când nu ne întoarcem în D.C.".

Stomacul mi s-a întors din cu totul alt motiv.

Între confesiunea lui Christian, cina în familie și pregătirea pentru ședința foto, mi-am împins grijile legate de hărțuitorul meu la fundul minții. Acum au revenit într-un val uriaș.

"Avem deja vreo pistă?"

Nu-i cerusem să mă informeze periodic. Cu cât mă concentram mai mult asupra lui, cu atât deveneam mai nerăbdătoare, dar nu am putut rezista de data aceasta.

"Nimic concret, dar ne apropiem de asta. S-ar putea să nu te urmeze până în Hawaii, dar mai bine să fim siguri decât să ne pară rău."

"Bine." Mi-am frecat cu degetul mare colierul de cristal. "Corect."

Fața lui Christian s-a înmuiat. "Totul se va rezolva, cu filmarea *și* cu hărțuitorul. Ai încredere în mine."

Asta a fost partea înfricoșătoare. Am făcut-o.

"Odihnește-te puțin. Mâine avem un zbor lung", a spus el. "Și Stella? Lasă unicornul."

"Nu aveam de gând să îl iau cu mine", am bombănit la plecarea lui Christian din spate.

După ce a plecat, l-am așezat pe domnul Unicorn înapoi pe postamentul său de lângă patul meu. "Vom vizita Hawaii împreună altă dată", i-am spus cu regret.

Era tovarășul meu de nădejde ori de câte ori călătoream singură, dar, din moment ce Christian mă însoțea, nu mai era *nevoie* să îl iau cu mine. Îmi plăcea doar să am un pic de familiaritate atunci când vizitam locuri noi.

Am terminat de împachetat.

Emoțiile mele au oscilat de la emoție la teamă, la nervozitate și înapoi, dar mă simțeam mai bine știind că Christian va fi cu mine.

Fluturii din stomac mi-au zvâcnit din nou la gândul celor trei zile în paradis cu el.

A fost o călătorie de serviciu, dar totuși.

Aveam un sentiment ciudat că orice s-ar fi întâmplat în Hawaii îmi va schimba viața.

29

SHELL6/CHRISHI6N

CHRISTIAN ȘI CU MINE AM AJUNS ÎN KAUAI DUPĂ ORA CINEI ÎN NOAPTEA URMĂTOARE.

În loc să ne aventurăm la restaurantul hotelului, care ar fi necesitat prea mult efort, am comandat room service și ne-am instalat în livingul vilei.

Ca de obicei, Christian a aruncat o privire la camera pe care Delamonte mi-a rezervat-o și ne-a trecut la ultima vilă rămasă.

I-am aruncat o privire pe furiș în timp ce mâncam într-o tăcere plăcută.

Se tolănea pe partea lui de canapea, arătând exasperant de sexy, cu cămașa mototolită și părul ciufulit. Niciunul dintre noi nu arăta cel mai bine după ce călătorisem toată ziua, dar dezmățul lui nu făcea decât să-l facă mai sexy, nu mai puțin.

"Îți place ceea ce vezi?", a trasat el.

"Da." Am ținut să mă uit în jurul vilei superbe. Se mândrea cu o priveliște uimitoare asupra Pacificului, iar camera de zi se deschidea spre un lanai mobilat, care, la rândul său, ducea direct la plaja noastră privată. "Locul ăsta este uimitor".

Nu asta cerea, dar nu era nevoie să-i umfle orgoliul. El știa că eu știam că este sexy, așa că ce rost avea să o spună?

Râsul complice al lui Christian mi-a încălzit stomacul ca o ciocolată caldă decadentă.

Era o anumită magie în a-l vedea în afara granițelor din D.C. Ca și la cina lui Dante, el a alunecat într-o versiune mai relaxată a lui însuși.

Fără costum, râs ușor.

"Îmi place această versiune a ta." Mi-am ținut cana aproape de gură. "Ești mai..." Am căutat cuvântul potrivit. "Mai apropiată."

Un zâmbet i-a jucat în colțurile gurii. "Sunt?"

"Să o spunem așa. D.C. Christian arată de parcă te-ar ucide dacă i-ai tăia calea în trafic. Hawaii Christian arată de parcă te-ar duce cu mașina dacă ți-ar vedea mașina stricată pe marginea drumului."

Sunetul bogat al amuzamentului său a umplut din nou colțurile încăperii. "Suntem în Hawaii de mai puțin de două ore."

"Exact. Imaginează-ți ce ți-ar putea face trei zile în paradis." Am luat o înghițitură gânditoare de ceai. "Să dansezi într-o cămașă cu imprimeu hawaiian? Să mă însoțești la yoga la răsăritul soarelui? *Renunțând la carnea roșie?* Posibilitățile sunt infinite."

"Stella." S-a aplecat în față, cu fața serioasă. "Ziua în care voi purta o cămașă cu imprimeu hawaiian va fi ziua în care vacile vor zbura."

"Nu se știe niciodată în ritmul în care tehnologia progresează. S-ar putea întâmpla", am spus, fără să mă descurajez. "Știi care este problema ta?"

"Te rog, spune. Sunt pe muchie de cuțit."

I-am ignorat sarcasmul său nefolositor. "Te iei prea în serios și muncești prea mult. Ar trebui să îți iei mai multe vacanțe sau măcar să te conectezi cu natura din când în când. Este bun pentru suflet".

"E prea târziu pentru sufletul meu, Stella."

În ciuda tonului său ușor, am simțit că nu

glumea. Zâmbetul meu s-a estompat. "Vorbești

ca un adevărat pesimist." "Realist."

"Cinic."

"Sceptic." Buzele lui Christian s-au strâmbat la încruntarea mea. "Continuăm să ne jucăm de-a tezaurul sau trecem la un subiect mai interesant?".

"Vom merge mai departe, dar numai pentru că vreau să te scutesc de indignarea de a pierde", am spus regesc.

"Foarte amabil din partea dumneavoastră."

Nu am apreciat râsul complice care se întrezărea în vocea lui, dar l-am lăsat să treacă. La urma urmei, el plătea pentru această vilă frumoasă și mă salvase de la a petrece zece ore pe un scaun îngust de avion, uitându-mă la filme vechi și încercând să nu-mi adorm picioarele.

Puține lucruri erau mai inconfortabile decât să fii o persoană înaltă în clasa economică.

M-am scufundat mai adânc în canapea și am deliberat asupra unui

subiect bun înainte de a spune: "Spune-mi ceva despre tine pe care nu-l știu deja".

Îl iertasem pe Christian pentru că mă lăsase pe dinafară după cina lui Dante, dar nu renunțasem să mai încerc să scot de la el și alte amănunte personale. Nu-mi păsa dacă erau atât de simple precum supereroul său preferat în copilărie; voiam doar să

ceva. Faptul că știam lucruri despre Christian nu m-ar fi ajutat prea mult să-mi protejez inima, dar eram blocați împreună pentru viitorul apropiat și voiam să profit de asta.

O parte din mine se aștepta ca el să se eschiveze de la cerere, ca de obicei, dar, spre surprinderea mea, a răspuns cu ușurință. "Nu-mi place desertul."

Un oftat îngrozit mi-a crescut în gât. "*Tot* desertul?"

"Tot desertul", a confirmat el.

"*De ce*?"

"Nu am poftă de dulciuri."

"Există deserturi care nu sunt
dulci."

"Da, și nu-mi plac." A mușcat calm din mâncare, în timp ce eu îl priveam neîncrezătoare.

"Îmi retrag ceea ce am spus. Sufletul tău este cu siguranță suspect. Nu este normal ca cuiva să nu-i placă desertul." Am căutat o explicație plauzibilă. "Poate că nu ai întâlnit încă desertul potrivit."

Cine ar putea urî baklava, cheesecake și înghețată? Diavolul, adică cine.

"Poate că o voi întâlni în același timp cu sufletul meu pereche", a spus Christian fără să vrea.

"Tu glumești, dar s-ar putea întâmpla. Și când se va întâmpla, voi..."

Am ezitat. Amenințările nu erau punctul meu forte.

"Da?" Părea că-și reține un alt râs. "Nu te voi lăsa să auzi
sfârșitul."

"Abia aștept." Lui Christian i s-a făcut milă de mine după răspunsul meu penibil și a schimbat subiectul. "E timpul să îi răspunzi, Butterfly. Spune-mi ceva ce nu știu despre tine."

"Nu poți să cauți tot ce vrei să știi pe unul din computerele tale de lux?" Glumeam doar pe jumătate.

"Aș prefera să o aud de la tine."

Nu știu de ce, dar asta m-a făcut să am o tresărire în piept.

Plănuisem să împărtășesc ceva caraghios și vesel, cum ar fi faptul că mă uitam la lecturi de tarot de pe YouTube când mă simțeam deprimată, deoarece cititorii puneau întotdeauna o lumină pozitivă asupra lucrurilor sau cum mi-am colorat dulapul pentru distracție, deoarece rezultatul era atât de

plăcut din punct de vedere estetic.

În schimb, i-am spus: "Uneori, am fantezii cu privire la faptul că am aflat că am fost adoptată."

Ruşinea mi s-a coagulat în stomac. Niciodată, niciodată nu împărtăşisem acest sentiment cu nimeni, iar auzirea lui cu voce tare îmi făcea pielea să mă înţepe de vinovăţie.

Nu am venit dintr-o familie rea. Erau critici şi aveau aşteptări mari, dar nu au fost abuzivi din punct de vedere fizic. Mi-au plătit integral studiile universitare, iar eu am crescut într-o casă frumoasă, cu haine frumoase şi vacanţe frumoase. În comparaţie cu majoritatea oamenilor, am trăit o viaţă incredibil de privilegiată.

Dar vieţile noastre erau ale noastre. Întotdeauna vor exista oameni care o duc mai bine sau mai rău decât noi. Asta nu făcea ca sentimentele noastre să fie mai puţin valide. Puteam să recunoaştem cât de bine ne era în anumite privinţe, criticând în acelaşi timp alte părţi.

Spre cinstea lui, Christian nu m-a condamnat pentru că sunt un copil nerecunoscător.

Nu a spus nimic.

În schimb, a aşteptat să termin, fără să mă judece.

"M-aş speria dacă s-ar întâmpla cu adevărat, dar e vorba de fantezia de a avea o altă familie acolo care să fie mai mult... ca o familie, cred. Mai puţină competiţie, mai mult sprijin emoţional." Mi-am trasat marginea căniі cu degetul. "Uneori, mă întreb dacă eu şi sora mea am fi fost mai apropiate dacă părinţii mei nu ne-ar fi pus atât de mult una împotriva celeilalte. Nu au petrecut mult timp cu noi pentru că erau foarte ocupaţi cu munca, iar timpul pe *care îl* petreceau cu noi se concentrau pe copilul cu care se puteau lăuda cel mai mult. Cel care avea cele mai bune note, cele mai impresionante activităţi extracurriculare şi cele mai impresionante acceptări la facultate... Natalia şi cu mine eram atât de ocupate să încercăm să ne eclipsăm una pe cealaltă în copilărie, încât nu am avut niciodată o legătură una cu c e a l a l t ă ."

Un zâmbet trist mi-a atins buzele. "Acum ea este vicepreşedinte la Banca Mondială, iar eu sunt şomer, aşa că..." Am ridicat din umeri, încercând să nu-mi imaginez alte zeci de cine de familie în care stăteam ruşinată în timp ce părinţii mei se lăudau cu sora mea.

Asta dacă aş fi fost invitat la viitoarele cine. După ce m-am certat cu ei, nu mai eram atât de sigur.

"Oricum, nu m-am integrat niciodată în familia mea, nici măcar atunci când eram angajat. Ei sunt cei mai practici. Eu sunt cea care mi-am petrecut

copilăria uitându-mă pe fereastră și visând cu ochii deschiși la modă și călătorii, în loc să-mi umplu CV-ul cu activități care să stimuleze facultatea. Când aveam cincisprezece ani, am creat un tablou de manifestare pentru Parsons, colegiul meu de vis, și l-am acoperit cu fotografii ale campusului și cu o scrisoare de acceptare simulată pe care am bătut-o la mașină."

Zâmbetul meu s-a transformat în nostalgie la amintirea adolescenței mele optimiste. "A funcționat. Am primit o scrisoare de acceptare reală în ultimul meu an de liceu, dar a trebuit să o refuz pentru că părinții mei au refuzat să plătească pentru o astfel de "diplomă nepractică". Așa că am ajuns la Thayer."

Nu am regretat. Dacă nu aș fi mers la Thayer, nu le-aș fi cunoscut pe Ava, Bridget și Jules.

Totuși, uneori mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi urmat cursurile Parsons. Aș fi sărit peste capitolul *D.C. Style* din viața mea? Poate că da. Aș fi fost deja un designer cu mai multe prezentări de modă la activ? Mai puțin sigur, dar probabil.

"Ascultă asta de la cineva care a văzut o mulțime de concurenți venind și plecând de-a lungul anilor", a spus Christian, scoțându-mă din gândurile mele. "Nu-ți poți măsura succesul pe baza progresului altcuiva. Și ți-am cunoscut familia. Crede-mă, e mai bine să nu te integrezi."

Am lăsat să iasă un mic râs. "Poate."

M-am simțit bine să mă descarc de toate astea și m-a ajutat faptul că eu și Christian nu eram atât de apropiați precum eram cu prietenele mele. M-a făcut să fiu mai puțin conștientă de lucrurile pe care le împărtășeam.

Somnul mă trăgea de pe marginea conștiinței, dar nu voiam să mă culc când eu și Christian aveam în sfârșit o conversație adevărată.

Oricum, filmările nu începeau decât mâine dimineață târziu.

Încă o jumătate de oră. Apoi mă voi culca.

"Dar familia ta?" Am mai luat o înghițitură de ceai. "Cum sunt ei?"

Christian nu vorbea niciodată despre părinții lui, iar eu nu zărisem nicio fotografie cu ei în casa lui.

"Mort."

Ceaiul a intrat pe o țeavă greșită. Am scuipat o serie de tuse, în timp ce Christian și-a terminat cina ca și cum nu ar fi aruncat o bombă cu dezinvoltura cu care cineva ar fi menționat că familia sa era plecată din oraș în weekend.

"Îmi pare foarte rău", am spus după ce mi-am revenit. Am clipit pentru a alunga lacrimile de la criza mea de tuse. "Eu... nu am știut."

A fost un lucru nebunesc, pentru că, *desigur, nu* știam, altfel nu aș fi întrebat, dar nu m-am putut gândi la un răspuns mai bun.

Am presupus că părinții lui Christian locuiau în alt oraș și/sau că avea o relație proastă cu ei. Nu aș fi ghicit niciodată că era orfan.

"S-a întâmplat când aveam treisprezece ani, așa că nu vă simțiți prea rău pentru mine. A fost cu mult timp în urmă." În ciuda tonului său dezinvolt, maxilarul său strâns și umerii rigizi îmi spuneau că nu era atât de neafectat pe cât se prefăcea a fi.

O durere adâncă a înflorit în pieptul meu. Treisprezece ani era prea devreme pentru a-ți pierde părinții. *Orice* vârstă era prea tânără.

Aș putea fi supărat și frustrat pe familia mea, dar dacă aș pierde pe vreunul dintre ei, aș fi devastat.

"Au fost părinții tăi. Nu există o limită de timp pentru a plânge pierderea unei familii", am spus cu blândețe. Am ezitat, apoi am întrebat: "Cu cine ai locuit după ce au..."

"Mătușa mea m-a crescut până când a murit, când eram la facultate." Christian a răspuns la întrebarea mea neterminată. "De atunci am fost pe cont propriu".

Durerea s-a răspândit până când fiecare parte din mine a furnicat de nevoia de a-l alina.

Nu ar răspunde bine la o îmbrățișare, dar cuvintele pot fi la fel de puternice, dacă nu chiar mai puternice.

"Nu-mi plânge de milă, Stella", a spus el, cu un ton sec. "Prefer să fiu singur." "Poate, dar există o diferență între a fi singur și a fi *singur* ." Prima a fost absența companiei fizice; cea de-a doua a fost absența sprijinului emoțional și interpersonal.

Și mie îmi plăcea să fiu singură, dar numai în primul sens al cuvântului.

"Este în regulă să te simți trist", am adăugat eu încet. "Promit că nu voi spune nimănui."

Nu am întrebat cum au murit părinții lui. Îmi dădeam seama că deja întindea limitele dorinței sale de a împărtăși și nu am vrut să distrug intimitatea fragilă a momentului.

Christian m-a privit fix cu o expresie imperceptibilă.

"O să țin minte asta", a spus el în cele din urmă, cu o voce mai aspră decât de obicei.

Mă așteptam ca el să încheie conversația aici, dar, spre surprinderea mea, a continuat fără ca eu să îl invit.

"Tatăl meu a fost motivul pentru care m-am apucat de calculatoare. El era inginer de software, iar mama mea era administrator de școală. În multe privințe, ei erau chintesența familiei americane din clasa de mijloc. Locuiam într-o casă frumoasă din suburbii. Am jucat în Liga Mică și, în

fiecare vineri seara, comandam pizza și jucam jocuri de societate."

Mi-am ținut răsuflarea, atât de fascinată de acea privire rară în copilăria lui, încât îmi era teamă să respir, în caz că se rupea vraja.

"Singurul lucru care nu se potrivea în acest tablou", a spus Christian, "era relația lor. Părinții mei se iubeau unul pe celălalt. Nebunește. Adânc. Mai mult decât oricine altcineva de pe planetă."

Dintre toate lucrurile pe care mă așteptam să le spună, asta nu se număra nici măcar printre primele o mie, dar mi-am înghițit întrebările și l-am lăsat să continue.

"Am crescut auzind poveștile nebunești ale curții lor. Cum tatăl meu îi scria mamei mele o scrisoare în fiecare zi în timp ce studia în străinătate și cum mergea dimineața trei kilometri până la oficiul poștal, pentru că nu avea încredere în sistemul poștal al universității. Cum a fugit de acasă atunci când părinții ei au amenințat-o că îi vor tăia banii dacă nu se va despărți de el, pentru că voiau ca ea să se căsătorească în schimb cu fiul unui bogat om de afaceri local. În cele din urmă s-a împăcat cu bunicii mei, dar în loc să organizeze o nuntă mare, părinții mei au fugit și s-au mutat într-un orășel din nordul Californiei. M-au născut mai puțin de un an mai târziu."

Ceața amintirilor i-a întunecat ochii lui Christian. "S-au așezat în ceea ce cei din afară ar putea considera o viață obișnuită, dar nu și-au pierdut niciodată acel foc unul pentru celălalt, nici măcar după ce m-am născut eu."

Majoritatea oamenilor visau la genul de dragoste pe care o aveau părinții lui, dar el vorbea despre asta ca și cum ar fi fost un blestem, nu o binecuvântare.

"Și totuși, nu crezi în dragoste", am spus.

Cum a fost posibil așa ceva? Cinismul celor mai mulți oameni față de iubire provine din faptul că au văzut-o redusă la cel mai mic schelet din ceea ce a fost odată. Divorțuri urâte, promisiuni încălcate, certuri pline de lacrimi. Dar se părea că părinții lui fuseseră un exemplu strălucitor a ceea ce *putea* fi.

"Nu." Tăietura caustică a zâmbetului lui Christian pe față mi-a ridicat pielea de găină pe brațe. "Pentru că ceea ce au avut părinții mei nu a fost dragoste. Era ego și distrugere deghizată în afecțiune. Un drog pe care îl tot urmăreau pentru că le dădea o senzație pe care nu o puteau obține în altă parte. Le-a întunecat judecata în detrimentul lor și al tuturor celor din jurul lor și le-a oferit acoperire pentru a face toate aceste lucruri iraționale pentru că nimeni nu i-a întrebat dacă a fost din *dragoste.* "

S-a aplecat pe spate, cu fața tare. "Nu au fost doar părinții mei. Uită-te

la lumea din jurul nostru. Oamenii ucid, fură și mint în numele acestei emoții abstracte despre care ni se spune că ar trebui să fie scopul nostru suprem. Dragostea învinge totul. Iubirea vindecă totul. Etcetera, etcetera, etcetera." Strâmbarea buzei lui mi-a spus cât de mult respect avea pentru astfel de banalități. "Alex a renunțat la o companie de mai multe miliarde de dolari. Bridget aproape că a pierdut o țară. Iar Rhys a renunțat la intimitatea lui,

ceea ce conta mai mult pentru el decât orice sumă de bani. Este complet ilogic."

"Alex și-a recăpătat compania", am subliniat eu. "Bridget a făcut-o să funcționeze, iar Rhys nu a renunțat la *toată* intimitatea lui. Uneori, sacrificiile sunt necesare pentru fericire."

"De ce?"

Am clipit, atât de surprinsă de francheța întrebării sale încât mi-a luat un minut să răspund.

"Pentru că așa funcționează lumea", am spus în cele din urmă. "Nu putem avea tot ce ne dorim fără să facem niște compromisuri. Dacă oamenii ar fi roboți, aș fi de acord cu evaluarea ta, dar nu suntem. Avem sentimente și, dacă nu ar fi fost vorba de dragoste, rasa umană nu ar fi supraviețuit. Procreare, protecție, motivație. Totul depinde de această emoție."

A fost cel mai puțin romantic și, prin urmare, cel mai eficient răspuns pe care puteam să-l dau.

"Poate." Ridicarea din umeri a lui Christian a exprimat profunzimea scepticismului său mai mult decât ar putea-o face cuvintele. "Dar există o a doua problemă, și anume că oamenii folosesc atât de des cuvântul *dragoste încât* acesta și-a pierdut orice semnificație. Își iubesc câinii, mașinile, happy hours și noua tunsoare a prietenului lor. Ei spun că dragostea este acest lucru măreț și minunat, când este exact opusul. În cel mai bun caz, este inutilă și în cel mai rău caz periculoasă."

"Există diferite tipuri de dragoste. Felul în care iubesc moda este diferit de felul în care îmi iubesc prietenii."

"Diferite grade ale aceleiași boli." Amuzamentul întunecat i-a umplut fața când am tresărit la cuvântul *boală* . "Aici vei încerca să mă faci să mă răzgândesc? Să mă convingi că dragostea face, de fapt, ca lumea să se învârtă?"

"Nu", am spus cu sinceritate. "Te-ai hotărât deja. Nimic din ceea ce spun nu o va schimba. Singurul mod în care îți vei schimba părerea este prin experiență, nu prin cuvinte."

Surpriza i-a trecut prin ochi înainte de a se scufunda sub ceva mai greu, mai somnoros.

"Și crezi că se va întâmpla asta?" Traducerea lui joasă a condensat aerul dintre noi. "Că mă voi îndrăgosti și-mi voi mânca cuvintele?"

Am ridicat din umeri, mișcarea dezinvoltă fiind în contradicție cu bătăile rapide ale inimii mele. "Poate. Nu sunt ghicitoare."

În secret, am sperat că o va face. Nu pentru că îmi făceam iluzii că aș fi cea care l-ar putea, citez, schimba, ci pentru că toată lumea merită să experimenteze dragostea adevărată cel puțin o dată în viață.

"Una dintre clauzele din contractul nostru", a spus Christian, privindu-mă cu acei ochi atotștiutori, "este ca eu să nu mă îndrăgostesc de tine."

Mi s-a uscat gura. "Da."

"De ce te-ai pus în starea asta, Stella?" "Pentru că

nu vreau să te îndrăgostești de mine."

Nu a zâmbit la gluma mea rapidă. A trecut o tăcere lungă până când a vorbit din nou.

"Tu și cu mine nu suntem atât de diferiți", a spus el cu blândețe.

O scânteie s-a aprins și a ars tot oxigenul dintre noi. Sunetul pulsului meu a dispărut într-un murmur îndepărtat.

Spune ceva, Stella.

Dar privirea lui mi-a ținut vocea captivă și, înainte de a o putea elibera, telefonul lui a sunat și a sfărâmat momentul în bucăți.

Ochii lui Christian au zăbovit asupra mea încă o fracțiune de secundă înainte de a răspunde la telefon. A ieșit pe lanai, unde vuietul îndepărtat al valurilor a înecat partea lui de conversație.

Greutatea de pe pieptul meu s-a atenuat, lăsându-mă amețită și ametită. Mă simțeam ca și cum aș fi fost scufundat sub ocean în ultima oră și abia acum am ieșit la suprafață pentru a lua aer.

Întotdeauna a fost greu să respiri în preajma lui Christian.

O noapte în Hawaii a trecut, mai sunt două de parcurs.

Am crezut că excursia va fi una simplă. Ajung, fac filmările, plec.

Dar, așa cum îmi dădeam seama rapid, nimic din ceea ce îl implica pe Christian Harper nu era vreodată simplu.

CHRISTIAN

"Cineva a intrat în sistemul de securitate al Mirage", a spus Kage, cu un aer sumbru. "Echipa noastră cibernetică a confirmat că a fost rezultatul unui dispozitiv similar cu Scylla."

Mi-am mușcat un blestem colorat.

Ultimul lucru pe care mi-l doream era să discutăm despre muncă la ora asta târzie în Hawaii. De acord, pentru el era chiar mai târziu, dar Kage lucra la orice oră și actualizarea lui era o nebunie.

Am dezvoltat Scylla cu doi ani în urmă. Numit după legendarul monstru grec care devora oamenii de pe navele care navigau prea aproape, dispozitivul nu necesita o descărcare sau un port USB pentru a intra într-un

sistem. Avea nevoie doar de

să se afle la câțiva metri de țintă pentru ca proprietarul să poată controla de la distanță dispozitivul și să o dea în bară după cum crede de cuviință.

Nimeni nu știa de existența Scylla, cu excepția celor de la Harper Security și a lui Jules, căruia îi împrumutasem dispozitivul anul trecut. Ea nu știa ce era când îl folosea și, chiar dacă știa, nu avea schemele pentru el, ceea ce însemna un singur lucru.

Trădătorul era încă la Harper, iar ei erau cumva legați de urmăritorul Stelei.

Furia rece m-a străbătut.

Am făcut o a doua rundă de verificări asupra tuturor celor pe care i-am angajat după spargerea sistemului de supraveghere Mirage, concentrându-mă în special asupra celor mai apropiați de mine, inclusiv Brock și Kage. Au ieșit curați.

Am concediat câțiva angajați ușor suspecți, dar nu erau suficient de sus-pusi ca să știe despre Scylla.

În plus, dacă urmăritorul Stelei nu era el însuși un dezvoltator, ar fi fost aproape imposibil pentru ei să reproducă schemele Scylla... dacă nu cumva au pus mâna pe schița ascunsă în biroul meu.

Mintea mi se învârtea cu o mie de posibilități, dar când am vorbit, vocea mea era calmă. Solidă ca piatra.

"Scoateți toate înregistrările de securitate din zona din jurul clădirii. Vreau înregistrări video de la fiecare colț și de la fiecare vitrină de magazin care are o cameră de luat vederi pe o rază de cinci străzi în jurul Mirajului. Dacă hackerul nu se poate teleporta, trebuie să se fi dus undeva după spargere. Găsiți-l."

Am închis după mârâitul de confirmare al lui Kage.

Filmarea nu a fost prioritatea mea principală. Prioritatea mea principală era să aflu cine din compania mea încerca să mă saboteze, dar până mă întorceam la Washington, colectarea și proiecția filmărilor le-ar fi dat oamenilor mei ceva de făcut în timp ce eu îl urmăream pe trădător.

Între veștile despre Scylla și progresul blocat în cazul hărțuitorului Stelei, luna mai se anunța a fi o lună de rahat.

Agitația mi-a crescut în piept în timp ce îmi calculam următoarea mișcare.

Dacă aș fi fost aici pentru orice alt motiv decât Stella, aș fi zburat înapoi în D.C. la prima oră a dimineții, dar nu puteam să o las singură când

era un psihopat în libertate care o viza.

Am mințit când i-am spus că nu sunt veşti. Am interceptat încă trei bilete de la el în cutia poştală. Conțineau amenințări de bază, nimic nou, şi erau încă de negăsit - deocamdată.

Șansele ca el să o urmărească până aici erau mici, dar nu erau zero. Cel puțin, asta mi-am spus.

Eu. M-am întors în sufragerie și am încuiat ușa glisantă din sticlă în spatele ei.

Era deja miezul nopții. Eram foarte treaz datorită adrenalinei.
de la știrile lui Kage, dar Stella a leșinat pe canapea în timpul apelului meu.

I-am luat cu grijă cana goală din mână și i-am pus-o pe masă înainte de a o lua în brațe și de a o duce în dormitor. Era într-un somn atât de adânc încât nici măcar nu s-a mișcat.

Lumina lunii a tăiat o fâșie argintie prin întuneric când am întins-o pe pat.

Am strâns mai tare plapuma în jurul ei, blândețea acțiunii fiind un contrast puternic cu vuietul din sângele meu. Mi se părea aproape obscen să o ating pe Stella în timp ce viziuni de sânge și dezmembrare îmi înghesuiau creierul, dar nu puteam să opresc partea din mine care era însetată de răzbunare.

Dușul rece pe care l-am făcut mi-a atenuat furia, dar nu a șters-o complet. Și, pentru că aveam nevoie de o ieșire pentru frustrarea mea care să nu implice o eliberare fizică, primul lucru pe care l-am făcut când am ieșit din baie a fost să deschid laptopul.

Am sărit pe lângă fereastra deschisă cu o cruce neterminată - preferam puzzle-urile fizice, dar mă mulțumeam cu versiunile digitale atunci când era necesar - și am deschis fișierul pe care îl păstram special pentru astfel de momente.

Am răsfoit lista de nume înainte de a mă hotărî asupra președintelui unei mari bănci multinaționale. Nu fusese niciodată și nu va fi niciodată un client Harper Security. Contrar credinței populare, aveam niște standarde nenorocite pentru oamenii cu care mă asociam, iar tipul ăsta era o figură urâtă. Deturnare de fonduri, fraudă fiscală, trei procese de hărțuire sexuală intentate de fostele sale asistente, care au fost soluționate pe cale amiabilă, și o înclinație pentru a-și pălmui atât soția, cât și femeile cu care o înșela. Și asta a fost doar vârful icebergului.

"O să ai o zi foarte proastă când te vei trezi", i-am spus în poza cu fața lui roșie și cu ochii bulbucați.

Mi-a luat mai puțin de cinci minute să intru în conturile sale bancare și

să redirecționez fondurile către diverse organizații de caritate prin donații anonime și o rețea de servere proxy. A fost aproape jenant cât de ușor a fost. Parola omului era modelul primei sale mașini și ziua lui de naștere, pentru numele lui Dumnezeu.

Am lăsat o sumă de bani pentru soția lui, împreună cu numele unui bun avocat de divorțuri, înainte de a transmite niște informații la Fisc că guvernul SUA ar găsi foarte interesant. Ca o cireașă de pe tort, i-am pus informațiile sale la vânzare pe dark web, am trimis mai multe fotografii umilitoare de la ultima sa vizită cu amanta la toți cei două sute de mii de angajați ai băncii și, pentru că nenorocitul a încercat odată să-mi fure un loc de parcare, i-am spart mașina, am omorât GPS-ul și am șters toate datele din vehicul.

Când am terminat, mă simțeam suficient de calm ca să mă strecor în pat lângă Stella.

Contrar a ceea ce a spus mai devreme despre natură, nimic nu curăță sufletul mai bine decât o bună dezlănțuire cibernetică.

M-am liniștit când Stella a lăsat să iasă un mormăit și și-a așezat piciorul peste al meu. Probabil că i-a plăcut căldura, pentru că, câteva secunde mai târziu, și-a înfășurat brațul în jurul taliei mele și s-a ghemuit în pieptul meu.

Chiar dacă dormea deja, a eliberat un mic bocete care s-a topit într-un suspin mulțumit și apoi... tăcere.

M-am uitat fix la ea, așteptând să se trezească sau măcar să se schimbe din nou. Dar nu a făcut-o.

Judecând după ridicarea și coborârea constantă a pieptului ei, se lăsase din nou în somn și nu avea nicio intenție de a se desprinde de mine prea curând.

Uram îmbrățișările după sex și mai mult decât atât, dar în loc să o îndepărtez pe Stella, i-am dat o șuviță de păr la o parte de pe față și am examinat-o în lumina lunii care se întrezărea prin perdele.

Strălucirea argintie îi mângâia pielea într-un mod care o făcea să pară eterică.

Un înger care doarme în brațele unui monstru.

Puțini oameni aveau suficientă încredere în mine încât să închidă ochii când eram în cameră, iar ea era aici, ghemuindu-se pe mine de parcă aș fi fost un nenorocit de ursuleț de pluș. Complet inconștientă de violența care se pregătea la câțiva centimetri distanță.

Mâna mea a alunecat de pe părul ei și a ajuns pe curba elegantă a pometilor ei. Am urmărit-o până la bărbie, ținându-mi atingerea ușoară ca o pană pentru a nu o trezi. Voiam să îmi întipăresc în minte fiecare detaliu

al ei până când puteam să închid ochii și să mi-o imaginez la fel de viu ca și cum ar fi stat în fața mea.

Poate că atunci voi înțelege ce influență a avut această femeie asupra mea. Cum a putut cineva atât de inocent și cu inima pură să se fi înscris atât de adânc în psihicul meu încât să simt arsura agonizantă a acesteia la atât de mult timp după ce ne-am cunoscut?

Atingerea mea a zăbovit pe fața Stelei înainte de a renunța la ea.

Urmele invizibile ale sângelui care îmi acoperise mâinile îi brăzdau obrajii. Erau aceleași mâini care se potriveau cu ușurință în jurul metalului unei arme și curmau vieți prin simpla apăsare a unui buton. Mâinile unui mincinos în cel mai bun caz, mâinile unui criminal în cel mai rău caz.

Nu ar trebui să o ating și să o pătez cu crimele mele, atât din trecut cât și din viitor. Merita să strălucească fără ca întunericul să amenințe să o consume și, dacă aș fi fost un om mai bun, aș fi lăsat-o să plece.

Dar nu am fost.

Conștiința mea zbârnâitoare se retrăgea în fața petelor de roșu nevăzute de pe pielea ei, în timp ce o parte sucită și posesivă din mine se bucura de această priveliște.

Dar dacă era un lucru asupra căruia ambele părți erau de acord, era că ea era a mea.

Și acum că era în viața mea, nu puteam să o las să plece.

30

SHELL6/CHRISHI6N

STELLA

M-am trezit a doua zi dimineață cu cearceafurile mototolite și cu stomacul plin de fluturi, în parte din cauza ședinței foto și în parte din cauza mirosului slab de piele și mirodenii din aer.

Christian dispăruse, dar mici înțepături de căldură îmi mistuiau pielea la vederea așternuturilor mototolite de pe partea lui de pat.

Știam că vila are un singur dormitor. Asistentul de la recepție ne-a spus acest lucru când ne-a făcut upgrade-ul. Dar gândul de a împărți un spațiu atât de intim cu Christian, chiar dacă eu eram leșinată, m-a electrizat așa cum nu o făcuse în prima noapte în care am împărțit patul.

Încetează. E doar somn.

Am împărțit paturile cu prietenii mei tot timpul când călătoream împreună.

Nu *a* fost mare lucru, așa că nici asta nu ar trebui să fie.

Bineînțeles, nu am vrut să fac sex cu prietenii mei, dar asta era o diferență minoră.

Mi-am forțat privirea de la pat și m-am pregătit.

Din moment ce Delamonte avea să asigure hainele și machiajul pe platou, nu mi-a luat mult timp să mă îmbrac cu o rochie simplă de in și să-mi îmblânzesc părul în ceva ușor de aranjat.

Când am intrat în sufragerie, l-am văzut pe Christian lucrând pe lanai, părând mult prea stresat pentru prima lui dimineață în Hawaii.

"Bună dimineața." M-am oprit lângă masa lui. O ceașcă de cafea goală și o felie de pâine prăjită pe jumătate mâncată stăteau lângă laptopul său, împreună cu un rebus completat. "Te-ai trezit devreme."

"Lucrez la ora Coastei de Est." Și-a ridicat capul, fruntea i s-a netezit când m-a văzut. "Ești gata pentru filmare?"

"Da." Într-un *fel. Poate că da. Probabil că da.*

Probabil că nesiguranța mea s-a transmis, pentru că fața lui s-a înmuiat și mai mult. "Te vei descurca de minune."

"Mulțumesc." Mi-am răsucit inelul în jurul degetului înainte ca vorbele lui să se întipărească.

Te vei descurca de minune. "Nu vii cu mine?" "Nu

astăzi. A apărut o urgență la serviciu."

"Oh." Dezamăgirea a înflorit în stomacul meu până când am strivit-o. Evident, nu avea de gând să stea și să se uite cum îmi fac poze toată călătoria. Avea lucruri mai bune de făcut. "Nimic prea grav, sper."

"Nimic de care să nu mă pot ocupa." Christian a dat din cap la meniul room service de pe masă. "Vrei ceva de mâncare înainte? Pot să sun la bucătărie."

"Nu, sunt deja în întârziere." De asemenea, s-ar putea să vomit dacă aș fi mâncat ceva înainte de filmare, dar am ținut asta pentru mine. "Cred că ne vedem mai târziu."

Am plecat, simțindu-mă în mod ciudat ca și cum îmi luam rămas bun de la prietenul meu înainte de o lungă călătorie în afară. Ceea ce era ridicol, pentru că *nu era* prietenul meu, iar hotelul nostru era la doar cincisprezece minute de mers pe jos de platou.

Când am ajuns, nu am recunoscut pe nimeni, cu excepția fotografului Ricardo și a directorului de modă de la Delamonte, Emmanuelle, care m-au întâmpinat cu o avalanșă de sărutări pe obraz.

"Stella! Cum a fost zborul tău? Arăți minunat. Suntem atât de entuziasmați pentru ședința foto... hai să te coafezi și să te machiezi, da? Suntem *puțin* în urmă..."

Vârtejul de activitate care a urmat a fost atât de haotic încât mi-a alungat din cap toate gândurile legate de Christian. M-au plimbat de la coafură și machiaj, la probe, la fotografii de test, iar când adevărata ședință foto era gata să înceapă, nu mă puteam concentra la nimic altceva decât la a nu o da în bară atât de rău încât Delamonte să mă concedieze pe loc.

Sunt bine. Pot să fac asta.

Filmam o linie diferită în fiecare zi - astăzi îmbrăcăminte de stațiune, mâine pantofi și accesorii, iar poimâine bijuterii.

Am fost recunoscătoare pentru siluetele aerisite, pentru că dacă ar fi

trebuit să mă înghesui în ceva mai mulat, aș fi putut leșina chiar acolo, pe plajă.

"Înclină-ți capul spre soare... da, exact așa!" a strigat Ricardo. "Perfect!"

Poate din cauza soarelui și a brizei mării sau din cauza faptului că mă aflam pentru prima dată în Hawaii. Sau poate pentru că am mai filmat cu Ricardo înainte și m-am simțit mai confortabil lucrând cu el.

Orice ar fi fost, mi-a topit nervii până când, în sfârșit, m-am relaxat îndeajuns de mult pentru a alunga vocile urâte și îndoielnice din capul meu.

Pentru tot restul dimineții și începutul după-amiezii, m-am întors și am pozat în direcția lui Ricardo. Ne-am oprit din când în când pentru o schimbare de ținută, dar în rest, ședința foto a fost fără întreruperi.

Emmanuelle era extaziată.

"Te descurci de minune!", s-a bucurat ea în timpul uneia dintre pauzele noastre. "Stai să vezi când îi voi arăta dovezile Luisei. Va fi *încântată*..."

Am zâmbit și am dat din cap, dar ochii mei erau ocupați să caute pe plajă o sclipire de păr negru și piele bronzată.

Nimic.

Christian a spus că nu poate veni, dar eu speram...

Nu contează.

Ne vedem mai târziu. Împărțeam o cameră, de dragul lui Pete, și, deși îl voiam aici, nu aveam *nevoie de* el aici.

Aș putea face asta de unul singur.

Realizarea m-a lovit chiar când Emmanuelle a terminat de vorbit.

"Nu ești de acord?", m-a privit cu nerăbdare.

"Da." Habar n-aveam despre ce vorbea. "Ai dreptate."

"*Exact* ! Carourile pentru toamnă sunt exagerate. Mă gândesc la tricotaje perlate..."

Pot să fac asta pe cont propriu.

Mi-am repetat cuvintele în minte.

Mi-am petrecut ani de zile construindu-mi brandul de una singură, dar de la afacerea Delamonte și de la reapariția hărțuitorului meu, am fost dezechilibrată. Nesigură de mine însămi.

Mă bazam pe Christian pentru a avea încredere în mine și o mică parte din mine era convinsă că aș fi dat greș la filmările din New York dacă nu ar fi fost el.

Dar terminasem filmarea în această dimineață de unul singur și făcusem o treabă al naibii de bună.

Un zâmbet mi-a înflorit pe buze.

"Stella, avem nevoie de tine aici!" a strigat Ricardo din poziția sa de lângă apă. "Ești gata?"

Încă mai purtam zâmbetul meu când m-am întors la locul stabilit, cu pașii mei mai ușori decât fuseseră toată ziua.

"Sunt gata."

CHRISTIAN

Munca m-a preocupat în cea mai mare parte a călătoriei în Hawaii. Oricât de mult mi-aș fi dorit să o însoțesc pe Stella la ședințele foto, aveam contracte de negociat, întâlniri virtuale la care trebuia să particip și un nenorocit de trădător de prins.

Dar când s-a ivit ultima noastră zi pe insulă, nu am mai putut sta deoparte. Mi-am reprogramat întâlnirile și am luat barca hotelului spre Coasta Nā Pali, unde avea loc ultima ei ședință foto.

Nisipul alb ca mătasea se mișca sub picioarele mele goale în timp ce mă îndreptam spre plaja privată unde Delamonte își instalase tabăra.

Vizitasem sute de locații de-a lungul anilor, dar linia de coastă accidentată a rămas unul dintre cele mai uimitoare locuri pe care le văzusem vreodată.

Stâncile dramatice de smarald se înălțau la mii de metri deasupra Pacificului, cu crestele lor abrupte și văile înguste care se încolăceau în jurul plajelor imaculate de la picioarele lor într-o îmbrățișare protectoare. Cascade cu pene albe se cascau pe lângă peșterile marine sculptate în stânci, zgomotul lor moale amestecându-se cu zgomotul valurilor pe țărmurile de nisip.

Coasta era o operă de artă făurită de cei mai talentați artizani ai naturii, cea mai apropiată de Shangri-La din lumea modernă, dar nu era cel mai frumos lucru prezent.

Nici pe departe.

M-am oprit la marginea platoului.

Stella stătea în picioare în șstrand, cu brațele acoperindu-i pieptul gol și buclele ei ca un nor sălbatic în jurul feței. Fundul ei simplu de bikini alb compensa colierul extravagant de smarald de la gât.

Era prea concentrată la cameră pentru a mă observa încă, așa că am absorbit-o pe îndelete.

Soarele de după-amiază târziu îi aurora pielea și forma o aureolă în jurul curbelor ei blânde. Fața ei părea aproape goală de podoabe. Fără

machiaj evident, doar ochi verzi uriași, buze luxuriante și o piele care se adâncise într-un maro cald după zile întregi petrecute la soare.

Arăta ca Venus ieșind din marea albastră, dar de o mie de ori mai spectaculoasă.

Inima mea a încetinit pentru a se potrivi cu fluxul și refluxul senzual al apei în timp ce ea se întorcea și poza conform instrucțiunilor fotografului.

Spre deosebire de prima ședință foto, aici părea în largul ei, cu vântul care îi zburda părul și valurile care îi atingeau coapsele.

O zeiță în elementul ei natural.

"Și cu asta am î n c h e i a t !" a strigat Ricardo după puțin timp. "Sunteți *superbă*, dragă. Perfecțiune absolută."

Stella a răspuns cu un zâmbet timid. Și-a coborât brațele cu un centimetru - nu suficient de jos pentru a se dezveli în fața echipajului, dar suficient pentru ca umflăturile sânilor ei să se întrevadă peste îmbrățișarea ei.

Un vârf letal de posesivitate mi-a străbătut sângele.

Mi-am lăsat ochii să zăbovească asupra ei încă o secundă înainte de a-i îndepărta pentru a-l evalua pe Ricardo cu o privire rece.

Modelele pe jumătate dezbrăcate erau de rigoare în lumea modei, dar asta nu m-a împiedicat să nu-mi doresc brusc să scot ochii singurului bărbat din echipaj - unul care se holba la Stella cu un pic prea multă apreciere.

Ricardo Frenelli, în vârstă de 46 de ani, divorțat de două ori, cu o fiică care avea un obicei prost cu cocaina, angajat la Delamonte în ultimii opt ani. Foarte respectat în industria modei, dar avea o problemă secretă cu jocurile de noroc și datora o tonă de bani unor oameni cărora nu voiai să le datorezi nici măcar un ban.

M-am documentat după prima ședință foto.

"Domnule Harper!" Emmanuelle m-a observat

în sfârșit.

Salutul ei a atras atenția tuturor celor de pe plajă, inclusiv a lui Ricardo, al cărui cap s-a întors spre mine. Bronzul lui s-a albit la zâmbetul meu.

Oamenii se sperie atât de ușor în zilele noastre.

O mișcare mi-a mutat atenția înapoi la ocean. Stella nu se mișcase din locul ei în apă, dar se întorsese cu fața spre mine. Surpriza, plăcerea și o urmă de ceva neidentificabil au trecut prin ochii ei când i-au prins pe ai mei.

Mânia mea față de Ricardo a căzut la marginea drumului, înecată de zumzetul electric din aer.

Am întâlnit o mulțime de femei frumoase în viața mea. Femei cu părul perfect, piele perfectă și corpuri perfecte. Supermodele, vedete de cinema și moștenitoare modelate de cei mai buni bani pe care îi puteau cumpăra.

Niciuna dintre ele nu se putea compara cu Stella. Strălucea într-un mod care nu avea nimic de-a face cu frumusețea ei exterioară.

Întunericul a fost întotdeauna atras de lumină, dar eu nu eram doar atras de ea, ci eram al naibii de obsedat. M-aș fi aruncat în flacăra ei și aș fi lăsat-o să mă ardă de viu dacă asta ar fi însemnat ca căldura ei să fie ultimul lucru pe care îl simțeam înainte de a muri.

Buzele ei s-au despicat pe o expirație bruscă, ca și cum forța nevoii mele era atât de mare încât a smuls o reacție fizică din ea.

"...nu mi-am dat seama că vii." Vocea lingușitoare a lui Emmanuelle îmi bâzâia ca un țânțar iritant în ureche. "Ar fi trebuit să ne spui. Noi am fi..."

"Pleacă." Nu mi-am luat ochii de la Stella, care stătea atât de nemișcată încât semăna cu o statuie sculptată în ocean.

Emmanuelle s-a clătinat. "Poftim?"

"Tu și echipajul tău aveți cinci minute să părăsiți această plajă. O voi duce pe Stella înapoi cu barca mea."

Închiriasem o barcă privată de la hotel și o ancorasem mai jos pe plajă, nu departe de propriul charter al lui Delamonte.

Obrajii lui Emmanuelle s-au înroșit în roșu. Nu eram șeful ei, dar, la fel ca majoritatea oamenilor, era sensibilă la autoritate, indiferent de forma în care aceasta venea. Cu toate acestea, a făcut un ultim efort pentru a rămâne pe poziții.

"Nu putem împacheta atât de repede." Nervozitatea a diluat impactul protestului ei. "De asemenea, trebuie să curățăm și să depozităm mai întâi colierul. Valorează peste șaptezeci de mii..."

"Trimiteți-mi factura."

Nu mă interesează cât a costat colierul. Voiam ca toată lumea, cu excepția Stelei, să dispară.

Când directorul nu s-a mișcat, am ridicat o sprânceană. "Trebuie să mă repet?" Am întrebat plăcut. Mi-am verificat ceasul. "Patru minute, doamnă Lange".

În cele din urmă, a înțeles avertismentul voalat din tonul meu și a fugit. off.

Două minute mai târziu, echipajul a dispărut, lăsând doar urme de pași. în spate.

"Ar trebui să fiu îngrijorat?" Vântul a dus vocea dulce și tachinătoare a Stelei până la urechile mele. Era încă în ocean, dar plecarea echipajului

rupsese vraja care o ținea tăcută. "Doar nu plănuiești să mă ucizi aici, acum că ai speriat echipajul, nu-i așa?".

"Mă enervau." M-am apropiat mai mult de țărm până când am ajuns la granița naturală care delimita nisipul uscat de frații săi umezi și plini de valuri. "Și nu i-am speriat. Le-am cerut doar să plece."

"Ce ați fi făcut dacă nu s-ar fi conformat?".

O briză puternică i-a biciuit o buclă pe față. L-a îndepărtat cu o mână în timp ce își ținea celălalt braț peste piept.

Arăta altfel aici. Fără amenințarea apropiată a hărțuitorului care îi atârna deasupra capului și fără apropierea familiei sale care o trăgea în jos, era mai luminoasă, mai lipsită de griji, cu o strălucire jucăușă în ochi care eclipsa smaraldele din jurul gâtului ei.

"Aș fi lăsat-o baltă, ca un gentleman ce sunt." Un zâmbet și-a făcut loc pe gura mea la modul în care sprâncenele ei au format arcuri gemene de scepticism.

"Ai spus că nu ești un gentleman."

"Nu am spus asta. Tu ai spus."

"Și am avut dreptate."

Zâmbetul meu s-a transformat într-un râs moale care promitea tot felul de moduri în care aș putea să-i dau dreptate în continuare.

"Vino aici, Stella."

31

CHRISHI6N/SHELL6

CHRISTIAN

Stella nu s-a mișcat, deși o urmă de dorință i-a întunecat ochii la comanda mea de catifea.

"Ce vei face dacă nu mă supun?" Tonul ei a rămas ușor, dar electricitatea din aer s-a intensificat până când s-a infiltrat sub pielea mea și a scârțâit în venele mele.

Zâmbetul meu a căpătat o curbă mai periculoasă. "Rămâi în apă și află."

I-aș fi dat zece secunde înainte de a intra după ea.

Trecuseră patruzeci și opt de ore de la ultima noastră interacțiune reală și deja tânjeam după apropierea ei ca un dependent înfometat după următoarea doză.

Renunțasem la orice concept de distanță între noi. Nu eram doar fascinat de ea - un puzzle de rezolvat. Obsesia mi se părea simplă acum.

Aveam nevoie de ea.

"Trebuie să lucrezi la pronunțarea cuvântului "*te rog"*. Îți promit că nu te va ucide."

În ciuda observației ei seci, Stella s-a mișcat în cele din urmă. Cadrul ei înalt și zvelt a străbătut cu grație fluidă apele până când apa a căzut în cascadă de pe ea și a lăsat în urmă doar picături mici și strălucitoare.

S-a oprit în fața mea, atât de aproape încât îi simțeam mirosul slab de cremă de soare cu nucă de cocos și flori verzi amestecate cu sărutul sărat al oceanului.

Nu credeam în paradis și nici nu credeam că aș putea ajunge la el, chiar dacă ar fi existat, dar ea mirosea exact așa cum îmi imaginam că ar mirosi paradisul.

"Nu pot promite ceva ce nu a fost încă testat, dragă." Mi-am trecut degetele peste bijuteriile încălzite de soare care îi atârnau în jurul gâtului.

Șaptezeci de mii de dolari pentru un moment de singurătate cu ea. A meritat.

Ritmul respirațiilor ei se bâlbâia. "Vrei să-mi spui că nu ai spus niciodată cuvântul "*te rog"?*".

"Niciodată nu a fost nevoie. Oricum, oamenii fac ceea ce vreau eu." Un chicotit a vibrat în pieptul meu la mormăiala adorabilă a Stelei.

"Trebuia să rămân în apă și să te fac să spui *te rog* înainte de a ieși. Să te învăț o lecție." S-a uitat la mine cu curiozitate. "Ce cauți aici, oricum? Credeam că ai de lucru."

"Am terminat." Nu tot, dar restul putea aștepta. "Nu puteam pleca fără să vizitez platoul de filmare cel puțin o dată."

"Nu știu dacă să mă privești cum stau în picioare și mă îmbufnez este excitant", a râs ea. Brațele i s-au strâns pe piept, dar niciunul dintre noi nu a făcut vreo mișcare spre hainele ei, care zăceau împăturite pe un prosop la câțiva metri distanță.

"Aș putea să te privesc cum numeri fiecare grăunte de nisip de pe plajă și ar fi incitant."

Nu eram un om răbdător și nici nu mă descurcam bine cu neliniștea. De aceea îmi plăceau atât de mult puzzle-urile. Ele îmi ofereau stimularea de care aveam nevoie pentru a rămâne sănătos, pentru că Dumnezeu știa că nu mă puteam baza pe alți oameni pentru a mă menține interesat.

Stella a fost singura excepție. Simpla ei prezență mă fascina mai mult decât orice monolog despre film, călătorii sau orice altceva despre care oamenilor le plăcea să vorbească.

Râsul ei s-a stins într-o respirație întretăiată la convingerea din vocea mea. "Dar dacă vrei să știi adevărul..." Mâna mea a trecut pe lângă ea lănțișor pe panta delicată a umărului ei. "Nu am venit să mă uit la ședința foto."

Un fior ușor i-a străbătut corpul când atingerea mea a coborât pe antebrațul ei.

"Atunci de ce ai venit?" Întrebarea ei s-a extins între noi ca și cum ar fi fost cel mai important lucru de pe plajă.

"Pentru tine." Am zăbovit asupra pielii moi și goale de deasupra cotului ei. Soarele strălucea deasupra capului, dar nu era nimic în comparație cu scânteile care se aprindeau în aer. Mii de cărbuni mi-au împroșcat pielea și au aprins o dâră de foc pe braț și în piept. "Lasă-ți brațele jos pentru mine,

scumpo. Vreau să te văd."

A fost cel mai aproape de cerșetorie pe care l-am avut vreodată.

Liniștea ne-a învăluit și a sufocat orice urmă de veselie rămasă. În locul ei se afla ceva întunecat și texturat, care îmi cântărea greu pe umeri în timp ce așteptam răspunsul Stelei.

Coloana delicată a gâtului ei a tresărit în timp ce ochii ei mă fixau pe mine.

Ochii ei fuseseră întotdeauna cea mai expresivă trăsătură a ei, ca niște ferestre clare, de culoarea jadului, către gândurile ei cele mai ascunse. Fiecare frică, fiecare dorință, fiecare vis și nesiguranță.

Pentru prima dată, nu puteam descifra ce gândea uitându-mă la ea, dar puteam *simți* indecizia care o răsucea pe dinăuntru.

Ne apropiam de această linie în relația noastră de când am semnat acordul nostru, dar amândoi știam că dacă o depășim, nu vom mai putea da înapoi.

Pulsul meu a încetinit pentru a se potrivi cu așteptarea interminabilă.

Apoi, încet, atât de încet, Stella și-a coborât brațele, iar pulsul meu a trecut de la mișcarea lentă la viteză mare, în timp ce pulsa în ritmul frenetic al inimii mele.

Nu mi-am luat ochii de la fața ei până când nu s-a ridicat cu brațele pe lângă corp și cu o roșeață roșie sub bronzul ei. Abia atunci mi-am lăsat privirea să alunece în jos și să mă bucur de priveliștea din fața mea.

Sâni fermi, luxurianți, cu sfârcuri maro și dulci, pe care mă chinuiam să le gust. Curbe delicate și membre grațioase care se scufundau și se ridicau sub kilometri de piele luminoasă ca o hartă către un rai pe care nu aveam să îl ating niciodată. Și o mică bucată de țesătură albă care îi acoperea cel mai intim loc.

Mădularul meu s-a transformat în piatră, în timp ce o fiară se agita în pieptul meu, mârâind la mine să o iau și să o marchez până când va fi clar pentru fiecare persoană căreia îi aparținea.

Eu.

Respirațiile Stelei o lăsau în pufuri superficiale, în timp ce se mișca sub privirea mea. Era clar că nu era obișnuită ca cineva să se holbeze la ea atât de mult timp, dar când s-a mișcat să se acopere din nou, am oprit-o cu o strângere de încheietura mâinii.

"Nu o face." Dorința mi-a ascuțit marginile vocii. "Nu trebuie să te acoperi în fața mea."

"Eu nu... nu sunt..." Gâtul ei s-a mișcat din nou cu o înghițitură vizibilă.

"A trecut ceva timp de când cineva nu m-a mai văzut așa." Stânjeneala i-a acoperit mărturisirea.

Flacăra feroce a posesivității îmi ardea în stomac, de o mie de ori mai fierbinte decât atunci când îl surprinsesem pe Ricardo holbându-se la Stella după filmări.

Desigur, știam că trebuie să fi fost dezbrăcată în fața altor bărbați înainte.

la fel cum știam că vreau să le smulg pielea de pe carnea bărbaților și să-i las să putrezească sub soarele fierbinte pentru că au îndrăznit să pună ochii pe ea.

Nimeni nu va fi vreodată demn de ea.

"Definește *o vreme*." Cererea mea lenește nu ascundea curentul de pericol care se ascundea sub ea.

Neliniștea a pâlpâit în ochii ei. "Ani."

Bestia din pieptul meu era pe deplin trează acum și voia să apese mai departe. Să cer numele fiecărui bărbat care o atinsese, ca să le pot face o vizită de monitorizare.

A fost nevoie de multă voință, dar mi-am pus în cușcă aceste dorințe.

O puneam pe gânduri și nu voiam să ne irosim ultima zi în Hawaii concentrați pe oameni nesemnificativi.

Poate că nu sunt primul ei, dar aș fi al naibii de bine ultimul. Pentru că odată ce am luat-o, nu-i voi mai da drumul niciodată.

"Înțeleg." Vocea mea s-a înmuiat din nou în catifea. "Și când a fost ultima dată când cineva te-a atins așa, Stella?".

I-am mângâiat sânul, cartografiind cu palma umflătura moale, înainte de a-i atinge cu degetul mare sfârcul. Acesta s-a întărit instantaneu, iar un zâmbet mi-a străfulgerat gura la inspirația ei ascuțită.

"Eu... nu-mi amintesc."

Perle de sudoare au înflorit sus pe fruntea Stelei când atingerea mea s-a ascuțit, iar eu i-am ciupit sfârcul suficient de tare pentru a provoca un alt oftat și mai ascuțit.

Mâna ei a sărit în sus pentru a-mi prinde încheietura mâinii. "*Christian*."

Numele meu a căzut de pe buzele ei într-o pledoarie dulce, fără suflare, dar putea la fel de bine să fie împușcătura unui pistol de start.

Un singur cuvânt, și toată forța dorinței mele s-a rupt din lesă.

Am vrut să înghit sunetul numelui meu din gura ei, să văd dacă avea un gust la fel de dulce cum îl făcea să sune sau dacă era murdar și desfrânat, ca păcatul făcut verbal. Mai mult decât atât, voiam să mă îngrop în ea, să o

pictez cu sperma mea și să o distrug atât de mult încât să fac căderea îngerilor să pară o joacă de copii.

Nu voi ajunge niciodată în rai, dar asta nu conta atâta timp cât ea domnea alături de mine în iad.

Stella a fost făcută să fie regina mea.

Stâncile înalte înconjurau plaja, cu pereții lor abrupți și netezi de intemperii, iar un oftat a scăpat din gâtul Stelei când am împins-o de stânca din apropiere.

Mădularul meu pulsa în sincron cu pulsul meu, în timp ce mi-am băgat un deget în talia legată cu șnur a chiloților de bikini ai Stelei și i-am smuls-o cu o smucitură puternică.

Un geamăt chinuit mi-a răsunat în piept la vederea ei deja udă și strălucitoare pentru mine. Arăta ca o zeiță mitică împotriva stâncii întunecate, toată plină de membre sinuoase și piele brună. Bijuteriile îi înconjurau gâtul acolo unde aș fi vrut să fie mâinile mele, împodobind-o, mângâind-o, stăpânind-o.

Pulsațiile s-au intensificat până când nu mai puteam vedea și auzi nimic altceva.

Îmi venea să cad în genunchi și să o ador cu gura mea. Să o ating, să o gust, să mă *înec* în ea.

Fiecare nevoie și fantezie mă străbătea deodată, dar avea să fie timp pentru toate mai târziu.

O aveam în sfârșit în mâinile mele și nu aveam de gând să grăbesc nicio oprire pe parcurs.

"Ești udă, Butterfly." Pofta mi-a făcut vocea de nerecunoscut în timp ce i-am băgat o mână între picioare. Capul ei a căzut pe spate de perete, iar un geamăt s-a împrăștiat în vânt când m-am jucat leneș cu clitorisul ei, încercuind și frecând mugurul umflat până când sucurile ei mi-au udat degetele. "Îți place asta, hmm? Să fii larg desfăcută și să ți-o tragi cu degetul unde te poate vedea oricine?".

Nimeni nu ar face-o. Și dacă ar face-o, i-aș omorî înainte să plece cu amintiri ale formei ei goale întipărite în creierul lor.

Stella era a mea și numai a mea.

Gâfâia atât de tare, încât sunetul aproape că înecă vuietul pulsului meu.

Nu-mi pierdusem niciodată controlul în timpul sexului. Întâlnirile mele anterioare fuseseră tranzacționale, prilejuri de eliberare fizică și nimic mai mult.

Cu ea, am fost destrămat înainte de a începe.

"Ți-am pus o întrebare, Stella." Mătăsimea afirmației mele trăda jocul nemilos pe care îl jucam cu excitația ei, trăgând-o la limită și retrăgându-mă chiar înainte ca ea să se răstoarne peste margine. "Răspunde-mi."

"I..." Pantalonii Stelei au atins un nivel febril când am apăsat pe un punct deosebit de sensibil. "Eu nu..."

"Răspuns greșit." I-am strâns gâtul cu cealaltă mână, prinzând-o de peretele stâncos, în timp ce îi împingeam picioarele mai larg cu coapsa mea. Mi-am menținut presiunea degetului mare pe clitorisul ei și am strecurat un deget în interiorul căldurii ei strânse și umede.

Dorința se înfierbânta și mai tare cu fiecare centimetru mai adânc și cu fiecare gâfâit al respirației ei pe pielea mea.

Am vrut să înghit fiecare gâfâit și să simt fiecare suspin pe buzele mele până când am consumat-o și am făcut-o a mea în toate modurile.

"Te mai întreb o dată." Mi-am împins degetul până la vârf și l-am retras încet, smulgând cel mai puternic geamăt de la ea de până acum. "Îți place să ți-o trag cu degetul în aer liber, ca o târfă cuminte?".

Stella s-a zbătut, corpul ei revoltându-se instinctiv împotriva acestei avalanșe de senzații, dar luptele ei au fost zadarnice în fața strângerii mele de fier.

"*Da*." Recunoașterea ei s-a revărsat sub forma unui plâns înecat. "Te rog... oh, Doamne..."

Capul ei s-a înclinat din nou pe spate când mi-am scos degetele și i-am frecat lenș clitorisul cu degetul mare, înainte de a i le băga din nou.

Stella nu țipa, dar micile ei gâfâieli și scâncete erau cele mai sexy lucruri pe care le auzisem vreodată.

Se răsuci de stâncă, cu pleoapele grele și gura întredeschisă într-un geamăt neîncetat. O mână se întindea pe stâncă, în timp ce cealaltă îmi strângea părul suficient de tare încât să mă usture.

Pofta a îmbibat aerul atât de bine încât ar fi fost nevoie doar de o zgârietură pentru a aprinde chibritul pe benzina dorinței noastre.

Străluciri subțiri de sudoare care nu aveau nimic de-a face cu căldura tropicală ne-au încețoșat trupurile, iar natura deschisă a lucrurilor - vântul pe spatele meu, oceanul la doar câțiva pași de noi - nu făcea decât să sporească erotismul.

Nu era nimic artificial în acest moment. A fost real și crud și atât de perfect încât am vrut să ne ținem aici pentru totdeauna, la naiba cu problemele din D.C.

"Țipă pentru mine, dragă." Am împins un al doilea deget înăuntrul ei, întinzând-o. Penisul meu abia aștepta să-mi înlocuiască mâinile. Eram pe punctul de a o pierde, iar ea nici măcar nu mă atinsese. "Lasă-mă să aud cât de mult îți place asta".

Sunetele umede și murdare ale degetelor mele care intrau și ieșeau din ea îmi spuneau tot ce aveam nevoie să știu, dar voiam să o *aud pe* ea.

Am vrut ca ea să renunțe.

Volumul gemetelor Stelei creștea, dar ea încă se ținea pe loc, cu mușchii vizibil încordați de efort.

"Te rog", a scâncit ea. "Nu pot... eu..."

"Dă-i drumul, Stella." Gura mea i-a atins urechea. "Când îți spun să țipi, vreau să țipi, la naiba. Sau o să te aplec și o să te plesnesc până când o să mă *implori* să te las să țipi."

Un zâmbet surprins, dar răutăcios, mi-a atins buzele când ea s-a strâns în jurul degetelor mele la amenințare.

Am mărit ritmul pompelor mele în timp ce mi-am coborât capul și i-am atras sfârcul în gură.

Am gemut.

Avea un gust la fel de bun cum îmi imaginam. Dulce și perfectă, făcută doar pentru

Eu.

Am lins și am supt, mângâind vârful până când acesta s-a întărit într-un vârf de diamant.

Am trecut la celălalt sân, alternând înainte și înapoi, lingând și sugând de parcă aș fi fost un om înfometat.

Nu mă mai săturam.

Gustul ei pe limba mea era ca un rai. Mătăsos și captivant, ca o injecție de poftă pură în sângele meu.

Mi-am încleștat ușor dinții în jurul unuia dintre sfârcurile ei, am trecut cu o limbă fermă peste vârful său sensibil și am tras de el în același timp în care am apăsat pe clitorisul ei.

După o clipă suspendată, cu respirația tăiată, ea s-a frânt în cele din urmă.

Strigătul de eliberare al Stelei a îmbibat aerul în timp ce a venit într-un orgasm tremurător, cu degetele de la picioare care au vibrat pe corpul meu.

Mi-am ridicat capul, ignorând durerea insistentă din vintre pentru a mă impregna de expresia ei amețită.

"Bună fată", am murmurat, retrăgându-mi mâna.

Am rămas în pozițiile noastre în timp ce Stella își trăgea răsuflarea - spatele ei era lipit de stâncă, iar trupul meu era curbat peste al ei într-un scut protector.

Și-a întors spre mine acei ochi verzi somnoroși, cu o privire atât de inocentă și de mulțumită încât mi-a format un pumn de fier în jurul inimii.

"Sărută-mă." Șoapta ei mi-a scăldat pielea și mi-a strâns mușchii până când fiecare moleculă a corpului meu a zumzăit de anticipare.

N-ar trebui, pentru binele amândurora.

Să-i dau drumul era un lucru. Sărutul era cu totul altceva.

Aș putea stăpâni fiecare orgasm. Aș putea rămâne îngropat în ea pentru a-i simți tremuratul în timp ce se lasă pradă mie. Dar un sărut? Ar fi atins o parte din mine pe care o ținusem îngropată și ascunsă.

Un sărut cu ea nu ar fi doar un sărut. Ar fi sfârșitul meu.

O umbră de nesiguranță a trecut prin ochii Stelei la ezitarea mea, iar acea fracțiune de secundă de întuneric a fost cea care m-a ucis.

Își trăise întreaga viață simțindu-se nedorită de cei apropiați. Nu o puteam face să se simtă la fel.

Nu atunci când aveam nevoie de ea mai mult decât de următoarea mea respirație și nu atunci când mai degrabă mi-aș fi tăiat brațul decât să-i refuz ceva.

Rezistența mea s-a prăbușit ca un castel de nisip la maree mare.

Am lăsat să iasă un înjurătură joasă înainte de a geme, i-am prins părul și mi-am trântit gura pe a ei.

În ciuda a ceea ce am spus despre dragoste ca fiind un drog, Stella a fost cea mai mare înălțime a mea.

O ispită fără scăpare. O

obsesie fără sfârșit.

O dependență fără leac.

STELLA

Christian săruta așa cum îmi imaginam că o făcea: fierbinte și autoritar, cu o șoaptă de senzualitate care îi îndulcea marginea nemiloasă.

A făcut ca fiecare sărut pe care îl avusesem înainte să pară o imitație, pentru că gura lui Christian Harper pe a mea a fost o adevărată revelație.

Apărarea pe care o construisem în jurul inimii mele s-a prăbușit.

Mă prăbușeam, amețită de gustul lui și de felul în care mă prindea de ceafă, fiecare inspirație zdravănă și fiecare expirație suspinată fiind un schimb de părți din mine pe care nu știam că trebuie să le dau.

M-a modelat împotriva lui și mi-a îndepărtat straturile, unul câte unul, până când am rămas doar *eu.*

Fără ziduri, fără măști.

Pentru prima dată, m-am simțit liber.

Mi-am încurcat mâinile în părul lui chiar în momentul în care el și-a prins mâinile sub coapsele mele și m-a ridicat fără să întrerupă sărutul. Mi-am înfășurat instinctiv picioarele în jurul taliei lui și am tremurat când am simțit duritatea excitației lui pe stomacul meu.

Nu mă interesa prea mult sexul. Experiențele mele anterioare cu el fuseseră mediocre și o făceam doar pentru că mă agățam de speranța că *într-o zi voi* înțelege despre ce este vorba.

Dar în acel moment, singurul lucru la care mă puteam gândi era dacă Christian era la fel de priceput în pat ca și cu degetele.

Când îți spun să țipi, vreau să țipi, la naiba. Sau o să te aplec și o să te bat măr până mă implori să te las să țipi.

Amintirea cuvintelor lui mi-a răspândit un foc lichid prin vene.

Și-a plimbat limba de-a lungul buzelor mele, cerând din nou să intre, iar eu i-am acordat-o. Un suspin de plăcere a trecut de la gura mea la a lui când degetul lui mare mi-a mângâiat ceafa și m-a devorat atât de mult încât nu știam unde mă terminam eu și unde începea el.

Avea un gust de căldură și mirodenii, o combinație atât de captivantă încât aș putea să-mi petrec cu ușurință restul vieții consumându-l pe el și numai pe el.

O înțepătură de durere a ascuțit plăcerea când mi-a ciupit buza de jos și a zâmbit la gâfâitul meu surprins.

"Ai cerut un sărut, Stella." Vocea aspră a lui Christian mi-a împrăștiat furnicături prin stomac. "Așa sărut eu."

Cuvintele mi-au atins pielea ca niște flăcări deschise.

I-am tras buza de jos între dinți. Am tras ușor de ea. Și i-am dat drumul. "Exact așa cum îmi place", am spus.

Gemetele lui rezultate mi-au adus un zâmbet pe față. În mod normal, nu eram atât de îndrăzneață, dar îmi plăcea ideea că îl puteam face pe Christian Harper să-și piardă controlul.

"O să mă omori." A ridicat o mână și mi-a frecat un deget mare pe obraz, ochii i se întunecau pe măsură ce umbrele ieșeau la suprafață. "N-ar fi trebuit să mă lași să te sărut, Stella. Pentru că un singur gust nu e de ajuns, la naiba."

Cuvintele lui și atingerea privirii sale mă încălzeau mai mult decât soarele tropical. "Cine spune că trebuie să fie unul?"

A mai scos un gemete înainte de a mă săruta din nou, cu foame și cu profunzime, ca un om înfometat.

Glisarea delicioasă a limbii lui pe a mea a reînnoit durerea dintre picioarele mele și totul a dispărut, cu excepția căldurii pielii lui, a cursei inimii mele și a fermității atingerii lui.

Niciodată nu-mi dorisem pe cineva atât de mult ca pe Christian, iar apăsarea sânilor mei goi pe trunchiul lui m-a făcut prea conștientă de alegerea pe care o făcusem atunci când mi-am lăsat brațele pentru el.

Riscul în detrimentul siguranței. Dorința în detrimentul confortului.
Fără regrete.

Nu era vorba de cuvinte murdare sau de dorințe păcătoase. Nu a fost felul în care m-a futut cu degetele lui sau cum și-a înfășurat mâna în jurul gâtului meu.

A fost sărutul și felul în care m-a făcut să mă simt, ca și cum aș putea fi cea mai adevărată versiune a mea.

Am suspinat de plăcere la comanda abilă a gurii lui Christian.

Aș fi putut rămâne acolo pentru totdeauna, înfășurată în brațele lui pe o plajă izolată, dar aerul s-a răcit în cele din urmă, iar soarele la apus a aruncat umbre lungi peste trupurile noastre.

"La ce oră este petrecerea de înfășurare?", a murmurat el. Întrebarea a pătruns în ceața din mintea mea.

Trage. Aproape că uitasem de petrecerea Delamonte din acea seară. "Um..." Am căutat răspunsul prin ceață. "Opt."

"E aproape șapte." Christian și-a mângâiat degetul mare peste șoldul meu. "Ar trebui să ne întoarcem în curând."

"Bine." Am încercat să-mi ascund dezamăgirea în timp ce mă punea în picioare. "Cred că îți place rochia asta", a spus el în timp ce mi-am tras costumul de baie și a aruncat peste ea rochia pe care o purtasem la ședința foto. Piesa albă din bumbac cu imprimeu de lămâie a fost una dintre preferatele mele. "Ai purtat-o de cinci ori de când a început primăvara."

Răsuflarea mi-a zvâcnit în piept înainte de a ieși într-o expirație surprinsă. "Nu mi-am dat seama că ai observat cu ce sunt îmbrăcată."

"Am observat totul la tine."

De data aceasta nu mai existau respirații zvâcnitoare. Nu a existat nicio respirație, doar un zâmbet care nu putea fi stăpânit și o amețeală care m-ar fi ridicat direct de la pământ dacă prezența lui Christian nu m-ar fi legat de el.

Nu am răspuns, dar înălțimea m-a urmărit până la hotelul nostru.

Cu toate acestea, odată ce am început să mă pregătesc pentru petrecerea de încheiere, amețeala s-a risipit treptat, lăsând un gol în care îndoielile mele s-au strecurat ca niște insecte scormonitoare.

L-am sărutat pe Christian.

Christian, falsul meu iubit.

Christian, bărbatul care mi-a spus direct că nu crede în dragoste.

Christian, care mi-a înflăcărat inima, chiar dacă o voce din capul meu

mă avertiza că focul m-ar putea distruge din interior dacă nu sunt atentă.

Nu numai că îl sărutasem, dar *îi cerusem* să mă sărute după ce îl lăsasem să mă aducă la orgasm pe o plajă în timpul unei călătorii de lucru.

Ce am făcut?

Acesta era motivul pentru care nu trebuia să fiu lăsat singur cu gândurile mele. Am distrus orice moment bun, analizându-l până la moarte.

Mi-am pus cerceii.

E în regulă. Totul va fi bine.

"Ești frumoasă."

Inima mea a sărit o bătaie. Am întors capul, iar îndoielile mele s-au retras din nou în umbră când l-am văzut pe Christian sprijinit de cadrul ușii, privindu-mă cum mă pregătesc.

Căldura somnoroasă din ochii lui a aprins o dâră de mici focuri pe pielea mea, în timp ce amintirea a ceea ce am făcut mai devreme pulsa între noi ca un lucru viu.

Dacă nu ar fi trebuit să plecăm de pe plajă...

"Mulțumesc." Vocea mea a ieșit mai răgușită decât în mod normal. M-am întors spre oglindă și mi-am ridicat părul de pe gât. "Îmi închizi fermoarul?"

Căderile moi ale pașilor lui se potriveau cu bătăile pulsului meu.

"Îmi place această rochie pe tine." Privirea lui a alunecat peste rochia mea de mătase într-o mângâiere electrică.

Respiră.

"Credeam că nu crezi în dragoste", am tachinat eu.

"Aveți dreptate. Am greșit cuvântul." Christian mi-a atins partea mică a spatelui în timp ce ochii lui se întâlneau cu ai mei în oglindă.

"Pentru că dragostea este obișnuită. Banală. Iar tu, Stella..." Zgârietura blândă a fermoarului a umplut aerul în timp ce el îl trăgea pe coloana mea vertebrală într-o alunecare rafinată, chinuitor de lentă.

Mi-am pierdut răsuflarea atât la senzualitatea mișcării, cât și la intimitatea crudă a următoarelor sale cuvinte.

"Ești extraordinară."

32

SHELL6

PETRECEREA DE ÎNCHEIERE A LUI DELAMONTE AR FI TREBUIT SĂ FIE PUNCTUL CULMINANT AL
călătoria mea, o celebrare a tot ceea ce am realizat în ultimele trei zile.

În schimb, mi-am petrecut toată ziua repetând în minte acea după-amiază. Amintirea sărutului meu cu Christian mi-a rămas în minte până la desert,
la fel ca și peria fantomatică a atingerii lui. Cu un singur fermoar al rochiei mele, el trezise în mine mai multă căldură decât oricare dintre partenerii mei anteriori cu sexul real.

O reprimasem în timpul cinei, dar căldura a înflorit din nou când ușa dormitorului s-a închis în urma noastră.

Nu mai vorbisem de când se terminase cina, dar simpla anticipare a ceea ce
s-ar putea întâmpla a răzbătut pe pielea mea la fel de sigur ca o atingere calofilă.

Aerul bâzâia de însuflețire în timp ce Christian se îndrepta spre dulap, forma lui slabă și puternică tăind întunericul ca o lamă proaspăt ascuțită prin mătase.

Sângele îmi vâjâia în urechi și îneca totul, cu excepția bătăilor inimii mele și a foșnetului moale al mișcărilor lui.

"Presupun că nu ai alte angajamente în seara asta." Tonul lui era relaxat, dar când s-a întors, ochii îi străluceau cu atâta căldură încât am crezut că voi arde de la intensitatea ei.

Un curent electric ne-a legat privirile unul de altul în timp ce el își scotea butonii cu o precizie lentă și deliberată, care m-a făcut să mi se usuce gura.

Mâini aspre. Ochi de whisky.

Control. "Nu."

Șoapta a coborât în jos și mi-a strâns sfârcurile în puncte tari și dureroase.

Plămânii mei abia se dilatau cu încercările mele de a inspira și expira.

"Bine." *Clink. Clink.* Sunetul butonilor lui lovind tava de argint.
a răsunat în întuneric și a bătut încet în burta mea. "Dă-ți jos rochia, Stella."

Comanda lui înșelător de blândă a ars tot oxigenul din încăpere și a dat foc la fiecare moleculă din corpul meu.

Respirația mea s-a
îngustat. Asta a fost.
Răscruce de drumuri.

Puteam să rămân pe calea cea mai sigură și să-i spun nu, sau puteam să arunc prudența în vânt și să fac ceea ce inima și corpul meu îmi strigau să fac.

I-am ținut privirea lui Christian în timp ce am întins mâna în spatele meu.

Un minut mai târziu, rochia mea s-a adunat în jurul picioarelor mele într-o baltă de mătase albă.

Fără sutien, fără accesorii, doar o mică bucată de lenjerie intimă și o inimă care bate prea repede.

Expresia lui Christian nu s-a schimbat.

Stând acolo, dezgolită și deschisă în fața lui, l-aș fi crezut indiferent dacă nu ar fi fost ochii lui. Pupilele negre înghițeau chihlimbarul în timp ce el micșora distanța dintre noi, și cu cât se apropia mai mult, cu atât mai tare mă ardeam.

"Spune-mi." Micuța alunecare a degetului său pe șoldul meu a fost suficientă pentru a-mi face pulsul să crească foarte tare. "Vrei să faci sex sau vrei să *ți-o tragi*?"

Coapsele mi s-au încleștat involuntar la felul în care a spus *futut* . Era toarcerea întunecată a unui prădător care se juca cu prada sa, făcându-i să implore pentru propria lor distrugere înainte de a se năpusti.

Singura diferență era că nu mă simțeam ca o
pradă. Aveam de ales și nu mă simțisem
niciodată mai puternică.

Umiditatea s-a adunat între coapsele mele. Eram atât de udă încât o simțeam cum mi se prelinge pe piele, dar tot eram pe jumătate tentată să aleg calea sigură. Să fac sex ușor, obișnuit, în care să nu trebuiască să dezgolesc nicio parte din mine, cu excepția corpului meu.

Mintea mea se lupta cu orice altă parte din mine pentru control.

Vrei să faci sex sau vrei să ți-o tragi*?*

Îmi ținusem dorințele în cușcă atâta timp, dar poate că era în sfârșit timpul să le eliberez.

Nu am vrut sărut sărutări moi și mângâieri blânde.

Am vrut piele și sânge. Vroiam unghii zgâriindu-i spatele și vânătăi pe șoldurile mele.

Comenzile. Eliberarea. Uitarea. Am vrut totul.

"Vreau să fiu futut." Șoapta mea abia se auzea.

"Nu te aud." Degetele lui au alunecat peste umezeala chiloților mei, iar eu m-am luptat cu un geamăt la frecarea delicioasă.

Jenarea și pofta m-au străbătut în egală măsură. "Vreau să fiu fututã", am repetat.

Mai puternic de data aceasta, mai încrezător, dar nu a fost suficient.

"Mai tare, Stella. Folosește-ți vocea." Vocea lui s-a înăsprit, cuvintele lui erau nemiloase. "*Spune-mi ce vrei."*

Mi-a apăsat cu degetul mare ferm pe clitorisul meu, atingerea lui fiind la fel de brutală ca și porunca lui. O senzație albicioasă a scânteiat prin mine și mi-a înecat jena.

"Vreau să mi-o tragi!" Cuvintele au explodat din mine, crude și filtrate, urmate de un geamăt de nevoie când Christian și-a frecat degetul mare peste mine.

Zâmbetul lui era cel al unui monstru periculos de seducător care promitea tot felul de fapte murdare și desfrânate. "Așa mă gândeam și eu."

Mi-a smuls lenjeria intimă cu o smucitură ascuțită înainte ca gura lui să se prăbușească peste a mea, înghițindu-mi gâfâitul și gemetele care au urmat când mi-a prins părul în pumn suficient de tare încât să-mi facă ochii să lăcrimeze.

Tracțiunea dură mi-a săgetat până în miezul sufletului ca și cum ar fi existat un fir electric care îi lega direct pe cei doi. Scalpul îmi pulsa în ritm cu clitorisul, iar mintea îmi era atât de tulburată de dorință încât nu am observat că ne mișcasem până când spatele meu nu s-a lovit de pat.

L-am privit pe Christian dezbrăcându-se de haine, dezvăluind umerii largi, sculptați și o tăietură sexy în V care îi ducea până la...

Oh, Doamne.

Mi s-a uscat gura la vederea mădularului său. Lungă, groasă și tare, cu o picătură de pre-spermă strălucind la vârf. Era atât de mare încât m-am strâns involuntar la gândul că mă umplea.

Salteaua s-a scufundat sub greutatea lui, iar degetul lui mare mi-a găsit din nou clitorisul, învârtindu-l și mângâindu-l până când s-a umflat și a

început să implore *mai mult*.

"Cum ți-ar plăcea să ți-o tragi, Butterfly?" Își ținea degetul mare pe clitorisul meu și împingea un deget în mine, adâncindu-l cu fiecare mișcare. Un scâncet mi-a urcat în gât în timp ce corpul meu se aprindea sub manipulările lui erotice. "Pe spate și larg desfăcută, sau în patru labe, luând fiecare centimetru din scula mea în păsărica aia mică și strâmtă?"

Dacă nu aș fi fost pierdut într-o ceață de poftă, poate că m-aș fi simțit jenat de cuvintele lui murdare. Dar eram prea departe, iar Christian era singurul bărbat cu care aveam fantezii adevărate.

El era fiecare lucru întunecat care nu putea fi șoptit și fiecare faptă murdară pe care o doream în secret.

"Ambele." Mai multe scâncete s-au revărsat când a mai băgat un deget în mine și le-a pompat pe amândouă înăuntru și în afară - la început încet, apoi din ce în ce mai repede până când a găsit un ritm care m-a făcut să mi se învârtă capul. "Cât de tare poți."

Am auzit un geamăt, urmat de o comandă aspră. "În genunchi și în mâini."

Am făcut cum mi s-a spus. Aerul rece mi-a atins sexul sensibilizat în timp ce mă întorceam și mă poziționam în patru labe. Eram udă, îmi picuram pe coapse și probabil că ruinasem așternuturile înainte de a începe.

Am auzit o ruptură slabă de folie înainte ca căldura corpului lui Christian să mă învăluie. Mi-a prins părul cu o mână și m-a apucat de șold cu cealaltă destul de tare încât să mă învinețească.

"Țineți minte..." Am scos un mic strigăt când mi-a tras capul înapoi până când gura lui a ajuns lângă urechea mea. Capul mădularului lui a alunecat pe intrarea mea alunecoasă, până când practic am gâfâit de nerăbdare. "Ai vrut să fie tare."

Mi-a dat drumul la păr, m-a împins cu fața în jos pe pernă și s-a trântit în mine cu o singură lovitură puternică.

Am lăsat să iasă un mic strigăt. Eram suficient de umedă încât să alunece ușor înăuntru, dar era atât de mare încât era aproape dureros.

Durerea se războia cu plăcerea, în timp ce ochii îmi lăcrimau și mușchii mei interiori se întindeau la maximum.

"La naiba, ești strâns." Altul, mai mult guturalămai gutural. "Asta e... asta, dragă. Poți s-o iei."

Christian se ținea strâns de șoldurile mele și își mângâia degetele peste curbura fundului meu în mișcări liniștitoare, în timp ce eu mă străduiam să

mă acomodez la mărimea lui.

Respirația îmi ieșea în pantaloni moi. Eram imposibil de sătul, dar, treptat, durerea a dispărut și a lăsat loc unei presiuni delicioase.

Dinții mi s-au desfăcut suficient pentru ca un geamăt scăzut să iasă. M-am împins înapoi spre el, disperată să vreau mai mult.

Mai multă fricțiune, mai multă mișcare, mai mult *orice*.

Am auzit un chicotit, urmat de un "cuminte" moale.

Apoi Christian m-a lovit din nou, de data aceasta cu atâta răutate încât mi-a tăiat respirația din plămâni.

Am țipat, mintea mea fiind blocată de invazia bruscă și plină de forță. Plăcerea întunecată a izbucnit prin mine și abia am avut timp să-mi trag sufletul înainte ca el să înceapă să se miște din nou.

O mână a rămas pe șoldul meu, în timp ce cealaltă mă apăsa pe ceafă, împingându-mi fața mai adânc în pernă.

Mâini aspre.

Lovituri sălbatice.

Un ritm chinuitor, carnal, care îmi scotea gemete după gemete din gură.

"Te simți al naibii de bine", a mormăit Christian. "E ca și cum păsărica ta a fost făcută pentru mine. Fiecare centimetru nenorocit."

S-a retras astfel încât doar vârful a rămas în mine, a făcut o pauză, apoi a intrat din nou cu o singură lovitură brutală. Din nou și din nou, până când căpătâiul s-a izbit de perete și mi-a înecat scâncetele și scâncetele înăbușite.

Lacrimi și salivă îmi îmbibau perna în timp ce Christian mă bătea fără milă. Fusesem redusă la o epavă, ținută laolaltă doar de o plăcere amețitoare și de cele mai moi înțepături de durere.

Nu a fost vorba de sex. A fost o partidă de sex pur și dur... și era exact ceea ce aveam nevoie.

Băieții cu care mă culcasem până atunci se purtaseră cu mine ca și cum aș fi fost o păpușă de porțelan în pat. Intențiile lor erau bune, dar sexul mă excitase la fel de mult ca un joc de golf.

Nu am vrut blândețe. Am vrut pasiune în forma sa cea mai crudă. Am vrut uitarea care venea cu plăcerea și știința că, indiferent de forma în care venea acea plăcere, puteam avea încredere în persoana care o oferea să nu mă rănească.

Pentru că oricât de dur ar fi fost Christian, nu mă simțisem niciodată mai în siguranță.

Un alt strigăt a căzut de pe buzele mele când el și-a înfășurat pumnul în jurul părului meu și mi-a tras din nou capul înapoi.

"Te scurgi pe toată scula mea, dragă. Uită-te la tine." Și-a trecut degetul mare peste obrazul meu umed. Eram un dezastru, cu fața plină de lacrimi.

și corpul meu tremura de poftă. "Un înger pe cale să vină după ce a fost futut ca o curvă."

Un fior electric mi-a străbătut tot corpul la cuvintele lui. "Te rog", am plâns. "Am nevoie... nu pot... te rog..."

Nu știam pentru ce imploram. Să mă eliberez, să meargă mai tare, să nu se termine niciodată.

Tot ce știam era că el era singurul care putea să mi-o dea.

"Te rog ce?" Christian își ținea o mână prinsă în părul meu, în timp ce cu cealaltă se apropia de sexul meu sensibilizat.

"Te rog, trebuie să..."

Răspunsul meu s-a transformat într-un țipăt răgușit când m-a ciupit de clitoris. Creierul meu a intrat în scurtcircuit, iar corpul meu a fost cuprins de o plăcere atât de intensă încât am încercat instinctiv să mă îndepărtez.

Am ajuns doar câțiva centimetri înainte ca Christian să mă tragă înapoi.

"Încearcă din nou și te voi bate atât de tare încât nu vei mai putea sta jos." Am țipat când palma lui a aterizat pe fundul meu cu o palmă de avertisment. Și-a ridicat mâna și a închis-o în jurul gâtului meu. "Vreau să te simt cum te ejaculezi pe scula mea, Stella". Degetele lui săpau mai tare în pielea mea cu fiecare cuvânt.

Nu am putut răspunde decât cu un șir de gemete neinteligibile. Îmi pierdusem vocea în fața nevoii care se încolăcea sub pielea mea, amenințând să mă despartă pe la cusături și să mă transforme în ruinele persoanei care am fost odată.

Cea care a jucat în siguranță toată viața ei, care s-a temut atât de mult să urmărească ceea ce își dorea încât nu a îndrăznit să își exprime dorințele cu voce tare.

S-a sfărâmat sub atingerea lui Christian și nu am mai vrut-o înapoi.

Am închis ochii, imaginându-mi imaginea obscenă pe care trebuie să o fi făcut. Eu în patru labe, cu capul dat pe spate și spatele arcuit, în timp ce Christian mă bătea din spate. O mână în jurul gâtului meu, cealaltă mână îmi strângea părul cu pumnii. O urmă roșie slabă de când palma lui m-a lovit în fund...

Căldura îmi cobora pe șira spinării, crescând și crescând până când am explodat într-o mie de puncte de lumină strălucitoare. Mi-au alergat prin vene și au aprins un chibrit la fiecare terminație nervoasă până când m-au consumat cu totul.

Oh, Doamne. Nu e de mirare că ceilalți oameni se dau în vânt după sex.

Dacă așa ar fi *trebuit* să fie...

Încă mă agățam de rămășițele orgasmului meu când Christian m-a răsturnat pe spate. Brațele lui mi-au susținut corpul, iar gura lui a atins-o pe a mea în timp ce împingerile lui au încetinit în... nu ceva moale, ci mai moale. Mai senzual.

"Încă mai simt cum păsărica ta se unduiește în jurul penisului meu." Mi-a cuprins sânul și și-a frecat degetul mare peste vârful țeapăn. "La fel de frumoasă cum mi-am imaginat."

M-a sărutat mai tare, gura lui o revendica pe a mea, iar mâinile lui îmi cartografiau zonele cele mai erogene în timp ce mă trăgea spre un alt orgasm.

"Chiar acolo", am gâfâit când a atins un punct în interiorul meu care mi-a făcut degetele de la picioare să se îndoaie. M-am agățat de el, cu picioarele larg desfăcute pentru a-l lua cât de adânc putea să ajungă. "Mai tare. Te rog, eu... *oh, Doamne...*" Gemetele mele au urcat și mai tare când el și-a mărit ritmul și trepidațiile unui al doilea punct culminant s-au cutremurat prin mine.

Încet la început, apoi deodată, când Christian mi-a ciupit sfârcul și a intrat în mine cu aceeași forță ca la începutul nopții.

Am strigat în timp ce val după val de plăcere mă străbătea.

L-am simțit tremurând și tresărind în mine înainte de a veni și el cu un geamăt, dar am fost cuprinsă de o euforie atât de intensă încât a înecat orice altceva.

A durat ceea ce mi s-a părut o veșnicie până când, în cele din urmă, m-am prăbușit într-o grămadă transpirată și fără minte.

Pentru prima dată, vocile din capul meu au tăcut. Pluteam pe un nor de fericire post-orgasmică și voiam să rămân acolo pentru totdeauna.

Fără îndoieli, fără nesiguranță, fără supraanaliză. Doar sunetele moi și neregulate ale respirației mele și apăsarea gurii lui Christian pe pielea mea, în timp ce își săruta drumul pe gâtul și pe trunchiul meu.

Blândețea atingerii lui era în total dezacord cu sălbăticia futerii lui, dar era atât de bine încât nu am mai pus la îndoială.

Aproape că am toarce de mulțumire când m-a rostogolit pe o parte și mi-a trecut o mână peste fund. Degetele lui puternice au frământat mușchiul până când m-am topit într-o baltă fără oase.

"Te-ai descurcat atât de bine", a murmurat el. "O fată atât de bună."

Cuvintele lui m-au învăluit ca o pătură moale și au aprins o altă scânteie de căldură în stomacul meu.

Cred că asta s-a întâmplat când au crescut fete cu o nevoie de validare academică. Au dezvoltat o tendință de laudă.

"Ar trebui să facem asta în fiecare seară", am spus eu somnoroasă. Fusese o zi lungă și, oricât de mult mi-aș fi dorit o a doua rundă, eram atât

de obosită încât abia îmi puteam ține ochii deschiși. "E mai bine decât yoga".

A râs, un zgomot moale care era satisfacție masculină pură.

"Nu mă pot gândi la un compliment mai mare." Și-a deplasat corpul până când s-a întins lângă mine și a lăsat să cadă un sărut pe vârful capului meu. "Nici o plângere din partea

dacă vrei să faci din asta rutina ta nocturnă." "Hmm." Am

închis ochii și m-am ghemuit mai aproape de el.

Oricât de blând ar fi fost acest moment, o parte din mine știa că eu și Christian am intrat pe un teritoriu nou și periculos în relația noastră. Și în timp ce instinctele mele de autoconservare făceau tot posibilul să sune alarma, știam, de asemenea, că nu mai era cale de întoarcere.

33

CHRISHI6N/SHELL6

CHRISTIAN

Ea visa. Mi-am dat seama după felul în care i se curbau buzele și după zgomotele moi pe care le scotea în somn.

M-am întrebat ce visa și dacă visul ei mă includea și pe mine.

Dacă nu, era inacceptabil.

Am apăsat un sărut moale pe umărul ei și i-am înfășurat un braț posesiv în jurul taliei.

Fie că era în rai sau în iad, în vis sau în viața reală, Stella era a mea. Și nu o împărțeam.

S-a agitat și a lăsat să iasă un bâiguială mică, adorabilă, înainte ca ochii ei să se deschidă și să-i întâlnească pe ai mei.

"Bună dimineața."

Un zâmbet mi-a atins buzele la tonul ei timid. "Bună dimineața, Butterfly. Vise plăcute?"

"Mmhmm." S-a întins și s-a ghemuit mai aproape de mine. "Ce ai visat?"

"Nu prea îmi amintesc. Ceva legat de o barcă? Vreau să țin un jurnal de vise, dar mereu uit."

Am ales să nu întreb ce este un jurnal de vise.

"Erai singur în vis?" Am întrebat cu nonșalanță.

"Hmm, acum că ai adus vorba, a *fost* cineva în barcă cu mine", a spus ea. "Păr negru, piele bronzată, puțin mai în vârstă decât mine, dar arăta foarte bine..."

Un zâmbet îngâmfat mi s-a strecurat pe buze.

Stella a pocnit din degete. "Acum îmi amintesc. A fost Ricardo!"

A scos un țipăt de râs când am răsucit-o și i-am prins brațele deasupra capului.

"Ți se pare amuzant", am mârâit, dar un zâmbet a amenințat să se elibereze la scânteia din ochii ei.

"Spuneam doar adevărul", a tachinat ea. "Nu-mi spune că ești gelos pe un vis. Nu credeam că vei fi unul dintre acei tipi care devin lipicioși după sex."

"Ți-am spus, Stella. Sunt gelos pe orice când e vorba de tine." Ceva întunecat și posesiv s-a mișcat prin pieptul meu. "Și nu a fost doar sex".

Sexul era o tranzacție, ceva ce oamenii făceau pentru a trece timpul și pentru a găsi o eliberare fizică. Oricine putea face sex. Dar nimeni nu putea să mă sfâșie și să mă recompună așa cum putea ea.

"Glumeam, Grumpypants." Stella și-a ridicat capul și mi-a apăsat un sărut ușor pe gură. "Nu-mi amintesc visul, dar dacă mi-aș *fi* amintit, sunt sigură că te-a prezentat pe tine."

"Spui asta doar ca să mă faci să mă simt mai bine", am bombănit. Buzele ei au tresărit. "Funcționează?"

"Nu." Dar umerii mei s-au relaxat și i-am eliberat încheieturile mâinilor în timp ce râsul ei își croia drum prin pieptul meu.

Credeam că Stella și-a pierdut misterul până acum. Locuiam împreună de două luni; ar fi trebuit să mă plictisesc deja și să trec mai departe.

Dar cu cât o cunoșteam mai bine, cu atât mai mult se întipărea în ființa mea.

Era un studiu al contrastelor, cel mai fascinant puzzle pe care l-am întâlnit vreodată - putere și vulnerabilitate, calm și haos, inocență și desfrâu. Femeia al cărei zâmbet blând liniștea fiara sălbatică din mine era aceeași care o dezlănțuia cu strigătele și rugămințile ei pentru *mai mult*. Pentru ca eu să o iau și să o marchez ca fiind a mea.

Stella Alonso îmi consumase lumea într-un mod care făcea imposibilă întoarcerea înapoi. Existau doar înainte și după ea.

Am stat acolo o vreme și ne-am absorbit în liniștea confortabilă înainte ca ea să vorbească din nou.

"Mi-aș dori să putem sta mai mult timp." Suspinul ei melancolic m-a tras de inimă. "Încă nu vreau să mă întorc în oraș. Nici măcar nu am explorat insula. Tot timpul au fost doar lucruri din Delamonte."

"Atunci să rămânem."

Am luat decizia fără să mă gândesc. Se părea că setarea mea implicită era să îi ofer Stelei tot ce își dorea.

Speram ca nimeni să nu descopere vreodată această slăbiciune. Ar fi fost o catastrofă pentru mine și pentru ea.

Ochii ei s-au mărit de încântare înainte de a scutura din cap. "Nu putem. Ai treabă și ești deja plecat de trei zile."

Aveam mai mult decât de lucru. Aveam o nenorocită de mizerie care trebuia rezolvată imediat.

Partea rece și rațională din mine a insistat să mă întorc astăzi la Washington, așa cum am planificat inițial. Să rămân în Hawaii era cea mai proastă decizie pe care o puteam lua, iar eu nu mi-am construit un imperiu luând decizii proaste.

Dar era prima dată când Stella se afla în Hawaii și, în ciuda protestelor ei, am putut vedea o licărire de speranță în ochii ei.

Ea a vrut cu adevărat să rămână, iar eu aș prefera să pierd un imperiu decât să o văd tristă din cauza mea.

Șoaptele secretelor pe care le păstrasem și ale minciunilor pe care le spusesem se strecurau înainte să le sparg.

"E weekend", am spus. "Vom pleca luni. Două zile în plus nu strică".

Să sperăm.

Fața ei s-a luminat. "Bine, dacă insiști."

Gura mea s-a curbat într-un zâmbet indulgent în timp ce ea divaga despre toate lucrurile pe care voia să le facă.

Noaptea trecută, sărutul nostru pe plajă...

M-am împăcat cu alegerea mea. Nu m-aș mai împiedica să fac ceea ce îmi doream.

Și oricât de mult aș fi încercat să neg în trecut, asta era ceea ce îmi doream de când am văzut-o prima dată. Stella în brațele mele, fericită, în siguranță și *a mea*.

Dar oricât de perfect ar fi fost totul între noi acum, știam că dacă ar fi aflat vreodată adevărul, m-ar fi urât.

De aceea nu a putut afla niciodată.

STELLA

Întrucât am avut la dispoziție doar două zile pentru a explora Kauai, Christian și cu mine am împachetat cât mai multe lucruri în itinerariul nostru.

Drumeții, plimbări cu barca la apus de soare, excursii cu elicopterul, vizite la muzeele locale și plaje izolate... am făcut de toate.

Ne-am trezit la răsăritul soarelui și ne-am întors la hotel după ora cinei, unde am petrecut ore întregi explorându-ne reciproc la fel de bine ca și insula.

Fie că era lent și moale sau dur și dur, sexul cu Christian era o eliberare emoțională la fel de mult ca și cea fizică.

Cu toate acestea, în ultima noastră zi, am ales ceva mai discret, deoarece Christian avea o întâlnire cu consiliul de administrație și trebuia să plecăm dimineața devreme.

Nu știam că *era o* chestie discretă, deoarece o plănuise ca pe o surpriză, dar eram intrigată. El preluase controlul asupra itinerariului nostru, deoarece mai fusese în Kauai și încă nu mă îndrumase greșit.

"*Asta e* surpriza?" Am privit cu atenție Harley-ul parcat lângă noi în timp ce Christian îmi potrivea o cască. "Nu m-aș fi gândit niciodată că ești genul de motociclist. E destul de sexy."

Mai mult decât sexy. Într-un simplu tricou alb și blugi, era devastator. Totuși, nu era vorba doar de haine.

Două zile de soare și relaxare îi îndepărtaseră masca atent cultivată pentru a dezvălui bărbatul jucăuș și fermecător de dedesubt, iar eu voiam să mă agăț de el cât mai mult timp.

"Cam așa ceva?" Și-a crestat o sprânceană întunecată în timp ce se cățăra pe motocicletă. Motorul a răcnit la viață și mi-a trimis un fior prin sânge.

"Nu pot lua o decizie finală până nu văd cum sunt abilitățile tale reale de conducere", am spus solemn. "Așa că, da, deocamdată, e un fel de...".

"Vorbești despre abilitățile de conducere?" Sprâncenele lui s-au ridicat mai sus. "Butterfly, ieri aproape că ai intrat cu spatele în ghidul nostru."

Știam că nu va renunța la asta. "Nu a fost vina mea", am oftat. "A apărut de nicăieri!"

Christian și-a strâns buzele și mi-a luat o secundă ca să-mi dau seama că își reprima râsul.

"Nu e amuzant." Mi s-au aprins obrajii. Poate că nu eram cel *mai bun* șofer din lume, dar încercasem. "Mi-a părut rău că ne-ai condus peste tot, așa că m-am oferit... *nu mai râde."*

"Nu aș râde niciodată de tine", a spus el cu un zâmbet. "De asemenea, nu mă voi mai urca niciodată într-o mașină cu tine la volan."

"Îmi retrag ce am spus." M-am urcat pe spatele bicicletei și mi-am înfășurat brațele în jurul taliei lui cu o încruntare nemulțumită. "Nu ești deloc sexy."

"E în regulă." Umerii îi tremurau de râs în timp ce ne îndepărtam de hotel. "Sunt sigur că te pot face să te răzgândești."

"Mă îndoiesc", am murmurat, dar vântul mi-a înghițit cuvintele în timp ce mergeam în viteză pe drumurile mărginite de copaci de pe insulă.

Ne-a luat douăzeci de minute să ajungem la destinație. Era o plajă izolată de pe North Shore și, deși era aproape de apus, era goală, cu excepția unui picnic superb amenajat pe nisip.

Pernele, pernele și păturile înconjurau o masă joasă, acoperită cu o pânză albă și mătăsoasă. Lumânări minuscule pâlpâiau lângă o sticlă de vin și o masă somptuoasă.

Am tras o răsuflare ascuțită. "Cum ai..."

"Am pus hotelul să aranjeze ceva." Gura lui Christian s-a curbat. "Nu-ți face griji. Vor descompune totul după ce terminăm de mâncat. Nu va rămâne în urmă nici măcar un firicel de gunoi".

"Este frumos."

Un nod ciudat mi s-a format în gât.

În cele din urmă am înțeles că aceasta era ultima noastră noapte pe insulă. Se întâmplaseră atât de multe de când ajunsesem, iar eu mă păcălisem pe mine însumi crezând că fantezia poate dura la nesfârșit.

Hawaii era un vis, dar nu era ceva ce puteam aduce cu noi.
noi.

Ce se va întâmpla când ne vom întoarce în D.C.? Ne vom întoarce la status quo?

Era ușor să ne comportăm ca un cuplu când eram doar noi în paradis, dar *nu eram* un cuplu. Nu avusesem niciodată această conversație, iar sexul nu însemna neapărat ceva în ziua de azi.

Unii oameni au făcut sex cu aceeași persoană timp de luni de zile și *totuși* nu au considerat relația exclusivă.

Christian și cu mine ne-am așezat la masă. Cina a fost în mod obiectiv delicioasă, dar abia am gustat-o pentru că eram prea ocupată să îmi imaginez ce se va întâmpla mâine, odată ce vom coborî din avion.

În cele din urmă, nu m-am mai putut abține.

Nu-mi plăcea să rup vraja, dar dacă nu *purtam* discuția, incertitudinea mă va mânca de viu toată noaptea.

Ne întâlnim? E o chestie de prieteni cu beneficii? Vrei să continuăm orice ar fi "asta" în D.C.?

Am trecut în revistă toate modurile în care aș fi putut aborda subiectul, dar eram prea speriată de răspunsul său pentru a folosi oricare dintre opțiunile mele inițiale.

În schimb, am ales calea lașă de ieșire.

"Vă mulțumesc pentru ultimele zile. Au fost exact ceea ce aveam nevoie." Mi-am înfipt degetele de la picioare în nisipul rece și mi-am ținut ochii pe masă. "Facem un cuplu fals destul de bun, nu-i așa?"

Cuvintele au ars ca un acid la ieșire.

"Un cuplu fals cu beneficii", am adăugat eu, sperând să destind atmosfera brusc tensionată.

M-am uitat pe furiș la Christian. Fața lui părea sculptată în granit, dar ochii îi ardeau întunecați și intimidanți.

"Un cuplu fals?" Vocea lui mătăsoasă mi-a înfășurat gheață în jurul gâtului.

Un fior mi-a străbătut pielea, dar am mers mai departe. "Aceasta a fost înțelegerea noastră.

Câteva sărutări și sex nu schimbă nimic."

Nu am fost suficient de naivă să cred că doar pentru că s-a culcat cu mine, a vrut ceva mai mult decât să se simtă bine. Ne-am dat ceva între noi, dar asta nu însemna că aveam vreun angajament din partea lui.

Văzusem prea mulți oameni care își frângeau inimile din cauza unei astfel de presupuneri și refuzam să fiu unul dintre ei.

"Nu-i așa, nu-i așa?" Mai jos. Mai periculos. "Atunci ce înseamnă pentru tine, mai exact, acele *câteva săruturi și sexul*?".

Ceva îmi spunea că nu ar trebui să răspund, dar am făcut-o oricum. Autoconservarea nu fusese niciodată punctul meu forte când era vorba de Christian.

"O fantezie. Nimic din toate astea nu este real." Am făcut un gest spre plajă. "*Nu* a fost *niciodată* real. Hawaii este un vis, dar se termină mâine și vreau să stabilesc așteptările corecte înainte de a ne întoarce în D.C. Ai spus-o chiar tu." Ghemul din gât mi-a crescut. "Tu nu crezi în dragoste".

În ciuda aversiunii mele față de relații, eram o romantică în sufletul meu.

Când am găsit persoana potrivită, am *vrut să* mă las cuprinsă de acea dragoste măreață și mistuitoare. Genul de iubire care l-a obligat pe Alex să se mute într-o altă țară pentru Ava, care le-a dat lui Bridget și Rhys curajul

de a merge împotriva unei țări și care a transformat ani de animozitate între Josh și Jules în ceva frumos.

Acest tip de iubire a existat. Am fost martoră cu ochii mei.

Dar nu era ceva în care credea Christian și, deși știam că mă dorea, nu mă dorea îndeajuns pentru a schimba o credință atât de înrădăcinată.

Oameni ca Christian Harper nu s-au schimbat pentru nimeni.

"Dragostea nu are nimic de-a face cu asta." Răspunsul lui dur mi-a demonstrat că am dreptate. Gustul amar al dezamăgirii mi-a curs pe limbă. "Exact."

"Tu ai fost cea care mi-a spus să nu mă îndrăgostesc de tine, Stella. Îți amintești asta?" Ochii aceia întunecați i-au străpuns pe ai mei.

"Da, și am vorbit serios." Am rezistat impulsului de a-mi răsuci colierul în jurul degetului, așa cum făceam întotdeauna când eram nervoasă. Era spusele mele, și pariez că Christian își dăduse deja seama de asta. "Încă mai vreau."

Pentru că dacă Christian se îndrăgostea vreodată de mine, nu aveam încredere în mine că nu mă voi îndrăgosti de el la rândul meu.

Și aveam sentimentul că dragostea cu el nu va fi dulce sau ușoară. Va fi catastrofală.

"Lucrurile s-au complicat prea mult cu mutatul meu, cu situația cu hărțuitorul și cu excursia asta", am spus când Christian a rămas tăcut. "Regulile inițiale ale înțelegerii noastre se estompează. Poate că trebuie să ne vedem cu alte persoane ca să nu..."

Nu am apucat să termin înainte ca gura lui să o acopere pe a mea și să mă sărute cu o vervă blândă și disperată pe care o simțeam din cap până în picioare.

"Spune-mi..." Și-a încolăcit o mână în jurul cefei mele. "Ți se pare că e *fals*?"

Nu. Asta a fost problema. Părea prea real, la fel ca și posibilitatea ca el să-mi frângă inima.

"Vreau să clarific câteva lucruri." Buzele lui Christian le atingeau pe ale mele cu fiecare cuvânt. "Dacă atingi un alt om, el moare. Lasă un alt bărbat să te atingă, el moare. Spune-mi *că* nu pot să te ating..." Strânsoarea lui se strângea la ceafă în timp ce vocea îi scădea. "Și voi muri."

O durere mi-a cuprins inima și s-a răsucit. "Christian..."

"*Iubirea* nu este decât un cuvânt." Intensitatea cuvintelor sale mi-a furat din plămâni și ultima suflare rămasă. "Aici nu este vorba de cuvinte. Este vorba despre noi. Crezi că mi-aș întrerupe programul și aș zbura în Hawaii în mijlocul săptămânii de lucru pentru altcineva?"

"Este o destinație frumoasă", am spus eu slab.

"Credeam că este evident, dar în caz că nu este, tu eşti a mea, Stella." Atingerea lui mi-a marcat pielea cu o posesivitate fierbinte. "Nu vreau să văd alte

femei, și sunt al naibii de sigur că nu vreau să te vezi cu alți bărbați." Gheața a înghețat cuvântul *bărbați* . "Locul tău e cu mine. Exclusiv. Nu există o lume sau o viață în care să nu fie adevărat."

Emoția mi-a înțepat spatele ochilor, dar am reușit să zâmbesc prin strânsoarea din piept.

"Christian Harper, mă inviți în oraș?"

"Da." Simplu, fără echivoc. *Adevărat.*

Părea aproape comic că cineva ca el ar face ceva atât de banal ca să invite o fată în oraș, dar asta nu mă împiedica să nu-mi zvâcnească stomacul și nici mintea să nu-mi treacă în revistă ultimele două luni.

Pe hârtie, relația noastră fusese falsă, dar nu era nimic fals în felul în care avusese grijă de mine, mă sprijinise și crezuse în mine. Și nici nu era nimic fals în ceea ce privește felul în care mă simțeam când eram cu el, ca și cum aș fi putut fi *eu însămi* și el m-ar fi vrut oricum, cu defecte și toate celelalte.

"Deci..." Gura lui Christian a atins-o pe a mea. "Ce spui, Butterfly? Vrei să încercăm cu adevărat să ne întâlnim?"

N-ar trebui. Erau atât de multe moduri în care putea merge prost, dar nu era asta valabil pentru fiecare risc pe care și-l asumau oamenii?

Fără risc, nu există recompensă.

Pentru prima dată, am oprit partea prea analitică a creierului meu și am urmat ceea ce mi-a spus inima.

"Da." E simplu. Fără echivoc. *Adevărat.*

I-am simțit zâmbetul pe buzele mele înainte de a mă săruta din nou. De data asta mai moale, mai tandru.

Tandru nu era un cuvânt pe care credeam că îl voi asocia vreodată cu Christian, dar mă lua mereu prin surprindere.

M-am topit în el și i-am lăsat gustul, atingerea și ultimele ore din visul nostru să mă ducă într-un loc unde grijile mele nu existau.

Eram obișnuită să fiu singură. Chiar și atunci când eram înconjurată de oameni, o parte din mine se izola până când mă simțeam de parcă îmi vedeam un film cu viața mea în loc să o trăiesc.

Niciodată nu aparținusem cuiva și nici nu-mi aparținuse cineva vreodată. Ideea era în egală măsură palpitantă și terifiantă.

Dar ceea ce a fost și mai terifiant a fost că mi-am dat seama că nu mă deranja să aparțin de Christian.

Nici măcar un pic.

3G

SHELL6

CHRISTIAN ȘI CU MINE ERAM OFICIAL ÎMPREUNĂ. M-AM SIMȚIT CIUDAT, NU NUMAI pentru că nu era ceva ce credeam că se va întâmpla vreodată, dar și pentru că, pentru lumea exterioară, nu se schimbase nimic. În ochii lor, am fost un cuplu în tot acest timp.

Am postat fotografiile din Hawaii după ce ne-am întors în Washington, iar fotografiile noastre de cuplu s-au descurcat foarte bine, așa cum era de așteptat. Încă mai țineam pasul cu Instagram-ul meu, deși atenția mea era acum împărțită între acesta și linia mea de modă.

Singurele persoane care știau că relația noastră de dinainte de Hawaii *nu* fusese reală erau Christian, eu însămi și prietenii mei, care întâmpinaseră anunțul meu cu mult mai puțină surprindere decât o făcuseră cu bomba precedentă.

După spusele lui Jules, a fost "inevitabil", după cum ne-am tras-o din priviri la petrecerea de inaugurare a casei ei.

Christian și cu mine am mers la prima noastră întâlnire adevărată la o săptămână după ce ne-am întors din Hawaii. Ne-am dus unul pe celălalt în locurile noastre preferate din D.C. - Grădina Botanică a SUA pentru mine, Eastern Market pentru el.

Corecție: un anumit *vânzător de* la Eastern Market pentru el.

"Domnule C!" Fața vânzătorului s-a încrețit cu un zâmbet gingaș când l-a văzut pe Christian. "Mă bucur să vă revăd! Și cu o doamnă încântătoare alături de tine, de asemenea." Mi-a făcut cu ochiul. "Ce faci cu un căpcăun ca el?".

Și-a tras degetul mare către Christian, care a clătinat din cap.

"Frumusețea nu este totul." L-am mângâiat pe Christian pe mână. "Are și alte calități deosebite."

Vânzătorul a râs, în timp ce noul meu iubit a suspinat exasperat, deși în ochii lui a apărut o licărire de umor.

"Stella, fă cunoștință cu Donnie. Un comediant în devenire și un extraordinar lucrător în lemn." A bătut un puzzle pe masă. "Ăsta e singurul motiv pentru care îți suport fundul tău bătrân."

"Fundul meu bătrân are mai multă înțelepciune decât ai tu în degetul tău mic", a replicat Donnie.

Un zâmbet și-a făcut loc pe fața mea în timp ce-i cercetam marfa.

"Acestea sunt
incredibil ."

Pe masă se aflau cele mai complicate lucrări din lemn pe care le văzusem vreodată, inclusiv modele de bărci cu pânze, paravane în miniatură și o selecție de puzzle-uri uluitoare.

"Mulțumesc." Mândria strălucea pe fața lui Donnie. "Mă ține ocupat acum că m-am pensionat."

Christian și cu mine am stat de vorbă cu Donnie o vreme, până când alți clienți l-au îndepărtat. Am sfârșit prin a cumpăra două puzzle-uri (Christian) și un set de brățări sculptate superbe (eu).

"Aș spune că prima noastră întâlnire a fost un succes." Mi-am legănat geanta de cumpărături în timp ce ne îndreptam spre un restaurant din apropiere pentru cină.

"Bineînțeles că a fost. Eu am plănuit-o."

Mi-a rămas gura căscată. "Alo? Ai uitat de grădină mai devreme?
Amândoi am plănuit întâlnirea."

"Da, dar eu am condus toată
ziua."

"Nu așa funcționează planificarea!"

Christian a râs când l-am împins ușor în braț.

În afară de obiceiul lui enervant de a lua credit pentru întâlnirile pe care *amândoi le* plănuisem, Christian a fost un iubit grozav. Vag și capricios uneori, mai ales după o zi stresantă la serviciu, dar grijuliu și înțelegător aproape tot timpul.

M-am mutat în dormitorul lui și am transformat camera de oaspeți într-un dulap de prisos. Lucra de acasă de două ori pe săptămână, astfel încât să putem petrece mai mult timp împreună și, chiar dacă în majoritatea acelor zile ne făceam propriile noastre treburi - el la laptop, eu la planurile mele pentru linia de modă -, era plăcut să-l avem aproape.

În concluzie, nu aș fi putut să cer o relație reală mai perfectă. Cu toate astea, mi-a mai trebuit încă două săptămâni după prima noastră întâlnire

înainte de a invita
Christian să mă însoțească într-o vizită la Maura's.

Nu mai adusesem niciodată pe nimeni să o vadă, iar perspectiva îmi sfâșia nervii. Dacă nu-l plăcea? Dacă *el* nu o plăcea pe *ea?* Dacă ea...

s-a agitat și...

Opriți. O să fie bine.

Am respirat adânc și am încercat să-mi calmez pulsul accelerat când ne-am oprit în fața camerei ei.

"Poftim." I-am împins în mâinile lui Christian tâmpla pe care am adus-o. "Ține-l tu. Nu-mi pasă dacă nu-ți place desertul. Trebuie să o ungi cu unt."

"Aici am crezut că farmecul meu va fi de ajuns", a tras de limbă, dar a l u a t desertul fără să se plângă.

"Mă îndoiesc." Am răsucit clanța ușii. "Nu este ușor de fermecat de bărbați." Dar, bineînțeles, mi-a dovedit că mă înșelam.

Maura îl *iubea,* și nu doar din cauza tembeliziunii, deși asta ajuta.

Christian a intrat în cameră ca un Făt-Frumos, înmânându-i desertul și felicitând-o pentru colierul ei. Mai puțin de zece minute mai târziu, râdeau la o glumă făcută de el, de parcă se cunoșteau dintotdeauna.

I-am privit, cu gura căscată.

Era una dintre zilele mai bune ale Maurei și părea foarte bine dispusă, dar totuși. A fost deconcertant să le văd devenind atât de prietenoase atât de repede, când până și *eu* trebuia să o încălzesc puțin de fiecare dată când o vizitam.

Nu știam dacă să mă bucur că se înțelegeau atât de bine sau să fiu nemulțumită că ea se înțelegea mai bine cu el decât cu mine.

"Astăzi este ziua puzzle-ului", a spus Maura. "Îmi plac puzzle-urile. *Ție îți* plac puzzle-urile?" Și-a îngustat ochii la Christian ca și cum răspunsul lui ar fi determinat dacă ar putea continua sau nu noua lor prietenie.

Un zâmbet i s-a răspândit pe față. "Îmi plac puzzle-urile." "Ce fel de puzzle?"

"De orice fel. Cuvinte încrucișate, puzzle-uri, criptograme..."

"Cel mai mult îmi plac puzzle-urile." Maura l-a întrerupt la mijlocul frazei. "Este..." A ezitat și am văzut-o cum își storcea creierii pentru a găsi fraza potrivită.

M-am uitat la Christian în timp ce minutele treceau. A așteptat ca ea să continue, fără nici o urmă de supărare sau nerăbdare.

Ceva cald mi-a încălzit groapa stomacului și s-a extins în pieptul meu.

"Este satisfăcător", a spus în cele din urmă Maura. Cuvântul a ieșit încet și ezitant, ca și cum ar fi testat dacă era termenul potrivit. "Când piesele se potrivesc și vezi imaginea de ansamblu."

Christian se holba la ea, cu o expresie indescifrabilă. "Da", a spus el în liniște. "Este."

Văzusem multe iterații ale lui Christian Harper în ultimele trei luni, dar cel care stătea aici astăzi? El era cel de care mă vedeam cel mai mult îndrăgostită.

Mi-am îndepărtat din ochi emoția nedorită și am lipit un zâmbet luminos. "Maura, ai vrea să ne plimbăm în grădină? E o grădină frumoasă.
zi."

Fața ei s-a luminat. "Da, te rog."

"Milady." Christian i-a întins brațul.

Îi spunea totul pe nerăsuflate, dar Maura chiar a *chicotit* când l-a luat de braț. Nu o mai auzisem niciodată, nici măcar o dată, în toți anii în care am cunoscut-o, pe Maura chicotind.

De necrezut.

Trebuie să aibă magia diavolului de partea lui.

"Cum v-ați cunoscut?", a întrebat ea în timp ce treceam prin grădina de trandafiri. Era preferata ei, iar noi ne opream la fiecare doi pași pentru ca ea să poată admira florile luxuriante.

"Noi..." Aproape că i-am spus povestea pe care eu și Christian o inventasem, dar am ales o aparență de adevăr. Mi se părea greșit să o mint. "Locuim în aceeași clădire și avem câțiva prieteni comuni. Am avut niște probleme, iar Christian m-a ajutat."

"Oh. Ce drăguț din partea lui", a spus Maura. I-a mângâiat mâna. "Ești un adevărat gentleman. Se vede de la sine."

A zâmbit și a ridicat o sprânceană spre mine peste capul ei. Mi-am dat ochii peste cap, dar nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

Oricât de insuportabil ar fi fost după ce a fermecat-o fără efort pe Maura, mi-a plăcut cât de bine se înțelegeau. Nimic nu mă stresa mai mult decât oamenii la care țineam să se certe.

Acesta a fost motivul pentru care ultima cină în familie m-a afectat atât de mult. Între Hawaii și linia mea de modă, fusesem destul de ocupată ca să uit de asta, dar mă bântuia în continuare.

Am refuzat totuși să cedez primul. Dacă familia mea dorea să vorbească cu mine, știa unde să mă găsească.

Maura, Christian și cu mine ne-am plimbat o vreme prin grădini, până

când Maura a obosit și ne-am întors în camera ei.

"Îmi place de el", a spus ea când Christian s-a dus la toaletă. "Un tânăr atât de chipeș. Și fermecător."

M-am holbat la ea. "Ai... o *pasiune* pentru el?"

Ea a pufnit. "Bineînțeles că nu! Sunt prea bătrână ca să mă *îndrăgostesc de cineva. În* plus, nu are ochi decât pentru tine."

Mi s-a încălzit fața. "Eu nu..."

"Este adevărat." A tușit și și-a luat ceașca de ceai. "El nu... el..." Mâinile îi tremurau în timp ce-și apropia ceașca de gură. Aproape că i-a atins buzele înainte de a o scăpa, iar aceasta s-a spart într-o duzină de bucăți zimțate.

Maura a rămas cu gura căscată. Ochii i s-au mărit și au căpătat o privire sălbatică familiară.

"Este în regulă. Este în regulă", am spus repede. "Este doar o ceașcă. O
să le spun asistentelor să
-"

"*Nu* e *doar o ceașcă*!" Respirația ei s-a accelerat. "E spartă și e...
este..." Privirea ei a sărit în jurul camerei.

"Totul va fi bine." Mi-am păstrat vocea calmă, în ciuda modului în care mi-a căzut stomacul. Era din ce în ce mai agitată în mod vizibil și, odată ce devenea agitată, era aproape imposibil să o potolesc fără sedare. "Voi chema o asistentă și o vor curăța. Ei..."

"Sunt deja pe drum." Vocea lui Christian a intervenit în conversație. Nu-l auzisem intrând, dar s-a mișcat repede prin cameră și a îngenuncheat în fața ei. "Sunt cupe noi în camera comunitară, împreună cu puzzle-uri. Vrei să facem unul împreună?"

Ochii lui Maura încă străluceau de panică, dar respirația ei a încetinit până la ceva care semăna cu normalitatea. "Puzzle?"

"Un puzzle", a confirmat el. "Cel mai nou al lor. Vei fi prima persoană care îl va completa."

"Eu...da. Îmi plac puzzle-urile." Și-a eliberat strânsoarea de cotieră. "Am făcut odată un puzzle cu un pudel. Aveam un pudel. Este rasa mea de câine preferată..."

A pornit pe o tangență despre cele mai bune și cele mai rele rase de câini în timp ce Christian o conducea spre sala comunitară.

I-am urmat, cu gâtul strâns.

"Mulțumesc", am spus după ce Maura s-a așezat fericită cu ceaiul și puzzle-ul ei. "Pentru..." Am făcut un gest spre holul unde se afla camera ei.

"Și pentru că ai venit cu mine."

"Sunt moduri mai rele de a-mi petrece ziua." Christian și-a împletit degetele cu ale mele și ne-a așezat mâinile pe coapsa lui. "Mulțumesc că m-ai invitat."

M-am uitat în jos la mâinile noastre împletite și nu mi-am putut opri inima să se dilate atât de mult încât îmi era greu să respir.

Sunt în mare încurcătură.

ÎN ACEA SEARĂ, DUPĂ CE AM VIZITAT-O PE MAURA, CHRISTIAN ȘI CU MINE AM PARTICIPAT LA
primul eveniment de afaceri pentru el ca un cuplu adevărat.

Semnificația nu mi-a scăpat, deși evenimentul în sine m-a plictisit până la lacrimi. A fost o adunare de tehnologie, iar eu am petrecut cea mai mare parte a timpului zâmbind, dând din cap și pretinzând că mă interesează ceea ce spuneau oamenii în timp ce Christian făcea networking.

"UE ne omoară cu reglementările sale", a spus bărbatul cu care vorbea, mormăind. "Este de nesuportat!"

Mi-am înăbușit un căscat în timp ce Christian îi răspundea.

Reglementarea în domeniul tehnologiei nu era nici pe departe la fel de interesantă ca puii de broască țestoasă.

În timp ce celălalt bărbat trăncănea despre o nouă lege care tocmai a fost adoptată, am pus o mână pe brațul lui Christian și i-am șoptit: "Mă duc la toaletă. Mă întorc imediat".

A dat din cap și am plecat înainte de a mai asculta încă o plângere despre UE.

Nu era coadă la toaletă, așa că am profitat de ocazie pentru a-mi aranja părul și machiajul și pentru a-mi verifica notificările. Numărul meu de urmăritori încă mai creștea, dar era mai lent acum decât la începutul "relației" noastre.

Nu mi-a mai păsat atât de mult ca înainte. Intrarea în clubul celor un milion de urmăritori a facilitat obținerea de parteneriate mari, dar m-a făcut să realizez și cât de puțin însemna acest număr la nivel personal.

Mi-am strecurat telefonul în ambreiaj și am ieșit din toaletă.

Am ajuns la jumătatea drumului înapoi la Christian când mi s-a ridicat părul de pe ceafă. Am recunoscut acel fior; era ceea ce simțeam când cineva mă privea.

Am ridicat brusc capul și am scanat camera cu frenezie, căutând ceva -

sau pe cineva - suspect.

Nimic. Doar o grămadă de oameni în costume, care se plâng de ultimele legi de reglementare și se laudă cu capitalizarea de piață a companiilor lor.

Ești paranoic. Hărțuitorul tău nu *este aici. Acesta este un eveniment închis...*

Un țipăt s-a ridicat, dar mi-a rămas în gât când cineva m-a apucat de fund și m-a strâns. Tare.

M-am răsucit și m-am uitat neîncrezătoare la bărbatul care mă privea cu jind.

Mi-a făcut cu ochiul și a trecut pe lângă mine ca și cum nu m-ar fi *pipăit* în mijlocul unui eveniment profesional.

Eram prea uimit ca să spun ceva înainte să plece.

Interacțiunea durase mai puțin de un minut, dar fusese suficient pentru a mă face să mă simt ca și cum aș fi fost acoperită de un strat de murdărie pe care nu l-aș fi putut îndepărta niciodată.

"Ce s-a întâmplat?" Christian a sesizat disconfortul meu în clipa în care m-am întors lângă el.

Se întorsese cu spatele, așa că nu a văzut ce s-a întâmplat. Bărbatul cu care vorbea se îndepărtase și el, lăsându-ne singuri.

"Nimic." M-am clătinat sub privirea lui sceptică înainte de a recunoaște: "Cineva m-a pipăit când mă întorceam de la toaletă".

Christian s-a liniștit.

"Cine?" Tonul lui era calm, aproape plăcut, dar conținea ceva care mi-a evocat un fior arctic sub piele.

Corpul meu a trădat vocea mică care mă avertiza să nu-i spun.

Mi-am îndreptat instinctiv privirea spre bar, unde bărbatul care mă pipăise se dădea la o femeie cu aspect neinteresat.

Christian mi-a urmărit privirea.

"Înțeleg." Inflexiunea lui nu s-a schimbat, dar presimțirea mi-a alunecat pe șira spinării ca pielea rece și solzoasă a unui șarpe.

Unii oameni ardeau când erau furioși, dar Christian era rece.

Cu cât devenea mai tăcut, cu atât mai mulți oameni trebuiau să se îngrijoreze.

"Nu e mare lucru", am spus eu îngrijorată. Nu voiam ca el să facă ceva ce i-ar putea crea probleme sau pe care ar putea să îl regrete mai târziu. "A fost doar o apucătură în trecere. Nu merită să faci o scenă pentru asta."

"Nu voi face o scenă." Christian și-a așezat paharul gol de șampanie pe o masă din apropiere, cu fața lui ilizibilă. "De fapt, am terminat aici. Ești

gata să pleci?"

Am dat din cap și am respirat un suspin tăcut de ușurare. *Mulțumesc lui Dumnezeu.*

Între conversațiile plictisitoare și nemernicul care nu-și putea ține mâinile acasă, eram gata să las seara în urmă.

Totuși, când am ieșit din clădire și am mers spre mașina lui Christian, nu puteam să scap de sentimentul că cel care îmi stârnise mai devreme alarmele interioare nu fusese bărbatul care mă pipăise, ci cu totul altcineva.

35

CHRISHI6N

UȘA S-A ÎNCHIS CU UN *SNICK* LINIȘTIT ÎN SPATELE MEU.

În liniștea din biroul meu satelit, a sunat ca o împușcătură.

Bărbatul așezat înăuntru a sărit, genunchiul lui lovindu-se de biroul meu în timp ce se învârtea spre mine.

L-am recunoscut de la evenimentul tehnologic de aseară. Un antreprenor de nivel inferior care se strecurase în adunare.

Îl lăsasem să aștepte aici singur, pentru că nu-mi făceam griji că ar putea fura sau că ar putea să se bage în treburile noastre. Îmi rezervasem biroul meu satelit pentru conversații mai... nesuferite și nu conținea nimic în afară de mobilier de birou de bază.

"Aștept de o jumătate de oră." A spus ceea ce era al naibii de evident, de parcă eu nu știam cât e ceasul.

"Ai făcut-o?" Nu-mi păsa cât de mult a trebuit să aștepte. Frank Rivers a fost un ratat. Ar fi așteptat două ore dacă voiam eu. "Îmi cer scuze."

M-am îndreptat spre biroul meu și am luat loc în fața lui.

Tăcerea a coborât din nou în timp ce îl studiam. Privirea mea lipsită de pasiune a trecut de la părul lui șaten și subțire la cămașa lui verde lipicioasă. Jacheta lui se întindea un pic prea strâns pe umeri, iar o peliculă de transpirație îi presăra buza superioară.

"Știți de ce am cerut această întâlnire?" Am întrebat conversațional.

"Nu. Tipul tău nu mi-a spus." Ochii lui Frank au sărit în jur. Îl pusesem pe Kage

să-l aducem înăuntru, și aș fi râs de nervozitatea lui evidentă, dacă aș mai fi avut un strop de amuzament în mine. "Presupun că are legătură cu noua mea afacere." Pieptul i s-a umflat puțin.

"Noua ta afacere."

S-a dezumflat. "Da. Eu... credeam că vrei să vorbim despre afaceri. Să-mi oferi securitate."

De data aceasta, am râs, deși sunetul era lipsit de umor.

Nu i-aș asigura securitatea lui Frank Rivers nici dacă m-ar plăti cu un miliard de dolari și s-ar oferi să mă șterg la fund în fiecare zi pentru tot restul vieții mele.

"Nu. Nu de asta am vrut să te văd." Am deschis sertarul biroului meu. "Am auzit că ești un mare fan al whisky-ului."

Surpriza i-a trecut pe față, urmată de confuzie. "Da..."

"Și eu sunt un fan." Am recuperat o cutie neagră distinctivă cu litere aurii.

Judecând după inspirația ascuțită a lui Frank, acesta l-a recunoscut imediat. "Whisky Yamakazi de douăzeci și cinci de ani", am confirmat cu un zâmbet.

"M-a costat 20.000 de dolari."

Aveam o sticlă de Yamakazi de cincizeci și cinci de ani care costa de patruzeci de ori mai mult, dar nu aș fi risipit-o niciodată pe un gunoi ca Rivers.

"Vrei și tu?" Am întrebat politicos.

La un semn din cap nerăbdător al lui Frank - bărbatul practic saliva - am deschis sticla și am umplut cele două pahare de cristal care se aflau pe biroul meu.

Buza mi s-a încrețit cu dispreț când Frank s-a năpustit asupra lui înainte să termin de turnat al doilea.

Fără maniere. Emily Post trebuie să se răsucească în mormânt.

"Am o întrebare", am spus înainte ca paharul să ajungă complet la buzele lui cărnoase. "Când mi-ai pipăit partenera la evenimentul de aseară, ce mână ai folosit?".

A înghețat. Toată culoarea i-a pălit de pe piele. "Ce..."

"Întâlnirea mea." M-am aplecat pe spate, lăsându-mi băutura neatinsă. "Înaltă, cu părul negru și creț, rochie neagră. Cea mai frumoasă femeie de la eveniment."

"Nu știam... nu știam că e partenera ta." Scuza bâlbâită a lui Frank era aproape la fel de patetică ca și eticheta lui. "Îmi pare rău..."

"Nu mă interesează scuzele tale. Mă interesează un răspuns." Marginea fin ascuțită a furiei mele a tăiat prin masca mea cordială. Gândul că putea măcar să respire în prezența Stelei, cu atât mai puțin să o atingă, făcea ca

acidul să-mi ardă în sânge. "Care. Mână?"

Petele de transpirație au înflorit pe cămașa lui Frank. "Bine." "Înțeleg." Zâmbetul meu a revenit. "Lasă băutura jos." O ținea cu mâna dreaptă.

"Jur, nu am știut! Am ajuns târziu și..."

Ochii mei s-au îngustat.

După o clipă de ezitare, a pus băutura jos cu un tremur. Aș fi putut jura că am auzit un scâncet adevărat.

Disprețul meu s-a adâncit. *Patetic.*

Am așteptat până când palma lui Frank a atins suprafața de lemn înainte de a scoate lama din sertar și i-am înfipt-o în mână. Carnea și oasele au cedat ca untul în fața oțelului rece, ascuțit ca un brici.

Un urlet inuman a străbătut camera în timp ce eu mă încruntam la sângele care se aduna pe mahon de epocă.

Poate că ar fi trebuit să fac acest lucru pe o suprafață mai puțin costisitoare, dar, din păcate, era prea târziu.

Mi-am întors atenția asupra lui Frank. Ochii i se umflau de durere, iar gâfâielile gâfâitoare îi ieșeau din gât în timp ce sudoarea i se scurgea pe părțile laterale ale feței.

"Ați făcut o greșeală, domnule Rivers." Mi-am păstrat strânsoarea pe mânerul lamei în timp ce mă aplecam înainte.

"Ai atins ceea ce era al meu. Și dacă există un lucru pe care îl urăsc..." Am împins cuțitul mai adânc, lăsând muchia zimțată să-i sfâșie carnea cu o lentoare agonizantă, până când strigătele lui au atins un nivel inuman. "Sunt oamenii care ating ceea ce e al meu."

"*Vă rog.* Îmi pare rău. Doamne." A lăsat să iasă un
plâns dureros. Mirosul ascuțit de urină a umplut aerul.
Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Era un scaun de piele făcut la
comandă.

Dinții din spate mi s-au încleștat, dar o privire aruncată la ceas mi-a spus că trebuie să termin cu asta.

"Sunt bine dispus, așa că îți las mâna intactă." Aș fi putut prelungi ședința noastră cu încă o oră, dar era seara taco cu Stella și trebuia să cumpăr ingredientele în drum spre casă.

"Dar dacă o mai atingi, te mai uiți sau te mai gândești vreodată la Stella..." Am înfipt lama până la capăt, până când singura parte vizibilă a rămas mânerul. Frank își pierduse vocea din cauza țipetelor și nu a putut decât să înăbușe un plâns dureros. "Mâna ta nu va fi singurul lucru pe care ți-l voi tăia."

M-am îndreptat, apoi m-am oprit.

"Ah, am uitat că ai vrut să încerci whisky-ul." I-am luat paharul și l-am

înclinat. Conținutul s-a scurs pe mâna lui răvășită până când paharul s-a golit, iar țipetele reînnoite ale lui Frank au ricoșat în pereți.

Hmm. Cred că mai are ceva voce în el până la urmă.

Nimic nu se compară cu un pic de alcool pe o rană deschisă pentru a face durerea mai puternică.

"Nu-ți face griji să mă rambursezi pentru alcoolul irosit", am spus. "Îl voi scoate din contul tău. Argent Bank, număr de cont 904058891314, număr de rutare 087945660, corect?"

Se uita fix la mine, cu ochii umflați de lacrimi și sticloși de durere.

"Voi lua asta ca pe un da." I-am mângâiat obrazul. "Hai să rămână între noi, da? Nu mi-ar plăcea să avem o altă discuție."

Am ajuns la jumătatea drumului până la ușă înainte de a mă opri. O imagine mentală a nenorocitului apucându-i fundul Stelei mi-a trecut prin minte, iar furia a reapărut, agitându-se ca niște valuri negre și înghețate sub pielea mea.

"M-am răzgândit." M-am întors. "Până la urmă, nu sunt în toane bune."

Împușcătura a sfâșiat aerul. Frank s-a prăbușit pe birou cu o gaură în ceafă și cu ochii deschiși, fără viață.

Am băgat pistolul înapoi în geacă și am ieșit pe hol, unde Kage stătea rezemat de perete.

"Să nu-mi spui că l-ai împușcat", a spus când m-a văzut. Biroul era izolat fonic, dar el mi-a evaluat corect expresia. "Ce mizerie nenorocită."

"M-a enervat." Mi-am verificat ceasul. *La naiba.* Singurul magazin alimentar care vindea salsa preferată a Stelei se închidea în cincisprezece minute. "Curăță asta pentru mine, vrei?"

"Întotdeauna o fac", a spus el sec.

Nu toată lumea de la Harper Security cunoștea partea mai puțin legală a afacerii, dar Kage văzuse destule rahaturi în viața lui ca să-și păstreze morala flexibilă. Lumea nu era albă și neagră; nimeni nu știa asta mai bine decât cineva care trăise în zona gri.

M-am spălat pe mâini în baie când am ieșit și mi-am verificat hainele pentru orice urmă de sânge înainte de a merge la magazinul alimentar.

36

SHELL6

"ASTA E TOT CE AVEAM NEVOIE. VĂ MULȚUMESC PENTRU TIMPUL ACORDAT", A SPUS JULIAN.

Tocmai terminasem ultimul interviu pentru profilul meu din *Washington Weekly*. Am avut o serie de conversații axate pe diferite aspecte ale vieții mele în ultimele săptămâni, iar astăzi am discutat despre linia mea de modă timp de un sfert de oră după ce am menționat-o în treacăt.

A fost o discuție neoficială, deoarece Delamonte nu ar fi apreciat să vorbesc despre propriul meu brand într-o poveste care trebuia să fie despre ei, dar am fost încântată să discut despre asta cu cineva care nu era creștin sau cu prietenii mei. A făcut-o mai reală.

"Bineînțeles. Anunțați-mă dacă aveți întrebări suplimentare", am spus cu căldură.

"O voi face și îți voi trimite un e-mail când povestea va fi în direct. Felicitări din nou pentru tot."

Am închis și m-am întins cu un căscat. Era după-amiaza târziu, dar mă simțeam de parcă aș fi stat treaz douăzeci și patru de ore la rând. Săptămâna trecută terminasem toate mostrele pentru colecția mea și îmi petrecusem ziua fotografiindu-le pentru viitoarele materiale de marketing.

Eram obișnuită cu ședințele foto, dar nu mi-am dat seama cât de greu este să faci fotografii de produs pentru un site web față de un blog.

Piese de la filmări erau împrăștiate prin toată camera, inclusiv recuzită, îmbrăcăminte și echipament de filmare.

M-am forțat să mă ridic de pe canapea ca să pot face ordine înainte ca Christian să vină acasă.

Cinele noastre au fost partea mea preferată a zilei. Întotdeauna venea acasă suficient de devreme pentru a mă ajuta la gătit (deși bănuiam că asta era parțial

pentru că nu avea încredere în mine lângă cuptor după incidentul cu alarma de fum), iar nopțile le petreceam relaxându-ne și vorbind.

Îmi plăceau întâlnirile de lux și galele la fel de mult ca orice altă fată, dar nimic nu mă făcea mai fericită decât să petrec timpul cu cineva cu care...

"Îmi pare rău că am întârziat."

M-am îndreptat și m-am luminat când a intrat Christian.

Am înțeles în sfârșit de ce prietenii mei se lăudau cu cei dragi.
De fiecare dată când îl vedeam sau îi auzeam vocea, fluturii o luau razna.

"Trebuia să iau mai multă salsa." M-a sărutat și și-a pus geanta de cumpărături pe măsuța de cafea.

M-am luminat și mai mult.

"Este marca care îmi place?" Am recunoscut numele imprimat pe geantă. Era singura băcănie din oraș care avea salsa mea preferată.

"Da." Gura lui Christian s-a înclinat în sus când am guițat și am tras cu ochiul în geantă. Băcănia era în cealaltă parte a orașului, așa că rareori ajungeam acolo, chiar dacă avea în stoc unele dintre cele mai iubite și greu de găsit produse ale mele.

Vederea celor două borcane de sticlă m-a făcut nespus de fericit. Nu era vorba de salsa în sine, ci de faptul că se dăduse peste cap să le cumpere pentru mine.

"Felicitări, tocmai ai câștigat premiul de "Prietenul săptămânii"."

"A m făcut-o?" Și-a pus mâinile pe șoldurile mele, în timp ce eu mi-am înfășurat brațele în jurul gâtului lui. "Care este recompensa mea?"

"Asta." I-am mai dat un sărut mai lung și am zâmbit la gemetele lui moi.

Abia când mi-am coborât mâna pe spatele lui am observat tensiunea care-i strângea mușchii.

M-am tras înapoi și l-am examinat cu o mică încruntare. "Este totul în regulă? Pari încordat".

"Da." Expresia lui Christian nu s-a clintit. "Doar o mică iritare la locul de muncă."

"Hmm." Uneori îmi făceam griji pentru el. Avea o slujbă importantă, dar tot acel stres nu era bun pentru nimeni.

În ciuda eforturilor mele de a-l convinge, a refuzat și el să se apuce de yoga sau de meditație.

O idee mi-a venit în minte. Era atât de ieșită din comun încât aproape că am respins-o din start, dar eram un eu nou, mai îndrăzneț. Puteam să încerc

lucruri noi.

Poate .

"Stai pe canapea." Mi-am înăbușit nervii din stomac și mi-am păstrat vocea dezinvoltă. "Mă pot gândi la ceva care te va ajuta să te relaxezi."

Christian a făcut cum i-am cerut.

"Încă un masaj?", a trasat el, dar ochii i s-au întunecat când m-am scufundat în genunchi în fața lui.

"Într-un fel." Am întins mâna spre centura lui. Mâna lui mi-a prins încheietura mâinii înainte de a face contact, iar aerul s-a transformat în ceva mai greu, mai condensat.

"Ce", a spus el, vocea lui scăzând la un ton aspru care mi-a făcut coapsele să se încleștеze. "Ce faci?"

"Ți-am spus." Mi-am eliberat încheietura mâinii din strânsoarea lui și i-am desfăcut centura, inima îmi zvâcnea ca cea a unui colibri nervos. "Te ajut să te relaxezi."

Christian și cu mine făceam cu rândul pentru a iniția sexul, dar niciodată nu am fost atât de îndrăzneață.

De obicei, era nevoie doar de o anumită privire sau de un zâmbet din partea mea și el înțelegea aluzia. Dar asta... asta era mult în afara zonei mele de confort.

Nu m-a oprit din nou, dar căldura privirii lui s-a așezat jos în stomacul meu.

Mi s-a uscat gura când, în sfârșit, am reușit să-l eliberez de pantaloni.

Era deja tare, excitația lui era groasă și îi picura precum. M-a lăsat să impun ritmul, în timp ce îl luam încet pe gât, dar era atât de mare încât a trebuit să mă opresc la fiecare câteva secunde pentru a mă adapta.

În cele din urmă, însă, l-am luat până la capăt și am rămas acolo timp de un minut cu buzele mele întinse la baza arborelui său.

Am fredonat cu mândrie înainte de a mă pune în mișcare. Încet la început, apoi mai repede, pe măsură ce mă acomodam mai bine cu mărimea lui și cu unghiul.

Christian a lăsat să iasă un înjurătură joasă și și-a încurcat mâinile în părul meu când m-am așezat într-un ritm, lingând și sugând până când mușchii lui s-au încordat sub atingerea mea. Mi-am aplatizat limba și am trecut-o de-a lungul părții inferioare a penisului său în timp ce mă retrăgeam, apoi i-am supt ușor capul și l-am strecurat din nou până la capăt în gât.

Strânsoarea lui s-a strâns de părul meu.

"*La naiba,* Stella." Gemetele chinuite ale lui Christian au trimis o altă

săgeată de poftă în miezul meu. "E atât de bine, scumpo."

Am gemut de satisfacție și mi-am redobândit eforturile. Bășina îmi curgea din colțurile gurii înfundate și mi se scurgea pe bărbie, dar nu m-am oprit.

Sexul oral era pentru el, dar fiecare gemete și fiecare alunecare a căldurii lui pe limba mea pulsau între picioarele mele ca și cum ar fi fost pentru mine.

Îmi plăcea să știu că îl pot excita în felul acesta. Că puteam să-i ofer și să-i ofer plăcere după bunul plac.

Eram în genunchi, dar aveam puterea de a-l aduce la a lui.

"Știam că poți suporta. Fiecare centimetru, așa, pur și simplu." Laudele lui m-au copleșit în timp ce am înlemnit în jurul bazei penisului său. "Bună fată."

Durerea s-a adâncit și nu am mai putut suporta. Mi-am schimbat poziția, astfel încât să mă pot sprijini de piciorul lui, în timp ce îmi măream ritmul și savuram gustul fierbinte și erotic al lui.

Mi-a fost mai ușor să vin când mă macinăm pe ceva decât când îmi foloseam degetele, iar presiunea fermă asupra clitorisului meu, amestecată cu sunetele murdare și dezordonate ale sexului oral, mă împingeau mai sus spre eliberare cu fiecare secundă care trecea.

Eram udă și probabil că îi făceam mizerie în pantaloni, dar eram prea pierdută într-o ceață de poftă ca să-mi pese.

"Simt cât de umedă este păsărica ta." Christian mi-a tras capul pe spate astfel încât să mă uit drept în sus la el, cu ochii lăcrimând de la faptul că îl luasem atât de adânc și atât de mult timp. "Asta te excită, hmm? Să te macini de piciorul meu în timp ce te îneci cu scula mea?".

"Mmmph." Gemetele mele înăbușite de afirmație s-au întrerupt într-un oftat când m-a tras brusc de pe el, m-a ridicat și m-a împins împotriva ferestrei într-o singură mișcare fluidă.

Dorința mi s-a adunat între picioare la apăsarea sticlei pe obrazul meu și la căldura lui în spatele meu.

Îmi plăcea când era așa.

Rutier. Exigent. O fiară dezlănțuită.

Christian mi-a smuls bretelele rochiei de pe umeri și a tras corsetul în jos pentru a-mi dezveli sânii.

"Când vei veni..." A ridicat fusta cu cealaltă mână și și-a agățat degetul în talia chiloților mei. "Va fi cu penisul meu în păsărica ta, nu în gât."

Am auzit lacrima de dantelă și ruptura inconfundabilă a foliei.

Apoi a intrat în mine, trăgându-mi-o atât de adânc și de tare, încât sufrageria a răsunat de strigătele mele.

Mâinile mele se întindeau pe geam, care se aburise cu respirațiile mele gâfâitoare.

Era făcută din sticlă colorată, astfel încât oamenii nu puteau vedea înăuntru, dar era totuși ceva atât de delicios de murdar să fii luat de ea în timp ce oamenii își vedeau de viețile lor afară, fără să țină cont de ceea ce se întâmpla deasupra capetelor lor.

Christian mă bătea cu sălbăticie, cu împunsături ascuțite, brutale, care îmi zăpăceau gândurile în gol.

Nu mai exista nicio urmă de CEO rafinat. Nici un costum, nici un farmec politicos, doar scula lui care mă umplea și mâna lui în jurul gâtului meu în timp ce mi-o trăgea ca un animal din spate.

Lungimea lui îmi întindea mușchii interiori într-o arsură strânsă, în timp ce stăteam pe vârfuri încercând să îl iau mai adânc. Fiecare sclipire a sfârcurilor mele tari ca piatra de sticla rece trimitea o altă scânteie la infernul care se construia la baza coloanei mele vertebrale.

Respirații aspre și scâncete de nevoie se amestecau cu zgomotul cărnii împotriva cărnii și cu sunetele umede și alunecoase ale penisului său care mă străpungea.

Simfonia murdară se învârtea în jurul nostru, trăgându-mă din ce în ce mai sus, până când am urcat în crescendo spre orgasm.

"Christian, *te rog*." Strânsoarea lui de gâtul meu mi-a furat țipetele și le-a transformat în rugăminți răgușite. "Am nevoie...am să..."

Mi-am pierdut restul propoziției în favoarea unui alt val de plăcere când el a ajuns să-mi mângâie clitorisul.

O dată. De două ori. Suficient cât să adâncească durerea, dar nu îndeajuns cât să rupă lesa eliberării mele umflate.

"Îmi place când implori atât de dulce pentru mine." Și-a îngropat fața în gâtul meu și mi-a ciupit pielea. "Ai nevoie să vii, hmm?"

"*Da.*" Răspunsul meu s-a revărsat într-un plâns.

"Atunci fii fată cuminte și împinge-ți păsărica aia drăguță înapoi pe mine."

M-am supus fără să mă gândesc. Mi-am arcuit spatele pentru a mă putea fute înapoi la el, în timp ce el îmi prindea șoldurile cu ambele mâini și mă trântea pe el. Scâncete și scâncete frânte au căzut în timp ce corpul meu se zguduia ca al unei păpuși de cârpe din cauza forței combinate a eforturilor noastre.

"Așa, pur și simplu", a gemut el. "Arăți atât de frumoasă așa, larg desfăcută, cu scula mea îngropată în păsărica aia strâmtă".

Electricitatea a înlocuit sângele din venele mele. Eram aprinsă din

interior spre exterior, un fir viu de senzații pe care el le înfierbânta și mai tare cu fiecare împingere.

Strânsoarea lui Christian de gâtul meu s-a înăsprit în timp ce se întindea în jurul meu și îmi ciupea sfârcul cu cealaltă mână.

"Vino pentru mine, dragă."

Asta a fost tot ce a fost nevoie.

Orgasmul meu s-a eliberat în sfârșit. S-a izbit de constrângerile sale și m-a consumat în întregime, trimițând un val de căldură din vârful capului până în vârful degetelor de la picioare.

Trupul mi s-a încovoiat din cauza intensității plăcerii și m-aș fi prăbușit pe jos dacă Christian nu m-ar fi ținut în picioare.

Încă pluteam pe înălțimea mea când m-a întors și m-a ridicat, astfel încât spatele meu era lipit de geam, iar picioarele mele erau prinse în jurul taliei lui.

Nu venise încă, dar loviturile lui au încetinit într-un ritm mai blând.

"Îmi place să te simt cum vii în jurul meu." Mi-a sărutat gâtul până la gură. "Ești al naibii de perfectă."

Cuvintele m-au lovit undeva adânc și vulnerabil.

Emoția mi-a rămas în gât, dar mi-am înfășurat brațele în jurul gâtului lui și l-am călărit mai repede, mai confortabilă cu preluarea conducerii decât cu examinarea sentimentelor pe care declarația lui le scotea la suprafață.

Respirația lui Christian se întețea. Mușchii lui s-au încordat și îl simțeam cum pulsează în mine înainte de a veni în cele din urmă cu un geamăt puternic.

Ne-am ținut unul de celălalt în timpul coborârii, pielea noastră era udă de sudoare, iar frunțile noastre erau lipite una de cealaltă, în timp ce ne trăgeam sufletul.

"Deci", am oftat. "Te simți mai relaxată?"

Râsul lui a răsunat pe pielea mea și m-a făcut să zâmbesc. Îmi plăcea să smulg un râs adevărat de la el. Erau mai des întâlnite în zilele noastre, dar erau încă surse de mândrie.

"Da, Butterfly. Da."

"Bine." M-am agățat de el în timp ce ne ducea la duș.

Dacă aș fi fost cu altcineva, nu aș fi găsit niciodată curajul să fac ceea ce tocmai am făcut. Teama de respingere ar fi fost prea puternică, chiar și cu cineva cu care mă întâlneam.

Dar acesta a fost unul dintre lucrurile mele preferate despre Christian. Puteam să fiu cine eram și cine aspiram să fiu în egală măsură.

Niciodată nu a trebuit să-mi fac griji când am fost cu el.

37

CHRISHI6N

NOPȚILE CU STELLA ERAU SINGURA MEA LINIȘTE.

Zilele mele erau un tumult de muncă și haos. Îmi petrecusem ultima lună eliminând suspecții pentru trădător, aflând cum naiba a creat cineva un dispozitiv asemănător cu Scylla, care era legătura acelui cineva cu hărțuitorul Stelei și urmărindu-l pe nenorocitul de hărțuitor însuși.

Aveam deja o listă scurtă de suspecți pentru scurgere. Fiecare nume îmi îngheța sângele, dar a trebuit să fiu atent la modul în care am tratat situația. Nu puteam face o mișcare publică până nu eram sigur cine era trădătorul. Loialitatea era de ambele părți, iar acuzațiile false erau cea mai rapidă cale de a semăna resentimente în rânduri.

Mă gândeam la capcana perfectă, dar trebuia să aștept până la turneul anual de poker al Harper Security pentru a o pregăti. Până atunci, nu puteam avea încredere în nimeni din companie cu informații sensibile.

În ceea ce privește Scylla, aproape că aș putea garanta că Sentinel a fost cel din spatele dispozitivului de contrafacere. Imitau tot ce făcusem eu; copierea hardware-ului proprietar era următorul pas logic. De asemenea, nu i-aș fi pus să mituiască sau să șantajeze pe oricine ar fi fost trădătorul.

Am stat pe această suspiciune. Mai întâi, mă voi ocupa de trădător. Apoi, mă voi duce după Sentinel.

Singurul semn de întrebare rămas era legat de legăturile lor cu hărțuitorul Stelei și cine era nenorocitul.

Am căutat printre contactele Stelei, dar ea interacționase cu atât de mulți oameni de-a lungul anilor, încât era imposibil să le reduc la un număr decent de suspecți. Hărțuitorul putea fi oricine, de la un vechi coleg până la barista care îi pregătea băutura în fiecare zi.

O parte din mine recunoștea că aș fi putut ajunge mai departe în *toate* investigațiile mele dacă nu aș fi fost distrasă. Voiam să petrec timp cu Stella, ceea ce însemna că nu aveam ore lungi sau ore suplimentare la birou.

O duceam la întâlniri în fiecare weekend, luam cina cu ea în fiecare seară și i-o trăgeam până la uitare în fiecare seară, în timp ce știam că ar trebui să petrec acel timp făcând altceva.

Capacitatea Stelei de a se juca cu deciziile mele raționale s-a cristalizat la puțin peste o săptămână după moartea în timp util a lui Frank Rivers.

Am făcut clic și am desfăcut pixul în timp ce mă uitam fix la biletul de pe birou.

Hărțuitorul se ascunsese din Hawaii. Nici o notă nouă și nici un contact... până acum.

Faceți clic. Faceți clic.

Două propoziții, dactilografiate și livrate într-un plic simplu, nemarcat. Fusese băgat la pachet cu restul corespondenței noastre, chiar dacă nu conținea nicio adresă.

Nu o poți proteja și nu o vei avea NICIODATĂ. Ea este a mea.

Șoapte de furie mi-au periat simțurile.

Mesajul în sine nu era îngrijorător. Părea ceva ce ar fi scris un copil irascibil.

Ceea ce *era* îngrijorător erau cele trei fotografii care o însoțeau: una în care Stella lua micul dejun la cafeneaua de lângă Mirage, una în care făcea fotografii la National Mall și una în care ieșea din magazinul alimentar.

Toate fuseseră făcute în săptămânile care au trecut de când ne-am întors din Hawaii.

Furia s-a îngroșat și mi-a acoperit pielea de gheață. Am fost tentat să cedez și să mă descarc pe unul dintre multele nume pe care le păstram în baza mea de date tocmai în acest scop, dar mi-am reprimat impulsul în favoarea calculării următoarei mele mișcări.

Nu puteam avea încredere în nimeni altcineva în afară de mine pentru siguranța Stelei, nici măcar în Brock. El nu era unul dintre suspecții mei, dar nu observase că hărțuitorul se apropiase suficient de mult pentru a-i face acele fotografii, ceea ce era o mare scăpare.

E adevărat, slujba lui era de protecție, nu de supraveghere, dar tot m-a enervat.

off.

Hărțuitorul a reapărut după săptămâni de tăcere radio și am pariat un analiza criminalistică a biletului său va da aceleași rezultate ca întotdeauna.

Nimic.

Oricine ar fi fost, se pricepea al naibii de bine să-și țină mâinile curate și era suficient de șiret ca să se apropie atât de mult de Stella fără ca ea sau Brock să observe.

Dacă i se întâmpla ceva... Mi
se strângea stomacul.

D.C. nu era în siguranță până nu-mi rezolvam problemele interne. Nu mă puteam concentra pe urmărirea hărțuitorului dacă nu puteam avea încredere în oamenii mei.

Faceți clic. Faceți clic.

M-am hotărât la al doilea clic.

Mi-am pus stiloul pe birou, am băgat biletul și fotografiile în buzunarul interior al jachetei și am plecat acasă.

Stella era în bucătărie când am ajuns. Era atât de ocupată să amestece acel smoothie atroce de iarbă de grâu pe care îl iubea și să fredoneze la radio, încât nu mi-a observat intrarea până când nu mi-am înfășurat brațele în jurul ei din spate și i-am sărutat gâtul.

"Christian!" O încântare surprinsă i-a umplut vocea. "Ai venit mai
devreme acasă." "O zi lentă la serviciu", am mințit.

Am inspirat-o, asigurându-mă că este în siguranță și că se află în brațele mele. Mirosea a soare și a flori verzi, iar eu am lăsat parfumul să dizolve o parte din tensiunea din mușchii mei înainte de a vorbi din nou.

"Am avut o idee."

"Uh oh," a tachinat ea. "Ar trebui să mă
sperii?" "Mă îndoiesc. Este pe panoul tău
de viziune."

Văzusem lista pe care o fixase pe panoul de plută din camera noastră. Mi-a spus că o crease în facultate și că nu o aruncase niciodată.

Lista cuprindea trei lucruri: un parteneriat de marcă cu Delamonte, o călătorie prelungită în Italia și un dulap. Două dintre aceste trei lucruri au fost tăiate.

Stella s-a întors cu fața la mine. Ochii ei se lărgiseră de șoc și de o urmă de speranță.

"Italia", am confirmat. "Vacanța de vară. Putem face o călătorie de o lună prin țară. Roma, Milano, Coasta Amalfi..."

Să o scot din oraș era răspunsul evident până când aș fi rezolvat problemele din partea mea, iar lista ei de lucruri de făcut mi-a oferit o acoperire perfectă pentru această călătorie.

Nu am vrut să-i spun Stelei despre ultimul bilet al hărțuitorului. Era îndreptat spre mine, nu spre ea, și nu voiam să o sperii. Nu când încă nu aveam o soluție clară.

"*O altă* călătorie?" Îndoiala i-a colorat vocea. "Dar tocmai ne-am întors din Hawaii."

Avea dreptate. Ne-am întors din Kauai cu doar o lună în urmă. Era prea devreme pentru o altă călătorie, mai ales cu tot ce aveam pe cap.

Dar gândul că nenorocitul ăla ar putea pune mâna pe ea...

A fost nevoie doar de o singură greșeală. O singură distragere a atenției, o singură greșeală, și aș fi putut să o pierd pentru totdeauna.

Mi-am forțat plămânii să se extindă, trecând peste un rar atac de panică.

"Prima jumătate nu a contat, pentru că a fost pentru muncă", am spus. "Practic, a fost un weekend prelungit."

Stella a clătinat din cap. "Încep să bănuiesc că nu lucrezi de fapt când te duci la birou. Nu am întâlnit niciodată un director general cu mai multe concedii decât tine."

Gura mi s-a înclinat în ciuda mea. "Este un alt tip de muncă."

Câștigam un salariu decent de la Harper Security, dar cea mai mare parte a averii mele nete provenea din software-ul și hardware-ul secret pe care le dezvoltam și le vindeam celui care oferea cel mai mult. Existau anumite grupuri cu care nu făceam afaceri - teroriști, anumite guverne și câteva persoane de prost gust.

În afară de asta, toți ceilalți erau un joc cinstit, iar ei plăteau o răscumpărare de rege pentru tehnologia pe care concurenții lor nu o aveau.

Mi-am petrecut cincizeci la sută din timpul petrecut la birou cu Harper Security și cealaltă jumătate cu dezvoltarea.

"Ești sigur că o lună nu e prea mult?" Urme de îndoială persistau. "Nu putem să ne ridicăm și să plecăm pentru atât de mult timp."

"Sunt un miliardar. Putem face tot ce vrem." I-am zâmbit la rotirea ei jucăușă a ochilor. "Consideră-l cadoul meu de ziua mea."

"Ți-am sărbătorit deja ziua de naștere", a precizat ea.

Săptămâna trecută împlinisem treizeci și patru de ani. Sărbătorisem cu un weekend de mâncare, sex și cu mine mâncându-i păsărica până când a venit pe fața mea.

A fost o zi de naștere frumoasă.

"În plus, nu are sens ca tu să mă duci în excursia *mea de* vis de ziua ta. Ar trebui să mergem undeva unde vrei tu să mergi." Stella și-a prins brațele în jurul gâtului meu. "Spune tot, Harper. Care este destinația de pe lista ta de dorințe?".

"Nu am unul, iar răsfățul tău *e* pentru mine." Mi-am lăsat fruntea pe fruntea ei. Biletul și fotografiile îmi ardeau o gaură în buzunar. "Ultima șansă, Butterfly. Te bagi sau nu?"

"Când o spui *așa*…" Un zâmbet amețitor i s-a răspândit pe față. "Mă bag."

"Perfect." Am sărutat-o din nou, de data aceasta pe gură.

La naiba cu raționalitatea.

Când venea vorba de siguranța Stelei, gândirea rațională nu exista.

38

SHELL6

16 IUNIE

MĂ DUC ÎN ITALIA!

Bine, a trebuit să mă descarc pentru că încă nu-mi vine să cred. Am vrut să o vizitez de atât de mult timp, dar am tot amânat-o pentru că nu voiam să plec doar pentru o săptămână. Am vrut să fac toată treaba, așa cum a spus Christian. Veneția, Roma, Positano... Nu am găsit niciodată timp sau bani, dar acum, iată-mă aici, împachetând pentru o călătorie de o lună.

Abia aștept. I-am trimis deja un mesaj lui Bridget pentru o listă cu obiectivele ei obligatorii. Știu că și Christian a mai vizitat Italia de multe ori, dar el e bărbat. Nu e același lucru. (În plus, Bridget știe toate cele mai drăguțe cafenele și cele mai bune buticuri).

Mă face să mă simt puțin inconfortabil faptul că cheltuiesc atât de mult din banii lui. I-am spus acest lucru lui Jules zilele trecute, iar ea mi-a spus să nu-mi fac griji pentru că Christian are atât de mulți bani, încât suma pe care a cheltuit-o cu mine este un ban pentru el. Cred că este adevărat.

De fiecare dată când încerc să plătesc ceva, el refuză și spune că ar trebui să i n v e s t e s c acei bani în brandul meu. Acesta este singurul lucru la care am tras o linie. Nu am vrut să arunce cu bani pe linie. Dacă o fac, vreau să o fac pe meritele mele. Nu vreau să reușesc doar pentru că am un iubit bogat care mă poate finanța.

Dar, dacă e să fiu 100% sinceră, mi-e greu să protestez prea mult în legătură cu călătoria, pentru că mi-o doresc foarte mult.

O excursie în Italia cu toate cheltuielile plătite? Acesta este visul oricărei fete.

RECUNOȘTINȚA ZILNICĂ:

1. *Liste de dorințe*
2. *Italia*
3. *Cel mai bun iubit din lume <3*

ITALIA A FOST LA FEL DE INCREDIBILĂ CUM MI-AM IMAGINAT. MÂNCAREA, FRUMUSEȚEA, FRUMUSEȚEA

cultură...totul a fost la înălțimea așteptărilor mele și chiar mai mult.

Este adevărat că o parte din asta a avut de-a face cu faptul că Christian ne-a oferit acces VIP peste tot, astfel încât să putem evita mulțimile și să explorăm pe îndelete, dar nu a fost doar atât. Era ceva magic în aer care mi-a topit stresul și mi-a transformat grijile în amintiri îndepărtate.

Spre deosebire de Hawaii, care a avut un element de muncă în ciuda celei de-a doua jumătăți de vis a călătoriei, Italia a fost o escapadă pură.

Am făcut videoclipuri și fotografii, dar acestea erau mai mult pentru amintiri decât pentru social media.

Oricum, nu puteam să împărtășesc faptul că mă aflam în prezent în Italia, așa că am postat fotografii vechi.

În afară de asta, nu a existat nicio muncă, nicio cameră de luat vederi, doar noi.

În Italia, nu eram un ambasador de brand sau un creator de conținut care urmărea fotografia perfectă. Eram doar o fată în vacanță cu prietenul ei.

A fost eliberator... *când* prietenul meu nu era un nesimțit în legătură cu abilitățile mele de conducere.

"Este o Vespa. Cât de greu poate fi?" Mi-am pus mâinile în șolduri și i-am aruncat lui Christian o privire jignită.

"Nu spun că este greu. Spun că sunt mulți pietoni peste care poți trece în oraș." Gura lui a tresărit la gâfâitul meu.

"Nu am de gând să calc pe nimeni. Nu am avut niciun deces în mașină în timpul mandatului meu, mulțumesc foarte mult."

"Cum rămâne cu moartea din apropiere?"

Nu am onorat asta cu un răspuns.

A fost prima noastră zi întreagă la Roma și a doua săptămână în Italia.

Am zburat la Milano, am coborât la Florența și am ajuns la Roma ieri seară.

Ne aștepta o zi plină de activități, iar eu am insistat să folosim Vespas pentru a ne deplasa.

Poate că este un clișeu, dar poate cineva să spună că a vizitat Roma fără să se plimbe măcar o dată cu o Vespa?

Din păcate, Christian și cu mine aveam păreri diferite cu privire la câte ar trebui să închiriem. Eu credeam că ar fi distractiv dacă fiecare dintre noi ar avea câte unul, în timp ce el era convins că aș ucide pe cineva dacă aș fi lăsat să mă descurc singur.

Se pare că nu a trecut peste incidentul cu ATV-ul din Hawaii. Nu fusese vina mea; doar că eram ruginit. Rareori aveam nevoie să conduc o mașină în D.C., când metroul și autobuzele erau chiar acolo.

A suspinat când a văzut că nu mă dau înapoi.

"Hai să facem un compromis. Mă lași să te învăț cum să folosești unul și, dacă treci testul, îți poți lua unul."

"Ce-i asta, DMV?" Am bombănit, dar am fost de acord.

În secret, mă bucuram că se oferise să mă învețe, pentru că habar n-aveam cum să conduc o Vespa. Nu putea fi atât de diferit de mersul pe bicicletă, nu? Singura diferență era că avea un motor.

Ne-am închiriat scuterele de la hotelul nostru și am rămas în curte în timp ce Christian m-a îndrumat cu privire la procedura corectă.

"Stai mai drept și îndoaie puțin coatele... un pic mai mult. Așa." Christian mi-a ajustat poziția până când m-am așezat corect pe Vespa. "Acum găsește-ți echilibrul schimbându-ți corpul spre stânga și spre dreapta."

I-am urmat instrucțiunile până când m-a declarat pregătit pentru test.

"Nu fi atât de nervos", am spus în timp ce îmi strângea casca. "Voi fi *bine*.

Mă învârt literalmente cu mașina prin

curte". "Hmm."

Nu am apreciat cantitatea de scepticism impregnată în acel zgomot.

Am pornit motocicleta și am plecat în viteză.

Vezi? Nu a fost așa de rău. Mă descurcam foarte bine. Pavajul a fost o *puțin cam* greu de navigat, dar am

putut... "Rahat!"

M-am întors prea târziu și am lovit din lateral unul dintre ghivecele uriașe de flori care mărgineau cafeneaua în aer liber a hotelului.

M-am bâlbâit până am oprit și am oprit motorul în timp ce Christian a venit lângă mine.

Ne-am uitat la crăpătura uriașă din urna de teracotă. Din fericire, era atât de devreme încât cafeneaua nu se deschisese încă, dar grădinarul care lucra în apropiere a văzut tot

lucru.

A clătinat din cap. Mi s-a părut că am auzit un *mio Dio* slab înainte de a se întoarce la sarcinile sale de tăiere.

Am coborât de pe Vespa și i-am dat cheile lui Christian fără să spun nimic.

Lăsând la o parte *micul* meu incident cu Vespa, oprirea noastră la Roma a decurs cât se poate de bine până în penultima zi, când Christian și cu mine am vizitat unul dintre cele mai importante muzee de artă din oraș.

Am ezitat să includem atât de multe muzee în itinerariul nostru, deoarece el nu era deloc un fan al artei, dar a insistat să mergem la câte muzee am vrut.

Suntem în Italia, Butterfly. Nu poți vizita Italia fără să vizitezi muzeele sale.

Spre lauda lui, Christian și-a ascuns bine dezgustul. Dacă nu aș fi știut de aversiunea sa față de artă în prealabil, aș fi crezut că îi *plac* expozițiile.

"În *niciun* caz nu poate fi o persoană." M-am oprit în fața unui tablou care îmi atrăsese atenția și am încercat să deslușesc ce anume reprezenta. "Existau iluzii optice în secolul al XVIII-lea?"

Într-o secundă, părea portretul unui nobil. În următoarea secundă, arăta ca o masă cu fructe.

A fost tulburător, dar și genial.

"Christian?" M-am întors la lipsa lui ciudată de răspuns și l-am găsit uitându-se la ceva în celălalt capăt al galeriei.

I-am urmărit privirea până la un băiat tânăr care stătea într-un colț. Trăgea insistent de ceea ce am presupus că era mâneca mamei sale, dar femeia era prea ocupată să admire tablourile și să facă fotografii pentru a-i acorda vreo atenție.

Bărbia băiatului s-a clătinat, dar, în loc să plângă, și-a fixat maxilarul și a privit lung spre galerie.

Ochii lui îi întâlniră pe cei ai lui Christian, care îi răspunse cu o expresie care părea aproape simpatică.

Am pus o mână pe brațul lui. "Christian", i-am spus, cu o voce mai blândă. "Ești bine?"

A întrerupt contactul vizual și și-a întors atenția spre mine. Tensiunea se revărsa de pe el în valuri, iar linia umerilor îi era vizibil mai încordată decât atunci când am ajuns.

"Da." Zâmbetul lui nu m-a păcălit nici măcar o secundă. "Sunt bine."

"Îl cunoști?" Am făcut un gest subtil în direcția băiatului, dar când m-am uitat din nou, el și mama lui dispăruseră.

"Nu. El..." Christian și-a frecat o mână peste maxilar. "Mi-a amintit de cineva. Asta e tot."

Aveam o bănuială că știam cine este acel *cineva.*

"Hai să bem ceva", am spus. "Am văzut tot ce am vrut să văd aici." El nu s-a opus.

Am părăsit muzeul și ne-am îndreptat spre o cafenea din apropiere. Ascunsă pe o stradă laterală liniștită, departe de turiști, era binecuvântat de goală, cu excepția unui cuplu mai în vârstă și a unei femei uimitor de șic, cu un bob negru elegant.

Christian și cu mine am luat loc într-un colț al zonei de luat masa în aer liber. Ceilalți clienți erau atât de departe încât puteam la fel de bine să fim singuri.

Am așteptat până când servitorul ne-a pus băuturile pe masă și a dispărut în bucătărie înainte de a vorbi.

"Persoana de care îți amintea băiatul acela. Tu erai?" Mi-am păstrat vocea blândă. Nu voiam ca Christian să simtă că îi întind o ambuscadă, dar ne întâlneam de suficient de mult timp încât să nu mai fiu la fel de precaută în privința abordării trecutului său cum eram înainte.

Era în mod natural rezervat, iar eu am înțeles asta. Nici eu nu mă învârteam în jurul valorii de a împărtăși detalii despre viața mea personală cu oricine voia să mă asculte. Dar dacă voiam să facem ca relația noastră să funcționeze, trebuia să se simtă la fel de confortabil să se deschidă în fața mea cum mă simțeam eu cu el.

Am crezut că Christian îmi va ignora întrebarea, așa cum făcea întotdeauna, dar m-a surprins cu o eventuală încuviințare din cap.

"Înainte de a întreba, nu am fost neglijat în copilărie", a spus el. "Nu în felul în care credeți dumneavoastră. Părinții mei nu au fost abuzivi. După cum am spus, erau familia americană prin excelență, doar că..."

Am așteptat, fără să vreau să-l forțez.

"Ți-am spus că tatăl meu a fost inginer software. Ceea ce nu ți-am spus a fost ce meserie avea la negru." Christian s-a lăsat pe spate în scaunul său. "Ai auzit vreodată de hoțul de artă, Fantoma?"

Ochii mi s-au deschis de surpriză la schimbarea aparent bruscă a subiectului, dar am dat din cap.

Aflasem despre el la cursul de crimă și drept al artei de la Thayer. Fantoma, numită astfel pentru că a furat zeci de opere de artă neprețuite

fără să lase în urmă vreo urmă de dovadă, a fost unul dintre cei mai cunoscuți hoți de artă de la sfârșitul secolului XX. A acționat timp de aproape un deceniu înainte ca poliția să-l prindă în cele din urmă și să-l împuște când a încercat să fugă.

Detaliile morții sale au fost neclare, iar operele de artă furate nu au fost niciodată recuperate.

Ți-am spus că tatăl meu a fost inginer software. Ceea ce nu ți-am spus a fost ce meserie avea la negru.

Cuvintele lui Christian mi-au răsunat în cap, iar respirația mi-a rămas în gât.

"Tatăl tău. A fost..."

"Da."

Cuvântul tăcut a aterizat cu forța unei bombe nucleare.

Oh, Doamne.

Identitatea Fantomei *nu fusese niciodată* dezvăluită public, nici măcar după moartea sa. Nimeni nu știa de ce, dar zvonurile erau numeroase. Unii spuneau că avea o familie puternică care a plătit autoritățile, alții spuneau că adevărata sa personalitate era atât de obișnuită încât autoritățile se simțeau jenate că nu îl prinseseră înainte.

În decurs de cinci secunde, Christian tocmai răspunsese la unul dintre cele mai mari mistere din lumea artei.

Încă îmi înfășuram mintea în jurul acestei noi informații explozive când Christian a continuat.

"În mod ironic, el nu era marele iubitor de artă din familie. Mama mea era. El susținea că a furat tablourile ca dovadă a iubirii sale pentru ea. Dorința lui de a risca totul doar pentru a o face fericită. Ai fi crezut că ar fi încercat să-l convingă să nu facă asta, dar ea l-a încurajat. Uneori, chiar i s-a alăturat. Îi plăcea fiorul și ideea că el ar fi mers până la asemenea extreme pentru ea. Au încercat să ascundă ceea ce făceau de mine când eram mai tânăr, dar în cele din urmă m-am prins. Erau prea multe coincidențe între misterioasele *călătorii de afaceri ale* tatălui meu și datele la care operele de artă furate erau raportate la știri. Când l-am confruntat pe tatăl meu în legătură cu asta, a mărturisit."

Christian mi-a aruncat un zâmbet dur. "Chiar și în copilărie, nu eram genul care să împărtășesc cu nimeni detaliile murdare ale vieții mele. Știa că poate avea încredere în mine să nu-i împărtășesc secretul."

Mi s-a încleștat pieptul la gândul că un tânăr creștin este împovărat cu un secret atât de mare.

Poate că părinții lui nu fuseseră abuzivi din punct de vedere fizic, dar părea că nu le păsa deloc de bunăstarea lui emoțională sau mentală.

"Când aveam treisprezece ani, a plecat la un alt jaf. În loc de un muzeu,

a încercat să jefuiască casa unui om de afaceri bogat. Omul de afaceri avea

a achiziționat o mare operă de artă la o licitație, iar mama mea era disperată să o aibă. Tatăl meu aproape că a scăpat cu asta, dar a declanșat o alarmă și a fost prins la ieșire. A refuzat să se predea, iar poliția l-a împușcat când a încercat să fure o armă de la un ofițer și să fugă din nou. A murit pe loc."

"Mama și-a pierdut cumpătul când a auzit vestea. La două zile după moartea tatălui meu, a decis că nu poate trăi fără el și și-a tras un glonț în cap. Eu eram la școală. A venit mătușa mea, m-a chemat în biroul directorului și mi-a spus." Un alt zâmbet, mai amar, i-a tăiat fața lui Christian. "E ca o versiune suburbană nenorocită a lui Romeo și Julieta. Romantică, nu-i așa?"

O durere adâncă, dureroasă, s-a desfășurat în spatele coastelor mele.

Nu-mi puteam imagina cum a fost să crești în familia în care crescuse el, sau să pierzi ambii părinți la o vârstă atât de fragedă. Eu nu am avut cea mai bună relație cu ai mei, dar cel puțin erau în viață.

"Mama mea ar fi preferat să moară decât să trăiască fără tatăl meu, dar era perfect în regulă să-și lase singurul fiu în urmă." Râsul caustic al lui Christian mi-a pârâit plămânii. "Dragostea unei mame este cea mai mare dragoste dintre toate, nu-i așa? Asta e o prostie."

Durerea răspândită îmi ardea în spatele ochilor.

Am întins tentativ mâna spre mâna lui și am încolăcit-o pe a mea peste ea. "Îmi pare atât de rău", am spus încet. Nu știam ce altceva să spun.

Mi-aș fi dorit să existe cuvinte magice pe care să le pot rosti și care să-l facă să se simtă mai bine. Dar nimic nu putea schimba trecutul, iar oamenii trebuiau să se confrunte cu traumele lor la timpul lor.

Christian îl păstrase pe al său de zeci de ani. Ar fi fost nevoie de mai mult decât câteva cuvinte frumoase pentru a o vindeca.

Cel mai bun lucru pe care îl puteam face era să-i fiu alături atunci când, în sfârșit, era pregătit să se confrunte cu el.

"Nu am mai spus nimănui asta până acum." Expresia bântuită a mai persistat o clipă în ochii lui, înainte de a dispărea.

"Acum că am stricat o frumoasă după-amiază italiană cu povestea mea tristă, ar trebui să plecăm." Christian s-a ridicat, fața lui fiind din nou o mască impasibilă. "Avem rezervări pentru prânz peste o jumătate de oră."

"Nu tu ai stricat-o." I-am strâns mâna. "Țin mai mult la tine decât la orice masă sofisticată sau excursie la muzeu."

Maxilarul lui Christian s-a îndoit. Privirea lui mi-a ținut-o pe a mea pentru o clipă scurtă, arzătoare, înainte de a se întoarce.

"Ar trebui să plecăm", a repetat el, cu vocea aspră de emoție.

Am lăsat momentul să treacă. Am simțit că își atinsese limita de introspecție personală astăzi.

Am plătit și am ieșit din cafenea, dar când ne-am apropiat de strada principală, s-a oprit. "Stella."

"Hmm?"

"Mulțumesc că m-ați ascultat."

Durerea a revenit în forță. "Îți mulțumesc că mi-ai spus."

Christian a crezut că ne-a stricat după-amiaza, când, de fapt, a făcut-o. Nu pentru că îmi plăcea să aud detaliile sfâșietoare ale copilăriei sale, ci pentru că în sfârșit mă lăsase să intru.

Nu se mai ascunde în spatele zidurilor sale.

În ciuda tuturor hotelurilor de lux la care am stat, a meselor gourmet pe care le-am mâncat și a activităților extravagante pe care le-am făcut, aceasta a fost cea mai bună parte a călătoriei noastre de până acum.

Oricât de visătoare ar fi fost vacanța noastră, nu am iubit-o pentru că eram în Italia, ci pentru că eram în Italia cu *el*.

Și asta a făcut toată diferența din lume.

39

CHRISHI6N/SHELL6

CHRISTIAN

Italia era o dihotomie ciudată de calm și haos. Mi-am petrecut zilele vizitând obiective turistice locale și făcând cumpărături cu Stella, iar nopțile monitorizând situația din D.C. după ce ea adormea.

Îi cerusem o favoare și îl rugasem pe Alex să fie cu ochii pe mine cât timp sunt plecat. Nu a avut nicio actualizare neobișnuită pentru mine, dar am rămas la limită. Instinctul meu îmi spunea că ceva se pregătea la orizont și că nu-mi va plăcea deloc ce era.

Totuși, până nu aveam o imagine mai clară a ceea ce aveam de înfruntat, nu puteam face nimic.

Mi-am alungat gândurile despre D.C. din minte în timp ce Stella și cu mine mergeam pe o stradă sinuoasă din Positano. Se apropia apusul soarelui, iar pastelurile pictau cerul într-o paletă delicată de roz, violet și portocaliu.

Eram în a treia săptămână a călătoriei noastre în Italia și lăsasem în urmă orașele pentru a ne bucura de farmecul litoralului de pe Coasta Amalfi. Ne-am înfășurat drumul prin Salerno și Ravello și am ajuns ieri în Positano. Urma Sorrento, urmat de ultima noastră oprire în Capri.

Un zâmbet mi-a jucat pe gură, în timp ce Stella își înclina capul pe spate cu o expresie visătoare.

Întotdeauna fusese frumoasă, dar în Italia, eliberată de presiunea orașului și de amenințarea hărțuitoare a urmăritorului ei, era o persoană diferită. Mai fericită, mai jucăușă și mai lipsită de griji, chiar și în comparație cu Hawaii.

Mi-am împletit degetele cu ale ei când am reluat mersul spre un punct

de belvedere pentru apusul soarelui. În mod normal, uram să mă țin de mână, dar puteam face o excepție ocazională. Eram în vacanță, la urma urmei.

"Deci, Italia se ridică la nivelul așteptărilor tale?" Am întrebat.

"Nu." Un zâmbet poznaș a apărut la sprânceana mea ridicată. "Le-a depășit. Acest loc este..." A suspinat. "*Incredibil* . Adică, uită-te la el".

Zâmbetul meu a înflorit într-un rânjet când mi-a dat drumul la mână și s-a răsucit. Rochia ei albă îi flutura în jurul coapselor, iar soarele de la apus îi aurise pielea.

Părea atât de mulțumită și împăcată, încât mi-aș fi dorit să pot să ne țin aici pentru totdeauna, încuiați într-o bulă și neatenți la pericolele care ne pândeau acasă.

"Mai degrabă m-aș uita la tine", am spus.

Stella s-a oprit în fața mea, cu respirația tăiată de la învârteala ei. Privirea ei s-a fixat în a mea, iar aerul de vară s-a îngreunat între noi, îndulcit de mirosuri de verbină de lămâie și de soare.

"Pentru cineva care pretinde că nu este romantic, spui cele mai romantice lucruri." A smuls o petală dintr-un copac înflorit din apropiere și a băgat-o în buzunarul cămășii mele de in. "Sunt cu ochii pe tine, Christian Harper. Sub acest exterior dur și cinic..." Și-a apăsat mâna pe pieptul meu. "Ești o persoană moale în suflet."

Aș fi râs dacă nu ar fi avut dreptate pe jumătate.

Doar pentru tine.

I-am ridicat mâna și i-am încolăcit-o pe a mea în mod protector în jurul ei.

"Dacă spui cuiva, va trebui să-l omor." Am zâmbit pentru a îndulci afirmația, chiar dacă nu glumeam.

În lumea mea, slăbiciunea era inacceptabilă, iar ea era cea mai mare slăbiciune pe care o aveam.

Stella mi-a aruncat o privire exasperată. "Întotdeauna trebuie să aduci moartea în discuție."

Am râs.

Am continuat să mergem până am ajuns la punctul de belvedere. Amplasat la înălțime pe dealuri și ascuns de traficul turistic, acesta oferea o priveliște perfectă asupra clădirilor pastelate și a mării de un albastru intens de dedesubt.

Stella și-a sprijinit capul pe umărul meu și privea visătoare peisajul. "Sunt îndrăgostită de acest loc."

I-am înfășurat un braț în jurul taliei și am tras-o mai aproape. Ochii mei au zăbovit asupra liniilor delicate ale profilului ei, trasând un traseu de la

buclele întunecate rătăcite care îi fluturau în jurul feței până la strălucirea ochilor și la curbura buzelor ei.

Nu prea mă interesa arta, dar dacă aș putea să o imortalizez în acel moment într-un tablou, aș face-o.

Soarele care apunea arunca o strălucire superbă peste insulă, dar nu m-am obosit să mă uit la priveliște. Mi-am ținut privirea atințită asupra Stelei.

"Și eu."

STELLA

Relația mea cu Christian ar putea fi măsurată prin schimbări treptate. A început odată cu mutarea mea în Mirage și a avansat etapă cu etapă - aproape sărutul nostru, confesiunea lui, cina cu familia mea, Hawaii, sărutul nostru adevărat și un milion de alte momente care ne-au transformat din străini în ceva mult mai mult.

Dar timpul petrecut în Italia, mai ales după ce ne-a povestit despre familia sa, a fost mai mult decât o schimbare treptată.

A fost ca un moment de cotitură.

Poate că punctul de cotitură ar fi trebuit să fie prima noastră partidă de sex sau momentul în care am fost de acord să ne întâlnim oficial, dar Christian nu a împărtășit niciodată atât de multe despre el ca la Roma. Și nu fusese vorba de orice; fusese o parte fundamentală a educației sale, ceva care îl modelase în ceea ce era astăzi.

În sfârșit se deschisese. Trecutul lui era urât și dezordonat, dar era real, și asta era tot ce-mi puteam dori.

Am întors capul și l-am văzut pe Christian cum ajusta ceva pe panoul de instrumente al bărcii.

Îl mai văzusem căpitan de barcă în Hawaii, dar asta se întâmplase pe întuneric. În lumina soarelui, purtând doar pantaloni scurți de baie Tom Ford negri și kilometri de piele bronzată, arăta ca un zeu grec coborât de pe Muntele Olimp.

"Ar trebui să fiți mai des căpitan de vas." M-am întins, bucurându-mă de soare. "Este sexy."

Era un lucru pe care m-aș fi scârbit să-l spun oricui altcuiva, dar nu trebuia să-mi fac griji când eram cu Christian. Puteam să spun orice, iar el nu m-ar fi judecat sau ar fi râs de mine.

Ochii lui străluceau de amuzament. "E bine de știut." Timbrul bogat și ușor răgușit al vocii lui mi-a trimis un fior delicios pe șira spinării.

În prezent eram ancorați în largul coastei Capri, ultima noastră oprire în

Italia.

Nu era nimeni în jur în afară de noi, o briză ușoară și un miros slab de cremă de cocos și aer de mare cu aromă de sare. Celebrele stânci Faraglioni ale insulei se zăreau în depărtare ca niște santinele muntoase care ies din adâncurile de un albastru intens ale Mării Tireniene, iar legănarea ușoară a bărcii dădea scenei o calitate de vis.

De fapt, toată luna trecută fusese un vis și îmi era teamă că mă voi trezi și voi afla că totul fusese doar o născocire a imaginației mele.

Exista magie în realitate, oricât de temporară.

"Iar te gândești prea mult." Christian își dădea întotdeauna seama când mă aflam pe cărările întunecate ale minții mele.

"Nu mă pot abține", am recunoscut. "Este setarea mea implicită."

S-a așezat lângă mine și mi-a înfășurat un braț musculos în jurul taliei. "La ce te gândești?"

"Despre faptul că asta nu pare real", am spus încet. "E prea frumos ca să fie adevărat."

De fiecare dată când mi se întâmpla ceva bun, ceva groaznic mă pândea în culise, așteptând să mă tragă în jos de la înălțimea mea.

Relația mea cu Christian fusese perfectă până acum, dar o parte din mine aștepta inevitabilul accident.

"*Este* real." Și-a apăsat gura la baza gâtului meu. "Și dacă nu este, voi găsi o cale să o fac reală." Sărutările lui au ars o cărare pe gâtul meu până la gură. "Nu există nimic ce nu aș face pentru tine, Stella."

Inima mea s-a expandat atât de repede și de plină încât am

crezut că va exploda. "Știu", am șoptit.

Christian mi-a apăsat un sărut ușor pe gură înainte de a-mi aluneca o mână pe șold. "Bine. Acum..." Și-a agățat un deget în șnurul bikini-ului meu. "Hai să-ți liniștim mintea aia hiperactivă, da?"

Aerul s-a schimbat. Căldura a înecat emoția blândă de acum o clipă și, dintr-o dată, pielea mea înroșită nu mai avea nimic de-a face cu soarele care ardea deasupra capului.

Am arcuit o sprânceană în încercarea de a mă preface. "Cum propui să facem asta?"

Zâmbetul lui răutăcios s-a încolăcit ca o șuviță senzuală de fum în stomacul meu. "E destulă frânghie pe barcă, Butterfly."

Sugestia pulsa cu o insistență dureroasă între coapsele mele. Știa că-mi plăcea să fiu legată, dar...

"Aici?" Am scâncit.

Ne aflam în largul mării. Nu mai era nimeni altcineva în jur, dar cineva *putea să apară în* orice moment.

"Nu ne va vedea nimeni. Promit." Christian m-a privit cu atenție, cu ochii lui ca niște bălți de chihlimbar înmuiat în aur în lumina soarelui. "Ai încredere în mine?"

Pulsul îmi zvâcnea de nervi, dar după o secundă lungă și ezitantă, am dat din cap.

Dacă spunea că nu ne va vedea nimeni, nu ne va vedea nimeni.

Nu i-aș fi spus niciodată, pentru că nu voiam să-i umflu orgoliul până la proporții de mărimea lui Jupiter, dar eram convinsă că Christian ar fi putut doborî stelele dacă ar fi vrut.

Rezervele mele s-au topit când am simțit prima mușcătură a frânghiei din jurul încheieturilor. Îmi scosesem bikini la ordinul lui și m-am întins cu fața în sus pe scaunul capitonat de la capătul bărcii, în timp ce el îmi lega încheieturile mâinilor deasupra capului.

Cu cât legăturile erau mai strânse, cu atât eram mai udă.

Obișnuiam să mă simt rușinată sau stânjenită de înclinațiile mele sexuale, dar faptul că eram cu Christian mi-a pus capăt celor mai multe dintre griji. El nu m-a făcut niciodată să mă simt prost în legătură cu ceea ce îmi doream în pat. M-a împins să ies din zona mea de confort și mi-a îmbrățișat fanteziile atât de temeinic încât mi se păreau normale - ceea ce *erau* , conform cercetărilor mele online, dar era o diferență între a ști ceva și a simți.

Totuși, corpul mi s-a strâns de surpriză când am văzut eșarfa de mătase în mâinile lui.

"Dacă vrei să ți-o dau jos, spune-mi", a spus Christian. "Bine." Vocea mea era mai ascuțită decât de obicei.

Nu fusesem niciodată legat la ochi în timpul sexului. Gândul de a nu vedea lumea din jurul meu îmi făcea stomacul să mi se întoarcă, dar tensiunea mea s-a atenuat când mi-a legat eșarfa în jurul ochilor.

Ulița de soare care se filtra prin mătasea subțire a fost suficientă pentru a mă ajuta să mă relaxez.

Am așteptat.

Și a așteptat.

L-am auzit pe Christian mișcându-se în jurul bărcii, dar nu m-a atins.

În absența stimulării vizuale, toate gândurile mele se îndreptau spre cât de vulnerabilă eram în acel moment. Aveam mâinile legate, ochii acoperiți, corpul meu gol și expus privirii lui.

Putea să-mi facă tot ce voia.

Anticiparea mi-a tremurat pe piele.

Am auzit un *clinchet* moale și pași care se apropiau. Mușchii mei s-au încordat, așteptând...

Un zgomot moale de surpriză a scăpat când ceva rece m-a apăsat între sâni.

Un cub de gheață.

Nu mi-a atins sfârcurile, dar acestea s-au întărit imediat din cauza răcelii apropiate. Se împungeau de partea de sus a bikini-ului meu, atât de sensibile încât frecarea a trimis o furnicătură direct în miezul meu.

"E o zi călduroasă", a spus leneș Christian. "Trebuie să te răcorim înainte să începem".

Respirațiile mele s-au transformat în gâfâieli când a tras cubul de gheață până la stomacul meu, apoi în sus din nou, iar și iar până când s-a topit pe pielea mea.

Am auzit un alt *clinchet,* urmat de alunecarea unui alt cub de gheață pe sfârcul meu.

Frisoane au izbucnit peste tot.

Sfârcurile mele nu mai erau doar tari; erau aproape dureroase de nevoie, în timp ce le înconjura cu cubul și îl freca pe vârfurile ferme.

Tocmai când nu mai puteam suporta, când plăcerea și durerea formau o arsură insuportabilă, căldura umedă a gurii lui Christian a înlocuit frigul.

Schimbarea bruscă a temperaturii mi-a trimis unde de șoc în tot corpul. "*Christian*", *am* oftat. "Oh, Doamne."

Nu era doar gheața, legăturile strânse de la încheieturi sau felul în care mă trăgeam și mă răsuceam care făceau ca totul să fie imposibil de erotic. A fost jocul dintre cald și rece, intensificarea simțurilor mele datorită legăturii de la ochi și felul în care nu s-a grăbit să-mi satisfacă fiecare centimetru al corpului meu.

Gâtul, sânii, stomacul... până când s-a mutat între picioarele mele, eram deja o mizerie umedă și alunecoasă atât din cauza excitației mele, cât și a gheții topite.

Un zgomot între un oftat și un urlet mi-a urcat în gât când mi-a frecat un cub încălzit pe clitorisul meu umflat.

"Ai cea mai frumoasă păsărică pe care am văzut-o vreodată." Christian a gemut. "Deschide-o mai larg pentru mine, scumpo".

Mi-am desfăcut mai mult picioarele, iar el a împins gheața în mine în

acelaşi timp în care mi-a aspirat clitorisul în gură.

Un cub de gheață. O mișcare a limbii. O singură mână a lui pentru a-mi ciupi sfârcul.

Asta a fost tot ce a fost nevoie.

Gura mi s-a despicat într-un strigăt tăcut, în timp ce orgasmul meu a explodat în spatele ochilor mei și a călătorit în josul corpului meu în valuri electrice. Era ca și cum senzațiile erau atât de intense încât îmi smulgeau capacitatea de a țipa, de a gâfâi sau de a face orice altceva în afară de a arde într-un foc atât de fierbinte încât m-am dezintegrat chiar atunci și acolo pe puntea vasului.

Fără gânduri, fără cuvinte, doar o grămadă de plăcere fără oase.

Orgasmul a durat parcă la nesfârșit, dar când în sfârșit s-a potolit, sunetul a revenit într-un val asurzitor.

M-am scufundat mai adânc în pernă, cu pieptul bombănind cu respirații neregulate.

Eram atât de amețită încât nu l-am auzit pe Christian schimbându-și poziția până când mi-a ridicat picioarele pe umerii lui.

"Ești atât de frumoasă legată și legată la ochi." Vârful mădularului său mi-a atins sexul încă sensibil în timp ce vocea lui se ascuțea. "Nu e nimeni prin preajmă, Stella. Pot să te fac să țipi cât de tare vreau eu. Să ți-o trag cât de tare poate suporta păsărica ta, până când te vei ejacula pe scula mea."

Un scâncet de nevoie m-a părăsit.

Abia venisem, dar *aveam nevoie de* el în mine.

Îmi plăcea când își folosea degetele și gura, dar nu era nimic mai bun decât senzația lui Christian care mă întindea și mă umplea.

Cea mai intimă parte din el în cea mai profundă parte
din mine. Nimic altceva nu se compară.

"Îți place asta, nu-i așa?", a ironizat el. "Ideea de a mă vedea distrugându-ți păsărica aia strâmtă în timp ce tu ești neajutorată și legată?"

"*Da*. Te rog", am implorat. "Trage-mi-o."

Un alt geamăt.

O pauză.

Și apoi o trântire a mădularului lui în mine, în timp ce mi-o trăgea așa
cum îi cerusem.

Nu, nu futut - m-a devastat, transformându-mă pe dos cu atingerea și cuvintele lui.

Corpul meu era îndoit practic dublu, cu gleznele lângă urechi și mâinile legate împreună deasupra capului, în timp ce Christian mă lovea.

Brutal. Fără milă. Perfect.

Fiecare împingere mă făcea să alunec spre marginea scaunului, iar lumea

mea s-a transformat într-o ceață de sex, transpirație și căldură.

Bandajul a făcut ca totul să fie de două ori mai intens - sensibilitatea pielii mele, senzația penisului lui în mine, sunetele de țipete și de frânturi

scâncete amestecate cu mârâielile lui și cu plescăitul obscen al cărnii împotriva cărnii.

Am tânjit după eliberare, dar nu am vrut niciodată să se termine.

Mâinile lui Christian s-au strâns în jurul gleznelor mele, în timp ce se apleca asupra mea și îmi forța picioarele mai mult înapoi.

Eram suficient de flexibil pentru ca unghiul să nu mă doară. Cu toate acestea, i-a permis să alunece mai adânc decât o făcuse vreodată, iar eu nu mi-am putut reține un oftat la noua senzație.

Durerea din centrul meu a ajuns la un nivel insuportabil.

"Atât de strâns. Atât de umed. Atât de *al meu*." Un fior m-a străbătut la auzul posesivității întunecate din vocea lui. "Vino pentru mine, Stella."

A rămas îngropat în mine, în timp ce cu o mână a coborât să-mi ciupească clitorisul.

De data aceasta, țipetele mele au răsunat în aerul înăbușitor, în timp ce corpul meu se zguduia din cauza forței orgasmului. Am ejaculat atât de tare încât lacrimile mi-au izbucnit în ochi și mi s-au scurs pe obraji din spatele legăturii de la ochi.

"Bună fată."

Christian mi-a sărutat lacrimile și și-a încetinit împingerile, trăgând până când mi-a smuls fiecare picătură de plăcere.

Abia când am devenit flască de plăcere, a venit și el cu un geamăt puternic.

Am stat întins acolo o vreme, gâfâind și extaziat. Când respirația noastră a încetinit în sfârșit, s-a lăsat de pe mine și a scos legătura de la ochi.

Lumea a izbucnit din nou în culori, iar eu am clipit de câteva ori pentru a mă adapta la lumină.

"Sper că asta te-a ajutat cu gândirea ta exagerată". Christian mi-a dezlegat mâinile, declarația lui dezinvoltă fiind în contradicție cu sălbăticia cu care tocmai mă regulase.

Mi-a trecut degetele blânde peste locurile unde frânghia îmi mușcase încheieturile până când arsura slabă a dispărut.

"Da." Am lăsat să iasă un râs fără suflare. "Cel mai bun fel de leac."

Christian a apărut la vedere, cu pielea roșie de la cea mai recentă ședință a noastră.

Cumva, arăta chiar mai superb decât înainte.

Sprâncenele lui s-au ridicat sub privirea mea. "Ce s-a întâmplat?" "Nimic." Zâmbetul meu a crescut. "Absolut

nimic."

Nu vroiam să mă mișc, dar m-am forțat să mă ridic și să îmi pun costumul de baie în caz că mai târziu am dat peste alte bărci.

Christian s-a scufundat pe scaunul de lângă mine și mi-a înfășurat un braț în jurul umerilor, în timp ce eu m-am ghemuit mai aproape de el.

Legătura blândă a bărcii, valurile care se mișcă ușor, mulțumirea liniștită și somnoroasă din aer...

Nu puteam să cer o după-amiază mai frumoasă.

Am trecut o mână leneșă peste abdomenul și pieptul lui Christian. Rareori aveam ocazia să îl îmbib așa. El era întotdeauna cel care avea grijă de mine, nu invers.

Mi-am așezat mâna pe pieptul lui și mi-am sărutat drumul de-a lungul curburii umărului său, pe gât și de-a lungul maxilarului său.

Christian a lenevit nemișcat, lăsându-mă să-l explorez pe îndelete.

Lumea îl vedea ca pe un director executiv bogat și chipeș, ceea ce era. Dar mai exista un alt strat de Christian Harper sub exteriorul său atent cultivat.

Am văzut asta în felul în care se uita la mine ca și cum aș fi fost cel mai frumos lucru pe care l-a văzut vreodată.

Am auzit-o în felul în care m-a încurajat și m-a susținut.

Și am simțit-o în felul în care m-a ținut în brațe de parcă nu voia să-mi dea drumul.

Mi-am apăsat buzele pe colțul gurii lui, inima mă durea dintr-un motiv pe care nu-l puteam numi.

Bărbații bogați și chipeși erau o duzină, dar bărbații cu o inimă ca a lui erau o specie rară.

Nu era perfect, dar era perfect pentru mine.

Buzele mele l-au atins o dată. De două ori.

Poate că a fost soarele, liniștea visătoare după o lună în Italia sau starea mea de înălțime post-orgasmică.

Orice ar fi fost, a deschis o sticlă ascunsă de curaj care s-a revărsat pe limba mea și a scos trei cuvinte mici.

"Te iubesc", i-am șoptit.

Știam că nu crede în dragoste.

Știam că existau șanse mari ca el să nu-mi răspundă. Dar

trebuia să-i spun oricum.

Era timpul să nu mă mai rețin din a face lucrurile *pe care mi le* doream din c a u z a reacției oamenilor.

Întregul corp al lui Christian a rămas nemișcat ca o statuie. Până și

respirația lui părea să fi încetat.

Am ridicat capul. O furtună întunecată și tumultoasă se năștea în ochii lui și încărca aerul cu electricitate.

"Stella..." Vocea lui crudă mi-a înfășurat inima ca o viță de vie. "Nu merit dragostea ta."

"O meriți mai mult decât oricine." Bătăile inimii lui au bătut cu putere sub mâna mea. "Nu mă aștept să mi-o spui înapoi chiar acum. Dar am vrut să știi."

Pieptul lui Christian se ridica și cobora cu respirații neregulate. Și-a încolăcit mâna în jurul cefei mele și și-a apăsat fruntea pe a mea.

"În ziua în care te-am întâlnit", a spus el. "A fost cea mai norocoasă zi din viața mea. Întotdeauna ai fost cea mai strălucitoare parte a lumii mele, Butterfly. Și vei fi mereu."

Profunzimea emoției din cuvintele lui mi-a înțepat ochii. "Nu mi se pare că ești un tip care să creadă în noroc."

"Cred în orice când e vorba de tine."

Inclusiv dragostea.

Implicația a răsunat în timbrul vocii lui și în felul în care m-a sărutat din nou, ca și cum se îneca și eu eram singura lui sursă de oxigen. Vital. Prețios. Iubită.

M-am topit în îmbrățișarea lui și l-am lăsat să mă cuprindă așa cum o făcea întotdeauna.

Christian avea rețineri cu privire la cuvântul cu L, așa că am înțeles de ce îi era greu să îl spună cu voce tare.

Dar nu aveam nevoie să o aud când o *simțeam*. Și convingerea mea în dragostea noastră era atât de puternică, înălțimea mea de la mărturisirea mea atât de mare, încât au înecat vocile mici și insidioase care șopteau că cele mai mari căderi vin întotdeauna după cele mai mari înălțimi.

G0

SHELL6

DIN PĂCATE, TOATE VISELE TREBUIAU SĂ SE TERMINE.

Plimbarea noastră cu vaporul în Capri a fost ultima noastră zi întreagă în Italia înainte ca eu și Christian să ne întoarcem în D.C. cu două valize noi de cadouri și suveniruri și cu mărturisirea mea de dragoste în urma noastră.

Vechiul eu s-ar fi simțit jenat să spună acele cuvinte și să nu le audă înapoi, dar noul eu (pentru că încă mai existau părți din vechiul eu) se simțea mai confortabil să lase lucrurile să se desfășoare la timpul lor.

Acestea fiind spuse, întoarcerea noastră în oraș a fost mai zguduitoare după Italia decât după Hawaii. După o lună de absență, Christian a fost imediat cuprins de haosul de la serviciu, iar eu am petrecut o săptămână bună scoțându-mă din e-mailurile, corespondența și sarcinile care s-au adunat în timp ce am fost plecați.

Am vizitat-o pe Maura, am lucrat la planul meu de marketing, am băut ceva cu Ava și Jules și am făcut un milion de comisioane.

Adaptarea la viața de zi cu zi normală a fost mai dificilă, în parte pentru că am fost plecat mai mult timp și în parte pentru că de data aceasta aveam *mult mai multe* de făcut.

Până la sfârșitul săptămânii, eram obosită, irascibilă și aveam nevoie disperată de o sesiune de yoga restaurativă foarte lungă.

M-am hotărât să iau acea zi de luni mai încet și îmi făceam obișnuitul smoothie de dimineață când mi s-a aprins telefonul cu un apel.

"Alo?"

"Bună, Stella, ea este Norma."

Mâna mea a înghețat pe blender.

Norma a fost una dintre asistentele mele preferate de la Greenfield, dar nu mă suna din senin decât dacă era ceva în neregulă.

Am pus jumătatea de pahar de gheață înapoi pe tejghea și mi-am răsucit colierul în jurul degetului.

"Maura e bine?"

Părea să fie bine când am vizitat-o ieri, dar se putea întâmpla orice de atunci. Ar fi putut să aibă o criză, să cadă, să se lovească la cap...

Scenariile cele mai proaste îmi treceau prin cap.

"Este bine din punct de vedere fizic." Vocea liniștitoare a Normei mi-a mai calmat puțin nervii. "Dar și-a amintit ce s-a întâmplat cu Phoebe și Harold în această dimineață."

Și uite așa, nervii au revenit în grabă. "Oh, nu."

Nu se întâmpla des, dar ori de câte ori Maura își amintea de soțul și fiica ei, devenea extrem de agitată. Ultima dată când s-a întâmplat asta, a aruncat cu o vază într-o asistentă. Dacă ar fi fost la putere maximă, asistenta ar fi fost în comă acum.

"După cum am spus, acum e bine", m-a liniștit Norma. "Din păcate, a trebuit să o sedăm."

Mi s-a strâns stomacul. Îi cerusem lui Greenfield să mă sune ori de câte ori o sedau pe Maura. Nu era ceva ce făceau cu ușurință. Sedarea însemna că a avut o zi *foarte* proastă.

"Vin imediat." Eram deja la jumătatea drumului spre ușă când Norma m-a oprit.

"Nu e nevoie. Știu că vrei să o vezi, dar ea doarme deja, iar tu ai vizitat-o doar ieri." Vocea ei s-a domolit. "Am sunat doar ca să te anunț. Nu te stresa prea mult din cauza asta, dragă. Lucrurile astea se întâmplă și avem totul sub control. Îți promit."

Avea dreptate. Oricât de mult uram gândul de a o lăsa pe Maura singură după ce fusese atât de supărată, personalul de la Greenfield era profesionist. Erau pregătiți să se descurce în astfel de situații și o puteau face mult mai eficient decât mine.

"Bine." Am forțat un zâmbet, chiar dacă Norma nu mă putea vedea. "Mulțumesc că ai sunat. Vă rog să mă anunțați dacă există noutăți."

"O voi face."

Am închis și am încercat să termin micul dejun, dar eram prea distrasă ca să gust ceva.

Poate ar trebui să trec mai târziu pe la Greenfield, pentru orice eventualitate...

Telefonul meu a sunat din nou, de data aceasta cu un nou mesaj care

dovedea că ziua putea, de fapt, să se înrăutățească.

Natalia: STELLA

Natalia: khat ce naiba e asta?

O fotografie de la ședința mea foto din Hawaii a însoțit textul ei. Campania tipografică Delamonte a fost în sfârșit lansată împreună cu profilul meu din *Washington Weekly*. Julian făcuse o treabă grozavă scriind-o, iar Luisa era încântată. Mi-a trimis ieri un e-mail în care era încântată de articol.

Aparent, familia mea a fost mai puțin încântată.

Înțeleg de ce ar putea fi șocați. În fotografia trimisă de Natalia, eram cu spatele la cameră, dar era evident că eram topless. Fundul meu de bikini acoperea părțile necesare și nici un centimetru mai mult.

Compoziția a fost artistică, nu sordidă, dar a fost probabil cel mai scandalos lucru în care un Alonso a fost implicat vreodată.

Stella: O fotografie

Nu aveam chef să mă complac în cererea de răspunsuri a Nataliei.

Știam că familia mea se va speria de fotografiile din Hawaii, dar nu mi-a păsat. Nu mai vorbisem de la cina noastră din urmă cu aproape trei luni. Poate că mândria și încăpățânarea ne despărțeau, sau poate că eu avusesem dreptate de la început. Nu le păsa deloc dacă făceam parte din familie sau nu.

Singura dată când le păsa de ceea ce făceam era când îi făceam de rușine. Nu am fost câtuși de puțin surprins că primul mesaj al Nataliei către mine după luni de zile a implicat critici.

Natalia: Ești dezbrăcată.

Natalia: Mama și tata sunt speriați!

Stella: Sunt pe jumătate dezbrăcată. Și dacă mama și tata sunt speriați, pot să-mi spună ei înșiși. Sunt adulți. Nu au nevoie de tine ca să le vorbești tot timpul.

Trimiteam mesaje, dar practic îi puteam auzi tăcerea uimită.

Mi-am petrecut viața făcând tot ce voia sora mea și lăsând-o să mă împingă. Mă săturasem de asta.

Dacă părinții mei aveau o problemă cu mine, puteau să mi-o spună în față.

Și dacă Natalia avea o problemă cu *asta* , putea să și-o bage în "știi tu ce".

Cele trei puncte care indicau că scria au apărut, au dispărut, apoi au apărut din nou.

Natalia: Nu știu ce te-a apucat în ultima vreme, dar nu e drăguț. Ești un adult, Stella. Poartă-te ca atare.

Natalia: De asemenea, pe jumătate dezbrăcată nu e mult mai bine decât complet dezbrăcată.

Natalia: Tata este șeful de cabinet al unui secretar de stat. Cum credeți că se va reflecta acest lucru asupra lui?

Agitația și-a înfipt ghearele în pielea mea.

Să te cerți cu Natalia era ca și cum te-ai certa cu un zid de cărămidă. Nu dădea niciodată înapoi și nici nu încerca să vadă partea celuilalt. Ea avea întotdeauna dreptate, iar toți ceilalți se înșelau.

În loc să îi răspund la mesaj, am sunat-o.

Când a răspuns, nu i-am dat ocazia să vorbească.

"Eu... nu. Îmi pasă." Am închis și am trecut telefonul pe silențios. Mă purtam ca o puștoaică? Poate că da.

Oare voi regreta mai târziu mini-tranșamentul meu? Probabil că da.

Dar mă voi ocupa de asta când va veni momentul. Deocamdată, șocarea surorii mele pentru a o face să tacă a fost cel mai strălucitor moment al dimineții mele.

Cu toate acestea, nu mă puteam concentra la muncă, așa că m-am schimbat într-un tricou vechi și pantaloni scurți și am apelat la singurul lucru care mă făcea să mă simt mai bine când eram foarte stresată: curățenia în profunzime.

Am început din bucătărie și am trecut prin tot apartamentul, ștergând praful și ștergând fiecare colț și crăpătură. Nina făcea curățenie o dată pe săptămână, dar ultima ei vizită fusese cu cinci zile în urmă, așa că aveam multe de făcut.

Prietenii mei au crezut că era o tactică ciudată de eliberare a stresului, dar era sarcina perfectă pentru a fi productiv fără să mă gândesc. În plus, la fiecare trecere a unei cârpe umede prin praf simțeam că eliminam energia stagnantă, ceea ce era un bonus.

În cele din urmă, am ajuns în biroul lui Christian. Am ezitat în fața ușilor închise.

Am intrat în sanctuarul său interior doar pentru a-i uda bietele plante, de care am continuat să am grijă chiar și după ce m-am mutat. Se oferise să angajeze pe altcineva să o facă, dar eu mă atașasem de ele.

Lui Christian nu i-ar păsa dacă aș intra când el nu era acolo, nu? Nu avea nimic împotrivă ca eu să intru să ud plantele. Dacă *nu* m-ar fi vrut acolo, mi-ar fi spus.

După încă o clipă de ezitare, am deschis ușile.

Am petrecut mai mult timp în biroul lui Christian decât oriunde altundeva, deoarece am fost foarte atent să pun totul la loc exact unde era.

Camera era un studiu în monocromie, cu pereții gri deschis, scaunul din piele neagră și biroul masiv din sticlă și metal. Chiar și globul pământesc din colț era negru și gri.

Se pare că era la fel de alergic la culoare ca și la artă.

"Christian nu știe încă, dar vom adăuga un pic de viață la tine", i-am spus la birou. Era gol, cu excepția laptopului său, a două monitoare suplimentare, a unui prespapier și a unui suport gri mat care conținea patru pixuri Montblanc identice. "În cele din urmă."

Am șters biroul și am fost atât de ocupată încercând să-mi dau seama ce era acel prespapier - un jaguar? Un mistreț? O pisică diformă?- încât i-am răsturnat din greșeală suportul pentru pixuri.

Am îngenuncheat și am recuperat stilourile, dar am calculat greșit distanța de la podea până la birou și m-am lovit accidental cu capul de partea de jos a acestuia în timp ce mă ridicam.

"Ow!" Am tresărit din cauza durerii puternice.

Poate că planetele nu au fost aliniate, pentru că astăzi *nu a* fost ziua mea. Am așteptat să treacă amețeala înainte de a mă ridica din nou. De data asta,

Mi-am alunecat mâna pe marginea biroului în timp ce mă ridicam, ca să nu fac aceeași greșeală.

Acesta este motivul pentru care nu pot avea un birou de sticlă. Se integrează puțin *prea* bine în mediul înconjurător.

Degetele mele au atins o mică umflătură, dar nu i-am dat prea mare atenție până când m-am ridicat și am observat că unul dintre sertare se ridicase.

Arăta diferit față de celelalte. Mai mic, din metal negru în loc de gri, și era așezat într-un sertar mai mare, plin cu rechizite de birou.

Un compartiment secret.

"Oh, Doamne." M-am uitat la ea cu neîncredere.

Știam că Christian avea la dispoziție tot felul de gadgeturi și dispozitive, dar un *sertar secret* ? Serios? Credeam că acestea există doar în filme.

Ar trebui să o închid și să merg mai departe. Probabil conținea informații confidențiale care nu mă priveau, dar curiozitatea a pus stăpânire pe mine.

A *puțin* privirenu a putut rău, nu? În plus, pe conținutul părea inofensiv. Erau doar o grămadă de dosare negre simple.

Am luat dosarul de sus și l-am deschis.

Părea o grămadă de text plictisitor până când ochii mei s-au oprit asupra numelui din partea de sus.

Stella Alonso.

Am clipit de două ori ca să mă asigur că am citit clar, dar oricât de mult m-aș fi uitat, cuvintele nu se mișcau.

Am parcurs rapid restul paginii și mi-am dat seama că nu era doar un text la întâmplare despre școli, zile de naștere și hobby-uri. Era despre *mine.*

Totul despre viața mea - ziua mea de naștere, prietenii mei, hobby-urile mele și unde am fost la școală, începând de la grădiniță și până la facultate. -a fost expusă în alb și negru.

De ce ar avea Christian un dosar despre mine? Ca să se uite în trecutul meu, ca să mă poată elimina pe urmăritorul meu?

Îi spusesem deja tot ce știam, dar poate că se temea că mi-a scăpat ceva.

Cu toate acestea, când am răsfoit restul dosarului, era clar că nu era așa.

Întreaga mea viață a fost distilată în aceste pagini. Totul, de la informații de bază, cum ar fi ocupațiile părinților mei, până la mâncărurile mele preferate, activitățile extrașcolare și profesorul meu preferat din facultate. Avea chiar și o listă cu toate persoanele cu care m-am întâlnit vreodată.

Voi fi bolnav.

Bila mi-a acoperit gâtul, dar am lăsat dosarul jos și l-am luat pe al doilea cu mâinile tremurânde.

A fost mai rău decât primul. Conținea dosare complete nu numai despre mine, ci și despre toți cei apropiați mie, inclusiv familia mea, prietenii, Maura și foștii iubiți.

Al treilea dosar conținea o colecție de materiale media - fotografiile de la absolvirea facultății, un articol din *Thayer Chronicle* despre campania de strângere de alimente de sărbători pe care o organizasem și o fotografie cu mine participând la prima mea prezentare de modă care a ajuns pe un site de bârfe cu ani în urmă, ca să numesc doar câteva.

Fotografiile și articolele erau toate din domeniul public. Nu existau fotografii private sau candide, dar văzându-le împreună cu restul fișierelor mele, mi-a venit să vomit.

Pentru o secundă, am crezut că ar putea fi urmăritorul meu, dar nu avea sens din punct de vedere logistic. De asemenea, îl cunoșteam suficient de bine pe Christian ca să știu că nu m-ar fi terorizat așa cum o făcuse hărțuitorul meu.

Nu suficient de bine încât să anticipezi că are un dosar despre întreaga ta viață, a cântat o voce insidioasă în capul meu.

Poate că Christian a avut un motiv întemeiat pentru aceste dosare, dar a

fost totuși o invazie uriașă a vieții private. Nu a săpat doar în viața mea, ci și în viața tuturor celor pe care îi cunoșteam.

A făcut-o fără consimțământul meu și mi-a ascuns-o.

De cât timp avea acele dosare? De câteva zile? Săptămâni? *Luni?*

Stomacul meu s-a revoltat și abia am ajuns la cea mai apropiată baie înainte ca micul meu dejun să reapară dezordonat.

Lacrimile mi-au înțepat ochii în timp ce mă simțeam greu.

Săptămâna trecută, pe vremea asta, eram pe un vapor în Italia. I-am spus că îl iubesc, iar el m-a sărutat ca și cum m-ar fi iubit la rândul lui.

Șapte zile mi se părea că au trecut o veșnicie - suficient de mult pentru ca un vis să se transforme într-un coșmar.

Poate că avea nevoie de această informație pentru a da de urma hărțuitorului meu. Poate că voia să se asigure că nimeni din viața mea nu era un criminal în serie. Poate... poate...

Mă agățam de un fir de păr, dar nu mă puteam gândi decât la Christian stând la biroul lui, răscolindu-mi viața cu ușurința cu care cineva tastează o căutare pe Google.

Chiar dacă nu era hărțuitorul meu, a depășit multe dintre aceleași limite. A călcat peste multe dintre aceleași linii.

Nevoia de a vomita a crescut din nou. Vărsasem deja tot conținutul din stomac, așa că nu puteam decât să vomit în sec în toaletă.

Trebuie să plec de aici.

Nu avea să ajungă acasă decât peste câteva ore, dar nu puteam risca să plece mai devreme de la birou și să mă găsească așa.

Nu puteam să mă prefac că totul este în regulă când simțeam că nimic nu va mai fi în regulă vreodată.

M-am forțat să mă ridic de pe podea și m-am curățat rapid înainte de a intra în dormitorul nostru. Deși aveam o tonă de lucruri depozitate în camera de oaspeți, aproape că mă mutasem în camera lui Christian după Hawaii.

Îmi eliberase o parte din dulapul lui, iar vederea hainelor mele atârnând lângă costumele lui întunecate și familiare mi-a răsucit inima într-un nod insuportabil.

"Nu ți-ar strica să porți și altceva decât negru, gri și albastru marin, știi." Stăteam în pat, înfășurată în plapumă și îl priveam pe Christian cum se îmbracă.

Costum. Cravată. Ceas. Butoni de manșetă.

Niciodată nu am crezut că a privi un tip cum își pune butonii de manșetă ar fi sexy, dar el a făcut ca totul să *pară sexy.*

"Celelalte culori îmi fac rău la ochi."
"Port mereu alte culori."
"Asta e altceva. Îmi place tot ce porți."

Stomacul mi s-a răsucit și m-am lăsat pe spate pe pernă cu un oftat. "Nu e corect că poți încheia fiecare discuție spunând lucruri de genul ăsta."

Râsul lui Christian a rămas în cameră mult timp după ce a plecat.

Amintirea mi-a smuls un zâmbet, dar acesta s-a estompat când realitatea mea actuală s-a scufundat din nou.

Îndosariații. Secretele. Nevoia de a pleca naibii de aici înainte să vină acasă.

Nu puteam să-l înfrunt chiar acum, nu când emoțiile mele erau atât de crude și de dezlănțuite.

Aveam nevoie de timp pentru a mă gândi și de spațiu pentru a procesa departe de el.

Mi-am forțat privirea de la secțiunea lui din dulap și am aruncat lucrurile esențiale într-o geantă de voiaj. Câteva haine de schimb, articole de toaletă și domnul Unicorn, pe care l-am luat la ieșire.

În ultima clipă, i-am scris un bilet rapid lui Christian și i l-am lăsat pe biroul lui. Asta și dosarele ar trebui să fie de la sine înțeles.

Nu eram pregătită să vorbesc cu el, dar mă îngrijora ce ar putea face dacă ar veni acasă și m-ar găsi dispărută fără urmă.

L-am îmbrățișat strâns la piept pe domnul Unicorn în timp ce coboram cu liftul în hol. Nu-mi păsa că eram un adult care se plimba prin public cu un animal de pluș. El era singurul bărbat care nu mă dezamăgise niciodată.

Știam că Brock era cu ochii pe mine și că îl va anunța pe Christian unde m-am dus, dar mă voi ocupa de asta mai târziu.

Deocamdată, exista un singur loc în care puteam merge, care era aproape la fel de sigur ca și Christian's.

"Ava?" Am strigat-o în timp ce ieșeam din clădire. Vocea îmi șovăia, dar am refuzat să plâng. *Nu acum, nu aici.* "Pot să vin la tine? S-a întâmplat ceva... ceva."

G1

CHRISHI6N

HĂRȚUITORUL S-A ASCUNS DIN NOU ÎN TIMPUL CĂLĂTORIEI NOASTRE ÎN ITALIA, DEOARECE

așteptat. Asta îmi doream; aveam nevoie ca el să nu-mi stea în cale în timp ce eu rezolvam mizeria din compania mea.

Alex nu raportase nimic suspect cât timp fusesem plecată, dar instinctul îmi spunea că hărțuitorul plănuia ceva mai mare decât niște bilețele și că voia să zboare sub radar până când putea să ducă totul la bun sfârșit.

Biletul pe care mi l-a trimis a fost probabil o scăpare. O greșeală indusă de orgoliu care l-a obligat să demonstreze că nu se temea de mine și că nu pleca.

Cu toate acestea, trebuia să-l scot la iveală pe trădător înainte de a mă putea ocupa de el în mod eficient.

Turneul anual de poker al Harper Security urma să aibă loc în câteva săptămâni. Era singura perioadă din an în care aproape toți angajații se puteau aduna într-un singur loc pentru o noapte de distracție și relaxare. Singurele persoane care nu puteau ajunge erau cele cu slujbe pe termen lung, dar suspecții mei ar fi fost acolo. M-am asigurat de asta.

Mi-am desfăcut cravata în timp ce urcam cu liftul spre apartamentul meu. Munca era un spectacol de rahat zilele astea, iar nopțile cu Stella erau singurele lucruri care mă țineau sănătos.

Te iubesc.

Inima mi-a tresărit la această amintire.

Trecuse o săptămână de când Stella îmi întorsese lumea cu susul în jos, iar eu încă mă resimțeam de pe urma impactului.

Îmi tot spuneam că nu cred în dragoste, că ceea ce simțeam pentru ea... *nu era* dragoste, dar ea a spulberat această iluzie cu o simplă frază.

În clipa în care a spus acele cuvinte și m-a privit cu acei frumoși ochi verzi, am știut adevărul.

Eram îndrăgostit de ea.

S-a întâmplat încet. Bucată cu bucată, bucată cu bucată, ca un puzzle care devine întreg, până când nu am mai putut să neg sau să ignor acest lucru.

Eu cred în orice când vine vorba de tine.

Asta a fost cel mai aproape de a recunoaște adevărul cu voce tare. Una dintre convingerile mele fundamentale în viață se fracturase și nu avusesem timp să o procesez.

Când în cele din urmă am rostit cuvintele, am vrut ca ele să fie reale.

Sincere. Ușile liftului s-au deschis.

Am pășit pe hol și am intrat în apartamentul meu, dar m-am oprit la doi pași. Firele de păr de pe ceafă mi s-au înțepenit în semn de avertizare.

O liniște ciudată plutea în aer. De obicei, Stella se afla în sufragerie făcând fotografii sau lucrând la colecția ei. Chiar dacă era în altă parte, o *simțeam* când veneam acasă. Prezența ei caldă și liniștitoare umplea orice spațiu în care se afla.

Acea prezență dispăruse, fiind înlocuită cu mirosul lămâios de dezinfectant.

Nina nu era programată să vină astăzi, așa că Stella trebuie să fi fost cea care a făcut curățenie. Făcea asta doar când era foarte stresată.

Mi-am accelerat pașii și am verificat camerele ei preferate. Nu era nici în bibliotecă, nici în dormitor, nici în bucătărie și nici pe acoperiș, unde făcea de obicei yoga. Nu aveam niciun mesaj pierdut de la ea, iar când am sunat-o nu a răspuns.

"Stella?" Am strigat. Vocea mea părea calmă, în ciuda panicii mele crescânde. Nu am primit niciun răspuns.

E în regulă.

Probabil că a ieșit să ia o gură de aer proaspăt sau o gustare. Dacă era ceva în neregulă, Brock m-ar fi contactat.

Doamne, de ce e așa de cald aici?

Mi-am împins mânecile cămășii în sus. Aerul condiționat era pornit la maximum, dar eu ardeam de cald.

M-am întors de două ori spre sufragerie, dar am văzut ceva care m-a

făcut să mă opresc pe drum.

Ușa biroului meu era deschisă.

Întotdeauna o închideam înainte de a pleca la serviciu, iar Stella nu intra niciodată acolo decât pentru a avea grijă de plante. Chiar și atunci, închidea ușa când pleca.

Mi-am scos pistolul de la brâu și l-am ținut în mână în timp ce am intrat în birou.

Presimțiri reci mi-au stropit ceafa.

Primul lucru pe care l-am observat a fost grămada de hârtii de pe biroul meu, împreună cu trei dosare negre simple, dar deosebite.

Al doilea lucru pe care l-am observat a fost biletul scris în scrisul ei delicat și întins.

Trebuie să vorbim despre dosare, dar eu nu sunt pregătit. Mă voi întoarce când voi fi.

Am lăsat să iasă un șir de înjurături.

Nu ar fi trebuit să las dosarele undeva unde ea ar fi putut da peste ele, dar am vrut să le păstrez aproape și nu m-am putut hotărî să le arunc după atâția ani.

Dacă i-a văzut și s-a gândit... "Stella!" De
data aceasta, panica mea era audibilă.

Știam că nu era acolo, dar asta nu m-a împiedicat să-mi fac stomacul să nu se scobească la tăcerea aceea.

La naiba, scumpo, unde naiba ești?

M-am agățat de speranța că a ieșit să se adune la gânduri și că se va întoarce în acea seară, până când am reintrat în dormitorul nostru și am făcut un inventar mai amănunțit a ceea ce lipsea.

Hainele ei preferate. Articolele ei de toaletă. Acel
nenorocit de unicorn. Sângele îmi urla în urechi.
Stella nu a fost plecată toată după-
amiaza. Stella era plecată, punct.

DUPĂ ATACUL MEU INIȚIAL DE PANICĂ OARBĂ, MI-AM REVENIT.
și l-a sunat pe Brock. Dacă nu cumva Stella nu i-a dat șpagă, ceea ce mă îndoiesc, el trebuia să știe unde era.

Mi-a luat mai puțin de un minut să aflu locația de la el. Ea era în siguranță, iar el credea pur și simplu că se afla în vizită la un prieten.

L-aș fi făcut praf pentru o asemenea presupunere idioată - cine naiba își

vizitează prietenul cu un nenorocit de unicorn de pluș? - dacă n-aș fi fost atât de

concentrată să ajungă la Stella cât mai repede posibil.

Bineînțeles, trebuia să aleagă singurul loc în care nu puteam intra cu ușurință și să cer să o văd.

"Volkov!" Am bătut în ușă. "Deschide naibii ușa!"

Bătusem și sunasem la ușă în ultimele cinci minute și îmi consumasem toată răbdarea.

Făcusem o mulțime de lucrări tehnice nesuferite ale lui Alex de-a lungul anilor. Aveam destule mizerii despre el ca să-l îngrop de viu, și dacă nu răspundea în următoarele 30 de secunde...

În cele din urmă, ușa s-a deschis.

În locul ochilor verzi și reci ai lui Alex, m-am trezit uitându-mă la un metru și jumătate de centimetri de suspiciune abia voalată.

"Oh. Tu ești." O încruntare a stricat fața de obicei prietenoasă a Ava când m-a văzut. "Ne întrerupi prânzul."

"Vreau să vorbesc cu ea."

"Nu știu despre cine vorbești." Dinții

mei din spate s-au încleștat. "*Stella.* "

Mâna lui Ava se strânse în jurul clanței ușii. Stătea fix în dreptul intrării, împiedicându-mă să intru. "Ea nu e aici."

"Asta e o porcărie. Știu că e aici." Am renunțat la abordarea mai blândă. "Dă-te la o parte, Ava, sau voi..."

"Ai grijă cum termini propoziția, Harper." Alex a apărut lângă logodnica lui, iar ochii lui erau ca niște cioburi de gheață de culoarea jadului în timp ce se plimbau peste aspectul meu dezordonat.

Cravata slăbită, fără sacou, părul ciufulit de câte ori mi-am trecut degetele prin el din cauza frustrării.

Era cel mai neîngrijit aspect pe care îl arătasem de când ajunsesem la afurisita de pubertate, dar nu-mi păsa.

Nu mă interesa decât un singur lucru, și acela era să o

văd pe Stella. Maxilarul meu s-a îndoit. "Nu plec până

nu o văd."

M-am uitat fix la Alex, care mă privea înapoi cu o expresie plictisită. Nu dădea doi bani pe dramele altora decât dacă o implicau direct pe Ava, dar știa cât de încăpățânată eram eu.

Am vorbit serios ceea ce am spus. Aș fi stat pe hol până aș fi putut vorbi cu Stella.

Trebuia doar să explic. Ea va

înțelege. Trebuia să înțeleagă.

Alex îi aruncă o privire lui Ava, care clătină din cap. "În niciun caz. Ai auzit ce a făcut! El..." S-a oprit, realizând în mod evident că a dat-o în bară.

Confirmarea că Stella era înăuntru mi-a reaprins focul.

"Stella!" Am strigat.

Disperarea și ceva mai greu, mai străin mi s-au așezat în piept. Frica.

Nu teama că Stella ar fi fost în pericol fizic, ci teama că aș putea să nu o mai văd și că aș putea să o pierd pentru totdeauna.

"Lasă-mă doar să vorbesc cu tine." Nici măcar nu știam dacă mă putea auzi, dar trebuia să încerc. "I-"

"Pleacă. Pleacă." Ava s-a împins în pieptul meu. Pentru cineva atât de mic, era surprinzător de puternică. "*Ea nu vrea să te vadă."*

"Băieți, e în regulă."

Am încremenit cu toții la auzul vocii Stelei.

Ochii mei au căutat peste umărul lui Alex până când au găsit-o pe ea.

Stătea în mijlocul sufrageriei, cu fața palidă. Nu s-a uitat la mine în timp ce vorbea cu Ava. "Lasă-l să intre."

"Dar Stel, dacă el..."

"Vreau doar să termin cu asta", a spus Stella. "Nu va face nimic când voi veți fi acolo."

O lance de durere mi-a străpuns inima. "Nu ți-aș face niciodată rău."

Ea nu m-a recunoscut.

Ava a eliberat clanța și s-a dat la o parte cu o reticență evidentă.

Am trecut imediat pe lângă ea și am ignorat privirile de avertisment ale ei și ale lui Alex, urmând-o pe Stella mai adânc în apartament.

Începuse să meargă înainte ca eu să intru complet, dar am ținut pasul cu ea cu ușurință până când am ajuns în ceea ce trebuie să fi fost camera ei.

Geanta ei de noapte stătea pe podea lângă unicorn, iar hainele ei acopereau patul.

Stomacul mi s-a strâns la vedere.

Nu ar trebui să fie aici. Locul ei era cu *mine*, în casa mea, nu în nenorocita de cameră de oaspeți a prietenei ei.

Stella a închis ușa și, în cele din urmă, s-a întors cu fața spre mine.

Acum, că eram mai aproape, puteam să văd roșul care îi mărginea ochii și îi colora nasul. Gândul că eram responsabil pentru lacrimile ei mi-a făcut inima să mă doară în cel mai dureros mod.

"Stella..."

"Nu o face." Și-a strâns brațele în jurul taliei. "Vreau doar să știu un singur lucru. Tu ești hărțuitorul?" Vocea ei s-a clătinat la ultimul cuvânt.

Am pălit. "*Nu*."

Făcusem o mulțime de lucruri îndoielnice din punct de vedere moral și de-a dreptul îngrozitoare în viața mea, dar nu aș fi îngrozit-o niciodată în felul acesta.

"Atunci de ce ai acele dosare despre mine?" Bărbia ei s-a clătinat. "Ne-am întâlnit anul trecut, dar pozele acelea sunt de acum *mulți ani.* Informațiile despre mine, prietenii mei, familia mea... ce motiv ai putea avea să sapi atât de adânc?"

Inelul de turcoaz cântărea greu în buzunarul meu. Un simbol al secretelor pe care le-am păstrat și al minciunilor pe care le-am spus.

"Pentru că prima dată când te-am văzut nu a fost în ziua în care ai semnat contractul de închiriere la Mirage", am spus. "A fost acum cinci ani."

Gura Stelei se întredeschise în șoc.

Adevărul a ieșit la iveală pe bucăți, după ani de zile în care a fost ascuns.

"Stăteam în fața unei cafenele din Hazelburg. Treceai pe lângă mine când cineva ți-a luat poșeta și ai fugit."

Nu-mi păsa de un furt atât de minor, dar fusesem suficient de intrigat încât să rămân să urmăresc desfășurarea scenei.

"Îmi amintesc acea zi", a spus Stella în liniște. "Era în ultimul meu an de facultate. Mă întorceam acasă de la cursuri."

Am dat din cap. "Un trecător l-a prins pe puști, a venit poliția și asta ar fi trebuit să fie tot. Dar când ai aflat că ți-a furat poșeta pentru că avea nevoie de bani pentru mâncare, i-ai *dat* toți banii pe care îi aveai la îndemână în loc să depui plângere."

"EȘTI SIGUR?" OFIȚERUL DE POLIȚIE S-A UITAT LA BRUNETĂ CA ȘI CUM AR FI nu-i venea să creadă ce auzea. "Vrei să-i dai banii?" "Da." S-a uitat la adolescentul arțăgos. El s-a uitat înapoi la ea, dar am a zărit cea mai mică licărire de speranță în ochii lui. "Banii înseamnă mai mult pentru el decât pentru mine."

"A încercat să fure de *la tine." Ofițerul părea la fel de nedumerit ca și mine.*

M-am sprijinit de o clădire din apropiere și mi-am răsfoit telefonul, dar toată atenția mea era concentrată pe interacțiunea care se desfășura la mai puțin de trei metri distanță.

Nu știam ce m-a determinat să rămân în preajmă după ce puștiul fusese prins, dar mă bucur că o făcusem.

Mă plictisisem toată ziua, dar asta... asta era interesant.

De ce naiba *ar da cineva bani celui care a încercat să-l jefuiască?*

"Da, știu", a spus cu răbdare bruneta. "Dar este doar un copil și are nevoie de bani. Nu e nevoie de acuzații."

Ofițerul a clătinat din cap. "Sunt banii tăi."

L-am ignorat în timp ce închidea valiza și o examina pe brunetă, fascinat.

O auzisem dându-și numele când a sosit poliția. Stella Alonso.

Arăta ca și cum ar fi avut în jur de 20 de ani, cu părul negru și creț, ochii verzi și un zâmbet rapid și cald. Era superbă, dar nu asta m-a captivat.

Era vorba de blândețea cu care vorbea. Absurditatea acțiunii ei. Optimismul neclintit din ochii ei, chiar și atunci când o tentativă de jaf în plină zi ar fi trebuit să-i zdruncine încrederea în umanitate.

Felul în care a reacționat nu a fost deloc ceea ce mă așteptam. Dacă exista un lucru care nu reușea niciodată să îmi stârnească interesul, acela era reprezentat de oamenii care îmi subminau așteptările.

Un zâmbet mi-a curbat buzele pentru prima dată în acea zi.

În cele din urmă, ofițerul a plecat după ce i-a dat adolescentului un avertisment dur. Puștiul a zăbovit ca și cum ar fi vrut să spună ceva. Probabil că s-a gândit mai bine, pentru că în curând a fugit fără să scoată un cuvânt, nici măcar un mulțumesc.

Stella nu părea tulburată.

Pur și simplu și-a ridicat geanta mai sus pe umăr și a plecat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

În timp ce o făcea, ceva i-a alunecat din mână.

Nu am sunat după ea pentru a o avertiza de lipsa obiectului. În schimb, am așteptat până când a dispărut după colț înainte de a mă îndrepta spre ea și am recuperat inelul turcoaz de pe jos.

AM SCOS INELUL DIN BUZUNAR. PIATRA, DE OBICEI CALDĂ, PĂREA DE GHEAȚĂ rece în palma mea.

Stella a privit-o o secundă înainte de a trage aer în piept.

"Inelul meu. Întotdeauna cădea pentru că era prea liber. Am crezut c ă . . . " Ochii ei s-au întâlnit din nou cu ai mei. "L-ai avut tot timpul

ăsta?"

Am înghițit în sec. "Mi-a amintit de tine."

Am păstrat-o ca un semn al bunătății ei. Un memento că, în mijlocul morții și haosului, exista o lumină undeva în lume.

În unele zile, acea lumină a fost singurul lucru care mi-a păstrat sufletul intact. "Am fost fascinat", am spus. "Erai o enigmă, un puzzle pe care nu-l puteam rezolva. Nu înțelegeam cum putea cineva să fie... suficient de *bun* pentru a face ceea ce... ai făcut-o. Așa că m-am interesat de trecutul tău."

Nu am putut citi expresia Stelei, dar nu a spus nimic, așa că am continuat.

"A început cu informații de bază, dar s-a transformat în spirală până când a ajuns la ceea ce ați văzut. Cu cât am aflat mai multe despre tine, cu atât mai mult am vrut să știu."

Nu sunt dorit. *Necesar* .

Era o contradicție vie și îmi consumase gândurile într-un mod în care nimeni și nimic nu o făcuse înainte sau după aceea.

Bloggerița de modă care a petrecut ore întregi pregătind ținuta perfectă și voluntara care și-a petrecut timpul liber curățând gunoiul din parcuri.

Vedeta rețelelor de socializare care era lipită de telefon, dar care era mereu acolo pentru prietenii ei.

Introvertita care și-a trăit viața în atenția publicului online. Calmul și haosul, liniștea și furtuna.

Calmul haosului meu, liniștea furtunii mele.

Eram obsedat de Stella Alonso de cinci ani și nu puteam să regret.

"Cât timp a durat asta?" a întrebat în cele din urmă Stella, cu vocea stinsă. Mâna mea s-a închis în jurul inelului. "Aproape un an."

"Un an." A pălit și mai tare. "M-ai urmărit timp de *un an?"*

"Nu te-am urmărit. I..." Vinovăția și frustrarea mi s-au înnodat în piept. "În afară de informațiile de fond, tot ce știam era de notorietate publică."

A fost o scuză șubredă.

Nu am urmărit-o fizic, dar am folosit toate instrumentele pe care le aveam la dispoziție pentru a cerceta viața ei. Nimic și nimeni din jurul ei nu a fost interzis.

Nu a fost o urmărire în sensul tradițional, dar am depășit totuși limite

masive.

"M-am oprit când am..." *Mi-am dat seama cât de mult mă ataș**am*. Chiar și atunci, știam că Stella era o distragere periculoasă a atenției, și nu-mi plăcea că mă țineam de ea.

pe care o avea asupra mea. A fost în egală măsură fascinant și frustrant.

"M-am oprit după aceea", am terminat. "Nu am săpat mai adânc și știam doar ce ai postat pe internet. Nu aveam nicio idee despre urmăritorul tău, Greenfield, sau despre orice s-a întâmplat despre care nu ai vorbit în public."

Mi-a fost nevoie de toată voința mea pentru a mă îndepărta fizic, dar oricât de mult am încercat să o uit, nu am putut.

Nu-i adresasem nicio vorbă, iar ea a rămas în prim-planul minții mele ani de zile.

Apoi, ca o lovitură de noroc, prietena ei cea mai bună s-a îndrăgostit de Rhys, care a recomandat-o pe Stella clădirii mele, iar restul a fost istorie.

"Asta nu schimbă cu nimic faptul că m-ai mințit în tot acest timp." Stella și-a înfășurat brațele mai strâns în jurul taliei ei. "M-ai lăsat să cred că nu ne-am mai întâlnit niciodată."

"Pentru că *nu am avut.* " "Nu ar fi trebuit să te înșel, dar nu pot schimba trecutul. Dacă ți-aș fi spus ce am făcut, ai fi plecat."

După ce o doream de atâta timp, o avusesem în sfârșit pe Stella aproape și nu riscam să o îndepărtez.

"Voi distruge dosarele", am spus cu disperare când Stella a rămas tăcută. "Nu mă voi mai uita niciodată la ele și vom putea trece peste asta." Fiecare cuvânt mi-a răzbătut în piept.

Râsul ei lipsit de umor mi-a pârjolit plămânii. "Nu putem trece peste asta."

Frustrarea mea a crescut. Nu eram obișnuită să fiu atât de nelalocul ei și îmi era mai greu decât de obicei să găsesc cuvintele potrivite.

"De ce naiba nu?"

De ce nu a înțeles? De ce nu puteam să o fac să vadă că mă schimbasem în lunile în care am fost împreună? Că nu mai eram aceeași persoană care am fost când am făcut acel dosar.

"Pentru că a fost o *încălcare a intimității!",* a strigat ea. Lacrimile i s-au scurs pe obraji. *"Nu* aveai permisiunea mea să sapi în viața mea în felul acesta. Dar asta a fost întotdeauna povestea noastră, nu-i așa? Tu știi *totul* despre mine, iar eu nu știu nimic despre tine. Vrei ca ceilalți să fie o carte deschisă, în timp ce tu o ții pe a ta închisă. Credeam că ești atât de grijuliu și perspicace pentru că știai toate lucrurile astea despre mine. Mâncarea mea preferată, florile mele preferate... dar tu ai avut tot timpul dosarul ăla

stupid. A fost atât de uşor? Doar să scoţi dosarul şi să vezi ce resturi poţi să-mi arunci ca să mă faci să mă îndrăgostesc de tine?"

O senzație ciudată îmi ardea în spatele ochilor. "Nu m-am mai uitat la acel dosar de ani de zile. Jur că..."

"Ești la fel ca hărțuitorul meu." Respirația Stelei s-a îngustat. "Nu, tu ești

mai rău, pentru că măcar nu m-au făcut să mă îndrăgostesc de o minciună." Cuvintele ei m-au străpuns ca un cuțit în inimă.

"Nu ți-aș face niciodată rău", am repetat. "Deja ai făcut-o."

Cuțitul s-a răsucit mai tare.

"Am avut încredere în tine", a șoptit ea. "Am avut încredere în tine când abia te cunoșteam. Cred că a fost vina mea." Râsul ei amar m-a făcut să tresar. "Mi-ai povestit despre familia ta, dar nici măcar nu știu dacă povestea este adevărată. A fost și asta o minciună? Habar nu am cine ești sau de ce ești capabil. Visele tale, temerile tale..."

"Visul meu este să fiu cu tine. Și cea mai mare frică a mea", am spus, cu vocea joasă și răgușită de emoție. "Este să te pierd."

Un mic plâns îi răvăși trupul.

Inima mea s-a frânt la acest sunet. Mă omora faptul că eu eram cel care îi provoca lacrimile.

În adâncul sufletului meu, știam că nu merit iertarea ei, dar asta nu m-a împiedicat să mă întind instinctiv spre ea și să vreau să o consolez.

Ea s-a retras înainte ca eu să iau contact cu ea. "Nu mă atinge."

Dacă m-a adus la viață cu trei cuvinte - *te iubesc* - m-a ucis cu un număr egal. *Nu mă atinge.*

Fiecare silabă se târa prin inima mea deja distrusă ca o lamă de ras proaspăt ascuțită, lăsând în urmă doar ruine.

"Nu pot să fac asta.", a spus ea, cu ochii strălucind de lacrimi. "Mâine voi muta restul lucrurilor mele din apartamentul tău."

O panică cruntă mi-a zgâriat venele. Nu puteam s-o pierd.

Nu în felul ăsta.

M-am agățat de singurul pai pe care îl mai aveam. "Nu este sigur. Hărțuitorul tău este încă acolo."

Stella și-a fixat maxilarul. "Brock poate să rămână, dar asta e tot. Am nevoie de spațiu. Nu pot să gândesc acum. Am nevoie doar de..." Ea a tras o respirație tremurândă. "Am nevoie să pleci. "

Mi-am rupt oase. Am fost împușcat. M-am rătăcit în deșert zile întregi, cu soarele care îmi bășica pielea.

Nimic din toate astea nu durase atât de mult ca asta.

"Nu face asta." Vocea mea a crăpat. "Butterfly, te rog."

Nu cerșisem niciodată nimic de la nimeni. Nici atunci când părinții mei au murit, nici când aveam nevoie de bani de pornire pentru compania mea și nici atunci când mă confruntam cu moartea iminentă în mâinile unui dictator de război supărat.

Dar m-aș îngenunchea bucuros și aș implora dacă asta ar însemna ca Stella să rămână cu mine.

"Nu vreau să mă mai supraveghezi." A continuat ca și cum nu aș fi vorbit. "Nici prin Brock, Alex, Ava sau oricine altcineva. Nici prin blogul meu sau prin rețelele de socializare. Știu că ai putea dacă ai vrea, dar te rog..." Ultimul cuvânt s-a rupt cu lacrimi nespuse. "Să mă lași în pace, Christian."

Aerul a devenit tăcut, cu excepția sunetelor dureroase ale respirațiilor noastre.

Mă înecam. Mă înecam în emoții pe care nu le mai simțisem niciodată, în ape întunecate care îmi saturau plămânii și făceau imposibilă atingerea suprafeței.

Panică. Rușine. Regret.

"Vrei să știi un alt secret, Stella?" Vocea mea era de nerecunoscut în candoarea ei. "Nu pot să te refuz." Nu când era vorba de lucrurile care contau. "Dar voi fi mereu aici dacă ai nevoie de mine, indiferent cât de departe sunt în timp sau în distanță. Nu-mi pasă dacă suntem pe continente diferite sau dacă e vorba de cinci, cincizeci de ani în viitor. Nu vreau să te trezești niciodată și să simți că ești singur, pentru că nu ești. Întotdeauna mă vei avea pe mine."

Ochii îmi ardeau în timp ce ultimul și cel mai mare adevăr îmi răzbătea în gât. "Te iubesc. Atât de mult."

M-am gândit că rostirea acestor cuvinte pentru prima dată va fi ciudată. Nu a fost așa.

Se simțeau ca și cum ar fi așteptat să își găsească casa în toți acești ani și au găsit-o în ea.

Stella a strâns ochii. Un plâns frânt i-a curs printre buze, dar, în rest, nu a răspuns la mărturisirea mea.

Era ceea ce mă așteptasem, dar, cu toate acestea, agonia mi-a răsucit stomacul.

Mi-am permis să o privesc pentru ultima oară înainte de a ieși și de a închide ușa în urma mea.

Nu mai era nimic altceva de spus.

Am ignorat privirile curioase ale lui Alex și Ava în timp ce ieșeam din apartament, cu corpul amorțit. Bucăți din inima mea erau împrăștiate peste tot în camera ei, iar mintea mea

se transformase într-o buclă nesfârșită a lacrimilor ei. Până și sângele părea să fi dispărut din venele mele, lăsând în urmă doar un gol rece.

Nu mai rămăsese nimic din mine când am scos toate părțile care îi aparțineau ei.

Îți cer să mă lași în pace, Christian.

Plecarea a fost împotriva tuturor instinctelor mele. Fiecare moleculă din corpul meu îmi cerea să rămân și să lupt pentru ea, să cerșesc și să implor până când mă va ierta.

Dar depășisem deja prea multe limite cu ea și nu puteam să mai depășesc încă una. Nu când ea îmi ceruse explicit să nu o fac.

Am vorbit serios.

I-aș da Stelei tot ceea ce își dorea, chiar dacă m-ar ucide în timpul procesului.

G2

SHELL6

AM AȘTEPTAT PÂNĂ CÂND UȘA S-A ÎNCHIS ÎN URMA LUI ÎNAINTE DE A MĂ PRĂBUȘI.

Plânsetele mi-au zdruncinat trupul în timp ce mă afundam pe podea și, în sfârșit, mi-am lăsat să curgă toată potopul de lacrimi.

Te iubesc. Atât de mult.

Cuvintele au răsunat în capul meu ca o batjocură, la fel ca și imaginea feței lui Christian înainte de a pleca.

Agonia din ochii lui. Chinul din vocea lui. Ruptura pe care am simțit-o ca și cum ar fi fost a mea, pentru că *era.*

Inima mea se sfărâmase în mii de bucăți zimțate, iar ele tăiau și tăiau până când nu m-am mai putut opri din sângerare.

Era foarte posibil să mor chiar acolo, cu genunchii strânși la piept și cu încrederea mea zdruncinată.

Am crezut că îi pare rău și am crezut că mă iubește în orice mod ar fi știut să o facă.

Dar nu au schimbat cu nimic faptul că relația noastră a fost construită pe o minciună. *Știa* cât de mult mă traumatizase hărțuitorul. Cât de mult am urât invadarea intimității și pierderea controlului asupra propriei mele vieți.

Christian a făcut ceea ce a făcut înainte de apariția hărțuitorului, dar a păstrat acele dosare ani de zile și nu mi-a spus niciodată.

El avea toate cărțile în mână, în timp ce eu aveam doar bucățile pe care mi le dădea.

Dezechilibrul nostru de putere nu era legat de bani sau de securitate, ci de încredere. Întotdeauna am dat mai mult decât am primit de la el.

Gândul că stătea la biroul lui și că îmi scormonea cele mai intime părți ale vieții mele doar apăsând un buton mi-a provocat un alt fior pe șira

spinării.

Mi-am strâns picioarele mai tare la piept și mi-am îngropat fața în genunchi.

Sunt atât de, atât de prost.

Văzusem toate semnele de avertizare și le ignorasem pentru că eram prea prinsă în emoția de a mă îndrăgosti pentru prima dată.

Voi fi mereu aici dacă vei avea nevoie de mine.

Ar fi trebuit să mă bucur că Christian a plecat. În schimb, inima mi s-a golit în piept, în timp ce o avalanșă de amintiri îmi răsuna în cap.

Intră în mașină, Stella.

Niciodată nu mi-am dorit mai mult pe cineva și niciodată nu m-am urât mai mult pentru asta.

Pentru că dragostea este obișnuită. Banală. Iar tu, Stella... ești extraordinară.

Cred în orice când vine vorba de tine.

Cu o săptămână în urmă, am fost în Italia și am fost fericiți.

O parte din mine își dorea să nu fi dat niciodată peste acel compartiment secret sau să nu se fi uitat în acele dosare. Atunci am fi fost încă fericiți, iar eu nu aș fi stat în ruinele a ceea ce am fost.

Christian era singurul spațiu de siguranță pe care îl aveam, iar acum nu mai era.

Sughițurile mele gâfâitoare au umplut coconul brațelor și picioarelor mele. Plânsesem atât de tare și de mult timp încât mă dureau coastele și nu puteam să atrag suficient oxigen în plămâni.

Nu mai puteam respira. Nu puteam...

aveam nevoie... "Stella?"

Am auzit vocea lui Ava urmată de o bătaie, dar sunetele erau în surdină, de parcă ar fi călătorit spre mine sub apă.

Mă înecam în durere și nu știam cum să mă scot din ea.

"E în regulă." Vocea lui Ava era mai apropiată. Probabil că a intrat când nu am răspuns. "Oh, scumpo, va fi bine. Îți promit."

M-a înfășurat în brațe și mi-a frecat spatele în cercuri liniștitoare, în timp ce eu mi-am sprijinit capul de pieptul ei și am plâns până când am rămas fără lacrimi.

O parte din mine a anticipat acest accident de la început. Relația mea cu Christian fusese prea perfectă și nimic atât de bun nu putea dura la nesfârșit.

Ceea ce nu am anticipat a fost cât de mult mă va distruge accidentul.

Dar partea cea mai înspăimântătoare nu a fost inima mea frântă. A fost posibilitatea că s-ar putea să nu mai fiu niciodată în stare să lipesc piesele la loc.

G3

CHRISHI6N

"AI BĂUT ȘAPTE PAHARE ÎN DOUĂ ORE, AMICE." BARMANUL S-A HOLBAT la mine cu o expresie dubioasă.

"Și comand o optime." Am enunțat fiecare cuvânt cu o precizie rece. Nu am greșit și nici nu m-am clătinat. Puteam să fiu beat criță și nimeni nu ar fi fost mai înțelept. "Ai vreo problemă cu asta?"

A ridicat mâinile și a clătinat din cap. "E
ficatul tău."

La naiba, da.

Era ficatul meu și banii mei. Puteam să fac ce naiba voiam cu ei.

Am aruncat înapoi paharul pe care mi l-a strecurat în direcția mea și l-am golit într-un minut.

Alcoolul nu mai ardea de patru pahare și avea gust de apă la coborâre.

M-a enervat. Care era rostul alcoolului dacă nu amorțea așa cum trebuia să o facă?

"Locul ăsta e ocupat?" O blondă a alunecat pe scaunul de lângă al meu înainte ca eu să pot răspunde.

Rochie mică. Picioare lungi. Buze care ar face-o pe Angelina Jolie să plângă de invidie.

Nu i-am cruțat nici măcar o secundă privirea. "Nu mă interesează."

Era aceleași lucru de fiecare dată. Nu putea un tip să bea în liniște fără să fie hăituit?

Aș fi putut să mă scutesc de deranj și să beau acasă, dar apartamentul era prea deprimant zilele astea. De asemenea, nu am vrut să mă duc la

Clubul Valhalla, pentru că toți cei de acolo erau foarte băgăcioși. Nimănui nu-i plăcea mai mult decât celorlalți membri să vadă un membru la pământ.

Așa că iată-mă aici, ascuns într-un bar de rahat din apropierea biroului, înecându-mi tristețea în scotch la fel de rahat.

Dacă ficatul meu s-ar fi revoltat, nu ar fi fost din cauza cantității de băuturi. Ar fi din cauza calității lor.

Blonda jignită a plecat supărată, în mod clar neobișnuită să fie respinsă.

E greu.

Trecuseră două săptămâni de când Stella și cu mine ne despărțisem.

Două săptămâni de iad necruțător în care *totul* îmi amintea de ea. Blenderul în care își făcea smoothie-urile, cada în care făcea baie, cafeneaua de unde își cumpăra produse de patiserie. Chiar și nenorociții de copaci și plante de afară îmi aminteau de ea.

A fost suficient pentru a mă face să vreau să mă închid într-o cutie de beton întunecată și să nu mai ies niciodată.

Zăngănitul clopotelor de deasupra intrării m-a scos din autocompătimirea mea patetică și mi-a atras atenția asupra ușii.

Mi s-a oprit inima.

Bucle întunecate. Ochi verzi. Zâmbet cald.

Stella.

Pentru o secundă, am crezut că am halucinații și că am invocat-o din gândurile mele.

Apoi, vocea ei s-a îndreptat spre mine, la fel de reală și tangibilă ca și perna de vinil crăpată a scaunului meu și meciul de baseball în surdină de la televizor.

M-am îndreptat, cu moralul ridicat până când l-am văzut pe tipul care stătea lângă ea.

Părea vag familiar și a spus ceva care a făcut-o să zâmbească.

Meu mână s-a strâns în jurul mea paharul ca un înghețat negru val de posesivitate mă străbătea.

Oricine ar fi fost tipul, am vrut să-l omor.

Ochii mei i-au urmărit în timp ce se așezau la o masă din cealaltă parte a camerei.

Stella nu mă observase încă. I-a mai spus ceva nenorocitului care în curând va muri, dar trebuie să fi simțit greutatea privirii mele, pentru că în cele din urmă și-a ridicat privirea.

Privirile noastre s-au ciocnit ca niște scântei în aer.

Relația noastră se transformase în cenușă, dar focul dintre noi era încă acolo, arzând spațiul și oxigenul până când am rămas doar noi.

Sângele meu a răbufnit la dulcea ușurare de a o revedea.

M-a rugat să o las în pace și așa am făcut. Faptul că am apărut în același bar în aceeași noapte ar fi fost o coincidență, dar nimic nu era o coincidență când era vorba de ea.

A fost soarta.

Zâmbetul Stelei s-a estompat. S-a întors cu spatele, iar sunetele din bar au revenit cu un vuiet dureros.

Nu știam ce era mai rău - să o văd și să nu pot să o ating sau să vorbesc cu ea, sau să știu că văzându-mă pe mine îi diminuase lumina.

Neliniștea și dorința de a-i sfâșia gâtul bărbatului cu care vorbea îmi zvâcneau sub piele.

În loc să comand o altă băutură, am alunecat de pe scaun și mi-am croit drum prin mulțime până la baie.

Înțepătura apei reci pe față mi-a șters ceața din vedere.

Renunțarea la ea a fost cel mai greu lucru și cel mai mare sacrificiu pe care și l-ar fi putut dori. A fost împotriva tuturor instinctelor mele.

Nu ar ști niciodată dacă i-aș verifica rețelele de socializare sau blogul. Dar de fiecare dată când mă duceam să ridic telefonul sau să accesez profilul Stelei, ceva mă reținea.

Îți cer să mă lași în pace, Christian.

Am smuls un prosop de hârtie de la dozator și mi-am șters mâinile înainte de a păși în hol.

Am făcut doi pași înainte de a mă opri.

Stella stătea la capătul holului, cu silueta ei înaltă și subțire, profilată de luminile barului. Cu toate acestea, am putut distinge felul în care buzele ei s-au despicat în semn de surpriză.

Ne-am uitat unul la celălalt.

Muzica pulsa la câțiva metri distanță, dar aici, în această sală, era doar liniște și zumzetul lucrurilor pe care voiam să le spun, dar nu puteam.

Îmi pare
rău. Mi-e
dor de
tine. Și eu
te iubesc.

O izbucnire de râs din camera principală a spulberat vraja. Fața mi s-a întunecat când m-am uitat peste umărul ei și l-am văzut pe tipul cu care venise glumind cu servitorul.

Violența a pulsat prin mine la gândul că o atinge pe Stella. Să o țin în brațe, să o fac să râdă.

Niciodată nu urâsem pe cineva mai mult.

Stella trebuie să fi sesizat strălucirea din ochii mei, pentru că mi-a urmărit privirea și a pălit.

Am mers pe hol, cu intenția de a pleca înainte de a ceda impulsului de a o atinge. M-a oprit cu un avertisment scăzut în timp ce treceam pe lângă ea.

"Dacă i se întâmplă ceva, nu te voi ierta niciodată."

Singurele cuvinte pe care mi le-a spus după despărțirea noastră, și au fost pentru a salva un alt bărbat.

Un mușchi din maxilarul meu s-a flexat înainte să trec pe lângă ea și să ies pe ușă. Răceala mi-a invadat pieptul.

Tocmai când credeam că am experimentat toate modurile în care o inimă se poate frânge, ea mi-a dovedit că mă înșelam.

STELLA

Am cedat cu ușurare și dezamăgire în egală măsură după ce Christian a plecat.

Mi-am spus că m-am dus pe hol să răspund la un telefon, dar puteam să fac asta și în fața barului. Adevărul era că *îmi doream* acea interacțiune trecătoare cu el și mă uram pentru asta.

După două săptămâni, explozia mea de furie s-a transformat într-o durere profundă și neîncetată.

Nu-l iertasem, dar îmi lipsea atât de mult încât îmi era greu să respir.

În mod ironic, restul vieții mele a fost în plină ascensiune după despărțirea noastră. Era ca și cum acum, când viața mea amoroasă era distrusă, universul făcea ore suplimentare pentru a se revanșa față de mine în alte domenii.

Campania tipografică Delamonte și profilul din *Washington Weekly au* deschis un nou val de oportunități, așa cum era de așteptat. Luisa era extaziată de modul în care decurgea parteneriatul. Maura nu avusese nicio problemă de la sedare, urmăritorul nu-și făcuse din nou apariția, iar blogul meu și rețelele de socializare prosperau. Nu anunțasem public despărțirea mea de Christian, dar nu mai postam despre el. Asta nu-mi afectase atât de mult logodna pe cât crezusem, deși nu-mi păsa prea mult în niciun caz.

De asemenea, am început să contactez buticurile locale pentru a-mi prezenta colecția. De fapt, eram aici și sărbătoream cu Brady pentru că unul dintre ele a acceptat în sfârșit să vândă câteva piese de test.

În general, viața mea mergea bine... cu excepția lui Christian și a familiei mele.
Apropo de asta...

Am respirat adânc și m-am concentrat asupra motivului pentru care mă scuzasem de Brady. O privire rapidă mi-a spus că el încă vorbea cu servitoarea și că Christian nu era nicăieri la vedere.

Poate că eram paranoică, dar aș fi putut să jur că a fost un moment în care Christian s-a uitat la el ca și cum ar fi fost capabil să-l ucidă.

Am format numărul din ultimul apel pierdut și am încercat să-mi dezleg nervii în timp ce telefonul suna.

A răspuns la al treilea apel.

"Bună, Stella."

"Bună, mamă."

A fost prima dată când am vorbit de la cina noastră în familie din aprilie.

Patru luni.

A fost cea mai lungă perioadă în care nu am avut contact, iar faptul că i-am auzit din nou vocea a făcut să mi se formeze un nod în gât.

Aveam motivele mele să mă enervez așa cum o făcusem în timpul cinei, dar ea era tot mama mea.

"Ce mai faci?" Un rar fir de ezitare se întrezărea sub vocea ei.

"Sunt bine." Mi-am răsucit colierul în jurul degetului. "Îmi pare rău că am ratat apelul tău. Am ieșit cu un prieten și nu l-am văzut mai devreme."

"Nu-i nimic. Nu e nimic important." Și-a curățat gâtul. "Am citit profilul tău din *Washington Weekly*. Este un articol grozav, iar fotografiile tale din Delamonte sunt frumoase."

Tot aerul mi-a părăsit plămânii. Dintre toate lucrurile pe care mă așteptam să le spună, asta nici măcar nu fusese în domeniul posibilităților.

"Serios?" Am întrebat cu o voce mică.

Încrederea mea în sine crescuse în ultimele luni, dar întotdeauna va exista o fetiță în mine care nu-și dorea decât aprobarea părinților ei.

"Natalia a spus că tu și tata erați supărați din cauza fotografiilor."

Ultima mea conversație cu sora mea mi-a lăsat încă un gust amar în gură. "Ei bine, am fi preferat să fi purtat mai multe haine", a declarat a spus mama, sec. "Dar am fost mai mult șocați decât supărați. Profilul, însă... nu aveam idee că ai realizat atât de multe cu blogul tău sau că ai simțit atât de mult pentru modă începând de la o vârstă atât de fragedă."

Nu i-am atras atenția că era ceva ce încercam să-i spun încă de când eram în gimnaziu. Nu am vrut să încep o altă ceartă.

"Profilul este singurul motiv pentru care ai sunat?" Nu m-ar surprinde. Părinților mei le plăcea tot ceea ce făcea familia să arate bine. "Nu am mai vorbit de luni de zile."

Mama mea a tăcut un minut. "Emoțiile tuturor erau la cote înalte după cină", a spus ea în cele din urmă. "După ce lucrurile s-au calmat, nu eram sigură că voiai să auzi de noi. Întotdeauna suni, iar când nu o făceai... erai atât de supărată..."

Întotdeauna suni.

Traducere: Întotdeauna mi-am cerut scuze mai întâi.

Mâna mea s-a încolăcit mai tare în jurul telefonului. "Tata mi-a spus să plec și nu știam dacă îți pasă că nu sunt prin preajmă."

Mama mea a lăsat să iasă o expirație bruscă. "*Bineînțeles că* ne pasă. Ești fiica noastră."

Am răsucit colierul mai tare. "Câteodată, nu mi se pare", am spus, cuvintele mele abia se auzeau.

"Oh, Stella." Părea mai tulburată decât o auzisem vreodată. "Noi nu am..."

Aplauzele zgomotoase din bar i-au înecat restul frazei. Probabil că echipa Nationals a marcat un punct; meciul lor împotriva celor de la Rangers era difuzat pe toate televizoarele.

Când zgomotul s-a liniștit, mama a vorbit din nou. "Ești în oraș cu un prieten, așa că nu este cel mai bun moment să vorbim. Poate că ne putem întâlni cu toții ca familie în curând? Nu la o cină. Ceva mai ocazional, unde să putem doar vorbi."

"Mi-ar plăcea asta", am spus încet.

Nu am vrut să țin ranchiună, mai ales împotriva familiei mele.

Nu-i mai văzusem de atâta timp și nu mai eram supărat. Eram doar tristă.

După ce am închis, am rămas în hol și am încercat să mă gândesc la evenimentele din acea zi.

Convorbirea mea cu magazinul, întâlnirea cu Christian, discuția cu mama...

Erau prea multe deodată, dar singurul lucru la care mă puteam concentra era cât de mult îmi doream să împărtășesc cu Christian ceea ce se întâmplase.

Nu doar buticul și mama mea, ci *totul.*

Cum am folosit din greșeală laptele nepotrivit pentru smoothie-ul meu în acea dimineață și aproape că am vomitat de la gust.

Cum Ava și Jules s-au oferit să fie modele potrivite pentru colecția mea. Cât de mândru am fost de toate acțiunile locale pe care le-am făcut.

Cât de mult mi-a lipsit.

Eram atât de obișnuită să împărtășesc detaliile vieții mele cu Christian, încât nici măcar jurnalul nu umplea golul.

De fapt, nu mă atinsesem de jurnalul meu de când ne despărțisem; era plin de prea multe amintiri despre noi.

Eram supărată pe el și mi-aș fi dorit să fie aici. Ambele lucruri puteau fi adevărate în același timp.

Lumină și întuneric. Flacără și gheață. Vise și logică.

Relația noastră a fost întotdeauna o dihotomie. Era logic ca și moartea ei să fie la fel.

GG

CHRISHI6N

TURNEUL ANUAL DE POKER AL HARPER SECURITY A AVUT LOC LA sala multifuncțională a companiei, care fusese transformată într-un mini-cazino cu un bar deschis și o jumătate de duzină de mese de poker.

De obicei, acesta era limitat doar la personal. Anul acesta, mi-am încălcat propria regulă și i-am invitat pe Rhys, care se afla în oraș fără Bridget, pentru o dată, pentru un eveniment diplomatic, și pe Alex, ca mulțumire pentru că a fost cu ochii pe mine cât timp am fost în Italia. Josh a fost invitat implicit, deoarece insistase să vină cu mine când a aflat că Alex va participa.

L-am lăsat. Aveam prea multe alte rahaturi de care să-mi fac griji decât iluzia lui că încerc să-i fur cel mai bun prieten.

Ne-am așezat toți patru la o masă lângă bar. Aerul era animat de sunete de râsete, de pahare care se ciocneau și de punți care se amestecau, dar veselia nu a făcut nimic pentru a-mi ușura starea de spirit neagră.

"La câte turnee de poker ai participat în trecut?" l-a întrebat Josh pe Alex cu suspiciune.

Exasperarea a umplut fața lui Alex. "Ți-am spus, e prima dată."

"Doar mă asiguram." Josh a smuls o carte din pachet și a aruncat-o pe masă. Rege de inimă. "Din moment ce ai jucat *zeci de partide de șah* cu *el*" - a tras un deget mare spre mine - "iar eu nu am știut despre asta timp de *ani de zile, la* propriu."

Alex a suspinat.

"Dacă continui să pui aceeași întrebare la nesfârșit, poți pleca", am spus eu cu răceală. Nu aveam timp pentru prostiile lui Josh.

"Cineva e morocănos." A ridicat o sprânceană. "E din cauză că Stella s-a despărțit de tine?"

Maxilarul meu s-a îndoit, în timp ce Alex și Rhys își ascundeau zâmbetele în spatele cărților.

Făcusem o treabă decentă să nu mă gândesc la Stella în seara asta până când Josh Chen a adus-o în discuție.

Nu poți omorî un oaspete, mi-a reamintit o voce în minte.

De fapt, puteam să fac ce dracu' voiam, dar apoi trebuia să am de-a face cu Alex. De asemenea, am presupus că Stella nu va fi prea fericită că l-am ucis pe fratele celei mai bune prietene a ei.

"Nu sunt morocănos. Ești pur și simplu enervant."

Nu știam ce le-a spus Stella prietenilor ei despre noi, dar de când se mutase în casa lui Alex și a Ava, era evident că nu mai eram împreună.

Josh a ridicat din umeri. "Poate, dar cel puțin eu nu

sunt singur". Mâna mea a tresărit spre pistolul meu.

"Continuă să-l provoci și te va ucide." Rhys mă cunoștea prea bine. Fusese tăcut în cea mai mare parte a nopții, dar umorul îi lumina ochii când se uita la mine.

"E ceva amuzant?" Am aruncat o carte fără să mă uit la ea.

"De fapt, da. Christian Harper se plânge de o fată", a tras de păr. "N-am crezut niciodată că voi vedea ziua asta."

O migrenă s-a adunat în spatele tâmplei mele.

"Nu sunt *supărat."* Mi-a fost nevoie de toată voința mea să nu-i dau un pumn în fața rânjetului mâncător de rahat de pe față. "Eu nu sunt *supărat*."

Ceea ce am făcut în ultimele săptămâni nu a fost să mă întristez. A fost... procesare.

"Nu asta a spus Alex." Ca de obicei, Josh a intervenit, deși conversația nu avea nicio legătură cu el. "A spus că ai venit la el acasă în lacrimi în ziua în care Stella s-a mutat."

"Nu am fost în lacrimi!"

Camera s-a liniștit, iar fiecare cap s-a întors în direcția mea.

Cu coada ochiului am văzut cum Brock a rămas cu gura căscată și cum sprâncenele lui Kage s-au ridicat.

Nu am țipat niciodată.

Nici când am aflat despre furtul *Magdei* și nici când lucrurile au luat-o razna la serviciu. Dar fuseseră două săptămâni infernale, iar eu îmi înseminasem baza de date cu oameni cu care să mă culc când aveam o zi proastă.

Nu puteam să intru în atâtea computere înainte de a-mi pierde

strălucirea.

Aș fi depus mai mult efort pentru a crea o nouă listă de nume dacă aș fi crezut că va fi de ajutor, dar nu a fost așa.

Nu aveam nevoie de mai mulți oameni
cu care să mă culc. Aveam nevoie de
Stella.

"Oh. Cred că mi-am amintit greșit", spuse Alex cu blândețe.

Dacă n-aș fi știut mai bine, aș fi putut jura că în ochii lui se citea un râs.

"Îți amintești când m-ai făcut de rahat după situația cu Bridget?" Rhys era practic în schadenfreude, nenorocitul ăla. "Ai spus că dragostea este, citez, *plictisitoare, plictisitoare și complet inutilă. Oamenii îndrăgostiți sunt cei mai insuportabili de pe planetă.* " Zâmbetul lui s-a lărgit. "Vrei să-ți retragi cuvintele?"

Îmi scrâșneau dinții de iritare.

"Este profund îngrijorător faptul că mă puteți cita cuvânt cu cuvânt. Găsește-ți un nou hobby, Larsen. Să mă obsedezi pe mine nu e sănătos." Mi-am împins scaunul înapoi, prea exasperat să mai stau jos.

"Unde te duci? E rândul tău!" a protestat Josh. "Suntem în mijlocul unui joc!"

L-am ignorat și am plecat, cu râsul lui Rhys în spate și cu iritarea zvâcnind prin venele mele.

Eu *am* spus acele lucruri pe care le-a citat. Acum eram unul dintre acei idioți insuportabili, tânjind după singura femeie care mi-a frânt vreodată inima.

Karma a fost o scorpie și mai mare decât soarta.

Am intrat în bucătărie și mi-am mai turnat o băutură. Era doar al doilea pe care îl beam în seara asta. Îi întinsesem capcana trădătorului mai devreme, dar trebuia să-mi păstrez mintea limpede pentru orice eventualitate.

Patru suspecți. Patru informații diferite pe care le-am strecurat întâmplător într-o conversație despre cum am dezvoltat un nou dispozitiv care face ca Scylla să pară o joacă de copii.

Trădătorul nu ar fi putut rezista să nu divulge această informație lui Sentinel. Odată ce au făcut-o, a trebuit doar să mă uit la detaliile a ceea ce a fost scurs pentru a identifica turnătorul.

A fost o capcană simplă, dar a funcționat de fiecare dată. Trebuia doar să adun toți suspecții într-o singură cameră, astfel încât să pot purta conversațiile fără să ridic suspiciuni. Oamenii mei știau cu toții că nu

discutam aceste lucruri la telefon.

Și dacă trădătorul era cine credeam eu că este... Mi-am golit paharul.

Viața mea se ducea de râpă, iar alcoolul era singurul lucru care mă făcea să mă simt mai bine în aceste zile.

Asta și scrisorile.

Mintea mi-a zburat la sertarul biroului meu.

"Hei." Vocea aspră a lui Rhys m-a tras înapoi în bucătărie. "Ești bine?"

"Niciodată nu am fost mai bine." Mușcătura acerbă a cuvintelor mele a încordat aerul.

S-a sprijinit de tejghea și și-a încrucișat brațele. Ochii lui se mutau de la maxilarul meu strâns la paharul meu gol și înapoi.

Râsul lui de mai devreme s-a stins, fiind înlocuit de simpatie. "Ești în stare gravă." Nu i-am răspuns.

"Cât de mult ai dat-o în bară?" Sprâncenele lui s-au ridicat când am rămas tăcut. "Atât de mult, nu?"

"Este complicat."

"Lucrurile astea sunt întotdeauna așa." Rhys a suspinat. "Orice ai fi făcut, probabil că nu este atât de grav pe cât crezi. Stella este una dintre cele mai drăguțe persoane pe care le cunosc. Te va ierta. Are nevoie doar de timp."

Poate. Dar intimitatea era unul dintre cele mai importante lucruri pentru Stella, iar eu trecusem atât de mult dincolo de această linie încât nu o puteam vedea.

Hărțuitorul ei o teroriza de luni de zile, iar faptul că îi aminteam cât de puțin de ticălosul...

Alcoolul mi s-a agitat în stomac.

"Rhys Larsen dă sfaturi despre relații. Cred că a înghețat iadul." Am trecut peste declarația lui pentru un subiect mai sigur.

Rhys a strâmbat din nas. "A înghețat în ziua în care ai rostit cuvântul *dragoste* într-un mod neegalant." S-a îndreptat și mi-a bătut mâna pe spate. "Dacă Volkov își poate recupera fata după un an, există speranță pentru tine. Doar să nu o dai în bară din nou."

Mi-am mai turnat o băutură după ce a plecat și am băut-o singură în bucătăria companiei.

Viața mea chiar se dusese de râpă.

G5

CHRISHI6N

M-AM ÎNTORS ACASĂ ABIA LA ORA DOUĂ DIMINEAȚA.

Pașii mei au răsunat pe podeaua de marmură în drumul meu spre birou. Ajunsesem să urăsc drumul de la ușa din față. Treceam pe lângă prea multe camere liniștite și prea multe fantome ale amintirilor noastre.

Stella locuia cu mine doar de câteva luni. Am trăit singur ani de zile fără ea și m-am simțit bine.

Dar acum că ea nu mai era, apartamentul se simțea gol, ca și cum toată inima și sufletul îi fuseseră absorbite, lăsând în urmă doar o cochilie goală.

Ușa biroului meu s-a deschis fără zgomot, iar eu m-am scufundat în scaunul meu fără să aprind lumina.

Distrusesem toate dosarele pe care le aveam despre Stella a doua zi după ce le găsise, dar prezența lor fantomatică păta ceea ce fusese un sanctuar.

Cu toate acestea, preferam biroul decât dormitorul meu, unde parfumul ei moale persista în așternuturi și perne săptămâni mai târziu. Uneori, o auzeam râzând. Alteori, mă rostogoleam și aș fi putut jura că era lângă mine, tachinându-mă așa cum făcea mereu.

Mi-am înclinat capul pe spate.

Scotch-ul și adrenalina de la turneul de poker au rămas în sângele meu.

Brock a fost marele câștigător. Nu era la datorie, deoarece Stella era acasă pentru o noapte, dar nu l-am felicitat. Îmi era greu să mă uit la el când îmi amintea de ea.

A fost și mai greu să nu întreb despre ea.

Îl instruisem să mă alerteze imediat dacă era în pericol, dar, în rest, viața ei actuală rămânea un mister.

Am fost tentat să o sun și eu pe Jules pentru informații. Îmi era datoare pentru că o scosesem dintr-o situație dificilă anul trecut și era una dintre cele mai bune prietene ale Stelei. Dacă cineva știa ce gândea și ce simțea Stella, ea era aceea.

Ultima rugăminte pe care mi-a adresat-o Stella a fost singurul lucru care mă reținea. Era o lesă pe care o puteam rupe cu ușurință, dar care mă încătușa mai eficient decât niște legături de fier.

Mă simțeam atât de prost pentru că îmi era atât de dor de ea și și mai prost pentru mecanismul de adaptare pe care îl dezvoltasem de când plecase.

Am ridicat capul și am deschis sertarul secret în care se aflau dosarele ei. Acum, era plină de scrisori pe care nu le trimisesem niciodată.

Unul pentru fiecare zi în care am fost despărțiți.

Era genul de comportament patetic și smiorcăit pe care îl ridiculizasem în trecut. Dacă m-ar vedea acum Past Christian, m-ar împușca și m-ar scoate din mizerie.

Nu mi-a păsat. Scrisorile erau singurul mod în care puteam vorbi cu ea în aceste zile, iar scrisul lor era aproape terapeutic.

Au acoperit o gamă largă de subiecte, de la fragmente din viața mea de copilărie la cărțile mele preferate și la cât de mult disprețuiam clovnii (eram convinsă că sunt diavolul în formă umană, dar mai puțin amuzant). Scrisorile erau ca niște capitole din cărți separate, aruncate împreună în haosul care constituia viața mea.

Singurul lucru pe care îl aveau în comun era că toate erau pentru ea.

Stella a spus că nu știa nimic despre mine, așa că am dat tot ce aveam mai bun din mine.

ei.

Am luat un stilou și am început să scriu scrisoarea din acea seară. Când am terminat,

epuizarea mi-a încețoșat vederea, dar am băgat cu grijă biletul în sertar, alături de ceilalți frați ai săi.

În loc să mă retrag în dormitor, am rămas în biroul meu și am privit pe fereastră cerul întunecat al nopții.

Colecția mea de plante se alinia pe pervaz, profilându-se în lumina lunii.

Au nevoie doar de puțină dragoste și atenție pentru a se dezvolta.

Le udam și le îngrijeam cu religiozitate de când Stella plecase.

Iubea acele plante.

Dar, oricât de multă grijă le dădeam, tot păreau triste și căzute, de parcă știau că îngrijitorul lor obișnuit plecase și nu se mai întorcea niciodată.

"Știu", am spus. Nu-mi venea să cred că am ajuns să conversez cu plantele, dar iată-ne ajunși aici. "Și mie mi-e dor de ea."

30 IULIE

Stella,

Am o mărturisire: Nu mi-am dorit niciodată un animal de companie, nici măcar când eram copil.

Părinții mei m-au întrebat o dată dacă vreau un cățeluș, iar eu le-am spus fără echivoc că nu vreau.

Nu pentru că urăsc animalele. Doar că întotdeauna am crezut că reprezintă prea multă muncă pentru o recompensă prea mică. Nu înțelegeam de ce cineva ar aduce un câine sau o pisică în casa sa, l-ar trata ca pe copilul său și l-ar iubi ani de zile, când știa *că durata de viață a animalului este mult mai scurtă decât a sa.*

Era ca și cum ar fi cerut ca inima să le fie frântă. Acum,

înțeleg.

Pentru că timpul pe care l-au petrecut împreună a meritat durerea inimii.

Înainte de a te enerva, nu te compar cu un animal. Dar dacă aș avea șansa să mă întorc în timp și să plec din cafenea cu un minut înainte să mori sau să stau în biroul meu în loc să trec pe la apartament în ziua în care ai semnat contractul de închiriere, nu aș face-o.

Chiar și știind care va fi rezultatul.

Chiar și știind că, în cele din urmă, mi se va frânge inima.

Pentru că toate cele mai frumoase zile din viața mea au fost alături de tine și nu aș schimba asta pentru nimic în lume.

Mai degrabă aș prefera să fiu nefericită acum, după ce am fost iubită de tine, decât să fiu fericită fără să te fi cunoscut vreodată.

6 AUGUST

Stella,

Îți amintești când te-ai întâlnit cu mine în hol, în noaptea în care am semnat contractul? Ai spus că o întâlnire ar trebui să includă cină, băuturi și țineri de mână. Sau, ca o alternativă, îmbrățișări pe o bancă cu vedere la râu, urmate de șoapte dulci și un sărut de noapte bună.

La momentul respectiv, a fost cel mai atroce lucru pe care l-am auzit vreodată, dar dacă te întorci vreodată la mine... am totul planificat.

Vom lua cina la restaurantul meu italian preferat din Columbia Heights. Este un loc micuț, abia suficient de mare pentru a găzdui o duzină

de persoane la un moment dat, dar fac al doilea cel mai bun gnocchi din lume (după cel al bunicii mele).

Nu mai este aici, dar când eram copil, mă duceam la ea acasă după școală și petrecea ore întregi învățându-mă cum să gătesc. În afară de timpul petrecut cu tine, acele zile au fost cele mai fericite pentru mine. Râdeam cu ea în bucătărie, învârteam aluatul și ne umpleam de făină, în timp ce pe fundal se auzea muzica veche din anii șaizeci pe care o iubea.

Gnocchi ei a fost felul meu preferat. Din păcate, rețeta ei s-a pierdut după ce a murit, dar când am încercat-o la acest restaurant... a fost cea mai apropiată de felul în care o făcea ea.

Știu că am luat-o pe o tangentă, dar am vrut să vă împărtășesc această poveste.

Nu am mai povestit nimănui despre cum am învățat să gătesc.

Oricum, cred că v-ar plăcea restaurantul. După aceea, vom bea ceva la un bar din apropiere, apoi vom merge pe malul mării din Georgetown și vom sta pe o bancă pe malul râului. Putem să ne sărutăm, să ne ținem de mână și să șoptim câte vorbe dulci vrei tu.

Pentru că dacă această întâlnire se va întâmpla, înseamnă că m-ai iertat. Și dacă te voi avea înapoi, nu-ți voi mai da niciodată un motiv să pleci.

12 AUGUST

Stella,
Este două și jumătate dimineața când scriu
aceste rânduri. Nu am mai dormit de
aproape 24 de ore.
Dar nu puteam să mă culc fără să-ți spun asta...
Încerc, Butterfly. Încerc din răsputeri.
Să stau departe de tine. Să nu mă gândesc la tine. Să nu te iubesc.
Viața mea ar fi mult mai ușoară dacă aș putea merge mai departe, dar știu că nu pot. Chiar dacă nu mă vei ierta niciodată.
Chiar dacă nu vei mai vorbi niciodată
cu mine. Chiar dacă vei merge mai
departe.
Te voi iubi în continuare.
Vei fi întotdeauna prima, ultima și singura mea iubire.

G6

SHELL6

ÎN ACEL WEEKEND, EU ȘI FAMILIA MEA NE-AM ÎNTÂLNIT LA O CAFENEA DIN VIRGINIA.

Ne-am așezat într-o cabină lângă ieșire. Era cel mai liniștit colț al restaurantului, care era plin de aglomerația de duminică pentru brunch.

Tata purta tricoul său polo albastru preferat, mama purta perlele ei de firmă, iar sora mea purta tocuri letale și o expresie ușor supărată, așa cum făceau întotdeauna în timpul meselor noastre lunare.

Era ca și cum cina noastră de familie s-ar fi transplantat într-o cabină de piele verde în loc de prețioasa masă de mahon a părinților mei.

Singurele diferențe erau ferestrele însorite și tăcerea ciudată care acoperea masa după ce am rămas fără conversație.

"Deci." Mama și-a curățat gâtul. "Ce mai face Maura?"

Am clipit la alegerea subiectului ei, dar am răspuns cu ușurință. "Se descurcă bine. Are grădina ei și puzzle-uri la Greenfield, așa că este fericită."

Mama mea a dat din cap.

"Bine." A mai căzut o tăcere.

Toată după-amiaza am evitat elefantul din cameră. În ritmul ăsta, am fi stat aici până la ora închiderii.

Mi-am închis mâinile în jurul cănii și am prins curaj de la căldura care îmi pătrundea în palme.

"Despre ce s-a întâmplat la cină..." Toată lumea s-a înțepenit vizibil. "Îmi pare rău dacă ți-am rănit sentimentele, mamă", am spus cu blândețe. "Nu asta a fost intenția mea. Dar trebuie să înțelegeți de ce am plătit pentru îngrijirea lui Maura. Ea a fost mereu acolo când am avut nevoie de ea.

Acum ea este cea care are nevoie de mine și nu o pot lăsa să se descurce singură. Nu are pe nimeni altcineva."

"Înțeleg." Mama a schițat un mic zâmbet când am tresărit surprinsă. "Am avut timp să mă gândesc la asta în ultimele câteva luni. Adevărul este că întotdeauna am fost puțin geloasă pe relația ta cu Maura. Este vina mea, desigur. Am fost prea ocupat cu cariera mea pentru a petrece mult timp cu voi, fetelor. Când mi-am dat seama cât de mult am pierdut, erați deja mari. Nu ați mai vrut să petreceți timp cu noi. Practic, trebuie să vă forțăm să veniți la cinele noastre de familie."

"Nu e vorba că nu vreau să petrec timp cu tine. Este că..." Mi s-au încălzit obrajii. "E vorba de jocul realizărilor."

Părea o prostie când o spuneam cu voce tare, dar de fiecare dată când mă gândeam la acel "joc distractiv", anxietatea mi se strecura pe sub piele și îmi mânca nervii.

"Transformă totul într-o competiție", am spus eu. "Tu, tata și Natalia aveți cu toții aceste slujbe de mare putere, iar eu sunt... ei bine, știi tu. Iubesc moda și nu mi-e rușine cu asta. Dar de fiecare dată când jucăm acest joc, mă simt ca și cum aș fi cea mai mare dezamăgire de la masă."

"Stella." Mama mea părea îndurerată. "Nu ești o dezamăgire. Recunosc, nu îți înțelegem întotdeauna alegerile și, da, ne-am fi dorit să îți alegi o carieră mai stabilă din punct de vedere financiar decât cea din domeniul modei. Dar nu ne-ai putea dezamăgi niciodată. Ești fiica noastră."

"Vrem ce e mai bine pentru tine", a adăugat tata cu asprime. "Nu încercam să te împiedicăm să faci ceea ce iubești, Stella. Doar că nu am vrut să te trezești într-o zi realizând că ai făcut o greșeală când e prea târziu." "Știu." Nu mă îndoiam că părinții mei voiau ce era mai bine pentru mine. Problema era modul în care procedau. "Dar eu nu mai sunt un copil. Trebuie să mă lăsați să iau propriile mele decizii și să fac propriile greșeli. Dacă linia mea de modă decolează, grozav. Dacă nu, am învățat câteva lecții importante și mă voi descurca mai bine data viitoare. Știu doar că asta este ceea ce vreau să fac. I nu pot să mă întorc să lucrez pentru altcineva."

Părinții mei au făcut un schimb de priviri, în timp ce Natalia s-a mișcat lângă mine.

"Am o sumă decentă de bani de pe urma unor contracte cu branduri mari pe care le-am semnat și..." Am ezitat înainte de a termina. "Mi-am finalizat prima colecție. Un butic local a fost de acord să o stocheze, așa că sper că și asta îmi va aduce mai mulți bani."

De asemenea, am plănuit să fac o lansare oficială online, dar am vrut să testez mai întâi apele.

Mama a făcut ochii mari. "Serios? Oh, Stella, e uimitor!"

"Mulțumesc", am spus cu timiditate. Mi-am trasat mânerul cănii cu degetul mare. "Deci, nu ești supărat că nu-mi caut o slujbă la birou?".

Un alt schimb de priviri.

"Evident, vă descurcați bine cu parteneriatele dvs., iar linia de modă este un început bun." Tatăl meu a tușit. "Nu există niciun motiv pentru care ar trebui să-ți iei o slujbă de birou dacă nu asta îți dorești. *Dar* ," a spus el când un zâmbet a înflorit pe fața mea. "Dacă vei avea vreodată probleme, trebuie să ne spui. Fără să le ascunzi așa cum ai făcut în cazul dezastrului de la *D.C. Style.*"

"Nu o voi face", am promis.

"Bine. Acum, unde este prietenul tău cel cu gură mare și isteț?", a mormăit el. "A fost lipsit de respect, felul în care mi-a vorbit în propria mea casă, dar presupun că nu a greșit în totalitate."

Zâmbetul meu s-a diminuat. "Noi, um..." Am înghițit pe lângă nodul brusc din gât. "Ne-am despărțit."

Trei perechi de ochi surprinși s-au întors spre mine.

Având în vedere modul în care eu și Christian ne apăraserăm unul pe celălalt la cină, probabil că se gândiseră că vom rezista mai mult de câteva luni.

La fel am făcut și eu.

"Îmi pare rău", a spus mama mea cu simpatie. "Ce mai faci?" Am forțat un zâmbet. "Voi fi bine."

"Vei găsi pe cineva mai bun." Tonul tatălui meu a devenit vioi. "Nu mi-a plăcut niciodată. Dacă ai fi știut unele dintre zvonuri" - s-a întrerupt când mama i-a dat un cot ascuțit în coaste - "Dar cred că nu mai contează acum", a încheiat el cu o altă mormăială.

Am schimbat subiectul, iar conversația s-a mai destins până când tata a ieșit afară pentru a răspunde la un telefon, iar mama s-a dus la toaletă.

Natalia fusese vizibil tăcută toată după-amiaza, dar s-a întors spre mine când au dispărut din raza lor auditivă.

M-am înțepenit, pregătindu-mă pentru un alt comentariu critic sau sarcastic.

În schimb, a părut aproape rușinată când s-a uitat la mine. "Nu am vrut să aduc din nou în discuție acest subiect în fața mamei și a tatei", a spus ea. "Dar îmi pare rău pentru felul în care te-am dat de gol în legătură cu *D.C. Style.* Nu am vrut să fiu răutăcioasă."

"Nu-i așa?"

Ochii i s-au lărgit înainte ca o roșeață să îi fure obrajii. "Poate un pic", a spus ea încet. "Ai avut dreptate când ai spus că totul pare o competiție."

"Nu trebuie să fie așa."

"Nu." Natalia m-a examinat cu o expresie curioasă. "Te-ai schimbat. Ești..."

"Mai îndrăzneț?" Am spus cu un mic zâmbet. Zâmbetul ei s-a potrivit cu al meu. "Da."

Acesta a fost unul dintre cele mai mari daruri ale lui Christian pentru mine. Nu bijuterii scumpe sau călătorii de lux, ci curajul de a vorbi pentru mine.

Eu și sora mea am căzut din nou în tăcere când părinții noștri s-au întors.

Mă simțeam ciudat de obosită dintr-o dată, dar poate că asta era emoția care mă secătuia.

"Trebuie să plecăm la un eveniment, dar cina în familie în curând?", a întrebat mama cu speranță. "Deși poate că ar trebui să sărim peste porția de realizări și să ne bucurăm pur și simplu de masă".

Am lăsat să iasă un râs înecat. "Probabil că e o idee bună." Am respirat parfumul ei familiar când m-a îmbrățișat.

Familia mea se îmbrățișa tot timpul în public, dar asta era mai mult pentru spectacol.

Trebuia să ne jucăm rolul de familie perfectă.

De data aceasta, părea real.

Brock a așteptat ca familia mea să plece înainte să se aventureze.

Renunțase să mai încerce să se topească în umbră de când mă despărțisem de Christian. Nu eram sigură dacă era la ordinele șefului său sau dacă era mai îngrijorat acum că nu mai locuiam în casa lui Christian.

În orice caz, am apreciat și m-am resemnat. Am apreciat-o pentru că mi-a plăcut sentimentul de siguranță.

M-am resemnat cu el pentru că îmi amintea de Christian, iar fiecare amintire era un cuțit în inimă.

"Ești gata să pleci sau vrei să mai stai?" a întrebat Brock. Poate că era din cauza luminii, dar părea cu câteva nuanțe mai palid decât atunci când intrase. "Putem..."

S-a clătinat în picioare.

O înjunghiere ascuțită de îngrijorare mi-a strâns sprâncenele. "Ai nevoie să te așezi? Nu arăți prea bine."

De fapt, nici eu nu mă simțeam prea bine. Letargia mea de mai devreme

se intensificase și îmi trăgea de membre și de pleoape. Chipul lui Brock s-a învolburat în fața mea până când am încețoșat cearcănele.

"Da, eu..." - se prinse de marginea mesei. "Eu" - fața lui a devenit de un alb fantomatic înainte de a se înroși în roșu. "Rămâi aici. Mă întorc imediat."

A luat-o la fugă spre baie. Ușa s-a trântit. O secundă mai târziu, am auzit sunetul slab, dar inconfundabil, al vomei.

Propriul meu stomac s-a răsucit la auzul zgomotului.

Speram să nu fi făcut o toxiinfecție alimentară, dar era clar că ceva nu era în regulă.

Vederea mi s-a încețoșat din nou. De data aceasta, clipitul nu m-a ajutat.

M-am ridicat în picioare, în speranța că schimbarea de altitudine îmi va limpezi mintea, dar un val instantaneu de amețeală m-a forțat să mă așez înapoi pe scaun.

Ce se întâmplă?

Am băut doar un ceai și o prăjitură. Poți *face* toxiinfecție alimentară de la ceai și produse de patiserie?

Puncte negre dansau în fața ochilor mei, iar panica îmi strângea plămânii.

Aer. Am nevoie de aer.

M-am împiedicat din cabină spre intrare.

Brock îmi spusese să rămân și să-l aștept, dar zgomotul din jurul meu se transformase într-o greutate de beton în pieptul meu. Oricât de multe respirații profunde aș fi făcut, nu puteam să o îndepărtez.

Dar...

Am ajuns la jumătatea drumului spre ușă când ceva m-a lovit. Dacă cineva ne drogase pe mine și pe Brock și mă aștepta să plec? Părea neverosimil, dar se întâmplaseră lucruri mai ciudate.

M-am oprit la ieșire și am încercat să-mi pun ordine în gândurile tot mai confuze.

Dacă aș fi rămas, m-aș fi sufocat. Dacă plecam, puteam face jocul unui atacator ipotetic.

Gândește-te, Stella.

Am fost paranoic? N-ar strica să iau o gură de aer proaspăt, nu? Aș putea sta chiar lângă...

Cineva a venit în spatele meu suficient de aproape pentru a mă atinge, iar eu mi-am dat seama că blocam ușa.

"Îmi pare rău", am mormăit eu. Cuvintele mi-au ieșit îngălbenite. "O să mă dau la o parte din calea ta."

"Să nu-ți pară rău", a spus silueta. "Tocmai ai făcut lucrurile *mult* mai ușoare pentru mine."

Ceva rece și tare m-a apăsat pe spate.

Eram atât de amețită, încât creierul meu a avut nevoie de câteva momente pentru a înțelege ce era.

O armă.

Panica mea a explodat într-un țipăt prins în capcană care nu a mai reușit să iasă din gât.

Nu sunt atât de paranoic până la urmă. Eram atât de uimit de faptul că aveam dreptate, încât nu puteam procesa ceea ce se întâmpla. M-am simțit ca și cum aș fi fost aruncat în mijlocul unui thriller de acțiune fără niciun avertisment.

"Nu țipa." Arma a apăsat mai tare. "Sau va fi foarte complicat pentru toți cei implicați."

Cum a putut să facă asta în public? Nimeni nu a observat ce se întâmpla?

Dar era ora prânzului, iar corpul meu îl proteja pe al lui, și...

Gândurile mele se amestecară și mai mult.

Nu aveam energia necesară pentru a înțelege ce se întâmpla și nici nu aveam de ales.

Am urmărit figura afară și m-aș fi împiedicat și aș fi căzut dacă nu m-ar fi ținut în picioare.

Lumea era o ceață caleidoscopică de beton și de claxoane de mașini îndepărtate.

În cele din urmă, sunetele au dispărut și a rămas doar zgomotul pietrișului sub picioarele noastre.

"Îmi cer scuze în avans." Acum că eram într-un loc liniștit, vocea suna mai clar. Mai familiară. O mai auzisem înainte. *Unde*? "Asta o să doară."

Nu am apucat să-i procesez cuvintele înainte ca ceva tare să mă lovească în cap și să mă cuprindă întunericul complet.

G7

CHRISHI6N

SENTINEL CEO LA DEZVOLTATORUL SĂU CIBERNETIC DE TOP MI-A UMPLUT CALCULATORUL

ecran.

Era un rol pe care Kurtz îl copiase de la - cine altcineva? - mine, deoarece majoritatea companiilor de securitate nu dezvoltau software sau hardware, dar nu asta era problema.

Problema a fost ce conținea e-mailul.

Așa cum era de așteptat, trădătorul a fugit direct la Sentinel cu informațiile pe care i le-am dat la turneul de poker.

A lucrat mai repede decât credeam; au trecut doar două zile.

Am citit și recitit ultima linie a e-mailului, care includea detaliile pe care le schimbasem pentru fiecare suspect, pentru a afla cine era persoana care a divulgat informațiile.

Acum știam.

Mi-a curs gheață prin vene când am ieșit din aplicația de e-mail și am scos imaginile de supraveghere din fața clădirii sale.

Am așteptat până când s-a urcat în mașină înainte de a mă ridica, mi-am pus geaca pe mine și am mers calm spre garajul Mirage-ului.

În locul McLaren-ului meu, am ales sedanul gri pe care îl foloseam când urmăream pe cineva. Era absolut nesemnificativ și se amesteca cu toate celelalte vehicule de pe drum.

Pusesem un dispozitiv de urmărire pe mașinile tuturor suspecților cu câteva săptămâni în urmă, așa că nu mi-a luat mult timp să-l urmăresc pe trădător până la un depozit de vechituri abandonat de la periferia orașului.

Kurtz aștepta deja acolo cu un zâmbet șmecheresc.

Îmi venea să îi smulg fiecare dinte și să i-l bag pe gât, dar m-am forțat să respir prin ceața mea roșie.

Răbdare. Aveam să mă ocup de el mai târziu.

Am parcat într-un loc care nu era în raza lor vizuală, dar care îmi oferea o vedere indirectă asupra lor prin intermediul uneia dintre oglinzile retrovizoare ale vechilor mașini de vechituri.

Acolo l-am văzut pe Kage ieșind din mașină și salutându-l

pe Kurtz. Mâna mea s-a strâns în jurul volanului.

Dintre cei patru suspecți, Kage fusese cel mai mult și cel mai puțin probabil.

Cel mai mult, pentru că el era cel care era cel mai bine poziționat pentru a avea acces la informațiile scurse la nivel înalt.

Mai puțin, pentru că el fusese cel mai apropiat lucru de un frate pe care îl avusesem la Harper Security de când Rhys plecase.

Furia mi s-a rostogolit prin sânge într-un val de gheață, neiertător. Mă implora să o eliberez, să distrug nu numai oamenii din cimitirul de vechituri, ci și tot ce iubeau.

Compania lui Kurtz. Reputația lui Kage. Banii lor, familiile lor...

Mi-am forțat dorința de a mă opri. *Mai târziu.*

"Aveți planul?" a întrebat Kurtz.

"Nu încă. Este un dispozitiv nou-nouț." Kage și-a trecut o mână peste tunsoarea lui. "Nu am încă detaliile și nu pot să le divulg prea curând, altfel va deveni suspicios. Este deja în alertă din cauza Scylla."

"Atunci de ce naiba i-ai spus despre copie?" Zâmbetul lui Kurtz s-a transformat într-o încruntare. "Acum știe că are o problemă."

"Trebuia să-l iau de pe mine", a mârâit Kage. "Să-i păstrez încrederea. Devenise suspicios în legătură cu motivul pentru care îmi lua atât de mult timp să aflu ce s-a întâmplat. Din cauza afurisitei de femeie cu care se întâlnește." Tonul lui s-a întunecat și mai mult.

Nu am spus nimănui, în afară de Brock, că Stella și cu mine ne-am despărțit. Nu era treaba lor.

"Nu-ți face griji că va urmări copia până la tine. Este atât de distras de păsărică încât are noroc că firma încă funcționează cum trebuie. Și-a luat o lună de concediu ca să facă pe ghidul pentru ea prin Italia, pentru numele lui Dumnezeu."

"Ah, da. Stella. Am cunoscut-o. Cel puțin e o păsărică bună." Kurtz a râs, iar furia mea s-a adâncit într-un nor de culoare purpurie. "O știi pe Harper. E atât de orbit de orgoliu încât crede că se poate descurca cu orice și că nimeni nu ar îndrăzni să-l trădeze. Mi-ar fi plăcut să-i văd fața când a

aflat despre Axel."

Kage a strâmbat din nas. "Nenorocitul ăla mă calca pe nervi. Întotdeauna încerca să mă pupe în fund și să mă întreacă. Slavă Domnului că l-am făcut țap ispășitor, iar Harper s-a lăsat păcălit. O problemă mai puțin pe capul meu."

Bănuiam că Axel nu ar fi putut fi responsabil pentru furtul *Magdei* când am descoperit o altă scurgere de informații cu câteva luni în urmă.

Confirmarea mi-a provocat un rar sentiment de regret, dar nu puteam schimba trecutul, așa că nu avea rost să mă chinui pentru ceea ce se întâmplase.

Cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac era să fac dreptate *adevăratului* trădător. "Da, ei bine, asta trebuia să se facă. Păcat că nu ne-am dat seama niciodată ce a fost
atât de special la acel tablou hidos. Ați trecut prin atâtea probleme pentru a-l obține, doar pentru a fi nevoiți să-l vindeți înainte ca Harper să dea de urma lui", a bombănit Kurtz.

"Ăsta e un lucru pe care nu l-a spus nimănui, nici măcar mie." Kage a ridicat din umeri. "Dacă voi afla, te voi anunța."

"Așa să faci." Zâmbetul lui Kurtz nu era diferit de cel al unui rechin care rânjește la pradă. "Între timp..." A recuperat o servietă din portbagajul mașinii sale. "A doua jumătate din partea ta pentru informațiile despre Scylla. Numai în numerar, așa cum am cerut."

O servietă? Chiar așa?

Nu mă puteam hotărî ce m-a enervat mai tare - fața lui Kurtz, trădarea lui Kage sau faptul că se purtau ca niște răufăcători dintr-o telenovelă polițistă proastă.

"Trebuie să-l urăști cu adevărat ca să i-o tragi așa", a spus Kurtz în timp ce Kage număra banii. "Credeam că tu și Harper sunteți frați de arme până când ai întins mâna acum câțiva ani."

"Am fost", a spus Kage cu răceală. A închis servieta cu un pocnet. "Lucrurile se schimbă. Nimeni nu vrea să trăiască în umbra altuia pentru totdeauna."

"Ambiție. Îmi place să o văd." Kurtz l-a bătut pe umăr. Kage a făcut o grimasă, dar directorul executiv al Sentinelelor nu a părut să observe. "Știi, când ne-ai contactat prima dată, am crezut că îmi înscenezi o cursă, dar te-ai dovedit a fi un aliat util. De ani de zile abia așteptam să-l văd pe Harper dat jos de pe o treaptă sau două." S-a urcat în mașină și mi-a făcut cu ochiul. "Mi-a făcut plăcere să fac afaceri cu tine, ca întotdeauna."

Kurtz a plecat cu mașina.

Aveam să mă ocup de el mai târziu. Acum, după ce confirmasem că Sentinel se afla în spatele imitației Scylla, știam că tot ei erau cei care îi

furnizaseră dispozitivul urmăritorului Stelei. Doar acest fapt le-a adus mai mult decât un mic accident de sistem.

Kage a aruncat servieta în portbagaj și s-a îndreptat spre scaunul șoferului, în timp ce eu am ieșit din mașină, pașii mei fiind tăcuți pe pământul moale.

"Oricât te-a plătit, nu a fost suficient." Observația mea dezinvoltă a ricoșat în grămezile de metal răsucit care ne înconjurau.

M-am oprit la câțiva metri de locul unde parcase.

Spre lauda lui, Kage a înghețat doar două secunde înainte de a-și reveni.

S-a îndreptat și s-a întors cu fața spre mine, gura lui relaxându-se într-un zâmbet ușor. "Christian. Ce cauți aici?"

În ciuda tonului său dezinvolt, am văzut emoțiile jucându-se în ochii lui. Surpriză. Panică. Frica.

"Am avut ceva timp liber. Am decis să văd ce face cel mai bun angajat al meu." Zâmbetul meu s-a potrivit cu al lui.

Ochiul lui a tresărit la cuvântul *angajat.*

Ne-am privit unul pe celălalt, aerul era tensionat de mirosuri de fier ruginit și de violență în curs de pregătire.

Acum, că eram față în față, mi-am lăsat emoțiile să-și facă frâu liber pentru prima dată de când am văzut e-mailul lui Kurtz.

Kage era cel mai vechi angajat al meu. Mâna mea dreaptă.

Cândva, îmi salvase viața și era unul dintre puținii oameni în care aveam încredere.

Trădarea lui s-a răsucit în jurul interiorului meu ca o sârmă ghimpată și mi-a stors picături de sânge.

O picătură pentru fiecare masă pe care am împărțit-o, fiecare conversație pe care am avut-o, fiecare problemă pe care am abordat-o împreună și fiecare situație dificilă prin care ne-am ajutat reciproc.

Bazinul purpuriu mi-a umplut stomacul de acid și mi-a mâncat armura până când durerea și o altă urmă de regret pentru ceea ce a trebuit să fac au ieșit la iveală.

Mi-am lăsat o respirație ușoară prin plămâni.

Armura s-a refăcut și mi-a prins emoțiile plutitoare înapoi în cușca lor.

Cinci secunde. Acesta a fost cel mai mult timp în care am permis sentimentalismului să rămână. "Ce a fost asta?" Am rupt tăcerea. "Ai vrut un salariu mai mare? Mai mult recunoaștere? O emoție pentru că ești al naibii de plictisit?" Kage a renunțat la a se mai preface că face pe prostul.

"Nu este vorba de bani. Este vorba despre *tine."* Resentimentul i se scurgea în cuvinte. "Dacă nu aș fi fost eu, compania nu ar fi fost unde este astăzi. *Eu sunt* cel care conduce operațiunile zilnice, în timp ce tu te plimbi

prin lume cu nenorocitul tău de avion privat și hoteluri de lux. Al tău este numele

pe ușă. Tu ești cea pe care toată lumea o admiră. Tu ești directorul general, iar eu sunt un nenorocit de angajat. Nu sunt partenerul tău. Sunt doar un soldat sub comanda ta. De fiecare dată când mă duc undeva, oamenii mă întreabă numai de *tine*. M-am *săturat* de asta."

Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Am fost aproape dezamăgit că motivul trădării lui a fost atât de banal. Invidia și resentimentele erau la fel de banale cum credeam că este dragostea.

Dar asta era chestia cu oamenii. Cele mai elementare emoții ale lor erau cele mai periculoase.

"Mai multă recunoaștere, atunci", am spus eu cu blândețe. "Suficient încât să fugi la cel mai mare concurent al nostru și să ți-o tragi cu prietenul tău și cu ceea ce ai spus că ai ajutat să construiești. Puteai să vorbești cu mine, dar n-ai făcut-o. Asta nu te face un erou, Kage. Asta te face un laș nenorocit."

Kage m-a ajutat la începuturile companiei și a jucat un rol esențial în operațiunile companiei. L-am recompensat extrem de bine pentru ambele lucruri de-a lungul anilor.

Cu toate acestea, Harper Security a prosperat nu datorită operațiunilor sale, ci datorită contactelor mele și a brațului cibernetic pe care l-am construit. Kage era puțin interesat de rețele și avea și mai puține cunoștințe despre dezvoltarea cibernetică. Raționamentul său era greșit.

Singurul lucru în privința căruia avea dreptate era distragerea mea. L-aș fi prins mai repede dacă nu era Stella.

Am avut o mică bănuială încă de la conturile lui Deacon și Beatrix, la care a lucrat îndeaproape, dar am ignorat-o în locul unor chestiuni mai importante.

"Cel puțin Sentinel apreciază ceea ce fac pentru ei și am reușit să *te* văd coborât cu o treaptă. A fost distractiv să mă joc de-a spionul. Să te sabotez din interior, iar tu nici măcar nu știai, pentru că erai atât de prins cu nenorocita ta de prietenă, în timp ce eu țineam compania în funcțiune." Zâmbetul lui Kage a înghețat. "Nu m-ai mai tratat ca pe un prieten de mult timp, Christian. Mă tratezi ca pe un lacheu idiot căruia îi poți da ordine. De parcă nu ai fi zăcut mort cu un glonț în cap dacă nu ți-aș fi salvat fundul."

Amintirea a pâlpâit în fața ochilor mei.

Columbia, în urmă cu zece ani. Lucrurile s-au încurcat cu un traficant de arme și m-am trezit în mijlocul unui schimb de focuri.

Îmi aminteam încă de căldura sufocantă, de focurile de armă trase cu repeziciune, presărate cu strigăte, și de forța cu care Kage m-a smuls din drum cu milisecundele.

înainte ca un glonț să-mi străpungă ceafa.

El păzea un om de afaceri local corupt, iar noi am tras pentru a ieși dintr-o situație imposibilă.

Acum, un deceniu mai târziu, ne aflam în pragul unui nou schimb de focuri.

Aveam ochii ațintiți asupra lui Kage, dar atenția mea era fixată pe umflătura din talia lui și pe apăsarea armei mele între șold și partea mică a spatelui meu.

"Personal este personal, afacerile sunt afaceri", am spus cu răceală. "Când lucrăm, ești un *angajat*."

Ochiul lui Kage a tresărit din nou.

"Presupun că și conturile lui Deacon și Beatrix au fost tot opera ta."

"Am făcut ceea ce trebuia făcut. Sentinela devenise neliniștită după ce *Magda s-a* dovedit a fi un eșec." A ridicat o sprânceană. "Presupun că nu-mi vei spune ce este atât de special la tabloul acela până la urmă?"

"Păstrați misterul. Face ca viața să fie mai interesantă. Întrebarea acum, bineînțeles..." Vocea mea s-a înmuiat. "Este ce să fac cu tine."

Nu am tolerat trădătorii. Nu-mi păsa dacă erau prieteni, familie sau cineva care mi-a salvat viața.

Odată ce au depășit acea linie, trebuia să se ocupe de ei.

Liniștea a mai pulsat o clipă înainte ca eu și Kage să ne scoatem armele și să tragem în același timp.

Împușcăturile au explodat, urmate de zgomotul metalului care se lovea de metal.

M-am ascuns în spatele scheletului ruginit al unei mașini, cu inima bătând cu putere, cu pulsul viu de adrenalină.

L-aș putea ucide cu ușurință cu o singură lovitură. Ținta lui era bună; a mea era mai bună.

O singură lovitură, însă, era prea ușoară pentru o trădare atât de mare. Am vrut să doară.

"N-o să mă omori", a strigat Kage. I-am văzut reflexia în geamurile mașinii din fața mea. Se adăpostise în spatele unui camion, aproape de locul în care stătusem, dar pistolul și o fărâmă din blugii lui ieșeau la iveală din spatele ramei vechi de metal. "Nu aici. Eu te cunosc. Probabil că te gândești chiar acum la moduri în care mă poți tortura."

Nu am mușcat momeala. Nu aveam de gând să strig prin cimitirul de

mașini ca un actor de mâna a doua într-un film de acțiune.

Telefonul meu a vibrat cu un nou mesaj.

L-aș fi ignorat, având în vedere... distragerea mea actuală, dar un instinct de avertizare m-a tras pe sfoară.

Ceva nu e în regulă.

Mi-am coborât ochii pe ecran pentru o milisecundă.

Brock: 23, District Cafe

Creierul meu a tradus automat codul companiei într-un mesaj complet, având în vedere contextul.

Incapabil, am nevoie să o văd pe Stella cât mai repede posibil.

Suntem la District Cafe. O panică cum nu mai cunoscusem până atunci mi-a încolăcit coloana vertebrală și mi s-a înfipt în sânge.

Ceva s-a întâmplat cu Stella.

Nu a spus-o, dar am simțit-o. Același instinct de avertizare care mă obligase să-mi verific mesajele în mijlocul unui nenorocit de schimb de focuri a sunat alarmele atât de tare încât aproape că a înecat vocea lui Kage.

"Nu se va întâmpla așa ceva", a continuat el. Vocea lui era aspră, cu emoție și o tentă de regret. "Doar unul dintre noi va scăpa cu viață de aici, și nu vei fi tu."

Am luat o decizie într-o clipă.

"Aici greșești." Am ieșit din spatele cadrului mașinii.

Kage a ieșit din ascunzătoare și a îndreptat arma spre mine, dar am apăsat pe trăgaci înainte ca el să poată trage.

Împușcătura a răsunat în cimitirul gol, urmată de alte trei.

Unul în piept, unul în cap și unul în fiecare rotulă, în cazul în care ar fi supraviețuit și ar fi decis în mod nebunesc să continue lupta.

S-a clătinat, apoi s-a prăbușit la pământ.

Mi-am ținut arma îndreptată spre el în timp ce mă îndreptam spre el. Murmurul moale al ierbii a făcut loc scârțâitului de pietriș până când m-am ridicat deasupra lui.

Ochii goi și larg deschiși, cu gura căscată. Sângele se aduna sub el într-o baltă tot mai mare și păta pământul cu purpură închisă.

Nu a fost nevoie să-i verific pulsul ca să știu că era mort.

Un deceniu petrecut împreună s-a dus în câteva minute, totul pentru că mă resimțea pentru alegerile lui.

Am trecut peste cadavrul lui Kage și m-am întors la mașină.

Nu aveam timp sau capacitate pentru mai multe sentimente. Oricine mă trăda era mort pentru mine, la propriu și la figurat.

Până când cineva, dacă cineva, îl va găsi pe Kage, corpul său va fi fost

sfâșiat de animalele sălbatice.

Kurtz era singura persoană care ar putea fi o problemă, dar nu a spus nimic. Un Kage mort era inutil pentru el și nu și-ar fi riscat gâtul pentru a indica poliției direcția corectă.

Din moment ce eram angajatorul lui Kage, va trebui să găsesc o poveste bună pe care să o spun autorităților și restului companiei, dar asta nu va dura mult. Aveam să mă gândesc la detalii mai târziu.

23.

Mesajul lui Brock mi-a răsunat în cap în timp ce ieșeam din cimitirul de mașini.

Panica mea a crescut din nou, amestecată cu o doză sănătoasă de teamă.

Când am ajuns pe drumul principal, uitasem deja de Kage.

Singurul lucru care conta era Stella.

G8

CHRISHI6N

INSTINCTELE MELE DE AVERTIZARE DE MAI DEVREME AU SUNAT MAI TARE CU CÂT MĂ APROPIAM MAI MULT.

la cafenea, și s-au transformat în groază când am ajuns și l-am găsit pe Brock vomitând în baie.

Nu era nicio Stella la vedere.

A reușit să schițeze elementele de bază ale celor întâmplate înainte de a se întoarce să se înghesuie la toaletă.

Nu m-am obosit să-l mai interoghez. Fiecare secundă conta, iar el nu era în stare să stea în picioare, cu atât mai puțin să vorbească.

În schimb, m-am dus direct la ghișeu, cu sângele meu ca apa înghețată în vene, și am cerut să văd imaginile de securitate din ultimele două ore.

Cinci minute de bâlbâieli și proteste plictisitoare mai târziu, managerul cafenelei a scos imaginile respective în biroul său înghesuit din spate.

Inima îmi bătea cu putere în timp ce priveam scenele de pe ecran.

Stella și Brock au intrat. Au plasat o comandă la tejghea și s-au așezat la mese separate înainte ca familia ei să sosească.

În ciuda gravității situației, am simțit un strop de mândrie pentru modul în care a preluat controlul conversației. Nu puteam auzi ce spuneau, dar puteam să le citesc limbajul trupului.

După ce familia ei a plecat, Brock s-a apropiat din nou de ea, dar pașii lui erau mai șovăitori decât atunci când intrase. El și Stella au avut un schimb rapid de replici înainte ca el să se grăbească spre baie. Un minut mai târziu, s-a ridicat în picioare și s-a clătinat, apoi s-a așezat la loc. Avea fața palidă și părea că are probleme cu respirația.

Mi s-au albit încheieturile degetelor de spătarul scaunului directorului.

Cineva trebuie să o fi drogat. Aceasta era cea mai simplă și mai plauzibilă explicație.

Nevoia de a intra în ecran și de a o consola, apoi de a-l pulveriza pe ticălosul care îi făcuse asta, m-a copleșit.

Stella s-a ridicat din nou în picioare și s-a împiedicat spre ușă. Era chiar lângă ieșire și a făcut doar câțiva pași până când cineva a venit în spatele ei.

Simțurile mele au intrat în alertă maximă.

M-am uitat fix la siluetă. Înalt, șapcă de baseball,

geacă închisă la culoare. S-au oprit lângă ieșire,

apoi au plecat în același timp.

Nu am putut vedea întreaga amploare a ceea ce s-a întâmplat din cauza unghiului, dar felul în care umerii personajului se mișcau, jacheta în plină vară, felul atent în care își ținea fața întoarsă de la cameră...

Avea o armă. Eram sigur de asta.

De asemenea, eram sigur că mai văzusem

jacheta aceea înainte. Pulsul meu a început

să bubuie cu o siguranță letală. "Derulează

înapoi caseta", am ordonat. "Stop."

Videoclipul a făcut o pauză în momentul în care Stella și Brock și-au plasat comenzile. Aceeași siluetă stătea lângă ei la tejghea. A plătit băutura în numerar și a bătut din degete până când Brock s-a întors cu spatele pentru a-i spune ceva Stelei.

Ceea ce s-a întâmplat în continuare a durat doar câteva secunde.

A băgat mâna în haină, a băgat rapid ceea ce păreau a fi două pliculețe în cănile Stelei și ale lui Brock și s-a întors la băut cafeaua.

A fost rapid.

De asemenea, a făcut o greșeală.

Când și-a întors din nou capul spre față, i-am zărit profilul. Îl mai văzusem înainte, în timpul a două verificări separate ale antecedentelor.

Nenorocitule.

Toate piesele s-au așezat la locul lor.

Cum a ajuns în Mirage. De ce nu a existat nicio dovadă că a părăsit clădirea. Legătura lui cu Stella.

Nu m-am obosit să-i mulțumesc managerului și nici nu l-am chemat pe Brock, care era încă în incapacitate de muncă în baie.

În schimb, am trimis un cod negru companiei, împreună cu numele hărțuitorului și instrucțiuni de a-l găsi pe el și pe Stella cât mai curând posibil.

Rezervată pentru urgențe extreme, alerta de cod negru a chemat toți agenții din zonă pentru o nouă misiune.

Nu-l folosisem niciodată până acum.

Dacă hărțuitorul a fost suficient de inteligent pentru a se sustrage atât de mult timp de la depistare, a fost suficient de inteligent pentru a nu-și porni telefonul mobil sau pentru a nu folosi mașina personală.

Cu toate acestea, aveam informațiile necesare pentru a-l localiza. Speram doar ca, atunci când o vom face, să nu fie prea târziu.

G9

SHELL6

O ÎNȚEPĂTURĂ DE SENZAȚIE M-A SCOS DIN FÂNTÂNILE ÎNTUNECATE ȘI TULBURI ALE inconștiență.

A început ca o furnicătură în degetele de la mâini și de la picioare. Apoi a fost apăsarea tare a lemnului sub coapsele mele. În cele din urmă, a fost abraziunea aspră a frânghiilor din jurul încheieturilor mele și o durere puternică în spatele ochilor.

Singurele dăți în care am fost legată au fost cu Christian, dar a fost de comun acord. Asta... nu știam *ce* era asta.

Tot ce știam era că mă durea, că aveam gâtul uscat și că mă durea capul de parcă cineva ar fi băgat un ciocan pneumatic sau zece acolo.

Ancorele de beton îmi trăgeau pe pleoape. Întunericul nu era moale și blând ca o alunecare treptată spre somn. Era nesfârșit și amenințător, ca greutatea pământului după ce ai fost îngropat de viu.

Mi-am forțat plămânii să se extindă dincolo de panica mea crescândă.

Respiră. Gândește. Ce s-a întâmplat?

M-am străduit să fac ordine în evenimentele zilei.

Mi-am amintit că mi-am întâlnit familia la cafenea. Brock a fugit la toaletă. Greață, amețeală, amețeală, căderea la aer... și apăsarea rece a unui pistol pe cutia toracică. O voce, apoi întuneric.

Oh, Doamne.

Am fost răpită.

Realizarea s-a înfipt cu gheare reci și ascuțite.

Dorința de a mă scufunda în panică m-a mistuit, dar am strâns din dinți și m-am forțat să rămân în prezent.

Nu puteam să mor așa. Nu muream deloc. Nu pentru foarte, foarte mult

timp.

Mi-am deschis ochii prin forța voinței. Amețeala mi-a deformat vederea înainte ca împrejurimile mele să prindă contur.

Mă aflam într-un fel de cabană dărăpănată, făcută din metal ondulat și lemn. O peliculă groasă de murdărie acoperea ferestrele și estompa lumina soarelui împrăștiată pe podea. Nu exista alt mobilier în afară de scaunul de care eram legat și de o masă dezechilibrată pe care se aflau o bucată de frânghie și, aproape de râs, un recipient cu mâncare la pachet.

Bila mi-a acoperit gâtul.

Unde am fost? Judecând după lumină, nu trecuse mult timp de când eram inconștient, ceea ce însemna că nu puteam merge prea departe.

"Ești treaz."

Capul meu s-a îndreptat spre vocea familiară, iar o a doua amețeală m-a cuprins.

Când s-a limpezit, bila s-a îngroșat.

Știam de ce vocea îmi era atât de familiară.

"Nu." Cârâitul a sunat jalnic de slab. Julian

a zâmbit. "Surprins?"

Cel mai celebru jurnalist de lifestyle din D.C. arăta diferit în afara limitelor lucioase ale fotografiei sale din *Washington Weekly* și ale singurei întâlniri pe care am avut-o în persoană.

A fost pentru ședința foto de profil și a fost drăguț. Fără pretenții.

A fost și mai drăguț în cele câteva zeci de ori când am vorbit la telefon.

Dar acum, când m-am uitat mai atent, am observat sclipirea nebună din ochii lui și zâmbetul nefiresc.

Era zâmbetul unui psihopat.

Pulsul meu a luat-o razna.

"M-am gândit că ai putea fi." Julian și-a netezit o mână peste partea din față a cămășii. "Nu-ți amintești de mine, nu-i așa?"

"Ești redactor la *Washington Weekly."* Îmi simțeam limba groasă în gură.

Cred că mi-a pus ceva în băutură la cafenea. Orice ar fi fost, efectele sale au persistat și mi-au întunecat conștiința.

"Evident." Aș fi putut să jur că și-a dat ochii peste cap. "*Înainte de asta,* Stella. Am avut un curs împreună la Thayer. Teoria comunicațiilor cu profesorul Pittman. Ai stat două locuri în fața mea și în dreapta mea." A apărut un zâmbet de aducere aminte. "Mi-a plăcut acel curs. Acolo te-am

văzut prima dată".

Thayer. Teoria comunicațiilor.

Prin ochii minții îmi treceau flash-uri rapide ale unui băiat blond și liniștit care stătea în spatele clasei, dar făcusem acel curs cu *ani în* urmă. Abia dacă îmi aminteam cum arăta profesorul, cu atât mai puțin colegii mei de clasă.

"Nu ți-am spus în timpul numeroaselor noastre discuții frumoase. Am vrut să văd dacă îți amintești." Zâmbetul lui s-a prăbușit într-o încruntare. "Nu mi-ai amintit, dar nu-i nimic. Eram o persoană diferită pe atunci. Mai puțin de succes, mai puțin demnă de tine. Ți-am spus cum mă simțeam cu scrisorile mele, dar a trebuit să fac ceva din mine înainte de a ști că mă vei accepta. De aceea nu te-am contactat mai devreme. Dar acum..." Și-a întins brațele. "În sfârșit, putem fi împreună."

"Să fim împreună? Tu *m-ai răpit!* "

Nu puteam să înțeleg ce spunea. Situația era prea suprarealistă.

"Da, în legătură cu asta. Îmi pare rău că a trebuit să te las inconștient, dar a făcut lucrurile mai ușoare." Scuzele i-au pătruns în voce. "Te-aș dezlega și eu, dar nu pot face asta până nu te vindecăm."

Scena devenea din ce în ce mai suprarealistă. "Despre ce vorbești?"

"Christian Harper." Numele picura cu atât de mult acid încât îmi ardea în fundul gâtului. "Crezi că ești încă îndrăgostită de el. O pot vedea în ochii tăi."

Oh, Doamne. Christian.

M-a izbit întreaga importanță a ceea ce se întâmpla.

Julian era în mod clar nebun și mă ținea legat în mijlocul a cine știe unde. Puteam să încerc să evadez, dar nu aveam mașină și eram încă ametit după ce fusesem lovit în cap.

Era foarte posibil să nu-l mai văd niciodată pe Christian, pe prietenii mei sau familia mea.

Panica a urcat mai sus în pieptul meu, dar am forțat-o să coboare.

O să găsesc un plan. A trebuit să fac asta.

Până atunci, trebuia să-l fac pe Julian să continue să vorbească în loc să facă... orice altceva plănuia pentru mine.

Stomacul meu a tresărit. "Nu mă mai întâlnesc cu

Christian." Doamne, aș fi vrut să fiu.

Mi-aș fi dorit să fiu în apartamentul lui chiar acum, să fac tacos în timp ce el mă tachina pentru că puneam prea multă brânză pe al meu și

bombănea când îi răspundeam la mesajele de pe rețelele de socializare în loc să îi acord atenție.

Lacrimi fierbinți se adunau pe pleoapele mele inferioare.

"Nu am spus că încă te întâlnești cu el", a răbufnit Julian. "Am spus că încă te *iluzionezi că îl iubești!* "

Vocea lui a escaladat înainte de a respira adânc și de a-și netezi din nou o mână peste cămașă.

"Este în regulă. Nu e vina ta", a spus el liniștitor. "El te-a înșelat. Te-a păcălit să te lași păcălită de înfățișare și de bani. Dar *noi suntem* cei care ar trebui să fim împreună. Am știut asta de când te-am văzut prima dată. Am visat la tine după prima zi de curs, știi."

Un alt zâmbet i-a acaparat fața. "Am visat că eram căsătoriți și că locuiam într-o cabană mică în pădure. Aveam doi copii. Lucram toată ziua, iar când veneam acasă, tu mă așteptai. A fost frumos. Nu mai visasem niciodată o fată. Dacă ăsta nu e un semn de la Dumnezeu, atunci ce este?"

Un *vis?* Trecusem prin iad din cauza unui *vis* nenorocit*?*

Respiră.

Aerul viciat mi-a zgâriat plămânii.

"Nu există nimeni mai frumoasă decât tine, Stella. Întotdeauna ai fost atât de tăcută și drăguță cu mine, chiar și atunci când toți ceilalți mă ignorau sau râdeau de mine. Ai calitățile pe care le caut la o soție. Ești perfectă pentru mine."

Nu mai eram aceeași persoană care fusesem în facultate, dar era clar că el nu mă vedea ca pe propria mea persoană. Mă vedea doar ca pe un trofeu, ceva ce putea să dețină.

"Cum ai făcut rost de toate pozele alea cu mine?" Mi-am mișcat mâinile în spatele meu cât de mult am îndrăznit, căutând ceva, *orice,* cu care aș fi putut să rup frânghia. "Cum ai intrat în apartamentul meu?"

Mi-a crescut respirația când m-am lovit de ceea ce părea o protuberanță dură și ascuțită pe spătarul scaunului. Părea a fi un cui.

Scaunul era atât de vechi încât nu m-aș fi mirat. Sincer, nu-mi păsa *ce* era. Îmi păsa doar dacă ar putea rupe frânghiile suficient de mult pentru a mă elibera.

Mi-am ținut ochii ațintiți asupra lui Julian, în timp ce îmi făceam legătura pe unghie cât mai discret posibil.

"Întotdeauna m-am priceput să sap în oameni. Am studiat jurnalismul, știi. În plus, mă amestec în mulțime. E ușor să urmărești pe cineva fără ca el să știe. Cât despre apartamentul tău..." Julian a zâmbit. "Asta e cea mai

bună parte! Am și eu un apartament în Mirage. Bunica mea mi l-a lăsat moștenire după ce a murit. Nu locuiesc acolo cu normă întreagă, dar am

chei. Suntem practic vecini. Am fost atât de supărată când nu m-ai observat singura dată când am împărțit liftul, dar erai prea ocupat să te uiți la telefon." A lăsat să iasă un sforăit.

Am tăcut. Eram prea concentrată asupra sarcinii mele.

Din fericire, lui Julian îi plăcea să facă din povestea lui o producție, mergând și gesticulând în timp ce îmi spunea ce făcea.

De fiecare dată când se întorcea cu spatele, lucram mai repede, apoi încetineam când se întorcea cu fața la mine.

Sudoarea îmi curgea din cauza eforturilor mele, dar frânghia se slăbise suficient de mult încât să nu-mi mai sape în piele.

Doar un pic mai mult...

"A fost mai greu să intru în sistemul de supraveghere, dar am fost ajutat pentru asta. Am angajat Sentinel Security. Ei sunt cel mai mare concurent al lui Harper și m-am gândit că vor profita de orice ocazie pentru a-l doborî. Am avut dreptate. Mi-au dat un dispozitiv sofisticat pe care l-am putut folosi, iar restul este istorie."

S-a oprit în fața mea.

Am înghețat, rugându-mă să nu se uite peste capul meu și pe la spatele meu.

"Am făcut toate astea pentru *tine,* Stella. Pentru că te iubesc. Îmi doresc doar să nu te fi părăsit timp de doi ani. Din păcate, a trebuit să mă întorc acasă și să am grijă de bunica mea." Părea supărat. "Ea a fost cea care mi-a lăsat apartamentul și toți banii de care am putea avea nevoie. Se pricepea la imobiliare și, de când părinții mei au murit, am primit totul."

"Ai început să te întâlnești cu Harper cât am fost plecat, ceea ce nu a fost prea frumos." Dezaprobarea i-a format o încrețitură adâncă pe sprânceană. "Dar m-am întors, iar tu ai plecat din casa nemernicului ăluia. A trebuit să mă ascund o vreme după ce m-am întors, să știi. Nu puteam risca ca Harper să mă urmărească. Partea bună e că am avut timp să plănuiesc toate astea."

Julian a îngenuncheat și mi-a dat părul la o parte de pe față. "Putem fi în sfârșit împreună *după ce* te vom repara. Nu cred că va dura mult, totuși. Câteva săptămâni cu mine și vei vedea. Suntem meniți să fim împreună."

A radiat.

O senzație de greață mi-a crescut în stomac. Avea iluzii. *Mai mult decât* iluzoriu.

Spunea că mă iubește, dar ceea ce făcea nu era dragoste.
Iubirea era să mă accepte așa cum eram, cu defecte și toate celelalte.
Iubirea a însemnat să crezi în mine chiar și atunci când eu nu credeam în mine.

Iubirea a fost momente de liniște și sărutări blânde, exaltare fără suflare și mâini aspre, toate la un loc.

Iubirea a fost ceea ce mi-a oferit Christian.

El a depășit limite și a păstrat secrete, dar nu ar fi făcut niciodată *asta*. Nu m-ar fi drogat niciodată și nu m-ar fi rănit intenționat.

Știam că ar trebui să mă prefac că ar trebui să joc până când aș putea scăpa, dar chiar și gândul de a mă preface că vreau să fiu cu Julian mă făcea să vomit.

"Julian..." L-am privit în ochi.

A zâmbit, cu fața luminată de o anticipare bolnăvicioasă. "Aș prefera să *mor* decât să fiu cu tine."

L-am lovit cu capul cât de tare am putut.

Urletul lui de durere a ricoșat în cabină.

Luminile mi-au străbătut vederea din cauza forței impactului, dar nu aveam timp de pierdut. Mi-am trântit încheieturile cât de tare am putut în spatele meu până când frânghia sfărâmată s-a rupt de proeminență.

Din fericire, Julian nu-mi legase picioarele și m-am împiedicat până la ușă. Aproape că am reușit înainte ca niște mâini puternice să mă tragă înapoi.

M-am lovit de podea cu un *zgomot surd* .

Julian m-a imobilizat la pământ și mi-a legat încheieturile mâinilor deasupra capului. "Dă-mi drumul!" M-am zbătut împotriva strângerii lui.

"Ești a mea", a spus el calm, ca și cum am fi fost la un picnic în parc și nu mă ținea ostatică. "Va fi mult mai ușor dacă vei ceda, Stella. Nu vreau să te rănesc".

Nu puteam continua să mă lupt la nesfârșit. Energia mea era deja în scădere, mușchii îmi erau dureroși și gândurile îmi erau amestecate de panică.

Am întors capul puțin spre dreapta și mi s-a tăiat răsuflarea când mi-am văzut poșeta întinsă la câțiva metri distanță.

Taserul meu.

Am ținut-o mereu la mine. Dacă aș putea ajunge la ea...

Julian mi-a urmărit privirea și a chicotit. "Oh, nu-ți face griji în legătură cu pistolul cu electroșocuri. I-am scos bateriile. I-" Propoziția lui s-a

întrerupt cu un alt urlet, mai animalic, când am profitat de distragerea lui, mi-am înfipt dinții în gâtul lui și am rupt.

Sunetul umed și bolnăvicios al cărnii sfâșiindu-se a sfâșiat aerul.

Strânsoarea lui a slăbit. L-am dat la o parte și m-am târât spre intrare.

Nu m-am uitat în spatele meu. Mi s-a întors stomacul la sângele metalic din gură, dar nu am avut timp să mă gândesc la dezgustul meu.

M-am întins spre clanța ușii și am folosit-o pentru a mă ridica...

Un țipăt de frustrare mi-a răzbătut în gât când Julian m-a tras din nou înapoi. M-a trântit cu fața în peretele de lângă ușă.

Durerea mi-a explodat în cap. Vederea mea a început să scârțâie și să pâlpâie ca statica de la un televizor vechi.

"Mă dezamăgești, Stella." Menace a transformat mârâitul lui Julian în ceva întunecat și sinistru. Sângele din rana de la gâtul lui se scurgea pe pielea mea și mă ardea ca un acid. "Am încercat să fiu drăguță. Am crezut că ai înțeles. Dacă nu te pot avea..." Apăsarea armei lui pe partea de jos a bărbiei mele mi-a trimis un strop de frică înghețată pe șira spinării. "Nimeni nu poate."

Am scos un mic strigăt când mi-a smuls capul pe spate. Arma era rece, dar respirația lui era fierbinte și sinistră pe gâtul meu.

"Poate că nu mai poți fi salvat. Ai fost ruinat. Dar asta e în regulă. Putem fi împreună în viața următoare." M-a sărutat pe gât. Un fior de dezgust m-a străbătut pe șira spinării. "Suntem suflete pereche. Sufletele pereche își găsesc întotdeauna calea înapoi unul la celălalt."

A armat pistolul.

Durerea și teroarea s-au dizolvat în amorțeală. Am închis ochii, nevrând ca această cabană să fie ultimul lucru pe care îl vedeam înainte de a muri.

Respirația mea a încetinit în timp ce mă retrăgeam mental în cel mai sigur loc al meu.

Ochi de whisky. Murmure calde. Piele și mirodenii.

Lacrimi tăcute îmi curgeau pe obraji.

Timpul a încetinit în timp ce prin minte îmi treceau fragmente din viața mea. Îmbrăcatul în păpuși Bratz cu prietenii mei de Halloween, asamblarea de puzzle-uri cu Maura, vacanțele în familie la plajă, postarea primului meu articol pe blog, convorbirile cu Brady, după-amiezele în cafenele și ședințele foto pe malul apei... și Christian.

Dintre toți oamenii de care mi-ar lipsi cel mai mult, el a ocupat primul loc.

Te iubesc.

O împușcătură puternică mi-a zdruncinat timpanele.

Am tresărit și am așteptat explozia de durere, dar nu a mai venit.

În schimb, am auzit o ușă trântită, urmată de strigăte și de o mișcare violentă de aer, în timp ce corpul lui Julian era smuls de pe al meu.

Ochii mi s-au deschis brusc și am privit, uimită, cum o jumătate de duzină de bărbați au intrat în cabină cu arme în mână.

Unul dintre ei l-a supus cu ușurință pe Julian, în timp ce ceilalți au măturat spațiul.

Totul s-a petrecut atât de repede încât eram încă în picioare lângă uşă când o prezenţă caldă şi familiară mi-a atins partea laterală a gâtului.

Nu se poate.

Dar când m-am întors, el era acolo.

Păr negru. Ochi strălucitori. Faţa sculptată cu o furie rece şi nemiloasă.

Creştin.

Plânsul meu prins în capcană s-a eliberat în sfârşit.

Oricât de furioasă fusesem când am găsit dosarele şi oricât de mult îmi trădase încrederea în trecut, nu era nimeni pe care aş fi preferat să-l văd în acel moment decât pe el.

"Stella." Uşurarea a înmuiat marginile ascuţite ale furiei sale.

Mi-a rostit numele ca pe o rugăciune, o şoaptă atât de crudă şi de sinceră încât a anulat orice rezistenţă pe care aş fi putut-o avea.

Nu m-am gândit. Nu am vorbit.

Am traversat camera şi m-am prăbuşit în braţele lui.

50

CHRISHI6N

E AICI. E ÎN SIGURANȚĂ.

Mi-am repetat cuvintele în minte în timp ce o țineam strâns pe Stella.

Frisoane mici îi străbăteau corpul și, deși era aproape la fel de înaltă ca mine, se simțea fragilă. Fragilă.

În pieptul meu ardea o protecție feroce.

"E în regulă, dragă", am murmurat. "Ești în regulă. Ești în siguranță."

Și-a îngropat fața mai adânc în gâtul meu, iar suspinele ei moi îmi răsuceau inima ca o cârpă zbârcită.

O strângeam din nou în brațe pentru prima dată după săptămâni, dar nu era așa cum îmi doream să fie.

Nu cu ea învinețită, rănită și îngrozită.

Ușurarea pe care o simțisem când am văzut-o în viață a făcut loc unei noi furii. Privirea mea rece l-a găsit pe Julian peste umărul Stelei.

M-a privit înapoi, cu ochii plini de ură, dar nu a scos niciun cuvânt în timp ce Steele și Mason îl legau cu legături.

Recunoscusem chipul lui Julian din biografia sa din *Washington Weekly. De* asemenea, am recunoscut-o și din verificarea trecutului bunicii sale pe care o făcusem când și-a cumpărat apartamentul de la Mirage. După ce ea a murit, proprietatea a trecut la el.

Nu m-am implicat în detaliile banale ale schimbului de chiriași, așa că nu am avut legătură cu acest detaliu.

Nu e de mirare că nu a existat nicio dovadă că ar fi părăsit Mirage după ce a intrat în apartamentul Stelei. A fost înăuntru tot timpul.

"Ține-l în viață", am spus. "Mă voi ocupa personal de

el." Voiam să am plăcerea de a-l sfâșia eu însumi pe ticălos.

Cu toate acestea, o scânteie de mândrie a apărut în pieptul meu când am văzut rana urâtă de pe gâtul lui. Probabil că Stella l-a făcut bucăți înainte să ajungem noi.

Asta e fata mea.

Steele a dat din cap. "S-a făcut."

I-am dat de urmă lui Julian prin intermediul cardului de credit pe care îl folosise pentru închirierea mașinii, apoi am urmărit mașina până la o cabană de rahat din pădurea Virginia. GPS-ul încorporat în mașină a făcut asta ușor.

Nu am vrut să-mi asum niciun risc, așa că am chemat o mână de oameni să mă însoțească și am trimis un altul să-l ia pe Brock.

Julian trebuie să-i fi drogat pe el și pe Stella cu substanțe diferite - una pentru a-l incapacita pe Brock și a-l scoate din cameră, cealaltă pentru a o dezorienta.

Nu-mi doream nimic mai mult decât să-l jupuiesc de viu, dar Stella avea prioritate.

Mi-am frecat o mână pe spatele ei. "Ne vom caza la un hotel și te vom spăla", am murmurat. "Am un doctor care se poate întâlni cu noi acolo și să se uite la rănile tale."

Am urât spitalele. Toată hârțogăraia aia nenorocită și securitatea laxă. Era mai ușor să am grijă de ea eu însumi.

Când a dat un mic semn din cap, am lăsat oamenii mei să se ocupe de mizeria din cabină și am condus-o cu blândețe în mașina mea.

Furia mea a izbucnit din nou la vederea tăieturilor și vânătăilor ei în plină zi, dar am înăbușit-o.

Mai târziu. După ce mă asiguram că e în regulă, puteam să stau cât timp voiam să îl demontez pe Julian.

Stella nu a vorbit în timp ce m-am îndepărtat de cabină.

Am vrut să o duc înapoi în apartamentul meu, dar nu am vrut să încalc limitele pe care ea le stabilise în timpul despărțirii noastre.

Cu toate acestea, când am ajuns la cel mai apropiat hotel decent, nu s-a mișcat din mașină.

Se holba la intrare, cu degetele albe în jurul genunchilor.

"Putem să mergem la tine acasă în schimb?", a întrebat ea liniștită. "Vreau să fiu într-un loc sigur".

Inima mi-a tresărit, dar mi-am păstrat vocea egală. "Bineînțeles."

Dr. Abelson ne aștepta deja când am ajuns la Mirage. Practic, era

pensionat, dar unul dintre clienții mei mă recomandase la el cu ani în urmă, când am menționat că aveam nevoie de un doctor privat și discret.

Se pare că Abelson avea nevoie de altceva în afară de golf și televiziune pentru a-și petrece timpul în timpul pensionării.

Nu aveam nevoie ca ceilalți rezidenți să pună întrebări, așa că am luat-o pe la intrarea din spate, până la apartamentul meu.

Aveam o cameră special amenajată pentru tratamentul medical și am privit nerăbdător cum Abelson se prezenta la Stella și îi verifica rănile.

"E bine?" am cerut după o perioadă interminabilă de timp care în realitate a fost mai puțin de treizeci de minute.

"Are câteva tăieturi și vânătăi, plus o ușoară contuzie, dar va fi bine", a spus el. "Nimic ce timpul și odihna nu vor putea vindeca".

Diagnosticul ar fi trebuit să mă liniștească, dar nu m-am concentrat decât pe cuvântul

contuzie.

Am adăugat mental încă cincisprezece minute la timpul petrecut cu Julian.

"O fac eu", am spus când s-a mișcat să bandajeze una dintre tăieturile ei. "Poți să pleci. Mulțumesc."

În afară de o mică ridicare a sprâncenelor, Abelson nu a reacționat la cererea mea.

"Vreau să știu ce s-a întâmplat?", a întrebat el în timp ce-și făcea bagajul. Și-a ținut vocea scăzută

Stella s-a așezat în cealaltă parte a camerei. A fost tăcută în timpul examinării, dar asta nu însemna că nu ne putea auzi.

"Nu." Era de gardă pentru a se ocupa de problemele medicale, dar nu l-am ținut la curent cu modul în care au apărut exact aceste probleme.

"Așa m-am gândit și eu." A clătinat din cap. "Sună-mă dacă apar complicații. Nu mă aștept să apară, dar ai numărul meu de telefon."

De aceea mi-a plăcut Abelson. Era discret, competent și nu punea întrebări inutile.

După ce a plecat, am terminat de bandajat tăieturile Stelei.

Vârfurile degetelor mele îi atingeau pielea în timp ce îi presam ușor bandajele peste răni. Zumzetul constant al aparatului de aer condiționat se amesteca cu respirațiile noastre moi, iar un curent electric îmi încorda mușchii până când mi-am terminat îngrijirile.

"Dacă ți-e foame, pot să ne fac mâncare", am spus.

Ea a clătinat din cap. "Vreau doar să fac un duș și să dorm."

Nu m-am opus. În schimb, am condus-o pe hol și m-am oprit între camera de oaspeți și dormitorul meu.

N-ar trebui să întreb. Știam că s-ar putea să depășesc din nou limitele și că s-ar putea să nu fie pregătită. Dar trebuia să încerc.

"Rămâi cu mine." Am înmuiat cuvintele într-o rugăminte, nu într-un ordin. "Doar în seara asta. Te rog."

Eram în siguranța apartamentului meu, dar nu a fost suficient. Aproape că o pierdusem și aveam nevoie de ea aproape.

Trebuia să o văd, să o ating, să o consolez. Să mă asigur că ea era acolo și nu era doar o născocire a imaginației mele.

Abia atunci am putut respira.

A trecut o veșnicie de o secundă, urmată de o mică încuviințare din cap, de o dulce ușurare și de *pocnetul* ușii dormitorului meu care s-a închis în urma noastră.

Stella și cu mine am făcut duș pe rând.

Își mutase toate lucrurile în casa lui Ava, așa că i-am dat una dintre cămășile mele vechi să o poarte.

Priveliștea ei în hainele mele mi-a strâns inima.

Asta nu însemna că m-a iertat sau că ne-am împăcat. Trecuse printr-o experiență traumatizantă, iar acțiunile ei de acum nu indicau comportamentul ei obișnuit.

Dar era un progres și aș fi acceptat orice aș fi putut obține.

"Cum m-ai găsit?", m-a întrebat în timp ce mă strecuram în pat lângă ea.

Își recăpătase ceva din culoare după duș și făcea din nou conversație.

Mai multe progrese.

Un alt furnicăt de ușurare mi-a alinat tensiunea.

"Brock mi-a trimis un mesaj și l-am văzut pe imaginile de securitate ale cafenelei." I-am povestit rapid ce s-a întâmplat, lăsând la o parte partea cu Kage și cimitirul de vechituri.

"Va fi bine?"

Stella *ar fi fost* îngrijorată pentru altcineva când ea era cea care fusese răpită.

Colțul gurii mele s-a ridicat. "Da. Va fi bine dacă se va odihni."

"Bine." Era pe jumătate cu fața la mine, cu o mână ascunsă sub obraz.

În ciuda a ceea ce spusese despre dorința de a dormi, părea reticentă în a o face.

"Vorbește cu mine, Butterfly. La ce te

gândești?" "Ei bine, am avut o zi interesantă."

Un alt zâmbet mi-a trecut pe buze. Glumele, oricât de seci ar fi fost, erau întotdeauna un semn bun.

"Dar nu vreau să vorbesc despre ce s-a întâmplat acum." S-a deplasat astfel încât să fie cu fața la mine. "Spune-mi o poveste."

"Un basm?" Am tachinat.

Ea a clătinat din cap. "Ceva real."

M-am gândit la asta înainte ca zâmbetul meu să se estompeze treptat. "Cât de real vrei, Stella?"

"Cât se poate de real." Vocea ei s-a înmuiat. "Spune-mi o poveste despre tine." Am tăcut o clipă înainte de a vorbi din nou.

"Ți-am povestit despre tatăl meu și despre cum au murit părinții mei. Ceea ce nu ți-am spus a fost ce a lăsat mama mea în urmă." Cuvintele au ieșit stinse, ca o mobilă pătată de praf după ce a stat ascunsă atâta timp. "Era un bilet de adio."

Poliția a găsit-o la fața locului. Mătușa mea nu a vrut să o văd, dar am insistat.

Încă îmi aminteam cum mirosea, ca cerneala și parfumul preferat al mamei mele. Pielea mea era încă caldă de la soarele de după-amiază, dar nu reușisem să mă opresc din tremurat când am citit biletul.

"Mi-a spus cât de mult mă iubește și că nu vrea să mă părăsească, dar că nu are de ales. Că nu putea trăi fără tatăl meu și că sora ei va avea grijă de mine."

Un zâmbet amar mi-a atins buzele. "Imaginează-ți că îi spui copilului tău că îl *iubești* înainte de a-l lăsa singur pe lume. Știind că își va pierde singurul părinte care i-a mai rămas pentru că tu nu ai putut să rămâi suficient de mult timp pentru a *încerca* măcar*?* Trecuseră două zile. Asta a fost tot. Nu am fost trist când am citit acea scrisoare, Stella. Eram supărat, și m-am bucurat de asta, pentru că furia este mai ușoară decât abandonul."

"Dar mama mea a mai lăsat și altceva în urmă. Singura ei încercare de a picta. Îi plăcea arta, dar era o artistă groaznică și nici măcar tata nu a putut să o mintă și să îi spună că a fost bună. Am pus-o în pivniță, dar după ce a murit, am dezgropat-o și am păstrat-o. Nu știam de ce. Poate pentru că nu-mi plăcea ce făcuse arta cu familia mea și îmi plăcea să-i văd urâțenia și haosul imortalizate pe pânză. Aveam și biletul ei, iar când am mai crescut, am refăcut rama și am pus-o în interiorul tabloului. Partea cea mai aiurea a fost că i-am dat numele ei. *Magda* ."

"Da", am spus când Stella a făcut ochii mari. "Aceeași *Magda* despre care m-ai auzit vorbind cu Dante. Ar fi trebuit să arunc atât tabloul, cât și biletul cu mult timp în urmă, dar nu m-am putut hotărî să o fac. Nu era vorba de obiectele în sine. Ci ceea ce simbolizau - ceea ce au făcut părinții mei și cum m-au abandonat. O uram pe *Magda*, dar ea era cel mai important lucru din viața mea. Destul de mult încât o țineam sub pază. Am falsificat chiar și documente în care spuneam că este o piesă de artă neprețuită, pentru ca nimeni să nu se întrebe de ce am cheltuit atâtea resurse pentru ea."

Un râs aspru mi-a ieșit din gât. "Pare un șiretlic stupid de elaborat pentru ceva atât de simplu, dar tabloul acela m-a dat mereu peste cap. Nu am putut niciodată să renunț la el. Acea operă de artă hidoasă simboliza tot ceea ce ea iubea mai mult decât pe mine. De fiecare dată când o văd, o văd pe *ea* . O văd stând jos, scriind acel bilet, apoi zburându-și creierii."

Stella a tresărit la imaginile vizuale, dar eram prea departe pentru a mă opri.

"Mă văd stând în clasă când directorul m-a chemat în biroul său. Văd chipul mătușii mele și înmormântarea și privirile pline de milă pe care mi le-a aruncat toată lumea după ce a murit. Orașul nu știa adevărul despre tatăl meu; omul de afaceri de la care fura nu voia publicitate suplimentară în legătură cu acest caz și a plătit autoritățile pentru a păstra tăcerea."

Am înghițit pe lângă un nod ciudat în gât. "Dragostea unei mame pentru copilul ei se presupune că este cea mai mare dragoste dintre toate. Și totuși, nu a fost de ajuns ca ea să rămână cu mine."

Stella rămăsese tăcută pe tot parcursul poveștii mele, dar acum se uita la mine cu o mie de cuvinte în ochi.

"Christian...", a respirat ea, cu vocea îngroșată de lacrimile nespuse.

I-am ascuns o șuviță de păr după ureche. "Asta nu e o poveste lacrimogenă, Butterfly", am spus aspru. "Nu te simți prost pentru mine. Am trecut peste asta cu mult timp în urmă."

Era o poveste grea de spus, având în vedere ziua pe care o avusese, dar ea voia să fie reală.

Iar istoria mea cu *Magda* era cât se poate de reală.

"Nu cred că ți-a trecut", a spus ea cu blândețe. "Nu și dacă încă te mai agăți de ea."

"Din punct de vedere tehnic, Dante îl ține în mână." Am ocolit

observația ei. "Cum a făcut rost de ea?"

"Tabloul a fost furat, apoi a fost vândut la o grămadă de vânzări de bunuri." Nu am intrat în detalii murdare despre Kage, Sentinel și cum, în mama tuturor

coincidențe, a aterizat în mâinile lui Josh. Am găsit-o înainte ca Josh să o cumpere și am recuperat biletul, dar am lăsat vânzările tabloului să-și urmeze cursul pentru a afla cine a furat-o. Am avut dreptate în privința lui Sentinel și m-am înșelat în privința lui Axel. "Dante a acționat ca împuternicit al meu și a cumpărat-o înapoi, deoarece nu voiam ca mai mulți oameni să afle despre legătura mea cu ea. O ține la el acasă până când mă gândesc ce să fac cu ea."

"Ai făcut-o?" a întrebat Stella. "Te-ai gândit ce să faci cu ea?" "Nu încă. Dar mă voi gândi."

Stăteam acolo, respirațiile noastre se întrepătrundeau în spațiul comprimat dintre noi.

Stella avea dreptate. Nu am trecut peste *Magda.* O împinsesem în spatele mintea mea din cauza a tot ceea ce se întâmplase în ultimele luni, dar încă îi simțeam strânsoarea scheletică asupra mea.

Aș putea să o distrug sau aș putea trăi în strânsoarea ei pentru totdeauna. Dar asta era o decizie pentru o altă zi.

"Pot să-ți spun un secret?" a șoptit Stella. "Când eram în cabană și credeam că voi muri... persoana la care mă gândeam cel mai mult erai tu."

Cuvintele ei m-au sfâșiat și mi-au săpat în inimă - atât partea în care spunea că era să moară, cât și partea în care se gândea la mine.

"Nu spun că sunt sută la sută de acord cu ceea ce ai făcut, pentru că nu sunt", a spus ea. "Dar înțeleg, de asemenea, să ții lucrurile secrete și să nu știi cum să spui adevărul. De asemenea, mi-am dat seama că am greșit când te-am comparat cu Julian. Tu nu m-ai răni niciodată așa cum a făcut-o el. Și, ca să fiu sinceră, eu..." Stella a înghițit în mod vizibil. "Mi-a fost dor de tine."

Presiunea din pieptul meu s-a relaxat, iar gura mi s-a înmuiat într-un zâmbet sincer. "Pot să lucrez cu asta."

"De asemenea..." O roșeață roșiatică i s-a răspândit pe obraji. "S-ar *putea* să măresc procentul dacă îmi dai un sărut de noapte bună."

Râsul a răsunat în pieptul meu. "Cu *siguranță* pot să lucrez cu asta."

Am tras-o mai aproape. "Și mie mi-a fost dor de tine", am adăugat încet, înainte de a-i apăsat un sărut blând pe gură. Aș fi putut să o sărut la nesfârșit, dar m-am forțat să mă retrag după ce am numărat până la trei. Acum nu era momentul pentru o sesiune de machiaj fierbinte și intensă.

"Asta e tot ce vei primi deocamdată. Ai nevoie de odihnă".

Stella a suspinat. "Tease."

În ciuda mormăielii ei, câteva minute mai târziu a ieșit ca o lumină.

Am strâns-o mai aproape de pieptul meu și, după săptămâni de nopți neliniștite, am lăsat ca ritmul liniștitor al respirațiilor ei să mă adoarmă în sfârșit.

51

SHELL6

AM DORMIT PÂNĂ A DOUA ZI LA PRÂNZ. NU MĂ TREZISEM NICIODATĂ MAI TÂRZIU. dar evenimentele din ziua precedentă își luaseră tributul. Chiar și după șaisprezece ore de odihnă, ceața îmi întuneca creierul în timp ce mă îndreptam spre bucătărie. Să fiu drogată și răpită. Descoperirea că fosta mea colegă de clasă, slash reporterul care scrisese acel profil uimitor despre mine, era urmăritorul meu. Aproape că am murit, apoi am fost salvată de Christian, am rămas peste noapte la el acasă și... un fel de/un fel de împăcare cu el.

Am avut timp să procesez, așa că mi-a fost mai ușor să înțeleg ce s-a întâmplat, dar ziua de ieri a fost atât de suprarealistă încât încă mă simțeam ca și cum aș fi mers pe marginea unui vis.

Era luni, așa că mă așteptam ca Christian să fie la serviciu. Dar când am intrat în bucătăria scăldată de soare, l-am găsit în picioare lângă aparatul de cafea espresso, îmbrăcat într-o cămașă și pantaloni negri în loc de costumul său obișnuit.

Am clipit cu surprindere. "Ești aici."

"*Este* casa mea", a spus el sec. A dat din cap spre gama de farfurii acoperite de pe insula din bucătărie. "Nina este aici și a pregătit micul dejun. Clătite cu ricotta și lămâie, preferatele tale."

Stomacul meu a mârâit la auzul micului dejun. Mâncasem o prăjitură la prânz și sărisem peste cină ieri, așa că m-aș fi mulțumit cu *orice* fel de mâncare.

"Cum te simți?", m-a întrebat, privindu-mă în timp ce mă afundam în clătite.

Doamne , acestea au fost bune. Posibil cele mai bune clătite pe care le-am mâncat vreodată.

"Voi supraviețui." Mă dureau mușchii și mă mai durea puțin capul, dar nu era nimic critic. "Nu ar trebui să fii la muncă?"

"Plec în curând." Christian și-a așezat cana de cafea în chiuvetă. "Trebuia să-i spun lui Ava ce s-a întâmplat, deoarece a fost îngrijorată când nu ai venit acasă aseară. A ghicit corect că ai fost cu mine."

Am tresărit. Uitasem complet să o anunț pe Ava că sunt bine.

"I-a spus lui Jules." Tonul lui s-a uscat și mai mult. "Ar trebui să fie aici în curând.

Îți pot ține companie cât timp mă ocup de Julian."

"Îi lași să intre în casa ta? Credeam că nu-ți plac musafirii." "M-am gândit că nu vrei să fii singur." Sprâncenele lui Christian s-au adâncit. "Dacă nu este cazul, le voi spune să nu vină."

"Nu, e în regulă. Va fi bine să îi văd." Avea dreptate când spunea că nu vreau să fiu singură.

Să-mi văd prietenii mi-ar da un sentiment de normalitate, deși știam că ei trebuie să fie speriați.

"Ce ai de gând să faci cu Julian?" Am întrebat, sigură că nu voiam să știu răspunsul, dar eram prea curioasă ca să nu întreb.

Dacă ar fi fost altcineva, aș fi insistat să lase poliția să se ocupe de asta.

Cu toate acestea, încercarea de a-l convinge pe Christian să predea un caz poliției ar fi fost zadarnică, iar eu nu am avut cea mai bună experiență cu poliția.

Cu norocul meu, Julian ar fi scăpat de o sentință grea și s-ar fi întors pe străzi în câteva luni.

Ochii lui Christian s-au întunecat. "Nimic din ceea ce nu merită."

Un fior mi-a alunecat pe șira spinării la calmul letal al răspunsului său. M-am întrebat brusc, la un nivel mai visceral, de ce purta o ținută neagră, casual, în loc de un costum.

Christian dovedise că era un om mai bun decât mă așteptam.

Dar am știut cu o claritate bruscă și orbitoare că era capabil și de lucruri mai rele decât îmi puteam imagina.

Privirile noastre s-au fixat. Bătăile inimii mele au încetinit sub greutatea aprecierii lui.

El știa că eu știu, sau cel puțin aveam o bănuială. Și a vrut să vadă dacă îl voi condamna. Să încerc să-l opresc.

Furculița mi s-a răcit în mână. Dar nu am spus niciun cuvânt.

Sunetul soneriei de la ușă a rupt vraja, iar eu am aruncat instinctiv o privire spre sufragerie.

Probabil că Nina a răspuns la ușă, pentru că am auzit sunetele slabe ale

vocilor prietenilor mei, urmate de zgomotul paşilor.

"Dacă ai timp astăzi..." Vocea liniștită a lui Christian mi-a atras din nou atenția asupra lui. "Uită-te în sertarul în care ai găsit dosarele. E ceva acolo pentru tine."

Nesiguranța neobișnuită din tonul lui a stârnit o sămânță de curiozitate și ceva mai cald care a alunecat prin mine ca mierea topită.

Vocile prietenilor mei au devenit mai puternice.

Christian s-a mișcat să plece, dar l-am oprit înainte de a ajunge la ușă.

"Christian."

S-a întors să se uite la mine.

"Nu-i da nicio bucată din sufletul tău", am spus încet.

Julian își făcuse patul și era timpul să se întindă în el. Dar Christian... nu voiam ca el să facă ceva care să-l bântuie, mai ales dacă era pentru mine.

Mai ales dacă asta ar rupe vreo parte din el.

"Unul dintre lucrurile pe care le prefer la tine", a spus el, cu vocea lui ca cea mai întunecată catifea. "Este faptul că tu crezi că mai am piese."

Încă mai stăteam în bucătărie după ce a plecat, prezența lui fiind un curent rece și persistent în urma lui.

Am avut doar câteva secunde să respir în liniște înainte ca prietenii mei să se revarsă în cameră și să mă înfășoare într-un cocon de îmbrățișări și îngrijorare.

"Îmi pare rău că nu am sunat ieri", am spus, îmbrățișând-o pe Ava. "S-au întâmplat atâtea lucruri și mi-a scăpat complet din minte."

"Înțeleg", m-a liniștit ea. "Mă bucur doar că ești bine."

"Ce *nu* înțeleg", a spus Jules. "Este de ce te afli în casa lui Christian. Am crezut că v-ați despărțit. Ce naiba s-a întâmplat?"

Ce nu *s-a întâmplat?*

"Este o poveste lungă", am spus. "Poate vrei să te așezi mai întâi..."

DOUĂ ORE ȘI O RELATARE EXHAUSTIVĂ A RĂPIRII MELE ȘI A

După câteva minute mai târziu, m-am trezit privind trei statui cu gura căscată. Două în persoană și una pe FaceTime, deoarece Bridget era în Eldorra, dar m-ar fi omorât dacă aș fi lăsat-o în afara buclei.

Aparent, Christian îi spusese doar Ava că am avut o "întâlnire" cu hărțuitorul meu, așa că nouăzeci și cinci la sută din povestea mea a fost un șoc total pentru ei.

Jules și-a revenit primul.

"În primul rând, Julian merită *închisoarea*." A tremurat de furie. "În al doilea rând, voi *merge* la închisoare pentru ceea ce voi face dacă voi da vreodată peste el. Îi voi tăia boașele, mă auzi? O să i le despic cu o macetă și o să i le bag pe gât ca să se înece..."

"*Bine* , cred că am avut destulă violență pentru săptămâna asta", a intervenit Ava. Îngrijorarea i-a încrețit fruntea. "Stel, ești sigură că s-a ocupat de el? Nu o să evadeze sau ceva de genul ăsta?"

Am clătinat din cap. "Mă îndoiesc. Harper Security îl are la mână."

"Cum rămâne cu Christian?" a întrebat Bridget. Era în ceea ce părea a fi biroul ei, iar un portret uriaș al unui vechi monarh Eldorran mă privea din spatele ei. "Asta înseamnă că v-ați împăcat?"

"Noi suntem..." Am ezitat. "Lucrăm la ceva."

"Asta e grozav!" Dintre toți prietenii mei, Jules a fost cea mai entuziasmată de Christian. Probabil pentru că ne scăzuse atât de mult chiria când ne-am mutat în Mirage. "Nu e un tip atât de rău. Adică, uneori face *lucruri* rele. Acele dosare nu erau deloc în regulă și aveai tot dreptul să te desparți de el. *Dar*..." Vocea ei s-a înmuiat. "El chiar te iubește."

Am înghițit pe lângă nodul de emoție din gât. "Știu."

Din fericire, conversația a revenit repede la un teren mai sigur, Jules detaliind toate modurile creative în care l-ar fi ucis pe Julian (spre disperarea Ava).

Compania prietenilor mei m-a readus la realitate.

Totuși, când a trecut ora prânzului, am insistat cu blândețe, dar cu fermitate, ca ei să-și vadă de restul zilei și că nu aveam nevoie de dădacă.

Le-am apreciat compania și grija, dar îmi epuizasem bateria socială pentru acea zi. Aveam nevoie de timp singur pentru a mă reîncărca.

Ușa s-a închis în urma lor, iar eu am tras o gură de tăcere.

Nina era și ea plecată pentru o zi, așa că am rămas doar eu și apartamentul gol.

Când m-am mutat pentru prima dată, mi s-a părut rece și impersonal, ca o sală de prezentare de modele. Acum, fiind aici, m-am simțit ca și cum m-aș fi întors acasă.

Aceea era canapeaua pe care îmi creasem colecția, acelea erau plantele pe care le îngrijisem cu dragoste luni de zile...

Și acela a fost biroul în care am găsit dosarele care au distrus totul.

M-am oprit în fața intrării. Pentru prima dată, Christian lăsase ușa

deschisă.

Dacă aveți timp astăzi, căutați în sertarul în care ați găsit dosarele. Există ceva acolo pentru tine.

Era imposibil să stai deoparte.

Bătăile inimii mele s-au ciocnit între ele în timp ce m-am îndreptat spre biroul lui și am declanșat mecanismul secret al sertarului.

Compartimentul a alunecat fără zgomot.

Am fost surprinsă când am văzut conținutul.

În loc de dosare negre, sertarul era plin de scrisori. Erau cel puțin o duzină de scrisori, scrise de mână pe hârtie de scris simplă, de culoare crem.

Am recunoscut imediat mâzgălitura îndrăzneață și elegantă a lui Christian.

Le-am răsfoit, ritmul cardiac crescându-mi cu fiecare foaie care apărea la vedere.

Toate îmi erau adresate mie și datau din ziua în care ne-am despărțit.

O scrisoare pentru fiecare zi în care am fost despărțiți.

Emoția mi s-a umflat în gât la gândul că Christian stătea aici noapte de noapte, scriindu-mi notițe pe care poate nu le voi vedea niciodată.

Doar că acum eram aici, la cererea lui, și nu m-aș fi putut opri nici dacă aș fi vrut.

M-am scufundat în scaunul lui, am luat prima scrisoare și am început să citesc.

52

CHRISHI6N/SHELL6

CHRISTIAN

"Bună, Julian."

L-am examinat pe hărțuitorul Stelei, care era legat cu cătușe grele care îi blocau brațele și picioarele în poziție verticală, întinzându-i-se pe spate. Cuiele îi prindeau palmele de peretele din spatele lor, în timp ce vânătăi negre și albastre îi pestrițau corpul ca pe o operă de artă abstractă obscenă.

Ne aflam în depozitul pe care îl cumpărasem în acest scop anume. La distanță, izolat fonic și suficient de bine păzit pentru ca o furnică să nu se poată târî pe podea fără ca eu să știu.

Nu toți băieții mei erau de acord cu munca murdară, ceea ce era în regulă.

Aveam nevoie doar de câțiva care erau, iar ei își făcuseră treaba pregătindu-l pe nenorocit pentru mine. Nu-l puteam lăsa să aștepte *prea* confortabil în timp ce mă ocupam de Stella.

Privirea mea a alunecat spre podea.

O mică baltă de sânge a pătat betonul gri și neted. Și

asta era în regulă.

Va crește destul de curând.

Fața lui Julian era atât de bătută încât era de nerecunoscut, dar căldura privirii sale m-a făcut să zâmbesc.

Mai avea un pic de luptă în el. *Bine.*

Asta ar face ca sesiunea noastră să fie mult mai distractivă.

"Îmi pare rău să vă spun asta, dar s-ar putea să aveți probleme în a mai scrie note în viitor." Mi-am pus o pereche de mănuși, cu vocea dezinvoltă în timp ce examinam gama de instrumente pe care le aveam la dispoziție pe o masă din apropiere.

O altă duzină de lame. O pereche de pumnale de alamă. Șurubelnițe, bice, cuie, cârlige...

Hmm. Alegeri, alegeri.

"Du-te naibii", a scuipat Julian.

Oamenii mei fuseseră relativ blânzi cu el. Probabil că i-a dat un fals sentiment de siguranță că ceea ce a trecut prin el a fost cât se poate de rău.

Am zâmbit. *Dacă ai ști.*

"*Limbajul,* domnule Kensler. Sincer. Bunica ta nu te-a învățat bunele maniere?" Am ales una dintre lame. Aveam o slăbiciune pentru cuțite.

Erau letale, precise, versatile. Tot ce-mi plăcea la o armă. "Uite cum stă treaba." Am apăsat vârful cuțitului în sternul lui. "I nu-mi place să mă murdăresc pe mâini. Sângele nu se potrivește cu niciuna dintre hainele mele. Dar uneori..." Am târât cuțitul pe trunchiul lui. Sângele a curs și a șerpuit pe corpul lui ca niște râulețe subțiri de roșu. "Cineva mă enervează suficient de tare încât să fac o excepție."

M-am oprit la carnea moale a burții lui, apoi am înfipt lama atât de tare încât s-ar fi prăbușit dacă nu ar fi fost legat.

Un țipăt inuman i s-a smuls din gât, urmat de un al doilea țipăt când am smuls cuțitul.

"Uite cum stă treaba, Julian." Am continuat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. "Ea *nu* va fi *niciodată a* ta. A fost întotdeauna a mea. Și cea mai mare greșeală a ta..." Am aruncat cuțitul însângerat pe masă și am ales un satâr de carne. "A fost să rănești pe cineva care era al meu."

Nu am spus numele Stelei. Nu merita să trăiască într-un loc în care domneau durerea și moartea, dar amândoi știam despre cine vorbeam.

Pete de sânge. Piele vânătă. Ochi îngroziți.

Pulsul îmi bătea cu putere la amintirea asta.

De obicei, în timpul acestor sesiuni, am păstrat controlul. Rece, calm, chiar conversațional, în timp ce lucram la subiect.

Dar ori de câte ori îmi imaginam privirea bântuită din ochii ei, sau purpura și negrul care îi marcau pielea superbă, ceva întunecat și înghețat se înrădăcina în plămânii mei.

Furie și nevoia primară de a-i sfâșia pe toți cei care se *gândeau* măcar să o rănească, din membru în membru.

Dacă aș fi întârziat un minut, ar fi murit. Lumina ei s-a stins, pur și simplu.

Furia s-a încolăcit strâns și a explodat prin lama ascuțită a cuțitului, care a sfărâmat carnea și oasele până când un urlet animalic de agonie a despicat aerul.

"Vezi?" Pieptul mi s-a ridicat din cauza forței loviturii mele, în timp ce mâna dreaptă a lui Julian a lovit podeaua cu un *zgomot surd* . "Greu de scris din nou. Sau să tastezi."

Atât a fost nevoie pentru ca lupta lui să se topească precum înghețata pe betonul încins, ceea ce a fost dezamăgitor.

A le descompune era mult mai satisfăcător când nu se îndoiau atât de repede.

"Te rog", a oftat Julian. Lacrimile îi curgeau pe obraji și i se scurgeau pe bărbie. "Îmi pare rău. I..."

"Ce ai fi făcut dacă nu aș fi apărut? Ai fi violat-o? Ai fi ucis-o?"

"Nu", a bombănit el. A tremurat când am schimbat din nou lamele. "Eu... nu am vrut să o rănesc. I..."

Era prea târziu.

Mi-a trecut prin cap imaginea Stelei imobilizată sub el, plângând și însângerată.

I-am perforat pieptul și i-am ignorat strigătele.

Simplul fapt că și-a pus mâinile pe ea și i-a provocat măcar o secundă de durere...

Când eram în cabină și credeam că voi muri... Am crezut că voi muri...

Pe cale să moară...

Vederea mea s-a blocat.

Un mârâit s-a desprins în timp ce am desprins un pătrat din carnea hărțuitorului ei cu o ruptură vicioasă.

Un alt urlet a zornăit becul gol care lumina spațiul.

Nu mă lăsam prea des în voia acestor sesiuni de depozitare. Oamenii care se intersectau cu mine trebuiau să fi comis păcate suficient de mari pentru a justifica un astfel de tratament și, așa cum am spus, nu-mi plăcea să mă pătez cu sânge pe haine.

Dar să o rănești pe Stella? Nu există crimă mai mare decât asta în cartea mea.

Zgomotele țipetelor și rugămințile lui Julian s-au înecat sub valul de furie al meu. Lumea mea s-a micșorat la una care consta doar din metal, sânge și agonie. Pocnitul oaselor, sunetul umed al cărnii sfâșiate, cele mai

neînsemnate elemente ale unui om care se revărsau din cusăturile trunchiului său eviscerat ca o umplutură dintr-o păpușă veche.

Aș fi putut petrece toată ziua lucrând la Julian. Douăzeci și patru de ore nu erau nimic în comparație cu lunile de iad prin care o făcuse să treacă Stella.

Poate că aș fi făcut-o, dacă nu m-aș fi întors la masă pentru a schimba cuțitul meu tocit și suprasolicitat cu unul nou și nu aș fi văzut mesajul care mă aștepta.

Îmi lăsasem telefonul lângă lame. Textul de pe ecran era în mod comic nelalocul lui, un memento strident că viața exista în afara acestor ziduri.

Stella: *Vino acasă la mine.*

Respirația mea a încetinit.

Eram îmbibat de sudoare și stropit cu sânge. Reținerea mea obișnuită se rupsese sub greutatea durerii Stelei, dar cuvintele ei m-au readus cu picioarele pe pământ.

O imagine a Stelei privindu-mă cu acei ochi verzi, blânzi și cunoscători, în acea dimineață, a înlocuit depozitul.

Nu-i da nici o bucată din sufletul tău.

Credeam că nu mai am nimic, dar m-am înșelat. Mai rămăsese o singură bucată, și îi aparținea ei.

Crimsonul s-a retras treptat din viziunea mea.

Am scăpat cuțitul și m-am holbat la bărbatul dărâmat, abia conștient, atârnat pe perete.

Nevoia de a-l face să sufere mai mult timp era încă acolo, încolăcită ca un șarpe vicios în măruntaiele mele.

Dar dorința de a se întoarce la Stella a fost mai puternică.

Vino acasă la mine.

"Ai avut noroc", am

spus. Mi-am luat arma.

Trei focuri de armă plasate strategic mai târziu, urmăritorul Stelei nu mai era decât un morman de carne fără viață și însângerat.

Pentru ea, i-am oferit cea mai mare milă pe care puteam să i-o ofer: o moarte mai rapidă.

Am părăsit subsolul în timp ce Steele și Mason au venit să curețe mizeria.

Tortura nu i-a deranjat; chiar se simțeau mai bine decât mine la ședințele de la depozit.

Spre deosebire de Kage, nici ei nu aveau altă ambiție decât aceea de a excela în rolurile pe care le dețineau deja. De aceea îi alesesem pentru a

supraveghea detenția lui Julian.

Totuși, va trebui să revizuiesc procesele companiei după ce mă voi întoarce la birou. Să schimb codurile de acces, să restructurez echipele. Nu am vrut să risc o altă situație Kage.

Dar până atunci...

Am intrat în baia depozitului, m-am spălat de sânge, mi-am schimbat hainele și m-am dus acasă la Stella.

STELLA

"Ești acasă."

Inima mi-a tresărit când ușa s-a deschis și a intrat Christian.

La prima vedere, arăta la fel ca atunci când plecase - cămașă neagră, pantaloni negri, o față de o frumusețe obsedantă - dar o privire mai atentă a dezvăluit furtuna tăcută care se pregătea în ochii lui.

"M-ai rugat să vin acasă." M-a privit, cu trupul nemișcat, dar cu privirea arzând ca o flacără deschisă, în timp ce eu micșoram distanța dintre noi. "Așa că iată-mă aici."

Vocea lui aspră și catifelată avea o notă de precauție.

Trecuseră cinci ore de când plecase și amândoi știam că nu fusese la birou.

"Este..." M-am lăsat păcălită, fără să vreau să pronunț numele lui Julian. "Nu trebuie să-ți mai faci griji pentru el."

"Bine." Am înghițit sutele de întrebări care îmi înghesuiau gâtul și am ales o cale mai sigură. "Am citit scrisorile."

Toate cele douăzeci. Fiecare dintre ele îmi strângea inima ca un nod întins, pentru că știam cât de greu îi era lui Christian să împărtășească ceva despre viața lui personală.

Acele scrisori nu erau doar scrisori - erau bucăți din el, turnate din sufletul lui și scrise cu cerneală neagră.

Și am iubit fiecare piesă, indiferent cât de defectă sau stricată i se părea.

Furtuna din ochii lui Christian amenința să mă absoarbă în vârtejul ei. "Am vorbit serios în ceea ce am scris", a spus el în liniște. "Fiecare cuvânt."

"Știu." Mi-am apăsat buzele pe maxilarul lui. El a rămas nemișcat, cu mușchii încordați și respirația accelerată în timp ce eu îi sărutam maxilarul

până la colțul gurii.

"Bine ai venit acasă", i-am șoptit.

O mică tresărire l-a străbătut înainte de a întoarce capul și gurile noastre s-au întâlnit. M-a umplut de electricitate când mi-a cuprins fața cu o mână și și-a încolăcit cealaltă mână în jurul cefei mele.

Sărutul de aseară fusese moale, delicat. O ușurare în apele de după despărțirea noastră și o mângâiere după o zi infernală.

Aceasta a fost pasiune și disperare, o revendicare completă a ceea ce am fost și nașterea a ceea ce am putea fi.

Fără minciuni, fără secrete, doar noi.

M-am scufundat în alunecarea familiară a limbii lui Christian pe a mea și în căldura mâinii lui pe ceafă.

Nu am pus întrebări despre ce a făcut în cele cinci ore cât a fost plecat.

Lumea nu era albă și neagră, oricât de mult mi-aș fi dorit să fie așa.

Și, uneori, ne-am găsit fericirea în nuanțele de gri.

53

SHELL6/CHRISHI6N

STELLA

"Și? Ce părere ai?" Christian a privit cu anticipare băiețească cum ridicam o furculiță de gnocchi la gură.

M-am prefăcut că mă gândesc înainte de a proclama: "Cea mai bună pe care am mâncat-o vreodată". Rânjetul lui a făcut ca fluturii din stomacul meu să se învârtă. "Ți-am spus eu", a spus el,

care emană o satisfacție de sine jucăușă.

Luam cina la un mic restaurant italian ascuns în inima orașului Columbia Heights. Era cel pe care Christian îl menționa în scrisorile sale și era la fel de fermecător cum mi-l imaginam.

În loc de mese individuale, o masă de lemn rustic se întindea pe mijloc, suficient de mare pentru o duzină de persoane. Un candelabru cu lumânări scălda încăperea într-o strălucire tremurătoare de chihlimbar, iar pe peretele de cărămidă expus erau expuse oale și tigăi de cupru.

Ne-am simțit ca și cum am mânca în casa cuiva, mai ales că Christian rezervase restaurantul, așa că am fost doar noi și servitorul.

"Nu fi prea îngâmfat." Am îndreptat furculița spre el. "Întâlnirea este doar pe jumătate făcută. Încă trebuie să te notez la abilitățile de a te ține de mână, de a te îmbrățișa și de a nu face nimic dulce."

"Bineînțeles. Îmi cer scuze", a trasat el. "Nu am vrut să mă grăbesc."

"Scuze acceptate." Am mâncat restul mesei cu grijă și abia dacă am reușit să mă întorc la masă.

și-a reprimat un zâmbet la expresia lui de râs.

Trecuse o lună de când ne împăcaserăm și ne petrecusem acel timp explorând contururile noii noastre relații.

Fără întâlniri false, fără să ne forțăm să ne întâlnim, fără să ne ascundem în spatele unor gesturi ostentative și cadouri scumpe.

Doar noi, cu defecte și toate celelalte, mergând la întâlniri normale și trăind vieți normale. Ei bine, atât de normală pe cât poate fi viața cu Christian, oricum.

Într-un mod pervers, răpirea mea a schimbat în bine relația noastră. Nimic nu aducea mai multă claritate decât aproape de moarte.

În mare parte, lăsasem în urmă această încercare, deși uneori încă mai aveam coșmaruri cu bilete surpriză și o cabană dărăpănată în pădure. Dar am reușit să trec peste asta. Doar că a durat ceva timp.

De asemenea, mă mutasem înapoi în casa lui Christian cu două săptămâni în urmă. Nu voiam să le mai impun lui Alex și Ava, mai ales că se apropia nunta lor peste câteva săptămâni. Aș fi putut să mă mut înapoi în vechiul meu apartament, acum că nu mai aveam o amenințare de hărțuire deasupra capului, dar, sincer, nu voiam să locuiesc în altă parte.

Apartamentul lui era acasă.

"Apropo, ai auzit ce s-a întâmplat cu directorul general al Sentinel?" Am întrebat. "E o nebunie."

Eram sigur că a făcut-o, dar a trebuit să aduc vorba.

Dispariția Sentinelului a dominat titlurile din ultima lună. Se pare că lucrau la o nouă bucată de cod care s-a autodistrus cumva și le-a distrus infrastructura atât de mult încât a fost imposibil de reconstruit. Informații clasificate despre clienții lor au fost, de asemenea, divulgate și au provocat o agitație masivă, având în vedere cât de bine cunoscuți erau unii dintre acești clienți și cât de sensibile erau unele dintre aceste date.

Dacă asta nu era de ajuns, autoritățile îl arestaseră în acea dimineață pe Mike Kurtz, directorul general al Sentinel, pentru delapidare și fraudă fiscală. Toată treaba era un dezastru.

"Da. Nu sunt surprins că s-a întâmplat așa cum s-a întâmplat", a spus Christian cu blândețe. "Companiile ar trebui să se țină de culoarul lor. Sentinel este o corporație de securitate. Nu aveau de ce să se aventureze în dezvoltarea cibernetică, când nu este domeniul lor de expertiză."

"În timp ce tu, domnule director executiv al Securității, ești și un expert în cibernetică", am glumit eu. Zâmbetul lui s-a răspândit în mine ca mierea încălzită de soare. "Exact."

"Presupun că nu știi nimic despre codul la care lucrau", am adăugat eu cu nonșalanță.

O ridicare din umeri dezinteresată. "Nimic."

Am lăsat-o baltă. Era răzbunător și acceptasem asta despre el.

În plus, distrugerea lui Sentinel a venit din interior spre exterior. Nimeni nu-l putea învinovăți pe Christian pentru o greșeală din partea lor.

Conversația a continuat cu Stella Alonso, brandul care a fost lansat oficial săptămâna trecută. Nu a fost un nume original, dar etichetele omonime erau de rigoare. Am verificat mai întâi cu Delamonte, dar ei au fost de acord cu lansarea, atâta timp cât aceasta nu a interferat cu îndatoririle mele de ambasador. Oricum, aveam publicuri țintă diferite. Al lor era ultra-high-end, în timp ce al meu se îndrepta spre gama medie a spectrului de lux.

Când s-a terminat cina, eram amețită de vin și de amețeală. A

fost o seară perfectă pentru o întâlnire. Simplă, casual, *reală.*

"Nu încă", a spus Christian când m-am mișcat să plec. S-a lăsat pe spate în scaun, imaginea masculinității senzuale și a mulțumirii lenețe. "Vino aici, Stella."

Un curent electric a alunecat prin aer și s-a așezat între coapsele mele.

"De ce?"

Singurul răspuns al lui Christian a fost o arcuire a sprâncenelor sale întunecate.

Da.

M-am ridicat și m-am plimbat în jurul mesei, neștiind dacă datoram fermitatea mea vinului sau umezelii care îmi aluneca coapsele.

Simpla anticipare a ceea ce s-ar putea întâmpla mă excita la fel de mult ca o atingere reală.

Când am ajuns la Christian, acesta s-a ridicat în picioare, și-a dat farfuria la o parte și m-a ridicat pe masă dintr-o singură mișcare lină.

Pulsul meu a crescut, dar raționalitatea se agăța de marginile excitației

înfloritoare. "Christian", am șuierat. "O să avem probleme!"

Perdelele erau trase, iar draperiile acopereau ușa de la intrare, protejându-ne de trecători. Servitorul nostru era dispărut, dar asta nu însemna că nu putea să apară în orice moment.

"Nu e nimeni aici, Butterfly", a trasat Christian. "L-am plătit pe server să plece până când îi dau eu undă verde. Bucătarii au plecat. Suntem doar noi."

Mi-a ridicat rochia în jurul taliei și și-a prins degetele în elasticul chiloților mei.

Aerul s-a condensat în ceva subțire și infinit inflamabil. "Ce

faci?"

"Mănâncă desertul." Christian mi-a ușurat șoldurile în sus pentru a-mi putea da jos lenjeria intimă înainte de a se întoarce la locul lui.

"Nu-ți place desertul." Vocea mea se transformase în fum, la fel de insubstanțială ca și rămășițele rezistenței mele.

Zâmbetul lent, de răspuns, al lui Christian mi-a pulsat în sânge.

"M-am răzgândit."

CHRISTIAN

"*Oh, Doamne*." Gemetele neînsufleţite ale Stelei au făcut scântei în sângele meu ca o flacără împotriva benzinei.

Mâinile ei se încurcau în părul meu în timp ce eu îi ridicam picioarele mai sus pe umerii mei şi îi lingeam clitorisul încă o dată, lung şi languros.

"Abia am început, dragă", am trasat eu. "Va fi un curs lung."

I-am tras în gură mugurul ei umflat şi am supt, bucurându-mă de felul în care tremura şi gâfâia în jurul meu.

Îmi plăcea la nebunie să-i mănânc păsărica Stelei. Gustul, mirosul, felul în care se strângea în jurul degetelor mele când le băgam în ea şi atingeam *acel* loc.

A fost cel mai ameţitor festin din lume.

Strigătele ei de plăcere m-au stimulat şi am lins, supt şi mângâiat cu limba acea păsărică dulce până când s-a scurs peste tot pe mine, cu clitorisul ei frumos umflat de atenţia mea şi cu sucurile ei alunecoase pe limba mea.

După o vreme, m-am retras, cu pieptul bombat în timp ce admiram priveliştea din faţa mea. Atât de umedă şi perfect pregătită pentru evenimentul principal.

"*Acum* ," am spus eu. "Sunt gata pentru desert".

I-am desfăcut coapsele mai larg, mi-am scufundat capul şi am devorat-o.

Scâncetele şi scâncetele Stelei au escaladat în ţipete inelegante în timp ce eu alternam între a o pipăi cu degetul, a-i adora clitorisul şi a i-o trage cu limba. Mai tare, mai intens decât prima dată, de parcă muream de sete în deşert şi ea era singura mea sursă de salvare.

"*Christian."* Numele meu s-a rupt într-un plâns. Mi-a prins părul în pumn, cu muşchii încordaţi de dorinţă.

"Ai un gust atât de bun." Mi-am îngropat nasul în ea şi am inhalat-o. Păsărica ei era ca cel mai dulce nectar din lume, iar eu eram flămând după ea.

Am vrut să beau până la ultima picătură şi să mă întorc pentru a doua. Treimi. Patruzecimi. Pentru tot restul timpului.

Nu m-aş putea sătura niciodată de ea.

"Vrei să ştii ce gust ai?" I-am strecurat două degete înăuntrul ei şi mi-

am ridicat capul ca să o pot vedea.

Stella s-a uitat la mine, cu ochii ei pe jumătate închiși de dorință și strălucitori de încredere clară și pură.

M-a destrămat.

Penisul meu era atât de tare încât simțeam că se va desface din cauza presiunii, dar pereții din jurul inimii mele se prăbușiseră, lăsând organul moale și bătător la dispoziția tuturor capriciilor și dorințelor ei.

"Ca mierea și condimentele." Mi-am împins degetele mai adânc. Era atât de strâmtă încât o *simțeam cum se* întinde în jurul meu, centimetru cu centimetru, până când am ajuns cu degetele de la mâini în interiorul ei.

"Ca dulceața și păcatul." În. Afară. Încet și temeinic, lăsând-o să simtă fiecare alunecare a fricțiunii.

Un fior din tot corpul a străbătut-o.

"Ai gust..." Mi-am îndepărtat degetele și am coborât capul. "Ca *al meu* ."

Un strigăt ascuțit a răsunat în cameră, în timp ce trupul Stelei se înclina de pe
masă. Mușchii ei s-au încordat, vibrând de forța orgasmului ei, în timp ce a venit pe limba mea.

Dorința îmi ardea combustibilul din vene, dar nu m-am grăbit, savurând pe îndelete fiecare picătură în timp ce val după val se rostogolea prin ea.

În cele din urmă, strigătele ei s-au redus la un scâncet amețit, iar ea s-a întins pe masă, cu membrele slăbite și sătulă.

"Partea mea preferată a mesei", am spus eu leneș. "Ai avut dreptate." I-am dat clitorisului ei o ultimă lingere languroasă. "Trebuia doar să găsesc desertul potrivit."

5G

SHELL6

NUNTA LUI ALEX ȘI A AVA A AVUT LOC LA ÎNCEPUTUL LUNII OCTOMBRIE, LA UN

o podgorie superbă în Vermont. Frunzișul uimitor de roșu, portocaliu și galben a transformat decorul într-un basm de toamnă, iar cerul frumos ne-a acoperit ca un strat de mătase azurie, încălzit de soare.

Bridget, Jules și cu mine stăteam de o parte și de alta a extravagantului arc floral de nuntă, în rochii de domnișoare de onoare asortate, în timp ce Alex, Josh, Rhys și Christian stăteau de cealaltă parte.

Inițial, Alex nu voia să aibă alți cavaleri de onoare în afară de cavalerul de onoare, dar Ava l-a convins să facă altfel.

Un foșnet de frunze se ridică înainte ca acordurile familiare ale marșului de nuntă să umple aerul și Ava apăru.

Nu plângeam prea des în public, dar umezeala mi-a înțepat ochii când a mers la altar la brațul lui Ralph.

Ralph era fostul instructor de Krav Maga al lui Alex și era cel mai apropiat părinte pe care Alex și Ava îl aveau în aceste zile. Îl vizitau în fiecare Zi a Recunoștinței, iar fața lui strălucea de emoție ca și cum ar fi fost fiica lui adevărată.

"Plâng?" a șoptit Jules lângă mine. "Nu-mi dau seama dacă e din cauza vântului sau nu."

"Nu", am spus zâmbind. Nu m-am uitat la ea, de teamă că orice mișcare ar fi putut sparge puțul care îmi conținea lacrimile. "Sunt?"

"Nu... ei bine, un pic. Dar rimelul nostru este rezistent la apă, așa că este în regulă."

"*Shh* ," a șuierat Bridget. "*Nimeni nu* plânge". Și-a șters discret o

lacrimă de pe obraz.

Ava s-a apropiat mai mult.

Fusta rochiei sale superbe în formă de sirenă se desfășura în spatele ei într-un nor de tul moale, dantelă și mătase, împodobită cu texturi ondulate care semănau cu crestele valurilor oceanului.

Fața ei era radiantă, ochii strălucitori și zâmbetul și mai strălucitor.

Arăta atât de frumoasă și de fericită încât pieptul mi s-a încălzit până când nu am mai simțit răcoarea toamnei.

Bridget a fost prima dintre prietenele mele care s-a căsătorit, dar nunta lui Ava m-a impresionat la un alt nivel. Ea și Alex au avut poate cele mai întunecate trecuturi și cel mai accidentat drum spre fericirea lor de până la adânci bătrâneți. Să-i văd depășind toate acestea pentru a fi în sfârșit împreună a fost incredibil.

Vizavi de noi, Alex semăna cu o statuie în nemișcarea lui. Era mereu atent la Ava, dar în acel moment, o privea de parcă lumea era cerul nopții și ea era singura stea existentă.

Pentru prima dată, ochii lui nu erau ascunși sub un strat de gheață. Dragostea strălucea, atât de clară și de strălucitoare încât eclipsa soarele.

S-a intensificat când Ava a ajuns la altar, iar el a murmurat ceva care i-a făcut obrajii roz de plăcere.

Privirile lor au zăbovit unul asupra celuilalt înainte de a se întoarce cu fața spre pastor, care a început ceremonia oficială.

"Dragii mei, ne-am adunat astăzi aici pentru a-i celebra pe Alex Volkov și Ava Chen în sfânta căsătorie..."

În timp ce discursul lui continua, ochii mei s-au legat de cei ai lui Christian.

Buzele noastre s-au curbat și privirile noastre au zăbovit înainte de a ne întoarce atenția la nuntă.

Vechiul eu, nesigur, ar fi continuat să verifice pentru a confirma că el era încă acolo și că nu era o fantezie pe care am inventat-o.

Eu, cea de acum, știam că nu era.

El era real și, indiferent de ce se întâmpla, va fi mereu acolo.

RECEPȚIA DIN ACEA SEARĂ A AVUT LOC ÎN RESTAURANTUL PODGORIEI,
care a fost golită pentru a face loc unui ring de dans, două mese lungi de banchet și o scenă de muzică live. Grinzi de lemn expuse traversau spațiul, dându-i un aer de farmec rustic, dar nu era nimic rustic în ceea ce privește

farfuriile de porțelan gravate la comandă, aranjamentele florale de lux în valoare de cincizeci de mii de dolari sau cântăreața de renume mondial care cânta pe scenă.

Așa cum era de așteptat, Alex nu a precupețit nicio cheltuială.

"Ar fi trebuit să-i ceri o cadă de diamante", i-a spus Jules lui Ava. "El ar fi făcut să se întâmple."

Ava avea nevoie de o pauză de la toată agitația necesară miresei, așa că Bridget, Jules și cu mine am dus-o într-un colț, în timp ce restul invitaților beau și dansau.

"Jules", a spus Ava cu răbdare. "Ce m-aș face cu o cadă de diamante la nunta mea?".

"Rostogolește-te în jurul ei ca o cățea bogată ce ești. Și o spun în cel mai afectuos mod cu putință." Ochii lui Jules străluceau de răutate. "*Sau* ai putea să le împarți invitaților tăi, în special minunatelor tale domnișoare de onoare, care foarte mult nu ți-au făcut probleme în Barcelona."

M-am bâlbâit la menționarea excursiei de burlăcie a Ava. *"Jules."*

"Ce? A fost o distracție inofensivă. Cine ar fi crezut că Alex se va supăra atât de tare pe stripteuze? A fost o *petrecere a burlăciților*."

"Cred că a fost mai puțin partea cu stripteuzele și mai mult partea cu *trezitul într-un hotel ciudat din Ibiza*", a spus Bridget sec.

"Cred că au fost amândouă", am decis.

Noi am fost bine, dar băieții au fost mai puțin încântați când au aflat despre, ei bine, totul.

Sincer, nu ar trebui să vorbească după ce *li* s-a întâmplat și după ce s-a întâmplat cu carul cu banane.

"Băieți, vă rog." Ava a ridicat mâna, cu un aer îndurerat. "Fără diamante, fără discuții la Barcelona."

"Bine", a mormăit Jules. "Dar cred că excursia a fost distractivă. A fost ca la facultate din nou."

"Cum a fost la facultate?" Alex s-a apropiat cu Josh, Rhys și Christian în spate. A sărutat-o pe Ava pe frunte, iar ea s-a ghemuit lângă el, zâmbetul ei înflorind atât de larg încât *m-a* făcut să zâmbesc.

"Aseară", a spus Bridget fără probleme, înainte ca Jules să-i rupă artera lui Alex prin menționare. "Noaptea fetelor în casă. Exact ca în facultate."

"Vorbeați despre Spania, nu-i așa?" a murmurat Christian când subiectul conversației a trecut la alt subiect.

M-a înfășurat cu brațele pe la spate, învăluindu-mă cu căldură și miresme.

"Sunt convins că poți citi gândurile."

Râsul lui mi-a vibrat pe șira spinării. "Expresiile tale vinovate te dau de

gol de fiecare dată." M-a sărutat pe gât. "Arăți superb, Butterfly."

Furnicăturile au curs din locul unde buzele lui îmi atingeau gâtul până în restul corpului meu.

"Și tu la fel. Ți se potrivește să fii cavaler de onoare", am tachinat eu.

"Nu te obișnui cu ea. Am făcut asta doar pentru că îi datorez o favoare lui Volkov", a spus el sec. Se pare că Alex avusese grijă de afacerile lui sau ceva de genul acesta în timpul călătoriei noastre în Italia. "Știi cum e să ai de-a face cu Josh atât de des? Trebuia să-l fi văzut pe el și pe nenorocitul ăla de plutitor cu banane la petrecerea burlacilor."

Mi-am înăbușit un râs.

"Ar fi bine să ai grijă de Ava", spunea acum Josh. "Dacă i se întâmplă ceva, dacă este mâncată de un animal sălbatic sau ceva de genul ăsta, te voi vâna și voi folosi un bisturiu în moduri care *nu sunt* aprobate de consiliul medical".

Rhys a pufnit într-un râs, în timp ce Alex i-a aruncat o privire ironică cavalerului său de onoare. "Ce crezi că vom face mai exact în luna de miere?".

"Mă uit la lei și la alte *lucruri la care* prefer să nu mă gândesc că le fac cel mai bun prieten și sora mea." Josh a tresărit de dezgust. "Poate că ar trebui să mă alătur safariului tău ca să stau cu ochii pe lucruri, pentru orice eventualitate."

Alex și Ava au plecat mâine în luna de miere cu safari/plajă în Kenya și Seychelles.

A fost o vreme în care acuafobia Ava o împiedica să se apropie de apă, dar a depășit-o de-a lungul anilor cu ajutorul lui Alex.

Jules și-a dat ochii peste cap. "Lasă-i în pace. *Nu* mergi cu ei în luna de miere".

"Ar fi deranjant în atâtea feluri", a adăugat Bridget.

"*Nimeni nu* apreciază ideile mele bune", a mormăit Josh. S-a uitat la Rhys cu speranță. "Larsen?"

"Lasă-mă să-ți spun altfel", a spus Rhys. "Dacă ai fi încercat să vii cu mine și cu Bridget în luna de miere, te-aș fi aruncat din avion după decolare. *Fără* parașută."

Un râs mi-a urcat în gât, dar am ignorat restul certurilor prietenilor mei când Christian m-a întors și și-a așezat mâinile pe șoldurile mele.

"Prietenii tăi sunt altceva." Părea pe jumătate amuzat, pe jumătate îngrozit, chiar dacă Alex și Rhys erau și ei prietenii lui.

"Sunt... unice", am recunoscut râzând. "Dar le iubesc."

Cumva, patru străini care fuseseră repartizați la întâmplare în aceeași cameră de cămin în primul an de facultate au evoluat în ceea ce eram.

acum - o familie minunat de dezordonată, perfect imperfectă, care a trecut prin multe suișuri și coborâșuri, dar care a reușit să treacă de partea cealaltă.

A fost o perioadă după absolvire când mi-am făcut griji că prietenia noastră se va destrăma în afara campusului și a structurii vieților noastre universitare. Anii au dovedit că nu era adevărat. De fapt, prietenia noastră s-a întărit după ce a fost testată de viața reală.

Natalia era sora mea de sânge, dar Ava, Bridget și Jules vor fi întotdeauna surorile mele prin alegere.

"Dacă ești în stare, vreau să te duc undeva după recepție", a spus Christian, scoțându-mă din gândurile mele. "Va fi o călătorie rapidă. Maxim două zile."

Mi s-au ridicat sprâncenele. "Unde?"

"Este o surpriză." M-a sărutat. "Ai

încredere în mine." Am avut.

"Ar trebui să fac o fotografie a acestui moment", a trasat Rhys în timp ce el și Bridget treceau pe lângă noi. Prietenii mei se împerecheaseră pentru a dansa după ce muzica a trecut la o melodie lentă, iar verișoara lui Ava, Farrah, și soțul ei, Blake, i-au îndepărtat pe ea și pe Alex. "Un Christian Harper îndrăgostit de Christian Harper. Ce privelițte. Ar trebui să transmit asta la rețeaua de absolvenți de la Harper Security. Băieților le-ar plăcea la nebunie."

Christian și-a îngustat ochii. "Ești unul care vorbește, Larsen. Nu am văzut poze cu tine participând la o petrecere regală săptămâna trecută? Cu o pisică în poala ta, nu mai puțin."

Culoarea a crescut pe pometii lui Rhys. "Nu a fost o *petrecere de ceai* ," a mârâit el. "A fost o *ceremonie de prânz,* iar Meadows se supără când o lăsăm singură prea mult timp. Cel puțin nu am cumpărat toată nenorocita de *iarbă de grâu* din magazinul alimentar..."

Bridget mi-a atras atenția și a clătinat din cap.

Bărbați, a spus ea, cu o expresie de afecțiune exasperată. Mi-

am înăbușit un râs.

Băieții nu ar fi recunoscut niciodată, dar insultele și certurile lor erau modul în care își arătau afecțiunea unul față de celălalt.

Și în timp ce mă legănam pe muzică în brațele lui Christian, ascultând glasul liniștitor al vocii lui și căldura familiară a râsului prietenilor mei, am

simțit ceva ce mi-a scăpat o mare parte din viață.

Fericirea, în forma ei cea mai pură și mai completă.

55

CHRISHI6N

ÎN NOAPTEA DE DUPĂ NUNTA SOȚILOR VOLKOV, AM ZBURAT CU STELLA ȘI CU MINE LA
oraș natal.

Nu mai pusesem piciorul în Santa Luisa, California, de când părinții mei muriseră. Trecuseră două decenii, dar micul orășel de la malul mării de pe coasta de nord a rămas același.

Străzi liniștite, un centru pitoresc, clădiri colorate din stuc.

Întoarcerea aici a fost ca un pas înapoi în timp. Mă schimbasem, dar toate celelalte lucruri rămăseseră la fel.

Stella era liniștită când ne-am oprit în fața unui depozit din cartierul industrial pustiu al orașului. Mașina noastră era singura de pe stradă, iar multe dintre ușile metalice ale depozitelor ruginiseră din cauza nefolosirii, inclusiv cea din fața noastră.

Nu-i spusesem Stelei scopul vizitei noastre, dar ea știa că am crescut aici și, prin urmare, vizita trebuie să aibă legătură cu părinții mei.

Avea dreptate.

Am apăsat un buton, iar ușa depozitului s-a deschis cu un geamăt. Un nor de must stătut s-a revărsat înainte de a se dizolva în soarele demult uitat.

"Oh, Doamne." Șoapta uimită a Stelei a răsunat în cameră când am intrat înăuntru și a văzut ce conținea.

Zeci de opere de artă umpleau spațiul mic, de la picturi în ulei neprețuite la mici sculpturi moderne. Multe dintre picturi se ofiliseră după douăzeci de ani de neglijență, dar câteva piese rezistente au rămas intacte.

"Bine ați venit la moștenirea mea, comoara furată de tatăl meu", am spus, cuvintele fiind atât goale, cât și autoironice. "Mama mea mi-a dat

locație în biletul ei."

Fusese codificat - ea știa cât de mult îmi plăceau puzzle-urile încă de când eram copil - dar nu încercasem să-l sparg până acum câteva săptămâni. Mi-a luat mai puțin de un minut.

"Ați mai fost în vizită până acum?" a întrebat

Stella cu blândețe. "Nu."

Făcusem aranjamentele virtuale înainte de a ajunge, dar era prima dată când o vedeam în persoană.

Am crezut că vederea moștenirii tatălui meu mă va înfuria. Pentru asta își dedicase timpul și energia în locul singurului său fiu. Asta l-a ucis pe el și, prin extensie, pe mama mea și familia noastră.

Ar fi trebuit să simt aceeași furie pe care o simțisem când am citit prima dată biletul de adio al mamei mele.

În schimb, nu am simțit nimic în afară de dorința copleșitoare de a o arde până la temelii - nu din răutate, ci din cauza epuizării.

M-am săturat de șoaptele fantomelor din trecutul meu.

Stella și-a trecut degetele peste o sculptură din apropiere. De pe ele s-a desprins o peliculă subțire de praf.

"Ce ai de gând să faci cu toate astea?"

"Dacă nu pot fi salvate, distrugeți-le. Dacă sunt, donați-le sau returnați-le proprietarilor inițiali."

Totul în mod anonim, bineînțeles.

"Doar că..." M-am oprit în fața unui tablou cunoscut. "Acesta."

Rama sa aurie strălucea în lumina slabă, iar maro și verdele împroșcau pe ea o aproximație hidoasă a artei.

"*Magda* ," a presupus Stella. "O recunosc din galeria lui Dante".

"Da."

Am băgat biletul mamei mele înapoi în ramă, apoi, în cele din urmă, l-am pus pe Dante să o trimită înapoi acolo unde îi era locul.

M-am uitat fix la vârtejurile de culoare până când acestea s-au estompat într-un caleidoscop întunecat.

În retrospectivă, ea a fost atât de lipsită de importanță. O problemă complicată creată de mine, fabricată pentru a mă proteja de trecutul meu.

Toată lumea credea că este importantă pentru că conținea un mare secret de afaceri sau o revelație șocantă, când adevărul era mult mai simplu.

Ea reprezenta partea din trecutul meu pe care nu reușisem niciodată să o uit. O rană pe care am acoperit-o cu bandaje temporare pentru a ascunde boala care mă mânca din interior spre exterior de zeci de ani.

Nu am mai vorbit până când nu am dus tabloul pe un teren liber de lângă depozite.

În afară de clădiri, nu era nimic în jur în afară de metal și beton. O pasăre zbura deasupra capului, ciripitul ei răsunând în spațiul larg deschis, iar soarele fierbinte bătea cu o intensitate neobișnuită.

A fost ultima dată când am mai pus piciorul în Santa Luisa. Aș putea la fel de bine să plec cu un bang.

Am luat o brichetă din buzunar și am deschis-o. "Ți-e frică
de foc, Butterfly?"

Stella a clătinat din cap și și-a strecurat din nou mâna în a mea.

"Nu." "Bine."

Am ținut bricheta în dreptul tabloului. Uleiurile erau atât de combustibile încât flăcările au izbucnit aproape imediat, înghițind tabloul și scrisoarea pe care o conținea în întregime.

Am privit fără pasiune cum focul transforma moștenirea mamei mele într-o grămadă înnegrită, de nerecunoscut, dar când Stella mi-a strâns mâna, i-am dat și eu o mică strângere.

Aș fi putut face asta de unul singur, dar am vrut să fie cu mine. Dacă nu ar fi fost ea, aș fi ținut în continuare acel tablou, urându-l, dar neputând să-l părăsesc în același timp.

Dar acum că aveam în sfârșit un viitor pentru care merita să trăiesc, era timpul să renunț la trecut, o dată pentru totdeauna.

56

SHELL6

UN AN MAI TÂRZIU

Am privit din culise cum Ayana, cel mai sexy top model al momentului, se plimba pe trotuar. Pielea ei întunecată și fără cusur strălucea sub lumini și oferea contrastul perfect pentru piesa de încoronare a colecției mele: o rochie purpurie izbitoare care putea fi purtată ziua sau noaptea, în funcție de modul în care era accesorizată.

Restul modelelor au urmat-o în spatele ei pentru ultimul pas până când au ieșit cu toții de pe podium.

"Stella, *du-te*." Noul meu asistent Christy m-a împins. "Este momentul tău să strălucești!"

Da. Pot să fac asta.

Am respirat adânc și am ieșit, la început timid, apoi mai încrezător, pe măsură ce aplauzele se intensificau.

Am făcut o plecăciune, pielea mi se încălzea
de plăcere. Prima mea prezentare de modă la
Milano.

După zeci de nopți nedormite, atacuri de panică și crize de îndoială de sine, în sfârșit se terminase și, după cum se auzea în jurul meu, fusese un succes răsunător.

Nu-mi venea să cred.

Am reușit. Un zâmbet mi s-a răspândit pe față. Am *reușit!*

Era greu de imaginat că a trecut doar un an de la lansarea oficială a mărcii Stella Alonso. Profilul său a crescut vertiginos într-un timp uimitor de scurt datorită sprijinului lui Bridget, care purta cel puțin un articol de-al meu la fiecare eveniment public, dacă era posibil. De la ea, șoaptele despre brand s-au strecurat în alte colțuri ale Europei și apoi la Hollywood, unde,

în cel mai suprarealist

de momente, am văzut-o pe Kris Carrera-Reynolds mergând pe covorul roșu purtând unul dintre modelele mele.

Soțul ei, starul de filme de acțiune Nate Reynolds, a câștigat primul său Oscar în acea noapte.

De atunci, a fost o ascensiune constantă.

Brady nu mai era managerul meu de când mă retrăsesem din conturile mele personale pentru a mă concentra pe brand, dar încă vorbeam des cu el. De asemenea, devenisem prietenă bună cu Lilah. Ea nu a putut veni în seara asta din cauza propriului ei spectacol, dar a avut un rol esențial în a mă ajuta să încep.

Nu eram suficient de naiv încât să cred că valul meu mare va dura o veșnicie, dar aveam de gând să mă bucur de el cât timp va dura.

"Du-te, Stella!" O voce cunoscută s-a ridicat deasupra vacarmului. "Ai dat lovitura, iubito!"

Am căutat prin mulțime până când ochii mei au aterizat pe un grup de fețe familiare din primul rând. Zâmbetul meu a crescut.

Sala era plină de oameni din lumea modei și de celebrități, dar oamenii la care țineam cel mai mult erau chiar în fața mea.

Alex și Ava, care străluceau de sarcină. Era în luna a patra, iar burtica abia începuse să i se vadă.

Rhys și Bridget, care a fost regală ca întotdeauna în rochia albastră Stella Alonso, care a devenit un hit cult.

Josh și Jules, care a strigat declarația "*kicked ass"* și părea că e pe cale să fugă pe scenă până când Josh a tras-o înapoi.

Și familia mea, ale cărei raze de mândrie mi s-au încolăcit în piept și s-au așezat acolo ca o pătură caldă. Mama mea, tata, sora mea... erau cu toții acolo.

Relația noastră a parcurs un drum lung în ultimul an. Nu era perfectă, dar ce familie era?

Ceea ce conta era că au venit.

În cele din urmă, privirea mea a ajuns la cea mai importantă persoană din încăpere.

Era înfășurat pe scaunul său într-o rochie de lână și mătase italiană, atât de frumoasă încât ar fi putut să pozeze el însuși pe scenă dacă aș fi creat îmbrăcăminte pentru bărbați.

Christian nu a strigat și nu a aplaudat ca toți ceilalți, dar curbura buzelor sale și căldura din ochii săi au spus mai mult decât ar putea spune

cuvintele.

Inima mea s-a umflat în piept.

Te iubesc, i-am spus cu glas tare.

Acele bălți de whisky străluceau și dansau sub luminile slabe.

Nu era nevoie să o spună pentru ca eu să-l aud.

Și eu te iubesc.

DUPĂ SPECTACOLUL MEU, CHRISTIAN ȘI CU MINE AM RĂMAS DOUĂ NOPȚI ÎN PLUS ÎN

Milano înainte de a mă duce la Positano.

Protestam cu jumătate de gură, spunând că am prea multă treabă ca să plec în vacanță, dar, sincer, nu era nevoie de prea mult pentru a mă convinge.

M-am îndrăgostit de Coasta Amalfitană înainte de a o vizita, iar după ce am vizitat-o m-am îndrăgostit și mai mult.

Mirosul de sare și de apă mi-a umplut nasul în timp ce mergeam pe plajă.

Niciodată nu mi-aș fi revenit de cât de frumos era acest loc. Nu doar pentru cum arăta, ci și pentru ceea ce a însemnat pentru mine și pentru Christian.

Nu a fost sămânța iubirii noastre. Aceasta a fost plantată cu mult înainte de a pune piciorul în Italia. Dar a fost locul în care a înflorit, desfășurându-se sub cerul mediteranean ca cea mai frumoasă pânză din lume.

"Un penny pentru gândurile tale." Christian a mers alături de mine, costumele sale fiind schimbate cu o cămașă de in și pantaloni casual.

"Doar un bănuț? Credeam că ești miliardar."

"Un sfert atunci. Ultima ofertă", a spus el cu seriozitatea cuiva care negociază un contract de mai multe milioane de dolari.

Am râs. "Bine, o iau, dar gândurile mele s-ar putea să fie prea sentimentale pentru tine." Am privit oceanul, cuvintele mele fiind înmuiate de reminiscențe. "Mă gândesc la prima noastră călătorie aici și la cât de mult iubesc acest loc. Am vizitat multe locuri împreună, dar Italia... Italia va fi întotdeauna specială."

"Mă bucur că așa crezi." Murmurul de catifea al lui Christian mi-a periat pielea, împreună cu o asprime ciudată pe care nu o mai auzisem până atunci. "Nu m-am putut decide dacă să fac asta în Hawaii sau în Italia, dar se pare că am făcut alegerea corectă."

"Ce să fac?" M-am întors, iar respirația a dispărut din plămânii mei.

Pentru că în fața mea, încadrată de dealuri acoperite de culori pastelate și de nuanțele aurii ale apusului de soare, era o priveliște pe care nu o

anticipasem niciodată.

Christian Harper în genunchi, cutia de catifea deschisă în mână pentru a dezvălui un inel cu diamante orbitor, încrustat cu smaralde.

Lacrimile mi-au înceţoşat vederea în timp ce mi-am apăsat o mână la gură.

Când a vorbit din nou, rugozitatea ciudată era încă acolo, dar era împletită cu atâta dragoste şi speranţă încât îmi restrângeau lumea la aceasta

moment cu acest om. "Stella, vrei să te căsătorești cu mine?"

EPILOGUL

STELLA

Patru ani mai târziu

"Ia-ți liber vinerea de vară", i-am spus asistentei mele. Eu și Christy ne-am oprit în fața biroului meu. "Pot supraviețui o după-amiază de una singură".

"Ești sigur? Eu pot..."

"*Da*. Du-te." Am alungat-o. "Bucură-te de vreme. E superb afară."

"Bine", a spus ea cu reticență. "Trimite un mesaj sau sună dacă ai nevoie de ceva. Ceea ce îmi amintește că am uitat un lucru." Un zâmbet șiret a înlocuit neliniștea ei de a pleca mai devreme de la serviciu, chiar dacă făcea parte din politica de concediu a companiei. "Ai un vizitator".

Mi-am încruntat sprâncenele atât din cauza adăugării neașteptate la programul meu, cât și din cauza sclipiciului răutăcios din ochii ei. "Cine..."

Întrebarea mea s-a întrerupt cu o inspirație ascuțită când am deschis ușa și am văzut cine se afla înăuntru.

Costum întunecat. Ochi de whisky. Și un buchet cu cei mai frumoși trandafiri pe care i-am văzut vreodată.

Un zâmbet lent și devastator i s-a răspândit pe față când m-a văzut. Lângă mine, Christy a suspinat și a leșinat vizibil.

Nu a fost singura.

Chiar și după trei ani de căsnicie, zâmbetul acela nu a încetat niciodată să-mi facă inima să tresalte.

"Bună dimineața, Butterfly." Timbrul leneș al vocii lui mi-a trimis un fior de căldură în stomac.

"Ce faci aici?" Am răsuflat. "Credeam că ești într-o călătorie de afaceri."

Plecase la Londra cu două zile în urmă și nu trebuia să se întoarcă decât duminică.

"A zburat înapoi mai devreme." A ridicat din umeri cu dezinvoltură. "Mi-a fost dor de tine."

A fost un lucru bun că încă mă țineam de clanță. Altfel, m-aș fi putut topi direct pe podea.

"Ahem." Christy și-a curățat gâtul. "O să mă duc acum în acea vară, vineri. Să ai un weekend plăcut."

Mi-a făcut cu ochiul înainte de a pleca.

Aș fi fost umilită de insinuarea din vocea ei dacă nu aș fi fost atât de distrasă de superbul specimen masculin care stătea la mai puțin de un metru și jumătate.

"Au trecut cinci minute, doamnă Harper", a trasat Christian. "Ai de gând să-l faci pe soțul tău să aștepte și mai mult pentru un sărut?"

"Tu", am spus eu. "Ești de necrezut."

Apoi am alergat și mi-am aruncat brațele în jurul gâtului lui, inima mi s-a umflat în timp ce hohotul râsului lui umplea camera.

L-am sărutat, absorbindu-i gustul și mirosul ca și cum am fi fost despărțiți de luni de zile, nu de zile.

"Nu pot rata ocazia de a-mi vizita talentata soție la birou", a spus el când ne-am despărțit în sfârșit. Și-a înfășurat brațele în jurul taliei mele, în timp ce eu mi-am îngropat fața în pieptul lui și am respirat parfumul bogat și familiar al lui. Era mirosul iubirii, al confortului și al siguranței. Mirosul meu preferat din întreaga lume. "Birouri în Soho. Ai reușit în mod oficial, Stella Alonso Harper."

Marca Stella Alonso s-a extins rapid în ultimii ani, incluzând haine, accesorii și parfumuri. Biroul său s-a extins în consecință.

Am zâmbit la tachinările lui Christian, dar m-a lovit un fior brusc de melancolie.

Ne-am mutat la New York după ce ne-am căsătorit, iar ambele noastre afaceri aveau acum sediul în Manhattan.

Jules și Ava au rămas în D.C., dar noi trei, plus Bridget, ne vedeam personal cel puțin de două ori pe an: o dată pentru excursia noastră anuală între fete și o dată de sărbători.

Familia mea mă vizita de câteva ori pe an și viceversa.

A fost o viață minunată, dar a existat o persoană care mi-a lipsit foarte mult.

"Mi-aș dori ca Maura să fie aici să vadă", am spus încet. "I-ar fi plăcut
"D
a."
Maura reușise să ajungă la nunta noastră, unde a fost cea mai lucidă pe care am avut-o vreodată.
văzut-o de ani de zile.

O lună mai târziu, imediat după ce eu și Christian ne-am întors din luna de miere, a murit în somn.

Am fost devastată, dar știam că era pregătită să plece și că acum era într-un loc mai fericit. Chiar dacă nu-și amintise de mine în ultimii ani din viața ei, o parte din mine se întreba dacă nu cumva aștepta ca eu să-mi găsesc casa înainte de a pleca.

"Ea știe." Christian părea atât de încrezător încât l-am crezut.

"De când ai devenit tu optimistul dintre noi doi?"

"De când m-am căsătorit cu tine." Mi-a trecut o mână pe spate. "Dau vina pe acele smoothie-uri cu iarbă de grâu pe care mă pui să le beau în fiecare dimineață. Trebuie să fie cu ceva."

Izbucnirea mea de râs mi-a spulberat melancolia rămasă. "Îți vor prelungi durata de viață, domnule Harper. Vreau mulți, mulți ani cu tine."

"Nu de ani de zile, dragă. Pentru totdeauna." Christian mi-a înclinat bărbia în sus, iar inima mea a vibrat din nou. "Dar, pentru orice eventualitate, ar trebui să profităm la maximum de ceea ce avem."

O jumătate de gâfâit, jumătate de râs mi-a ieșit pe gât când a măturat hârtiile de pe birou și m-a așezat deasupra lui.

"*Christian* ," l-am admonestat eu fără foc. "A fost o săptămână de muncă!"

"O să curăț mai târziu", a spus el leneș. "Dar, între timp, mă pot gândi la câteva moduri de a mă revanșa față de tine."

Apoi a îngenuncheat în fața mea și mi-a desfăcut picioarele și, dintr-o dată, munca a fost ultimul lucru la care m-am gândit.

CHRISTIAN

Un lucru pe care nu mi l-a spus nimeni despre faptul că sunt căsătorit a fost cât de des trebuie să interacționez cu prietenii soției mele.

Sărbătorile, zilele de naștere, petrecerile la cină atunci când erau în oraș... calendarul meu, cândva orientat spre afaceri, era acum plin de lucruri precum nopțile nenorocite de pe Broadway și Crăciunul la familia von

Ascheberg.

Am găzduit alternativ sărbătorile, așa că anul acesta am fost la vila de vacanță a lui Rhys și Bridget din Costa Rica.

Mai exact, ne aflam în sufrageria lor pentru seara anuală de jocuri de societate din ajunul Crăciunului.

Mi-am terminat vinul și am așteptat inevitabilele plângeri. Se întâmpla în fiecare an.

"Nu se poate să nu trișezi." Josh se uita cu neîncredere la tabla de Monopoly. *Exact ca la ceas.* "Cum reușești să câștigi de *fiecare dată*?"

"Ce pot să spun? Lucrez în domeniul imobiliar", a tras de limbă Alex. "Poate că dacă am juca un joc de societate medical, ai putea avea o șansă."

"Refuz să cred." Josh s-a așezat înapoi pe cocoașă. "În *fiecare* Crăciun..."

"Așa, așa." Jules l-a mângâiat pe braț. "Este doar un joc de societate."

Inelul ei cu diamant sclipea sub lumini la fiecare mișcare. Ea și Josh se logodiseră în sfârșit vara trecută, deși nu stabiliseră încă data nunții.

"Nu este doar un joc de societate, Red. Este mândria mea. Demnitatea mea. Banii mei..." "Banii falși?" Ava a ridicat o sprânceană. "Spui același lucru în *fiecare*
an."

"Da, ei bine, asta nu înseamnă că e mai puțin adevărat", a bombănit Josh. S-a aplecat până când a ajuns la nivelul ochilor nepoatei și nepotului său de trei ani și jumătate. "Tatăl vostru este un trișor".

Niciunul dintre copii nu părea impresionat de
acuzația lui. "Tata a câștigat!" a insistat Sofia.

"Așa este, Micuțule Soare." Alex a aruncat o privire îngâmfată în direcția lui Josh înainte de a o lua pe sus și de a o săruta pe obraz. Ea a chicotit de încântare. "Unchiul tău Josh este un ratat înrăit".

Fratele ei geamăn, Niko, s-a așezat pe cocoașă și a bătut tabla cu pumnii mici. "Unchiule ratat! Tata câștigător!"

Piesele de Monopoly au zburat de la forța loviturilor sale.

Am înjurat în tăcere când unul dintre ei a aterizat în vinul meu. Nu aveam cum naiba să beau și restul când acesta fusese mânjit de o piesă de joc murdară.

Între timp, Josh l-a abordat jucăuș pe Niko, care a țipat de râs când a început să-l gâdile.

"Nu-mi vine să cred că m-ai trădat în halul ăsta, amice", a mârâit Josh,

cu vocea plină de amuzament. "Ar trebui să fim o echipă."

Alături de ei, fiica lui Bridget și a lui Rhys le privea hârjonirea cu o expresie mistificată, mult prea matură pentru vârsta ei.

Cu părul ei blond și ochii gri, micuța Camilla von Ascheberg era o clonă în miniatură a părinților ei. De asemenea, arăta surprinzător de regală pentru o fetiță de doi ani în rochia ei albastră și în fundița de păr asortată.

Fruntea i s-a încrețit când Josh și Niko au răsturnat din greșeală un pahar cu apă.

"Tati." A tras de mâneca tatălui ei și a arătat spre vărsare. Aș fi putut jura că am auzit o notă de dezaprobare.

"Nu-ți face griji pentru asta, dragă." Rhys a suspinat. "Se întâmplă în fiecare an." "N-am crezut niciodată că voi spune asta, dar copilul lui Rhys este singurul care nu este o mică teroare", i-am murmurat Stelei. Cel puțin Camilla a avut decența să se așeze încă.

Am privit, îngrozită, cum Sofia se juca cu părul lui Alex.

"Tati! Braids!" A răsucit șuvițele în ceva care nu semăna deloc cu o împletitură. "Uite!"

"Arată grozav", a spus el cu indulgență, în timp ce ea continua să-i masacreze părul perfect coafat.

Eram convinsă că un impostor făcuse schimb de corpuri cu Alex, de obicei rece ca gheața, în ziua în care a devenit tată. Nu avea sens.

Stella a râs. "Gemenii sunt adorabili, și tu știi asta."

"Nu știu așa ceva", am spus, chiar dacă, în ceea ce privește copiii, Sofia și Niko *erau* destul de drăguți.

M-am uitat înapoi la Rhys.

"Credeam că a fost rău să te văd biciuit pentru o singură fată", am trasat eu, în timp ce el și Bridget răcneau pe o Camilla care acum chicotea. "Cu două e și mai rău."

Acum, după ce jocul se terminase, restul grupului se despărțise pentru a-și vedea de treburile lor până la cină.

Josh încă încerca (și nu reușea) să-l facă pe Niko să spună că *unchiul Josh este un învingător.*

Ava le făcea poze lui Alex și Sofiei, care trecuseră la a se cățăra pe tatăl ei de parcă ar fi fost o sală de gimnastică în junglă.

Stella s-a așezat lângă mine, urmărindu-ne conversația cu amuzament. Era obișnuită cu prietenia mea ciudată cu Rhys. Odată, a încercat să o

numească o relație de bromance, pe care am respins-o imediat.

Absolut deloc. Nu eram genul de tip *bromance, și* nici Rhys, care părea imperturbabil la ultimul meu comentariu.

"Vorbești mult *sh-fudge* pentru cineva care a mâncat deja o dată cuvinte", a amendat el când Bridget i-a aruncat o privire de avertizare.

"Haide, dragă. Să mergem să ne uităm la florile frumoase în timp ce tatăl tău discută cu unchiul Christian." A luat-o în brațe pe Camilla și a dus-o în grădini, fără îndoială îngrijorată că vom aluneca în orice secundă în blasfemie.

"Mă voi întoarce și eu", a spus repede Stella. "Mă duc să aduc niște apă".

Am așteptat până când a plecat înainte de a arcui o sprânceană la Rhys. "Habar n-am despre ce vorbești."

"Sigur că nu, domnule "Nu cred în dragoste"."

Agitația mi s-a aprins în piept. "*Încă mai* vorbești despre asta? Au trecut cinci..." Mi-am coborât vocea pentru ca Sofia și Niko să nu mă audă. "Cinci ani *nenorociți*."

"Oh, o să te bat la cap cu asta pentru tot restul vieții noastre, așa că obișnuiește-te cu asta", a spus Rhys. "Iar când vei avea copii, îți vei mânca din nou cuvintele." S-a aplecat pe spate și și-a legat mâinile la ceafă cu un zâmbet îngâmfat. "Bune șanse ca asta să se întâmple."

Nu-i suportam fundul.

Înainte de a putea răspunde, Stella și-a scos capul din bucătărie. "Christian? Poți să vii aici? Am nevoie de ajutorul tău cu ceva."

"Vin imediat." M-am ridicat și l-am fixat pe Rhys râzând cu o privire rece. "În timp ce eu îmi ajut *soția* , tu gândește-te la momentul în care Camilla va crește și va începe să se întâlnească", am spus, ștergându-i zâmbetul de pe față. "Distracție plăcută."

Satisfacția m-a umplut când i-am auzit mârâitul lui scăzut.

Când am intrat în bucătărie, am găsit-o pe Stella dând pe gât ceea ce trebuie să fi fost al cincilea pahar de apă din acea seară.

"Ești sigur că nu vrei vin?" Nu era o mare băutoare, dar de obicei bea un pahar sau două. "Este o recoltă grozavă."

"Da, sunt sigur." Și-a pus paharul jos și s-a uitat la mine cu o expresie ciudat de nervoasă. "Nu pot să beau alcool acum".

A spus-o cu înțeles, de parcă ar fi trebuit să știu ce înseamnă asta.

De ce ar fi contat că nu bea alcool? De acord, a fost un pic ciudat că ea...

Nu pot să beau alcool acum.

Am reluat cuvintele ei.

Nu pot. Nu *nu vreau.*
Nu putea să bea alcool, ceea ce probabil însemna...

Pulsul meu a încetinit într-o bătaie lungă și neîncrezătoare.

"Nu am vrut să-ți spun în fața celorlalți, dar nici nu mai puteam aștepta." Vocea Stelei s-a coborât. "Christian, sunt însărcinată."

"Ești însărcinată", am repetat.

Cuvintele au răsunat în capul meu, prea aurite de șoc pentru a le asimila pe deplin.

Stella a confirmat cu o mișcare din cap, fața ei strălucind de emoție și nervozitate în egală măsură.

Însărcinată. Bebeluși. Copilul *nostru.*

Respirația mi-a părăsit plămânii dintr-o singură lovitură.

Am închis distanța dintre noi cu doi pași lungi și am sărutat-o cu ferocitate, inima îmi bătea destul de tare încât să mă învinețească.

Uitați orice gând lipsit de caritate pe care îl aveam despre copii.

Urma să fim părinți. Aveam să fiu tată și aveam să o văd pe Stella înflorind cu copilul nostru. Un băiețel, poate, cu bucle și piele brună. Sau o fetiță cu ochii verzi și zâmbetul dulce al mamei sale.

O protecție feroce m-a cuprins în piept.

Copilul nici măcar nu se născuse și deja voiam să îi păzesc cu prețul vieții mele.

Un băiat sau o fată, nu conta. Tot ce conta era că erau ai noștri.

"Asta înseamnă că ești fericit?" a întrebat Stella cu speranță când ne-am despărțit.

Râsul meu era aspru de emoție. "Bineînțeles că sunt fericită, dragă. Cum aș putea să nu fiu?"

Trebuia să găsesc cel mai bun obstetrician din țară cât mai repede posibil, să refac apartamentul (care în prezent era cât se poate de neprotejat pentru copii), să o duc pe Stella la cumpărături pentru haine de maternitate, să rezerv o lună pentru copil...

"Ei bine, tocmai ai numit copiii prietenilor noștri mici terori, așa că..." Vocea ei avea o notă tachinătoare.

"Da, dar nu va fi copilul *nostru.*"

Copilul nostru nu ar face niciodată cu părul meu ceea ce Alex a făcut cu al lui.

Stella mi-a aruncat o privire ironică. "Oricât de mult mi-ar plăcea să cred că bebelușul nostru va fi primul bebeluș din lume care nu țipă și nu plânge, există o șansă ca acest lucru să nu se întâmple. Vreau să fii

pregătită".

"Nu-mi pasă. Ar putea să țipe și să plângă cât vor, și tot ar fi ca mama lor." I-am atins buzele cu ale mele. "Perfect."

Un mic fior de plăcere i-a străbătut corpul.

"Am avut dreptate în urmă cu atâția ani", a murmurat ea. "Tu, Christian Harper, ești un suflet moale."

Am râs încet. "Doar pentru tine, Butterfly."

Mi-am sărutat din nou soția și am lăsat căldura ei să mă învăluie în timp ce râsetele prietenilor noștri se auzeau din sufragerie.

Scena a fost atât de ieftină și de confortabilă încât eu, cea de dinainte de Stella, aș fi disprețuit-o din principiu. Dar asta era diferența dintre atunci și acum.

Pe vremuri, nu credeam în dragoste.

Acum, îmi dau seama că dragostea a fost ultima piesă care lipsea din puzzle-ul vieții mele.

Cu ea, eram în sfârșit întreg.

***

Ești interesat de povestea lui Dante și Vivian? Comandă acum King of Wrath pentru prima carte dintr-o serie romantică plină de aburi, având ca temă cele șapte păcate de moarte.

Pentru conținutul bonus al seriei Christian/Stella și Twisted, dați click aici sau tastați acest link în browserul dumneavoastră: https:// BookHip. com/ STFFHMM

Vă mulțumim că ați citit *Minciuni răsucite!* Dacă ți-a plăcut această carte, ți-aș fi recunoscătoare dacă ai putea lăsa o recenzie pe platforma (platformele) pe care o alegi.

Recenzile sunt ca niște sfaturi pentru autor, și fiecare

ajută! Cu multă dragoste,
Ana

P.S. Vreți să discutați despre cărțile mele și alte giumbușlucuri amuzante cu cititori care gândesc la fel? Alătură-te grupului meu exclusiv de cititori , Ana's Twisted Squad!

REGI AI PĂCATULUI

O serie de standalones interconectate

Regele mâniei

Serii TkISTED

O serie de standalones interconectate

Dragoste
răsucită Jocuri
răsucite Ură
răsucită
Minciuni
răsucite

DACĂ IUBIREA SERIES

Dacă ne vom mai întâlni vreodată
(Cartea 1) Dacă soarele nu apune
niciodată (Cartea 2) Dacă dragostea
ar avea un preț (Standalone)
Dacă am fi fost perfecți (Standalone)

Păstrați legătura cu Ana Huang

Grup de cititori
Website
Bookbub
Amazon
Instagram
TikTok
Goodreads
Facebook

Înscrieți-vă în lista de corespondență a Anei pentru a primi actualizări exclusive, conținut și cadouri!

6NOWLEDLEDGMENHS

Pentru cititorii mei - Vă mulțumesc pentru dragostea pe care ați arătat-o lui Christian, Stella și întregii familii Twisted. Sunteți cea mai bună parte din viața mea de autor, iar mesajele voastre amabile, recenziile, postările și editările îmi fac mereu ziua mai bună. Vă ador.

Pentru Becca - Îți mulțumesc că ai fost stânca mea și majoreta mea în tot acest proces. A fost nevoie de multe nopți târzii, apeluri lungi și mesaje frenetice, dar am *reușit*!

Pentru Amy și Britt - Vă mulțumesc pentru ochiul vostru ascuțit și pentru că ați acceptat termenele mele strânse. Sunteți niște vedete!

Pentru Brittney, Sarah și Rebecca - am început cu Rhys și Bridget și acum suntem aici. Mulțumesc că ați fost alfasul meu. Voi îmi faceți poveștile să strălucească și nu aș fi putut face asta fără voi.

Pentru Salma - videoclipurile și reacțiile tale sunt totul! Reacțiile tale au fost de mare ajutor și ești cu adevărat o bijuterie în lumea cărților.

Pentru Aishah - ai fost acolo încă de la început și sunt atât de recunoscătoare că te-am avut nu doar ca cititor, ci și ca prieten. De la sugestiile tale de cântece și agenda de cărți de bucate Twisted (jur că aș face-o dacă aș putea) până la afecțiunea ta profundă pentru papagalul Leather, îmi înveselești mereu ziua.

Pentru Amber și Michelle - Vă mulțumesc că mă mențineți sănătoasă și că acceptați cu ușurință întrebările la întâmplare pe care le pun pe chat-ul de grup fără niciun avertisment. Acest Pești indecis nu ar ști ce să facă fără voi.

Pentru Trinity - Vă mulțumesc pentru că v-ați ocupat de toate cererile mele de ultim moment.

Sunteți cei mai buni!

Pentru Quirah - Mulțumesc ca întotdeauna pentru frumoasa copertă.

Pentru Kimberly Brower - Mulțumesc pentru tot ceea ce faci. Sunt nespus de recunoscător că ești agentul meu.

În cele din urmă, minunatelor doamne de la Valentine PR - vă mulțumesc pentru munca voastră și pentru că ați făcut posibilă această lansare. Vă apreciez!

xo, Ana

6BOUH HHE 6UHHOR

Ana Huang este o autoare de romane de dragoste New Adult și contemporane, cu o slăbiciune pentru angoasă și alphas. Poveștile ei variază de la cele mai ușoare până la cele mai întunecate, dar toate au HEA-uri cu o mulțime de glume și leșinuri presărate în ele.

Pe lângă citit și scris, Ana iubește să călătorească, este obsedată de ciocolata caldă și are mai multe relații cu iubiți fictivi.